

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

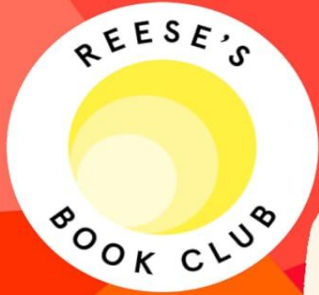
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EMILY HENRY

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF
FUNNY STORY

GREAT

BIG

BEAUTIFUL

LIFE

A NOVEL

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

ERİLY HENRY'DEN BAŞLIKLAR

- - -

Büyük Büyük Güzel
Hayat Komik
Hikaye Mutlu Yer
Kitap Severler
Plaj Tatilinde Tanıştığımız İnsanlar
Okuyun

BÜYÜK BÜYÜK GÜZEL HAYAT

Emily Henry

B. yeniden

Çeviri Kitaplar Telegram

<https://t.me/cevirigiller>

BERKLEY
An imprint of Penguin Random House LLC 1745
Broadway, New York, NY 10019
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı © 2025 by Emily Henry Books, LLC
Penguin Random House telif haklarına değer verir ve destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz. Lütfen bu kitabın hiçbir bölümünün yapay zeka teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla kullanılmayacağını veya herhangi bir şekilde çoğaltılmayacağını unutmayın.

BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır. Kapak tasarımı

ve illüstrasyon Sandra Chiu'ya aittir.

Kitap tasarımı Alison Cnockaert tarafından yapılmış, Molly Jeszke tarafından e-kitap için uyarlanmıştır

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data İsimler:

Henry, Emily, yazar.

Başlık: Büyük, güzel hayat / Emily Henry.

Açıklama: New York: Berkley, 2025.

Tanımlayıcılar: LCCN 2024050180 (basılı) | LCCN 2024050181 (e-kitap) | ISBN 9780593441299 (ciltli) | ISBN 9780593441244 (e-kitap) | ISBN 9780593954171 (Export edition)

Konular: LCGFT: Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3608.E5715 G74 2025 (baskı) | LCC PS3608.E5715 (e-kitap) | DDC 813/.6-dc23/eng/20241028 LC kaydı
<https://ccn.loc.gov/2024050180> adresinde mevcuttur.

LC e-kitap kaydı <https://ccn.loc.gov/2024050181> adresinde mevcuttur

Ebook ISBN 9780593441244

Ürün güvenliği ve uygunluğu için AB'deki yetkili temsilci Penguin Random House Ireland, Morrison Chambers, 32 Nassau Street, Dublin D02 YH68, İrlanda, <https://eu-contact.penguin.ie> adresidir.

pid_prh_7.1a_151084780_c0_r0

Contents

Adanmışlık

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Hikaye</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Hikaye Bölüm</u>
<u>12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Hikaye Bölüm</u>
<u>16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Hikaye Bölüm</u>
<u>20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Hikaye Bölüm</u>
<u>23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Hikaye Bölüm</u>
<u>26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Hikaye Bölüm</u>
<u>29 28 Hikaye</u>
<u>Hikaye Bölüm</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>
<u>Hikaye Bölüm</u>
<u>32</u>
<u>Bölüm 33</u>
<u>Bölüm 34</u>
<u>Bölüm 35</u>

[Hikaye](#)

[Teşekkür Yazar
Hakkında](#)

Annem ve üç büyükannem için. Hayat
karmaşıktır. Senin aşkın hiç karmaşık olmadı.

1

THERE'S AN OLD Hikayeler ve hikayelerin her zaman üç versiyonu olduğu hakkında bir söz vardır: *senin, benim ve gerçek*. Bunu ilk söyleyen kişi film sektöründe çalışıyordu ama gazetecilik için de geçerli.

Taraf tutmamamız gerekiyor. Gerçeklerle ilgilenmemiz gerekiyor. Gerçekler hakikate ulaşır.

Gerçek: Robert Evans -yapımcı, stüdyo yöneticisi ve gerçekle ilgili o kalıcı mantrayı icat eden aktör- yedi kez evlendi.

Gerçek: Ben, Alice Scott - *The Scratch*'in kadrolu yazarı, hevesli biyografi yazarı, başka bir şey değil

-Yedi aydır çıktığım adamın resmi olarak kız arkadaşı bile değilim.

Gerçek: Robert Evans 1.80 boyunda ve benimle aynı boydaydı.

Gerçek: Tüm hayatım büyük olasılıkla değişmek üzere ve beni hayatımın hayalinden ayıran o şirin çitlere doğru koşmak yerine, kiralık arabamda oturmuş, klimayı açmış ve üç dakika önce adını hiç duymadığım bir adamın IMDb sayfasını okuyorum, çünkü hikayelerle ilgili bir sözü aklıma geldi ve ayrıca oyalanıyorum.

Gergin olmaktan çok heyecanlıyım, ama yine içimde *büyük* bir sinir titreşimi var. Son bir derin nefesle arabayı kapatıyorum ve kapıyı açıyorum.

Georgia yazının yoğun öğle sıcaklığı beni hemen her yönden vuruyor; tanıdık ve çok sevdiğim bu his, Little Crescent Adası'nı çevreleyen sudan gelen tuzlu deniz meltemiyle daha da güzelleşiyor.

Not defterimi, ses kayıt cihazımı kalemlerimi iki kez kontrol ettikten sonra kapıyı çarparak kapatıyorum ve yan aynadan hızla sönen patlamalarımı kontrol etmek için eğiliyorum.

Sırıtsımı tarafsız bir ifadeye dönüştürmeye çalışıyorum. Bu kadar soğukkanlı olmam önemli.

Gerçek: Hayatım boyunca hiç sakın oynamadım.

Kapıyı açıyorum, sandaletlerim yeşilliklerden oluşan bir duvarın etrafındaki kıvrımı takip ederken taş yürüyüş yoluna çarpıyor: siyah iğnelik ve lahana palmyesi, dikenli armut ve cam otu ve sevdiğim- canlı meşe.

On bir yıldır Los Angeles'tayım ama ne zaman bir Gürcü canlı meşesi görsem hâlâ düşünüyorum,

Home.

Ahşap kazıklar üzerinde turkuaz renkli büyüleyici bir ev belirliyor ve her santimetresi beyaz girdaplarla elle boyanmış sıcak pembe ön kapısına ulaşmak için bir avuç yıpranmış ahşap basamağı tırmanıyorum.

Uygun şekilde eksantrik bir kapı ziliyle ödüllendirildim. Yani, normal bir kapı ziline benziyor, ama vurduğumda çanlardan rüzgar esiyormuş gibi ses çıkıyor.

Kapı açıldığında ve soluk bir flanel gömlek ve kot pantolon giymiş kısa boylu, kıvr saçlı bir kadın bana kaşlarını çatarak baktığında hala hazırlık nefesimin ortasındayım.

"Merhaba!" Elimi uzattım. "Ben Alice. Scott."

Gözleri soluk mavi ve saçları kısa kesilmiş bir şekilde ona bakıyor.

"*The Scratch* ile mi?" Belki bir şeyler çağırır diye ekliyorum.

Gözünü bile kırpmıyor.

"Yani, *The Scratch* ile değil. Orada çalışıyorum ama kitap için mi buradayım?"

Yüz ifadesi sakinliğini koruyor. Bir an için tüm bunların, belki de bu kadının orta yaşlı oğlu tarafından, günlerini benim gibi saf yazarlara e-posta ve telefon göndererek bodrum katındaki bilgisayarından, sesini yükselterek ve kendini seksenli yaşlarında bir kadın olarak tanıtmak için hafif bir titreme ekleyerek, özenle hazırlanmış bir oyun olduğu ihtimalini zorunda kalıyorum.

Bu ilk sefer bile olmayacak.

Boğazımı temizliyorum ve gülümsememi tazeliyorum. "Özür dilerim. Margaret siz misiniz?"

Ona benzemiyor ama yine de, tanışmam kadının gördüğüm son fotoğrafları otuz yıl öncesine ait. Yani bildiğim kadıyla bu, bir zamanların göz kamaştırıcı, neredeyse efsanevi (en azından benim de dahil olduğum belli bir kesim için) Margaret Grace Ives *olabilir*.

Magazin Prensesi. Hem Ives medya imparatorluğunun varisi olduğu için *hem de* kendi ünlü statüsünün paparazzilerin ve dedikodu yazarlarının neredeyse sürekli ilgisini çektiği o yıllar nedeniyle bu şekilde biliniyordu.

Kadın yüksek sesle, içten bir kahkaha atıyor ve kapıyı aralıyor. "Ben Jodi," diyor belli belirsiz bir aksanla -Almanca olabilir-. "İçeri buyurun."

Havada limon ve nane kokusu varken serin antreden içeri adım atıyorum. Jodi benim için duraklamıyor, hatta yavaşlamıyor bile, doğrucu eve giriyor, bana da kapıyı çekip peşinden gitmek kalıyor.

"Burası çok güzel," diye cıvıldıyorum.

"Cehennemden daha sıcak ve Drakula sivrisineklere karşı hiçbir şey yapamaz,"

diyor. Robert Evans için bir düşünce ayırıyorum: *Senin, benim ve gerçeğin*.

Dar bir koridorun sonunda başka bir koridora sapıyor, ev beyaz badanlı kartonpiyer ve deniz camı renkli vurgulardan oluşan havadar, parlak bir labirent, duvarlarının yüzde yetmiş pencere olan geniş bir oturma odasında son buluyor.

"burada bekleyin, ben gidip *madamı* ," diyor Jodi, sesinde fark edilebilir bir eğlenceyle. Arka cam kapılardan birinin kilidini açıyor ve ön tarafa göre daha geniş ve vahşi bir bahçe olan, bir tarafında küçük bir yüzme havuzu bulunan bahçeye adım atıyor.

Odanın etrafında yavaşça bir tur atma fırsatını değerlendiriyorum, hala vızıldayarak ve çenemi ağrıtabilecek kadar büyük bir gülümsemeyle. Eşyalarımı alçak rattan sehpanın üzerine bırakıyorum ve dolaşırken herhangi bir şeye dokunmamak için kollarımı kavuşturuyorum. Duvarların her santimini sanat eserleri kaplıyor ve bitkiler pencerelerin önünde kümeler halinde asılı duruyor, daha fazlası da yerdeki toprak saksılarda. Sazdan bir vantilatör tepede tembel tembel dönüyor ve çoğu bahçecilik ve bahçıvanlıkla ilgili olan kitaplar dağınık yığınlar halinde ve sırtları çatlamış bir şekilde duruyor ve mevcut her antika ahşap yüzeyi kaplıyor.

Çok güzel. Şimdiden zihnimde onu nasıl tarif edeceğimi tasarlıyorum. Tek sorun, onu tarif etmek için bir *nedenim* olacağına hâlâ ikna olamamış olmam.

Çünkü şu ana kadar buranın Margaret Ives'ın evi olduğunu gösteren hiçbir şey yok. Ünlü ailesinin fotoğrafları yok. Düzinelerce dergi ya da gazetenin eski ya da yeni kopyaları yok. Kaliforniya sahilinde büyüdüğü zengin "Ives Evi" nin çerçeveli illüstrasyonları yok ve şöminenin üzerinde merhum kocasının Grammy ödülleri de yok. Onu artık çökmüş olan medya deviyle *ya da* Ives ailesinin rakip yayınlarının Margaret hâlâ dünyanın zirvesindeyken kataloglamayı çok sevdiği sevinç ve trajedilerle somut bir şey yoktu.

Kapı tekrar açılıyor ve Jodi ile yüzleşmek için dönüyorum, bu toplantı için beni on bir saatlik uçak yolculuğuna ek olarak kiralık bir Kia Rio'da kırk beş dakika geçirmeye tam olarak kimin davet ettiğine dair cevaplar istemek için kendimi zorluyorum.

Ama sonra içeride duran kadını gördüm.

Birkaç santim küçülmüş, biraz kilo almış -çoğunun kas olduğunu tahmin ediyorum- ve bir zamanlar simsiyah olan saçları şimdi faremsi kahverengi ve gümüş karışımı.

Her türlü cazibeden, para ve güç havasından arındırılmıştı ama mavi gözlerindeki o sinisi ısıltı, onu *bir gazete servetinin varisi* olmaktan çıkarıp *kapak sayfasının prensesine* dönüştüren *o ele avuca sığmaz, adlandırılmaz şey*, gördüğüm her *fotoğrafındaki* gibi *duruyordu*.

"Şey, merhaba." Margaret'in sesindeki sıcaklık beni şaşırtıyor, tıpkı bu yolculuğa çıkmadan önceki haftalarda yaptığımız birkaç kısa telefon görüşmesinde olduğu gibi. "Sen Alice olmalısın."

Bahçe eldivenlerini çıkarıp yakındaki beyaz rattan sandalyenin koluna atıyor ve yalınayak bana doğru yürüyor, ellerini kaftanına sürdükten sonra bir tanesini uzatıp benimkini sıkıyor.

"Sen osun," diyorum. Şimdiye kadar kurduğum her anlamlı ve hatta *işe yarar* cümle yavaş yavaş, zaman içinde yazılmıştır. Doğrudan ağızdan çıkan cümleler genellikle buna benzer.

Gülüyor. "Ben de bu olduğu izlenimine kapılmıştım."

Elimi biraz sıkıyor, sonra bırakıyor ve oturmamı işaret ediyor.

"Hayır, öyle." Kendimi kanepeye bırakıyorum. O da karşımdaki sandalyeye oturdu. "Sadece umutlanmamaya çalışıyordum! İşe yaramadı. Hiç olmadı. Ama denemeye devam ediyorum."

"Gerçekten mi?" Sesi eğlenmiş gibi geliyor. "Bende tam tersi bir sorun var. İnsanlardan en kötüsünü beklemekten kendimi alamıyorum." Yüzünde bir gülümseme beliriyor. Hem göz kamaştırıcı hem de üzücü. Göz kamaştırıcı.

Örneğin bu, daktilo edilmiş ve düzenlenmiş bir cümleye girmezdi. Ama asıl mesele şu ki, onun o ışıltılı gözlerinin altında bir yerlerde saklı olduğunu görebiliyorum: gerçek. Daha önce hiç duymadığımız bir gerçek.

Gümüş kaşıkların ve altın tabakların, kapalı havuzunuzda sarhoş bir şekilde giyinik yüzen aktörlerin ve antika yemek masanızda el sıkışma anlaşımları yapan politikacıların dünyasında doğmak nasıl bir şeydi?

Rock 'n' roll kraliyet ailesine aşık olmanın ve onun da sizi çılgınca sevmesinin nasıl bir his olduğunu.

Ve tabii ki *diğer* şeyler hakkında. Skandal, tarikat, mahkeme, kaza. Ve son olarak, yirmi yıl önce Margaret'in kayboluşu.

Ne oldu, ama aynı zamanda *neden* oldu.

Ve neden şimdi, bunca zaman sonra, nihayet hikayeyi anlatmaya açık.

Margaret'in arkasında kapı gıcırtyla açılır ve Jodi elinde bir kova limonla eve yeniden girer. Margaret arkasına dönmeden, "Teşekkür ederim, Jodi," diye seslenir.

Jodi homurdanıyor. Bu iki kadının arkadaş mı, romantik partner mi, işveren ve çalışan mı, yoksa ev arkadaşı olan ölümcül düşmanlar mı olduğunu tahmin .

Margaret bir bacağı diğerinin üzerine atıyor. "Güzel tırnaklar," diyor çenesini kucağımdaki ellerime doğru uzatarak.

Bağlantı anı beni neredeyse sersemletiyor. "Bunlar bastırmalı." Çilek baskılı küçük desenlere daha iyi bakabilmesi için öne doğru eğiliyorum.

"Bahse girerim sen her şeyde bir güzellik bulmaya çalışan bir insansın," diyor. "Öyle değil misin?" Dudaklarına yayılan yumuşak, hüzünlü gülümseme ilgimi çekiyor.

Bilmiyordumdan ziyade bu sorudan hoşlanmadığım anlamına gelen yarı gerçekçi bir omuz silkme hareketi yapıyor.

Sonra, Ives gibi, diyalogu düzgün bir şekilde yeniden yönlendiriyor: "Peki bu tam olarak nasıl olacak? Yapmayı kabul edersem."

Kırılmasına izin vermiyorum. Henüz yüzde yüz katılmadığını biliyorum ve onu suçlamıyorum. "Sen nasıl istersen," diye söz veriyorum.

Tek kaşını kaldırıyor. "Ya normalde nasıl çalışıyorsa öyle istersem?"

"Şey," diyorum, "daha önce tam olarak böyle bir şey yapmadım. Genelde özellik ve profil çalışmaları yapıyorum. Bir kişiyle birkaç gün ya da hafta geçiriyorum. Ve gözlemlerimi yazıyorum, biraz espri yapıyorum. Bu 'dışarıdan bakan' bir bakış açısı. Bu farklı olacak.

"Deneyiminizi sayfaya aktarmakla ilgili olacak. İçeriden bakan biri. Bu çok daha uzun sürer, muhtemelen aylar, sadece bir taslak yazabilmek ve açıklarımın nerede olduğunu anlamak için ilk araştırma turu için. Yakınlarda bir yer kiralardım ve bir programımız olurdu, oturup röportaj yapacağımız zamanlar olurdu, ama aynı zamanda sizi gölgelemem için de zaman olurdu."

"Gölge et beni," diye tekrarlıyor düşünceli bir şekilde.

"Normal hayatınızda sizi takip etmek," diye açıklıyorum. "Bahçenizde ne yetiştirdiğinizi, vakit geçirdiğinizi görün. Sen, Jodi ve şehirde sahip olduğun diğer arkadaşlarınla takıl."

Margaret'in çenesi öne doğru sarkıyor, gözleri kendi hızlı ve keskin kahkahasıyla kapanıyor. "Bana bir iyilik yap ve buraya döndüğünde bunu tekrar söyle."

Birkaç saniye sonra Jodi elinde iki bardak limonatayla odaya girer. İkisini de sehpanın üzerine koydu.

"Teşekkürler Jodi," diyorum, onu kazanmaya kararlıyım.

yoldan geri dönüyor.

"Sensiz ölürüm," alaycı bir şekilde arkasından sesleniyor Margaret.

Jodi, kapı aralığında kaybolmadan önce, "Bilmiyor muyum?" diye bağıırır.

Limonatadan küçük bir yudum alıyorum, bu uzun bir yuduma dönüşüyor, çünkü buz küpleriyle birlikte etrafta dönen parçalanmış nane yapraklarıyla harika, taze ve gevrek.

Bardağı yere bıraktım ve kendimi işe geri dönmeye zorladım. "Bak, birlikte çalışabileceğin çok daha deneyimli yazarlar var. Bu işi almak için beni otobüsün önüne itecek yüzlerce insan var ve dürüst olmak gerekirse, bunu yapsalar anlarım."

"Rahatsız edici," diyor Margaret.

"Demek istediğim şu ki, eğer hikayenizi anlatmaya hazırsanız, tam olarak istediğiniz gibi anlatılmayı hak ediyorsunuz. Bu sizin hikayeniz olmalı, başkasının değil. Ve bu sadece tamamen güvendiğiniz biriyle yapıyorsanız işe yarar. Ama size söz veriyorum, eğer bu kitabı birlikte yazmak isterseniz, *sizin sesiniz* ön planda olacak. Bu benim en büyük önceliğim. Bunun senin hikayen olduğundan emin olmak."

Gülümsemesi soluyor, yüzü ağırlaşıyor. Gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıklar ve ağzının kenarlarındaki kıvrımlar derinleşiyor; sadece halkın gözü önünde geçirdiği ilk otuz üç yılın değil, ondan sonra münzevi olarak geçirdiği otuz yılın ve ortadan kaybolduğundan bu yana geçen yirmi yılın da, yaşanmış koca bir hayatın kanıtı.

"Ya," diyor yavaşça, "istediğim bu değilse?" Başımı

sallıyorum. "Anladığımdan emin değilim."

"Ya hikayenin benim versiyonum olmasını istemiyorsam?" diye soruyor. "Ya tüm korkunç gerçeği istiyorsam? Ya her zaman kahraman olduğum kendi versiyonumla yaşamaktan ve bir kez olsun oturup her şeyi siyah beyaz görmek istiyorsam?"

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı. Aslında deneklerime, söyledikleri her şeyi acımasız bir eleştiri yazısına dönüştürmek için orada olmadığım konusunda güvence vermek zorunda kalmaya alışkınım. Resmin tamamını, insanlıklarına kadar görmek .

Margaret'in kaşları tereddütüm karşısında çatıldı. "Bu bir sorun mu?"

Kanepenin kenarına doğru kayıyorum. "Nasıl anlatılmasını istiyorsan öyle," diye tekrarlıyorum. "Eğer istediğin buysa, biz de bunu yaparız."

Uzun bir süre düşünür. "Bir soru daha."

"Her şeyi." En utanç verici seks hikâyemi sorabilir, ben de hemen anlatırım. Benimle güvende olduğunu anlamasını istiyorum.

Gri kaşları yine hınzırca kalkıyor. "Her zaman böyle neşeli misin?"

Bir nefes verdim. Bu, bir yalanla başlamayacak kadar uzun ve önemli bir iş. "Evet," diyorum. "Evet, öyleyim."

Kıkırdaması, cam çanların arasından esen rüzgâra benzer bir sesle kesiliyor.

Margaret, Grammy'siz şöminenin üzerindeki dalgaların karaya attığı ağaçtan yapılmış saate bakıyor.

"Bu benim saat ikim olacak." Ayağa kalktı. "Bana düşünecek çok şey verdin, Alice Scott."

Ben de benimkinin üzerine sıcıyorum, kullanılmayan defterimi ve kayıt cihazımı alıyorum. "Her iki şekilde de," diyorum, "teşekkür ederim. Ciddiyim."

"Ne için?" diyor, beni labirent gibi koridorlardan geçirirken sesi gerçekten şaşkın geliyor.

"Bugün için," diyorum. "Bana bir şans verdiğin için." *Sonunda* anneme işle ilgili, gözlerinin ilgisizlikten kamaşmasına neden olmayacak bir şey söyleyebildiğim için.

Ön kapiya ulaştığımızda Margaret bana "Bu sadece bir şans," diye hatırlatıyor. "Bunun için bana teşekkür etme. Herkes bu kadarını hak ediyor. Hâlâ sallayacağım birkaç dal daha var, bakalım ne çıkacak."

"Tamamen anlıyorum, ama-" Parlak pembe kapıyı açtığında sözlerim kesiliyor ve ne kadar yanıldığımı anlıyorum.

Tam olarak anlayamadım.

Margaret'in saat iki yönü, kayrak renkli chino pantolonu ve beyaz tişörtüyle en üst basamakta duruyor.

Kalbimin sıkışmasına ve yüzümdeki tüm kanın çekilmesine neden olan kıyafet bu değil - gerçi böyle bir havada uzun pantolon giyme fikri beni kesinlikle duraksatıyor.

Onu takan iri yarı, kara gözlü, şahin burunlu bir adam.

Hayden Anderson.

Dört yıl önce, *müzik gazetecisi Hayden Anderson* diyebilirdiniz ve bu adil bir özet olurdu. Ama *hala* sadece bir müzik gazetecisi olsaydı, bırakın neye benzediğini, adını bile bilmezdim. İyi bir hafızam var ama *Rolling Stone*'un künyesini ezberlemek gibi bir alışkanlığım yok.

Ancak.

O artık sadece *müzik gazetecisi Hayden Anderson* değil.

Şimdi, o *Pulitzer ödüllü biyografi yazarı Hayden Anderson*. Demanslı Americana şarkıcısı hakkında kapı durdurucu uzunlukta bir yazı yazan .

Şimdi o, Margaret'in sallayacağı başka bir dal olarak bahsettiği Hayden Anderson. Daha başarılı, daha tanınmış, daha *fazla* dal.

Koyu renk gözleri benden (ifadesi boş, beni tanımıyor; neden tanısn ki? Etkileyici olmayan bir dalım) Margaret'e (ki onunla çok az ilgileniyor) çevirirken alçak sesi "Erken mi geldim?" diyor.

"Tam zamanında geldiniz," diyor Margaret sıcak bir ifadeyle. "Alice de tam gidiyordu."

Hayden' yüzündeki ifadeyi "*Alice de kim ?*" şeklinde tanımlayabilirim, sanki başka birinin durduğunu çoktan unutmuş ya da göz göze geldiğimiz ilk anda beni fark etmemiş gibi.

"Merhaba!" Kalbimin yeniden kan pompalaması, ciğerlerimin oksijen çekmesi ve elimin onunkini sıkmak için uzanması için organlarıma yeterince hakim oluyorum.

Sanki fiziksel teması kabul etmeden önce biraz daha bilgi almak istiyormuş gibi yavaşça elini kaldırıyor.

"Sadece gidiyordum," diye söz veriyorum ve bu işe yarıyor gibi görünüyor. Sonunda, çok büyük, çok sıcak, çok kuru eli benimkinin etrafında kıvrılıyor, bir kez dalıyor ve tekrar yanına düşüyor.

Aceleyle kaldırırma çıkarken omzumun üzerinden Margaret'e "Tekrar teşekkürler," diyorum.

"İrtibatta olacağım," diyor bana ve ben de sanki kalbim biraz da olsa çarpmıyormuş gibi gülümsemeye zorluyorum kendimi.

Kırılıyorum ve yüzde doksan dokuzunu kaçırdığımdan emin olduğum hayalimdeki iş için gözyaşlarının eşiğinde *değilim*.

I SPEND MY Grande Lucia Resort'taki ilk gecemde Twizzlers yiyor ve kendimi dünyanın sonunun gelmediğine ikna ederken Hayden Anderson'ı Google'da arıyordum.

Önce kitabı hakkında bir düzine övgü dolu eleştiri okudum. Sonra *Publishers Weekly*'de kitabın ABD'deki ilk yıl satışlarının iki milyonu bulduğunu tahmin eden bir makaleye rastlıyorum. Son olarak, sadece kendime işkence etmek için, Hayden ve kitabın öznesi Len Stirling ile yapılan bir röportajı izliyorum; Len, röportajı yapan kişiye, Hayden şapkasını ringe atmadan önce dokuz yazarı çoktan düşündüğünü söylüyor. Hayden, mizah ya da ironi izi taşımadan, öne doğru eğilerek ekliyor: "Çok rekabetçiyimdir."

Kendi iniltimi kısa kestim.

Margaret'in benimle çalışmayı seçme ihtimali hâlâ var.

Belki bir kadınla çalışmayı tercih eder. Belki de her zaman mazlumdan yanadır. Belki de Highland Park'taki mahallesinin barında tek başına okurken insanı uyutmamakla kalmayıp defalarca ağlatacak türden biyografiler yazan uzun boylu, kaslı, yetenekli erkeklere karşı doğal bir hoşnutsuzluğu vardır.

Hayden'la çalışmak istememesinin pek çok nedeni olabilir ve benimle çalışmak de en az *birkaç* nedeni olabilir.

Neşeli pötikareli yatak örtüsünün üzerine uzanıp pencereden baş aşağı otelin avlusunun ötesindeki sahile doğru bakarken, hissettiğimden daha coşkulu bir şekilde kendi kendime başımı sallıyorum.

Margaret'in nerede olduğu gibi bir sırrın sonsuza dek süremeyeceğini bilmeliydim.

Her şey dört ay önce, eski çocuk yıldız Bella Girardi hakkındaki profilim başlamıştı. O yazı, kariyerimde bugüne kadar en çok gurur duyduğum şeydi. Eski meslektaşlarımdan gelen tatlı e-postalar ve haber yayınlandıktan sonra internette yapılan konuşmaların ekran görüntüleriyle dolu bir klasörüm vardı.

Ve tüm bunlar, kendi başına, haftalarca süren yazma, yeniden yazma ve doğruluk kontrolçülerim ve editörümle yaptığım ileri geri konuşmaların hepsine değmesi için fazlasıyla yeterli olurdu.

Ancak çok kısa bir e-postanın altında fazladan küçük bir şey daha vardı.

LindaTakesBackHerLifeAt53'ün yazdığı parçayı çok beğendim. Not: Bella ile bahsettiğiniz Margaret Ives hakkındaki Cosmo Sinclair şarkısı tüm zamanların en sevdiklerimden biri. Margaret'in şu anda Georgia'da bir adada yaşadığını ve sahte bir isimle sanat eserleri sattığını biliyor muydunuz?

Bu kadar. Başka bilgi yok. Linda'ya e-posta gönderdiğimde de yanıt alamadım.

Margaret'in Georgia ile herhangi bir bağlantısı olup olmadığını araştırmak için iki hafta harcadım (bulabildiğim hiçbir bağlantı yok) ve Google'da adının "sanat" ve "ada" ile kombinasyonlarını aradım, ama bir sonuç alamadım. Margaret Ives iki binli yılların başında tamamen gözden kayboldu ve çoğunlukla söylentilere göre yarı yaşında bir İtalyan zeytin çiftçisiyle evlenip Atlantik'in karşı yakasına yerleşti.

İlk başta Linda'nın yalan söylediğinden ya da yanlış bilgilendirildiğinden yüzde doksan emindim.

Margaret Ives'ın Georgia'da, yerel turizmle ayakta duran küçük bir adada, merhum kocası Cosmo Sinclair'in Batı Tennessee'deki memleketine bir günlük mesafede olmasının imkânı yoktu.

Ama bu fikir bırakmadı. Kendimi doğuştan gelen iyimserliğimden vazgeçirmeye çalışsam da, söylentinin *bir* yerden gelmiş olması gerektiğini düşündüm.

İnternetteki mesaj panolarını taramaya başladım. Cosmo'nun , ünlü Ives ailesiyle, Margaret'in kayboluşuyla ilgili her şey.

Hiçbir şey. .

Ve sonra komplo teorisyenlerini buldum. Tuscaloosa'daki bir alışveriş merkezinde "Elvis "in fotoğraflarını paylaşan insanlar. Ya da JFK'nin Miami'de altın zincirli kolyesinin etrafından dökülen beyaz göğüs kılları, kova şapkası ve zar zor iliklenmiş bir gömlek giydiği. Margaret'in gönderisini bulmak biraz zaman aldı, çünkü ona ne olduğuna dair *gizem* zamanla azalmıştı.

İnsanlar Ives Media'yı ve ailenin saray gibi malikanesini (şimdi devlete ait ve turlara açık) biliyorlardı. Elbette Margaret'in kız kardeşi ve tarikatla ilgili tüm karışıklığı biliyorlardı ve muhtemelen Margaret ve Cosmo'nun kaçtıkları gün mahkeme salonunun merdivenlerinden el ele koşarken çekilen ünlü siyah-beyaz fotoğrafı hemen akıllarına getirebilirlerdi; Margaret'in sarı saçları geriye doğru , Cosmo'nun saçları ise o zamanın arı kovanı tarzında taranmıştı.

Ancak Cosmo'nun trajik ölümünden sonra, dul eşi büyük ölçüde spot ışıklarından çekilmişti. Böylece yirmi yıl önce tamamen ortadan kaybolduğunda, kimse olabileceği kadar ilgilenmedi.

Çoğu insan ona ne olduğunu asla öğrenemeyeceğimizi kabullenmişti.

Sadece başka bir Amelia Earhart, zamanın içinde kaybolmuş bir kadın.

Ancak yine de Margaret Ives'in ortadan kaybolmasıyla ilgili söylentilere adanmış bazı aktif çevrimiçi topluluklar vardı. Posterin bakış açısına bağlı olarak, bunları çürütmek veya kanıtlamak için. Bu topluluklara gerçek-suç-esrarıcı toplulukları gibi davranılıyor, eski röportajlardan parçalar favori bir teorinin lehine ya da aleyhine kanıt olarak gösteriliyordu.

O özel mesaj panoları beni hiçbir yere götürmedi.

Ancak Çok da Ölü Olmayan Ünlüler mesaj panosu beni buraya, Küçük Hilal Adası'na yönlendirdi.

Ve eğer onu bu gönderi aracılığıyla bulabilirsem, şu anda kaç tane Hayden Anderson'ın Little Crescent Adası'na uçuyor olabileceğini kimse bilemez.

Telefonum yanımdaki şiltenin üzerinde vızıldıyor ve onu bulana kadar etrafı yokluyorum. Midem beklentiyle yükseliyor -belki Margaret çoktan karar vermiştir- ama sonra ekranı görüyorum.

Theo. Şimdi, midemde farklı bir his gümbürdüyor, o endişeli çarpıntı *hala*

Bir dargın bir barışık sevgilimden haber aldığımnda.

Mirasçıyla işler nasıl gitti? diye sordu. Hatırlaması beni duygulandırdı. Muhtemelen fazla . Son birkaç haftadır başka bir şey hakkında konuşmadım. Ama de! Kontrol etmek için elini uzattı, bu da bir şeydir!

Bunu nasıl ifade edeceğim konusunda tereddüt ettim ve karar verdim: ilgi çekici biri ve evi bir rüya ve ben bu işi çok ama çok istiyorum.

Hepsi doğru. Eklemenin bana *bir* faydası olmazdı ve *alamayacağım*dan korkuyorum *çünkü Pulitzer ödüllü ve kaşları bir Gorgon'u donduracak kadar çatık bir adamın 1.80'lik kaya suratı sahnede.*

Bir, iki, üç dakika telefona baktım. Bir kenara koydum. Theo'nun kendine olan güveni ve rahat, kaygısız bir şekilde dünyayı dolaşması beni kendine çekti. Hiçbir şeyi ciddiye almayan bir insanda çok çekici bir şey vardır. Ta ki biriyle mesajlaşmak zorunda kalana kadar. Theo bu konuda berbat. Dürüst olmak gerekirse, ben de harika değilim, ama o benim hemen yanıtladığım bir mesaj göndermenin ve ardından yanıtlımı onaylamak için tam bir gün beklemenin *kralı*.

O zamana kadar hayalimdeki işi kaybetmiş ve eskiden yazar Alice Scott olarak bilinen bu su birikintisinin içinde tamamen erimiş olabilirim.

"Kendini topla Scott!" Ayaklarımın üzerinde doğrulup dizüstü bilgisayarımı tokatlayarak ağlıyorum.

Telefonumu elime alıp ayaklarımı sandaletlerimin içine sokarken kendime "Guruldayan bir mide ve açık bir programla güzel bir adadasın," diyorum. "En iyi şekilde ."

- - -

LITTLE CRESCENT ISLAND bir tatil beldesidir, ancak gece hayatının popüler olduğu bir yer *değildir*. Buradaki insanların çoğu ya emekliler ya da çocuklu aileler gibi görünüyor ve saat dokuz

Salı gecesi, bu yüzden ana caddede çok az şey var.

Geldiğim ilk açık restoranın adı Fish Bowl ve ön tarafa menü yüzde doksan alkol ve yüzde on deniz ürünü gibi görünüyor.

İçerisi, bambu duvar kaplamaları ve tavandan sarkan balık ağları, bunlara takılmış her türden renkli plastik balık ve karanlıkta parlayan deniz yosunları ile sıkışık ve harika bir şekilde kitschy. Dar beyaz tişörtlü ve kısa şortlu, at kuyruklu bir garson elinde tepsiyle yanımdan geçerken neşeyle, "İstediğin yere otur tatlım, bu gece biraz durgunuz" diyor.

Çok sayıda açık masa var, ancak aynı bowling tişörtlerini giymiş iki yaşlı beyefendi barda oturuyor ve kendimi biraz konuşkan hissediyorum, bu yüzden onlara doğru gidiyorum. Tam iki altlarındaki tabureye yanaştığım sırada, parlak, koyu renkli ahşap tezgâha para atıyorlar ve gitmek için ayağa kalkıyorlar.

Bir tanesi gözüme çarpıyor ve gülümsüyorum.

O gülümsüyor. "Kaptan'ın Kasesi'ni şiddetle tavsiye ederim!"

"Bunu dikkate alacağım," diye söz veriyorum ve arkadaşının peşinden gitmeden önce görünmez bir şapka çıkarıyor. Çıkarken ikisi de at kuyruklu garsonla konuşmak için duruyorlar ve o da Kaptan'ın Kasesi'nin sevgilisinin yanağına bir öpücük konduruyor, yani ya hepsi buranın yerlisi ya da burası sadece üst düzey hizmet veriyor.

Menüyü incelemeye geri dönüyorum, neredeyse hayatım boyunca süren bir tartışmaya devam ediyorum: balık tacos mu yoksa balık ve patates kızartması mı sipariş edeyim?

Hâlâ bunun üzerinde çalışıyordum ki biri önüme kocaman bir kâse dolusu şaşırtıcı mavilikte sıvı, buz ve yaklaşık beş meyve mızrağı bıraktı. Şaşırarak kafamı kaldırdığımda, at kuyruklu servis elemanının barın arkasından bana gülümsediğini görüyorum. "Kaptan'ın Kasesi" diyor. "Kaptanların kendi nezaketi."

"Oh?" Ön kapiya doğru bakıyorum, az önceki beyler artık çoktan gitmişler. "Neyin kaptanları bunlar?"

"Ralph Amca bowling takımının kaptanı, Cecil de bu restoranın kaptanı," diye düşünüyor. "Her birinin kendi iktidar koltuğu var ama Cecil'inki burada biraz daha ağır basıyor, anlaşılır bir şekilde."

"Bir dahaki sefere onu gördüğünde benim için teşekkür et," diyorum.

Bir kez başını sallıyor. "Olur. Şimdi, sen de bu gece yemek yiyecek misin yoksa sadece yüzecek misin?" Çenesini şiddetle doğal olmayan mavi renkteki devasa kâseye doğru eğiyor ve ben kahkahayı patlatıyorum.

"Bunun içinde ne var ki?" Ben soruyorum.

"Her şey," diyor. "Artı biraz Coca-Cola."

Neon-pembe pipetten minik bir yudum alıyorum ve sanki az önce şekeri içime çekmişim, sonra da boğazımdan aşağı benzin dökmüşüm gibi hissediyorum, ama eğlenceli bir şekilde.

"Yemek?" diye soruyor kadın - isim etiketinde Sheri yazıyor - tekrar. Ona içinde bulunduğum çıkmazı anlatıyorum, balık ve patates kızartmasına karşı taco. "Tacos," diyor kararlı bir şekilde. "Her zaman takoları tercih ederim."

"Mükemmel." Menüümü masaya bırakıyorum ve o da barın arkasındaki kapıdan çıkıp gidiyor. İçkime bakıyorum ve yine kahkahalara boğuluyorum. Hiçbir zaman büyük bir içici olmadım, ama bu karışıma sadece sunum için on üzerinden on verirdim. İlk meyve parçasını kemirmeye başlarken fotoğrafını çekip Theo'ya mesaj atıyorum. İçki olarak sen, diye hemen cevap veriyor. İyi eğlenceler!

Yapacağım! Ona söylüyorum, sonra telefonumu bırakıp restorana bir kez daha göz atıyorum. Benim dışımda şu anda iki kişi var: ön pencerelerin altındaki masada beş kişilik bir aile ve tuvalet koridorunun arkasındaki küçük kabinde buzlu su içip salata yiyen bir adam.

Tam o anda suyundan başını kaldırıyor. Siyaha yakın

saçlar, köşeli bir burun, sert bir kaş.

Yüzümü bara dönmek için geri dönüyorum, bu sırada taburemi neredeyse alabora ediyorum. Kendimi sabitlemek için tezgâhın kenarına tutunuyorum, kalbim küt küt atıyor. Muhtemelen o bile değildi. Muhtemelen zihnim ve karanlıkta parlayan tavan bana oyun oynuyor, rastgele gölgelerden Hayden Anderson'lar oluşturuyor.

Kendimi çelikleştirmek için Captain's Bowl'dan küçük bir yudum daha alıyorum ve sonra yavaşça, gelişigüzel, omzumun üzerinden kabine doğru bir bakış fırlatıyorum.

Artık bu tarafa bakmıyor. yerine önündeki bir şeye bakıyor, kaşları sımsıkı çatılmış. Küçük masanın üzerinde böyle kambur durarak çay partisindeki bir ayı izlenimi veriyor, etrafındaki her şey biraz fazla küçük ve kırılabilir.

Kesinlikle o.

Ve şimdi onu görünce, çok da küçük olmayan bir parçam kaçıp saklanmak istiyor. Ki bu da *Hiç* mantıklı değil.

O bir boz ayı değil. Benimle aynı işi isteyen bir adam. *Sevdiğim* bir kitabı yazan bir adam!

Sırf ikimiz de Margaret'in hikâyesini yazmak istiyoruz diye ona bir tür düşman gibi çok saçma. Aramızda bir metre mesafe varken burada oturup onu görmezden gelmek de saçma.

Merhaba demeliyim.

İyi şans getirmesi için Kaptan'ın Kasesi'nden bir yudum daha aldıktan sonra taburemden atlayıp restoranın karşısına geçerek Hayden'in masasının önünde duruyorum.

Kafasını kaldırıp bakmıyor. Sayfasını için ona bir saniye veriyorum, ama bir sonrakine dokunduktan sonra bile gözlerini e-okuyucusundan ayırmıyor.

"Merhaba!" Cıvıdıyorum.

Sesimi duyunca irkiliyor, sonra yavaşça, çok yavaşça, kırışmış kaşlarının altından gözlerini benimkilere diyor.

"Daha önce tanıştık mı?" Ona hatırlatıyorum. "Ben

Alice." "Hatırlıyorum," diyor, sesi düz bir

gümbürtüye dönüşüyor. "Aslında ben senin kim

olduğunu zaten biliyorum," diyorum. Kara

kaşlarından biri kalkıyor.

Onun karşısındaki kabine kayıyorum, dizlerimiz birbirine çarpıyor. Her zaman neden çok uzun boylu erkeklerin sevimli derecede küçük kadınlarla çıkma eğiliminde olduğunu merak etmişimdir ve görünüşe göre şimdi cevabımı aldım: Hayden Anderson kadar uzun boylu bir adam beş üç santimden uzun birinin karşısına rahatça oturamaz. Burada kırmızıya yaklaşık 15 santim var.

Onun yerine yan tarafa tünemek için dönüyorum. Hâlâ soru işaretinin görsel karşılığı olan kaşlarını kaldırmış bana bakıyor.

"Kitabınız yüzünden," diye açıklıyorum. "*Arkadaşımız Len*. Bayıldım. Yani, tabii ki. Okuyan herkes bayıldı. Pulitzer'den sonra bunu bardaki rastgele bir kadından duymak muhtemelen biraz hayal kırıklığı yaratacaktır ama yine de bilmeni istedim."

Omuzları biraz olsun gevşiyor. "Arkadaşın mı yoksa ailen mi?" "Ne?"

"Ne?" dedim.

"Margaret'in" diye açıklıyor.

"Oh, de değil." Elimi salladım. "Ben de bir yazarım."

Bakışları tekrar bana yöneliyor, bu yeni bilgiye sahip olduğu için beni ölçüp biçiyor. Gözleri düşündüğümde daha açık renk. Hâlâ kahverengi ama soluk bir tonu var.

"Ne tür şeyler yazıyorsunuz?" diye soruyor.

"Her türden" diyorum. "İnsanlarla ilgili ve popüler kültürle ilgili pek çok. *The Scratch*'te çalışıyorum."

Yüzü tamamen donuk kalıyor. Farklı bir yol deniyorum: "Hiç Gürcistan'a gittin mi?"

"İlk kez," diyor.

"Gerçekten mi?" Şaşırarak söyledim. "Nerelisin sen?"

"New York," diyor.

"Şehir mi, eyalet mi?" diye

sordum. "Şehir," diye yanıtlıyor.

"Doğma büyüme mi?" Ben de

öyle dedim. "Hayır," dedi.

"O zaman nerede büyüdün?" diye sordum.

"Indiana," diyor.

"Beğendin mi?" Ben sordum.

Kaşları çatılıyor, geniş ağzı hâlâ tamamen düz bir çizgide duruyor. "Neden?"

Gülüyorum. "Ne demek *neden*?"

"Indiana'da büyümekten hoşlanıp hoşlanmadığımı neden bilmek istiyorsun?" diyor, yüzü ve sesi somurtkanlıkla mükemmel bir şekilde eşleşiyor.

Gülümsemeye karşı koyuyorum. "Çünkü satın almayı düşünüyorum."

Gözleri kısıyor, irisleri kararıyor gibi görünüyor. "Ne satın alıyorsun?" "Indiana," diyorum.

Bakıyor.

Artık karşı koyamıyorum. Eğlence galip geliyor ve benden bir kahkaha daha kaçıyor. "Sadece seni tanımaya çalışıyorum," diye açıklıyorum.

Kollarını masanın üzerine koyuyor, duruşu neredeyse bir meydan okumaya dönüşüyor. Başını sola doğru eğiyor ve büyük ihtimalle beklediğim son şeyi söylüyor: "Bu işe yaramayacak."

Şaşırmış ve kafam karışmış bir şekilde geri çekiliyorum. "Ne değil?" "Sen, beni oyunumdan atmaya çalışıyorsun," diye homurdanıyor.

"Peki burada tam olarak hangi 'oyundan' bahsediyoruz?" Artık tamamen boş olan Balık Kasesi'nin etrafına bakarak söylüyorum. "Bekle, *Sheri*?" Onunla yüzleşmek için geri dönüyorum, dizlerimiz tekrar çarpışıyor.

"*Sheri* kim?" diye soruyor, biraz da hoşnutsuzlukla.

"Sunucumuz!" Mutfaktan çıkma ihtimaline karşı sesimi alçaltıyorum. "Eğer bir hamle yapmaya çalışıyorsan, tek yapman gereken bunu söylemekti ve ben de hemen akvaryumuma geri dönerdim."

"Sunucu değil," diye araya giriyor. "Kitap."

"Kitap mı?" Tekrar ediyorum. Sonra dank etti. Kitabı kastediyor. Margaret'in kitabını.

Hayden devam ediyor: "Bunun tam olarak neyi başarması gerektiğini bilmiyorum ama burada *Margaret Ives'tan* . Bu işi istiyorum ve geri adım atmayacağım, o yüzden durabilirsin."

İlk başta, bir yabancı tarafından bu şekilde konuşulmak canımı yaktı. Çalışmalarına hayranlık duyduğum birinin, aslında sadece onu tanımaya çalışırken beni bir şekilde profesyonel olarak onu engellemeye çalışmakla suçlaması.

Ama acının altında, başka bir duygu büyüyor, tüm uzuvlarımda çekiş gücü kazanıyor.

Umut.

Hayatta, neredeyse her zaman bir umut ışığı olduğunu öğrendim. İşte şimdi bir tane var. Hayden'ın kaşları çatılıyor, kolları masadan kayıyor. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Neyi yapıyorum?"

"*Gülümsüyor*," diyor kuru bir sesle.

Bir kahkaha atıyorum ve ayakta durmak için kabinden dışarı kayıyorum, pratik olarak bara geri dönüyorum, çünkü tepkisi bana önemli bir şey söyledi - yani, onun güvensiz bir alaycı olduğu gerçeğini bir kenara bırakırsak. "Çünkü" diye sesleniyorum ona, "artık hâlâ bir şansım olduğunu biliyorum." Gözlerini deviriyor ve ben heyecanla tabureme geri oturuyorum, tam o sırada Sheri mutfak kapısını tek kalçasıyla çarparak açıyor ve elindeki sepetle dışarı çıkıyor. kızarmış balık tacos. "Kaptan'ın Kasesi'nin seni sırtıttığını görüyorum," diyor.

"Harika," diyorum başka bir büyük, minnettar höpürdetmeyle. Muhtemelen başa çıkabileceğim son birkaç taneden biri, dürüst olmak gerekirse, daha sonra hastaneye kaldırılmayı veya tutuklanmayı planlamadığım sürece.

"Bunu duyduğuma sevindim," diyor. "Araba, değil mi?"

"Hayır, Grande Lucia'dayım, yani bu gece yürüyerek geleceğim," diyorum

ona. "Kocam Robbie ve ben balayımızı orada geçirmiştik," diyor.

Sheri evlenecek kadar yaşlı görünmüyor ama sanırım Los Angeles standartlarına göre bu böyle. Liseye birlikte gittiğim kızların çoğu şu anda evli ve annemle babam yirmi üç yaşına geldiklerinde evlenmişlerdi, ancak kız kardeşim ve ben çok daha sonra dünyaya geldik.

"Başka bir şey getireyim mi?" diye soruyor, bir eli kalçasında.

"Aslında," diyorum, "yoksa birine bir içki göndermek istiyorum." Az önce benimkini aydınlattığı gibi *onun* ruh halini de aydınlatacak küçük bir şey.

Sheri'nin gözleri omzumun üzerinden geçip köşeye dönüyor ve bu güzel mekândaki diğer tek müşteriye kilitleniyor. "Burada ne düşünüyorsunuz? Viski mi? Bira mı?"

"*Bundan* daha büyük ya da daha mavi bir şeyiniz var mı?" Kasemi işaret ederek soruyorum.

"Yeni temizlenmiş tuvaletler dışında, hayır," diyor, "ama eğer yardımı dokunacaksa biraz ebeğümece şekeri atabilirim."

"Bu," diyorum, "mükemmel olur."

I **WAKE WITH** bir baş ağrısı. Akşamdan kalma olmam mümkün değil, hafif biri olabilirim ama dün gece içtiğim beş yudum içki bu kadar etki yaratmış olamaz.

Hayır, bu benim çok aşına olduğum bir baş ağrısı türü: kafein yoksunluğu.

Dün gece yeni yıkanmış otel yatağıma uzanmadan önce alarmımı kapattım, Margaret aramaya karar verirse diye sesimi sonuna kadar açtım ve karartma perdelerini kapattım.

Komodinin üzerindeki saat sabah 9:32'yi gösteriyor. Her zamanki ilk espresso fincanımdan tam bir saat sonra. Yataktan tökezleyerek kalkıyorum ve perdeleri açtığımda parlak güneş ışığı, masmavi bir gökyüzü ve aşağıdaki kıyıya vuran turkuaz dalgalarla karşılaşıyorum.

Margaret'in mülkünün adanın uzak tarafında, Little Crescent'i Georgia anakarasından ayıran bataklık su yoluna sırtını dayamış olması, ana caddeye yakın tatil köyleri ve daha doğu ve batıdaki malikânelere bakılırsa tüm turistlerin ve milyonerlerin tercih ettiği bu yerde olmaması ilginçtir.

Belki insanlardan uzak durmak istediği içindir, belki de bundan daha vardır. Her iki durumda da, kitabı kabul ettiği takdirde soracağım sorular listesine eklemek üzere telefonuma bir not .

Dün gece geç saatlerde yazdığım son notta "*yapı ile oynamak*" yazıyordu. Zihnimi birkaç saniye geriye götürdükten sonra neden bahsettiğimi hatırladım.

Fikir, Hayden'ın kitabı *Arkadaşımız Len*'den çıktı.

Len Stirling, demans teşhisi konulduktan kısa bir süre sonra biyografiye kaleme almaya karar vermişti. Bunun hastalığın ilerleyişini yavaşlatmaya yardımcı olabileceğini umuyordu ama bundan da öte, kendisi öldükten sonra ailesi ve dostları için bir teselli olacağını düşünüyordu. Aslında ölmemişti, ama onlarla ilgili anılarını kaybetmişti.

Hayden hikâyeyi tersten anlatmış, kısa süreli hafızası ve ardından yavaş yavaş eski anıları da zayıflarken her bölümde farklı bir dönemin Len'ine odaklanmıştı.

Len'in Hayden'ı hatırladığı son konuşmalarından birinde, kendisini kaybetmekten, sadece eski grubunu, karısını ya da kızlarını tanımamakla kalmayıp artık kim olduğunu da bilmediği bir noktaya gelmekten korktuğunu paylaşmıştı.

Hayden, Len'e ona ne söylemesi gerektiğini sormuştu, eğer Len bu soruyu soracak olursa *Ben kimim?*

Ve bir bakıma, bu soru tüm kitabın iskeletini, efsanevi Len Stirling'in kim olduğu tezini oluşturuyordu. Nihayetinde bir insanın kimliği hakkında en önemli şey nedir?

Len biraz düşündükten sonra Hayden'a, "Bana arkadaşın olduğumu söyle Len," diye cevap verdi.

O zamana kadar kitap üzerinde dört yıldır çalışıyorlardı, sadece Len'in menajeri ve en yakın tanıdıkları kitaba yol açan teşhisten haberdardı.

Ve kitabın son bölümü, Len'in Mississippi Deltası'ndaki çocukluğuyla ilgili kısmı, efsane ve mitoslardan güzelce sıyrılarak tam da bunu sunuyor: bir arkadaşın, mahallenin çocuklarının elindeki yılanları işkenceden kurtaran, hırsızlık yaptıktan sonra utanç içinde başını eğen bir çocuğun sevgi dolu bir portresi

Küçük kardeşinin doğum gününde şekerleme, muhtemelen uzun zamandır olmadığı kadar insani bir Len.

Açıkçası, Margaret'in kitabının yapısını taklit etmezdim, ancak buna benzer başka bir araç bulmak, benzer bir şey elde etmeye, bu kişinin üzerine yığılmış tüm etiketleri, söylentileri ve hikayeleri kazımaya ve *kişinin* kendisini ortaya çıkarmaya yardımcı olabilir.

Daha fazla düşünmeden önce kahveye ihtiyacım var.

Hızlı bir duş alıp giyiniyorum: teknik olarak biraz fazla kısa olan pembe bir etek, büyük karpuz küpeler ve beyaz örgü bir üst. Sandaletlerimi giyiyorum; çantamı, güneş gözlüklerimi ve oda anahtarımı alıyorum; ve serin, esintili sabaha adım atıyorum, bir tuz tabakası neredeyse anında cildimi kaplıyor.

Merdivenlerden koşarak indim ve arabama bindim. Dün Margaret'le buluşmadan önce Main Street Bean'de bir kahve içmişim ve pek bir şey beğenmemişim ama internetten, anakaraya giden köprü'nün biraz gerisinde, övgü dolu yorumlar alan bir yer buldum.

Telefonuma Little Croissant adını yazarak arabayı çalıştırıyorum. Dün Margaret'ten eve dönerken dinlediğim Cranberries şarkısı otomatik olarak çalmaya başlıyor ve otelin otoparkından çıkarken camları indiriyorum.

Birkaç dakika içinde, yolu düzenli aralıklarla süsleyen palmiye ağaçlarının yerini daha yabani yapraklar alıyor: selvi ve canlı meşe ve büyük yüzyıl bitkileri, altlarındaki tüylü çimenler yükselen güneşin gölgesinde gölgeleniyor.

Sola dönüp şehir dışına ve ada dışına çıkan dört şeritli yola giriyorum, gözlerim GPS'ten dar sokaklara doğru kayıyor.

İleride, daha fazla palmiyeyle çevrili geniş bir toprak yol ayrımı beliriyor, Little Crescent Enclave için daha büyük bir tabelanın altına şeker renkli ahşap tabelalar asılmış.

Little Croissant Coffee Bar
Two Dudes Pizza Turquoise
Turtle Antiques
Esmeralda's Fine Art & Jewelry
Sisters o' the Sea
Booze Hound

Yolun aşağısına dönüyorum ve kendimi her biri kendi tabelası kadar parlak boyalı iki sıra dükkânın arasında buluyorum. Bölgenin her iki tarafı da grileşen ahşap platformların üzerine inşa edilmiş -su baskınlarına karşı koruma amaçlı- ve her bir dükkânın kapısı açık, müşteriler ellerinde kahve fincanlarıyla içeri girip çıkıyorlar.

Yol yuvarlak, beyaz çakıllı bir park bitiyor, ortasında kocaman budaklı bir ağaç var ve bulabildiğim en yakın yeri seçiyorum, arabanın yanmaması için camları açık bırakıyorum. Dışarı atlıyorum, Küçük Kruvasan'a doğru ilerlemeden önce bir an için ağaçların arasına sıkışmış küçük sevimli köşeye hayranlıkla bakıyorum.

Sıra platformun merdivenlerinden aşağıya kadar uzanıyor, ancak siparişimi vermem sadece birkaç dakika sürüyor ve sadece damla kahve alacağım için, kulübenin servis penceresindeki genç barista adımı söylemeden önce üst oturma alanının güneş yelkenlerinin altında (platformun yan tarafında bir taş veranda da var) sadece bir dakika bekliyorum.

"Teşekkürler!" Bardağı alırken içeriye sesleniyorum.

Yirmi yıl boyunca dilimi yaktım ve hala ilk yudumda dikkatli olmayı öğrenemedim, bu yüzden kendimi *kesinlikle* kahve olmayan ve dolayısıyla biraz iğrenç bir şeyle dolu bir ağızla buluyorum.

Neredeyse tükürecektim, ama son anda kendimi bardağı çevirip yan tarafına kazınmış isim ve siparişi okuyacak kadar ağızda tutmaya zorladım.

Yeşil çay. (Şimdi bunu bildiğim için anında daha az iğrenç.)

Hayden. (Anında daha utanç verici.)

"Bu senin olmalı o zaman," diyor alçak, gürleyen bir ses arkamdan ve döndüğümde önümde geniş bir göğüs buluyorum, gri Purdue tişörtü nemli bir şekilde üzerine yapışmış.

Başım köprücük kemiğini, adem elmasını ve güçlü çeneyi geçip köşeli bir buruna ve parlayan açık kahverengi gözlere doğru uzanıyor.

"Neden bu kadar ıslaksın?" demeden önce bir yudum çayı yutmayı hatırlamam bir mucize. Elindeki kâğıt bardağı bana doğru uzatırken öfkesi derinleşiyor, yanında adım açıkça yazıyor. "Buna ter denir. Koşarken olur."

Bardağı alıyorum ve elimdekini ona uzatıyorum. "Neden kaçıyordun?" Kurnazca soruyorum.

"Can sıkıntısı," diyor kuru bir sesle. "Ve tembellik." "Burada tembel *hayvanlar* olduğunu bilmiyordum!"

Bana bakıyor, ciddi olup olmadığımı anlamaya çalışıyor. Gülümsememin büyüdüğünü hissediyorum.

Her iki durumda da söylediklerimi onaylama fırsatı bulamıyor çünkü saati bir telefon çağrısıyla çalmaya başlıyor. Ekranı bakıyor ve kolunu indirip tekrar bakışlarımla buluşmadan önce gözlerinde memnuniyete benzer bir şeyin parladığını görüyorum. "Sizi sabahınızla baş başa bırakayım," diyor sertçe ve dönüyor, merdivenlerden otoparka doğru yürürken kulaklığına gelen aramayı dinliyor.

"Görüşürüz!" Arkasından bağıryorum, kendimi bakmamaya zorluyorum. Ya da bacaklarına. Ya da geri.

Düşüncelerimi okuyormuş gibi omzunun üzerinden bakıyor ve telefona cevap verdiğini duyduğum anda başımı : "Bayan Ives, merhaba."

- - -

I TELL MYSELF önce onu aramasının iyi bir şey olduğunu söyledi.

Belli ki iyi haberi paylaşmadan *önce* aramızdan birini çıkarmamış ama kesinlikle işe almamış olmak isteyecektir.

Ama yine de otele dönüş yolunda kalbim boğazıma düğümleniyor ve "Linger" şarkısına çıktığı kadar eşlik etmek kutlamadan ziyade çaresizlik hissi veriyor. Panik atağı durdurmak için zıplama hareketleri yapmak gibi.

Her şey yoluna girecek, kendime söz veriyorum. *Her iki şekilde de iyi olacak.*

Hayalimdeki işi kaybetmekten çok daha kötülerini yaşadım. Ve bu işten edebiyat ajansım, birkaç iş arkadaşım ve Theo dışında kimseye bahsetmediğim için, hayal kırıklığına uğratacak pek kimse olmayacaktı.

Tanrıya şükür anneme söylemedim. Neredeyse yapıyordum, birçok kez. Günahı *Sonunda* uzaktan ilgilendiği bir şey üzerinde çalışmak neredeyse çok büyüktü.

Annemi seviyorum ve ona kesinlikle saygı duyuyorum, ancak ortak noktalarımızın listesi kısa. *Onun hakkında yazmaya değer bulduğu şeyler ile benim hakkında yazma şansımın olabileceği şeylerin* Venn diyagramında, Amerika'nın en etkili medya ailesinin tarihi aslında ortada yer alabilir.

Ona göre tarihe katkıda bulunacaktım ve benim için Margaret'in ailesinin tüm trajedilerinin içindeki aşk hikayesini bulma şansı olacaktı.

Gerçekten, anlatmak istediğim kişi babam. Ben küçük bir kızken beni Margaret'le ilk tanıştıran oydu. Annemle birlikte yemek pişirirken Cosmo'nun tüm müziklerini çalardı ama özellikle hayranlarının "Peggy Dörtlüsü" dedikleri şarkıyı çok severdi. Cosmo'nun Margaret için yazdığı dört aşk şarkısı.

Benden başka ailedeki tek romantik olan babam, onların hayattan daha büyük aşk hikayelerine bayılırdı. Cosmo'ya "Büyük Amerikan Hikâye Anlatıcısı" derdi -Size sadece okumak için can atmanızı sağlayacak kadarını verir.

Arabanın hoparlörlerinden çalan şarkı bir telefon sesiyle kesiliyor ve sanki biri beni arkamdan yakalamış gibi irkiliyorum, sinyalimi yakıp küçük bir alışveriş merkezinin otoparkına giriyorum, açık pencerelerimden içeri güneşte kavrulmuş asfalt kokusu yayılıyor.

Arayanın kimliğini kontrol ettim: *Margaret!*

Hayden'la konuştuğuktan sonra bu kadar çabuk araması iyi mi?

Yoksa bu, aramasının bir teklifin reddedilmesiyle birlikte gelen gerekli özürleri gerektirmediği anlamına mı geliyor? Bunun yerine, sadece *Pazartesi günü görüşmek üzere* mi dedi, *ortak yazar?*

"Bunu yapabilirsin," diye kendime hatırlatıyorum. *Bu* her . Bu sadece bir iş.

Derin bir nefes alıyorum ve hoparlörden gelen çağrıya cevap veriyorum. "Ben Alice Scott."

"Merhaba Alice," diye kaba, hiç de Margaret'a benzemeyen bir ses gürliyor. "Ben Jodi."

"Oh! Selam!" Kendimi toparlıyorum. "Nasılsın?"

Bunu es geçiverdi: "Margaret bugün başka bir toplantı için gelip gelemeyeceğinizi merak ediyordu. Belki akşam yemeğinde?"

"Evet! Kesinlikle!" Dedim. "Beş ya da altı gibi, o zaman?"

Homurdanıyor. "Tanrım, keşke. Seksenin üzerinde ve hâlâ Roma'daki yirmi beş yaşındaki çocuklar gibi yemek yiyor. Akşam sekiz. Ama kokteyl saati yedi buçukta. Beş dakikadan fazla erken gelme. Ya da geç kalma."

Açıkçası, Margaret'in o on dakikalık zaman dilimine girip girmediğimi umursadığını düşünemiyorum, ama Jodi'nin biraz umursayabileceğini tahmin ediyorum ve bu benim için yeterince iyi.

"Tam olarak t-" Cümlemleri tamamlayamadan telefon hattı klik sesi çıkarıyor. "Alo?" Cevap yok. Çoktan gitmiş.

The Cranberries şarkıya geri dönüyor ve bu sefer şarkıya eşlik , katıksız bir neşeyle besleniyorum.

AT SEVEN TWENTY-NINE, Getirdiğim şarap şişesini ve buketi bir elime alıp diğer elimle Margaret'in kapısının zilini çalıyorum.

Uzak tarafta ağır ayak sesleri duyulur ve ardından sıcak pembe kapı açılır. Jodi'yi farklı ama neredeyse aynı flanel, tişört ve kot pantolonla ortaya çıkarır. "Tam vaktinde geldin," diye anons ediyor.

"Ve hediyelerle!" Şarap ve çiçekleri ona doğru ittim.

Onlara şüpheyle bakıyor. "Margaret kesilmiş çiçeklerden nefret eder. Onu üzüyorlar."

"Oh." Kaşlarımı çatarak onlara bakıyorum, sonra onun bakışlarıyla buluşuyorum. "Peki ya sen?"

Kare yüzü biraz yumuşuyor. "Onlara aldırmiyorum."

"Senindir o zaman," diyorum ve bana büyük bir iyilik yaptığı için ekliyorum: "Şaraptan nefret ettiğini söylersen, bu da senin olsun."

Ağzı *neredeyse* gülümseyecekmiş gibi açılıyor. "Ne yazık ki, ben yalancı değilim. Şarabı çok sever."

"O zaman ona ikiniz için olduğunu söyle," diyorum ve . "Ama seni uyarmalıyım, ben pek içki içmem, bu yüzden iğrenç olabilir."

Jodi başını omzunun üzerinden salladı. "İçeri gelin," diyor, tekrar işine dönüyor. "Zaten dışarıdalar."

Onlar. Bunun sadece tanışma yemeği olduğunu düşünmüştüm. Margaret arkadaşlarını davet edecekse, kayıt cihazımı getirmeliydim. Kayıtlardan birinde bir sorun çıkma ihtimaline karşı her zaman hem onu hem de telefonumu kullanırım ve otelden yola çıkmadan önce çantama atmadığım için kendimi biraz sorumsuz hissediyorum.

Kendimi savunmak için, Little Crescent Adası'ndaki aylık mobilyalı kiralık evlerin listesini internette tararken dikkatim dağılmıştı. Ne olur ne olmaz.

Evin arka tarafında, Jodi beni çift camlı kapıdan geçiriyor ve çalılardan oluşan bir duvarın etrafından dolanan, ağustos böceklerinin, katididlerin ve cırcır böceklerinin seslerinin gecenin içinde titrettiği kaldırım taşlı bir patikadan aşağıya indiriyor.

İleride geniş bir kaldırım taşı avlusu, ortasındaki uzun ahşap masanın üzerinde ileri geri dizilmiş küre ışıklar ve masanın uzak ucundan kısmen sarkan devasa bir ağacın yan tarafına spiral bir desenle sarılmış daha fazlası duruyor.

Burada on iki kişi rahatlıkla yemek yiyebilir, ancak ikisi dolu olan sadece üç adet yüksek arkalı ahşap sandalye var.

"Merhaba Alice!" Margaret neşeyle sesleniyor, ayağa kalkarken sağında sert bir dev adam esasen kendine geliyor.

Hayden beni gördüğüne şaşırmış görünmüyor, ama mutlu da görünmüyor.

Elbette anlıyorum -onu burada bulmak beni de heyecanlandırmıyor- ama yine de içimde eski bir tel kopuyor, sadece onu kazanmak değil, soğuk dış görünüşünün altında ne olduğunu öğrenene kadar etrafta dolaşma ihtiyacı duyuyorum.

Jodi'yi masaya kadar takip ederken artan hayal kırıklığımı bir kenara itiyorum.

Nihayetinde, çocukluğumdan beri beni büyüleyen, Amerika'nın en ünlü ailelerinden birinin geriye kalan tek üyesiyle açık havada yemek yiyorum.

"İkinizi de görmek güzel!" Margaret'in elini tutmak için uzandım. Avucumu kısa bir süreliğine iki elinin arasında tutuyor, sıcak kurabiye kokusu beni sarıyor ve gözleri her zamanki gibi ıslıl ıslıl. Yani istisnai olarak.

"Sen de şekerim," diyor. "Bu kadar kısa sürede için teşekkürler."

"Beni ağırladığınız için teşekkürler," diye cevap veriyorum. Bakışları Jodi'ye doğru kayar ve gülümsemesi duraksar. Jodi onu tersler. "Çiçekler *benim* için, sakın aklına bir şey gelmesin." "Şarap da herkes için," diye araya girdim.

Margaret kolumu nazikçe sıkarak, "Ne kadar tatlısın," diyor. "Dünkü Hayden'ı hatırlıyorsun."

"Elbette," diyorum. "Büyük bir hayranıyım." Gereksiz bir şekilde, "Çalışmalarının." diye belirttim.

"Çok nazıksınız," diyor Hayden, kendini sertçe sandalyesine geri bırakmadan önce.

"Otur, ," diyor Margaret, Hayden'ın karşısındaki açık sandalyeye doğru el sallayarak. Ben otururken, "Ne içmek istersiniz?" diye soruyor. Jodi mükemmel bir barmendir.

"Suyla aram iyidir," diyorum.

Bu hem Margaret hem de Jodi'nin hoşuna gitmemiş gibi görünüyor.

Margaret, "Bir kızın Güneyli misafirperverliğini gösterme şansını elinden almayın," diyor. "En azından tatlı çay ya da başka bir şey olsun."

Jodi'ye doğru baktım. "Kahve?" "Kahve?" diyorum. "Varsa kafeinsiz, yoksa normal?"

Başını salladı ve üçümüzü masanın etrafında garip bir şekilde yerleşmeye bırakarak patikadan aşağı doğru kayboldu.

"Yani!" Margaret ellerini birleştirir ve dirseklerini masanın üzerine koyar. "Bahse girerim ikiniz de tam olarak neler olduğunu merak ediyorsunuzdur. En azından sen Alice. Ben de tam Hayden'a ne düşündüğümü söylüyordum."

Hayden su bardağından son derece sert bir yudum alıyor ve önünde duran koyu renkli kokteylden de kaçınıyor.

"Biraz şaşırdım," diye itiraf ediyorum.

"Biliyorum, biliyorum," diyor. "Hızlı bir karar vermeye çalıştım, inan bana, ama söylediğin şeyi düşünüp durdum Alice."

"Ne dedim *ben*?" Dedim.

"Bu sadece tamamen güvendiğim biriyle olursa işe yarar." Omuz silkiyor. "Ve çok güvenen bir kız olmadığım için, bunun kim olabileceğini belirlemek biraz zaman alacak."

Hayden'a doğru bir bakış attım. Suyuna bakıyor, sanki sadece beyniyle bardağı kırmaya çalışıyormuş gibi.

Boğazımı hızlıca temizleyerek Margaret'a dönüyorum. "Bu tamamen mantıklı. Birbirimizi tanımaya başlamadan önce birkaç gün daha geçirmeliyiz."

"Bir ay," diyor.

Hayden ve ben hep bir ağızdan "Bir ay," diyoruz.

Neşeyle gülümsüyor, ama yüzümde bir şey okuduğunda ifadesi titriyor. "Merak etmeyin," diye bağıyor. "Zaman ayırdığınız için ikinize de ödeme yapacağım elbette. Jodi içeride ikinizin imzalaması için bazı evraklar üzerinde çalışıyor." Tekrar Hayden'a bakıyorum, kaşlarını çatıyor ve alındaki gerginliği fark ediyorum.

"Hâlâ emin değilim," diye itiraf ediyorum.

"İşte böyle." Margaret devam etmeden önce buzlu martini bardağından bir yudum aldı. "İkinize de bir aylık ödeme yapacağım ve makul bir barınma maaşı sağlayacağım. Jodi ilk teklifleri size ya da tercihinize göre menajerlerinize gönderebilir. Makul ölçülerde pazarlık yapacağım ve sonuçta ikinize de aynı ödeme yapılacak. Gizlilik sözleşmesi imzalayacaksınız ve ay boyunca her birinizle görüşeceğim. Sonunda, bana şimdiye kadar ne yaptığınızı göstereceksiniz. Ben de ikinizden birini seçeceğim ve kitabı en yüksek teklifi verene satacağız."

"Bayan Ives," diye başlıyor Hayden.

"Margaret," diyor elini sallayarak. "Sadece Margaret. Ya da Irene. Buradaki herkes beni tanıyor. İlk ve son harflerimi değiştirdim. Sanırım bunu itiraf etmek için Gizlilik Anlaşması'nın *bitmesini* beklemeliydim."

Bana göz kırpmıyor ve bu düzenlemeyle ilgili tedirginliğimin bir kısmı sanki sihirli bir değnek değmiş gibi uçup gidiyor.

"Sadece-" demenin daha kolay olacağını düşünmüyor musun?

"Belki," diye sözünü kesiyor Margaret, gülümseyerek. "Ama bir şeyin doğru yapılmasını istiyorsan, kolayca kaçmazsın. Bunu düşündüm ve bu işi böyle yapmak istiyorum."

"Peki ya birimiz ?" diye soruyor.

Bunun üzerine sertleşiyor, gözlerinden mizah akıyor. "Öyle varsayılan olarak birini seçecek değilim. Seçenekler istiyorum. Yani eğer biriniz vazgeçerse -ki bu elbette sizin ayrıcalığınız-yine de bir şey taahhüt etmeden önce diğerinizle bu bir aylık denemeyi bitireceğim. Eğer yaptıklarınızı beğenirsem, oradan devam ederiz."

"Yani diyorsun ki," diye ısırtıyor Hayden, "ikimiz de bu işe bir ayımızı verebiliriz ve sen kitabı yapmaya karar bile vermeyebilirsin?"

Bu kadar açık sözlü olmasına şaşırıyorum, hırçınlığın sınırında ama Margaret'in gözlerindeki parıltı geri dönüyor ve doğal pembe dudaklarının köşeleri yukarı kalkıyor. "Anlaşma bu."

Oturduğumdan beri ilk kez gözleri bana döndü. Tek söylediği "" oldu. Başka bir şey söylemiyor ama ses tonu ne demek istediğini açıkça ortaya koyuyor: ", anlıyorum" ya da "Tamam, düşüneneğim" değil, ", ben varım".

Margaret'in gülümsemesi bana doğru dönerken genişliyor. "Bayan Alice, ne düşünüyorsunuz?"

İyice düşündüm, kendime birkaç hafta burada kalıp atışımı *yapmamak* için bir neden olup olmadığını sordum.

Kimi kandırıyorum ki?

Para vermese bile evet derdim. Eğer isteseydi birikimlerimi tüketir, *The Scratch*'teki işimi tehlikeye atar ve bacaklarımla YMCA yaparken kafamın üzerinde dururdum.

Bu fırsat için her şeyi yapardım. "Varım," dedim ona.

Ellerini birbirine çırpıyor. "Harika! Buna kadeh kaldırılır!" Martini bardağını havaya kaldırdı. Hayden, görülür şekilde şüpheli, ona katılmak için buzlu bardağını kaldırıyor ve tam henüz bir içkim olmadığını belirtmek üzereyken, Jodi masaya bir tepsi koymak için gölgelerden dışarı çıkıyor.

Gümüş bir cezve. Dumanı tüten bir fincan. Bir fincan krema tabağı ve küçük beyaz bir kâse kahverengi küp şeker. Ve yanında, bir yığın sekmeli belge.

Sözleşmeler.

Bardağını alıp Margaret ve Hayden'ın bardaklarıyla hafifçe tokuşturuyorum.

Margaret yudumladıktan sonra ferahlamış bir iç çeker. "Şimdi," diyor, "kim acıktı?"

- - -

AFTER DESSERT—LEMON Hayden ve beni evin içinden geçirip ön kapıya kadar götürün Margaret oldu. Sadece birkaç lamba hâlâ yanıyor ve Jodi'den hiç iz yok, bu da Margaret'in evindeyken mesaide olduğu teorime biraz daha inandırıcı geliyor.

"Şimdi, ikiniz de evraklarınızı aldınız mı?" diye iki kez kontrol ettikten sonra bize kapıyı açtı.

"Evet!" Bana verdiği dosyayı gösteriyorum ve Hayden sadece başını sallıyor. Yemekte de neredeyse hiç konuşmadı, sadece yediği her neyse ona gözlerini dikip baktı. *Benim* varlığımdan mı, yoksa onun her zaman böyle olmasından mı bilmiyorum ama *böyle* bir adamın Len Stirling'in nefes kesici, yürek burkan hikâyesini, benim okuduğum güzel versiyona dönüştürmek şöyle dursun, ondan koparıp aldığını hayal etmek bile zor.

Yine de, bir insanın gerçekte kim olduğunu ya da neler yaşadığını sadece dış görünüşüne bakarak nadiren anlayabileceğinizi çoğu kişiden daha iyi biliyorum.

Tek bildiğim Hayden'ın akşam yemeğine hoş karşılanmayan kişisel bir haber almak için geldiği ya da ayrılıktan hemen sonra Little Crescent'a geldiği. Tecrübelerime göre, insanlara şüpheyle yaklaşmak en iyisidir.

"Peki ya senin turtaların?" Margaret soruyor.

Şimdi hem Hayden hem de ben küçük Tupperware kaplarımızda kalan bezeleri onaylayarak kaldırıyoruz.

"Peki o zaman," diyor göz kırparak. "Adamlarım sizinle irtibata geçecek."

"!" Daha iyi düşünmeden ona sarılmak için .

Neyse ki o da sırtımı sıkıca kavrayarak sarılıklı veriyor. "Daha çok gelecek, daha gelecek," diye söz veriyor, sonra kollarını açarak Hayden'a sarılmak için dönüyor. Ama Hayden onun elini sıkıkmak için çoktan elini kaldırmıştı.

Biraz gülüyor ama iki avucunun arasında sıcak bir şekilde tutuyor. "Siz ikiniz eve sağ salım dönün," diyor. Sonra da: "Nerede kalıyorsunuz?"

"Grande Lucia," diyorum.

Hayden'ın gözleri yanlamasına benimkilere kayıyor, Margaret'le tekrar yüzleşmeden önce ağzı kısa bir an için aşağı doğru kıvrılıyor. "Grande Lucia," diye ısırtıyor.

"Oh, güzel!" diyor. "İhtiyacın olursa bir arkadaştan uzak kalmayacağına sevindim."

Hayden'a bir gülümseme gösteriyorum. O bana bakmıyor.

"Her neyse," diyorum parlak bir sesle, "senin düşeceğiz."

"Sen de o evrakları bana geri getir ki başlayabilelim!" Bizi ön kapıdan geçiriyor ve yola doğru ilerlerken el sallıyor, ben birkaç adımda bir omzumun üzerinden el sallıyorum, Güney Misafirperverliği Tavuğu oyunu oynuyoruz, ikimiz de ilk kimin kırılacağını görmek için bekliyoruz.

Bu arada Hayden, gözleri ödülde (görünüşe göre ödül, benden uzaklaşmak) ilerliyor.

Kapıya giden patikadaki dönemeci takip ederken omzumun üzerinden son bir sallıyorum.

Hayden kapıyı benim için açık bıraktı ve ben de onun peşinden aceleyle ilerideki sessiz, ay ışığının aydınlattığı köy yoluna doğru ilerliyorum. "Ee," diyorum, "programı konuşalım mı?"

"Program?" Hızını yavaşlatmıyor.

Ona yetişmek için arabalarımızın yanında koşuyorum, onunki benimkinin önüne park etmiş.

"Günleri bölüşebiliriz diye düşünüyordum, böylece sen Pazartesi'den Çarşamba'ya kadar onunla çalışırsın, ben de Perşembe'den Cumartesi'ye kadar çalışırım."

Duruyor ve bana öyle bir bakıyor ki neredeyse göğsüne çarpacaktım. Onun yerine, gözleriyle buluşmak için başımı kaldırmak zorunda kalacağım kadar yakın bir yerde çılgın atarak duruyorum. "O zaman sen hafta sonunu alırsın ve ben sadece hafta içini alırım."

"Tamam," dedim. "O zaman pazartesiden çarşambaya ben, perşembeden cumartesiye de sen bakarsın."

"O zaman sadece hafta içi günleriniz var," diye belirtiyor. Gülüyorum. "Ve bu senin için bir sorun mu?"

"Sanırım hala *The Scratch* için yazıyorsun ve benim de serbest çalışmalarım için zamana ihtiyacım olacak. İkimizin de hafta içi boş günlere ihtiyacı olacak," diyor. "Ayrıca, bir konu hakkında tam bir resim elde etmek için, onun programını daha eksiksiz bir şekilde görmeniz gerekecek."

Kaşlarımın perçemlerime doğru yükseldiğini hissediyorum. "Ne yani, bana göz kulak mı oluyorsun?"

Sadece üstünlüğü ele geçirmek yerine mi?"

İnsanlarda her zaman ilk gördüğünüzden daha fazlası olduğunun bir kanıtı daha.

Gözlerini deviriyor ve benden uzaklaşarak arabasına doğru ilerliyor. "Güven bana," sesleniyor arabasının kapısını açmak için durakladığında, ay ışığında kocaman bir gölgeden başka bir şey değil, "üstünlüğe ihtiyacım yok."

DESPITE BEING IN Kapısı kapalı, farları açık ve motoru mırıldanan arabasıyla Hayden, ben arabama binip kapıyı kilitleyene kadar hızını kesmiyor.

Belki de bataklıkta karanlık bir köy yolunda öldürülmemi istemiyordur, belki de sadece tesadüftür, ama ben olumlu olmayı seçiyorum.

Göründüğü kadar kötü olamaz. Öyle olsa bile, birlikte vakit geçirecek değiliz.

Camlarımı indirip Margaret'in evinden uzaklaşıyorum ve Georgia gecesinin huzur veren uğultusunu ve mırıltısını dinliyorum.

Kısa bir süre annemi arayıp haberi vermeyi düşündüm. Ama saat onu geçti ve o her zaman erkenci bir kuş olmuştur. Ayrıca, olayların nasıl görene kadar beklemek muhtemelen en iyisi. Ona iş için yakınlarda olduğumu söyleyeceğim, onu ziyaret etmek için bir zaman ayarlayacağım, ancak terazinin hangi tarafa eğildiğini öğrenene kadar başka bir şey ifşa etmeyi bekleyeceğim.

Anakarayı Little Crescent'a bağlayan çoğunlukla boş olan dört şeritli yola geri dönüyorum ve kırmızı ışıktaki yavaşlayarak duruyorum. Bir sonraki arabada Hayden . O da beni fark etti. El sallıyorum. Kaşlarını çatı.

Işık yeşile döndü ve ikimiz de geçtik.

Sanki ikimiz de yan yana çalışıyormuşuz gibi hissediyorum, ama stop lambaları bizi engellemeye devam ediyor. Little Croissant'ı ve diğer dükkânları geçiyoruz ve ben onun arkasındaki şeride geçiyorum, böylece en azından artık sırayla birbirimizi geçmiyoruz.

Ana Cadde kavşağında onu takip ederek turist kasabasına doğru sağa dönüyorum ve Grande Lucia Resort'un otoparkına giriyorum.

O koridordan sola döndü, ben de sağa döndüm. Sonunda üç arayla park ettik.

Odama gidip gelirken kullandığım merdivenin aynısını kullanıyor.

Hızımı yavaşlatıyorum, ama şaşırtıcı bir şekilde, arkasında olduğumu fark edince ilk basamakların yarısında duraklıyor.

Sadece duraklamakla kalmıyor, bana doğru *dönüyor* ve göz teması kuruyor. Bizim için büyük bir gelişme. Arkadaşlık bilezikleri geliyor, kesinlikle.

"Pazartesi, Çarşamba, Cuma," diye homurdanıyor. "İyi günler," diyorum.

"Ya da," diyor, "Salı, Perşembe, Cumartesi. Hangisini istediğini sen seç. İstersen cuma ya da cumartesi akşamını onunla geçirebilirsin, pazar günlerini de onun tercihiyle göre dönüşümlü olarak kullanırız ya da tatil ederiz."

Onunla aynı basamakta durup planı değerlendiriyorum. "Ne zaman başlayacağız?"

"Tüm bunları" -kağıtları kaldırıyor- "yarın tamamlamayı planlıyorum. Cuma ve Cumartesi ilk araştırma günlerimiz olabilir."

"Onu nasıl buldun?" Ben sordum.

Soru karşısında kaşları çatılıyor. "Sana bunu söylemeyeceğim."

"Gerçekten mi?" Ben soruyorum. "Neden?"

"Çünkü bilmenize gerek yok," diyor.

"Sana onu nasıl bulduğumu anlatacağım," diyorum, teklifi bir havuç gibi sallayarak. "İlgilenmiyorum." Tırmanmaya devam ediyor ve ben de onu takip ediyorum.

Birinci katın sahanlığına ulaşıyoruz ve ikimiz de yürümeye devam ediyoruz. "Sen zaten buradasın," diye ediyorum. "Buraya nasıl geldiğimi bilmenin sana bir faydası yok. Tıpkı Margaret'i nasıl öğrendiğini söylemenin *bana* bir avantaj sağlamayacağı gibi."

"Neden umursadığını gerçekten anlamıyorum," diyor.

"Merak ediyorum," diyorum. "Bunu kolay olmadı."

İkinci sahanlığa ulaştığımızda bana şüpheli bir yan bakış fırlatıyor. "Demek etkilendin," diyor kuru bir sesle.

"Buna inanmak senin için bu kadar zor mu?" diye soruyorum.

Homurdanıyor ve biz tırmanırken önüne bakmaya devam ediyor. "Yine ," diye homurdanıyor bana bakmadan.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Manyakça gülümseme," diyor.

Bu beni şaşırtarak güldürdü. "Nasıl anladığımı bilmiyorum. Bana bakmıyorsun bile."

Bu da gözlerini benimkilere dikmesine neden oldu. "Yine de şimdi haklı

olduğumu görüyorum." "Sadece heyecan verici," diyorum.

"Merdivenlerden yukarı doğru bu hızlı yarış mı?" diye .

"Margaret ile çalışıyorum," diye cevap verdim. "O mermer bloğun içinde bir yerlerde *biraz* heyecanlı olmalısın."

"İş bulamamanın beni *heyecanlandırdığını* söyleyemem, şahsen, hayır," diye

homurdanıyor. "Ama sen de adaylar arasındasın," diyorum.

"Evet," diyor. "Ve sen de öylesin."

"Doğru," diyorum. "Bu yüzden *heyecanlıyım*. Anlatacağı hikâyeleri hayal edebiliyor musunuz?"

Herkesle tanıştı. *Her yere* gitti. Bu hayatının işi."

"Bunun farkındayım," diyor. "Bu nedenle, hastalığımın olup olmadığını bile öğrenemeden bir ay boyunca oyalanmak beni sinirlendiriyor."

Dört katın üçüncüsüne ulaşıyoruz ve o bir an duraksıyor, ne tarafa gittiğimi görmek için bekliyor. Sahanlıktan yürüyüş yoluna çıkıyorum. İç çekerek beni takip ediyor.

"Nedir?" Yan yana adım atarken söylüyorum.

Pek eğlenmişe benzemiyor. Sorun değil. Ben ikimiz için de yeterince eğleniyorum.

Soluk mavi kapılardan birinde duraklıyor, cesur yüz hatlarına rahatlama gibi bir şey sızıyor.

"Bu benim," diyor.

"Ah," diyorum, onun yanından geçip bir sonraki kapıya doğru

yürürken. Benim odama. "Şaka yapıyorsun," diyor.

"Değilim," diyorum. "Şimdiden özür dilerim. Horladığımı söyledim."

Arka cebinden oda anahtarını çıkarırken başını sallıyor ve kendi kendine "Tabii ki biliyorsun" diye mırıldanıyor.

"Salı, Perşembe, Cumartesi," diyorum.

Gözleri tekrar bana kayıyor, eli hâlâ kapı kolunda.

"Eğer senin için gerçekten önemli değilse," diye başlıyorum, "Salı, Perşembe ve Cumartesi günlerini alacağım."

Bir an daha sessizce bana bakıyor, sonra yavaşça başını sallıyor. "Seni bir daha göremezsem diye..."

"Benimle tanıştığına memnun oldun mu?" Sanırım.

Ağzının kenarları aşağı doğru seğiriyor. "*İyi eğlenceler Alice*," diye düzeltiyor beni. İlk kez adımı söylüyor ve nedense bu bir zafer gibi geliyor.

Odasına girdiğinde, elimde olmadan sesleniyorum, "Tatlı rüyalar, Hayden! Beyaz gürültü uygulaması kullan!"

Kapı kapanırken verdiği tek cevap bir homurtu. Ya da

belki... kesinlikle bir *kahkaha* değildi.

Kapımın kilidini açıp içeri giriyorum, mobilyalı kiralıklar listemi taramaya hazırım.

Hayden Anderson'ın hatırı için, araştırmamı Grande Lucia Resort'tan uzağa kaydıracağım.

En azından altı kilometrekarelik bir adada makul bir şekilde gidebileceğiniz kadar uzağa.

- - -

I **SLEEP BADLY** ve erken uyanıyorum. Dışarısı karanlık, ama benden kaçan uykunun kuyruk ucunu yakalayamıyorum gibi görünüyor, bu yüzden kalkıp vücudumu doldurabilirim.

Kahve.

Şortumu ve atletimi giyiyorum, sonra dizüstü bilgisayar çantamı alıp masmavi sabaha adım atıyorum, kollarım ve bacaklarım deniz esintisinden karıncalanıyor.

Yollar dün geceki kadar boş değil -işlerine yerliler ve ortalık fazla hareketlenmeden sahilde hak iddia etmek için gelen turistler var- ama dünya sessiz ve durgun hissediyor ve anakaraya ve Margaret'in caddesine doğru küçük dükkanlar bölgesine girdiğimde, burası seyrek nüfuslu. Sol taraftaki dükkanların çoğu kapalı. Little Croissant dışında sağdaki tüm restoranlar da karanlık ve boş, verandadaki masaların üzerindeki çizgili şemsiyeler kapalı.

sadece bir müşteri var, kel kafasının etrafında at nalı şeklinde beyaz saçları olan bir adam. Somon pembesi tişörtünün arkasında *I Got My Sea Legs at FISH BOWL LITTLE CRESCENT ISLAND* yazıyor hemen altında daha küçük puntolarla sokak adresi yer alıyor.

"Yüzbaşı Cecil?" Tanıdığımı fark ederek .

Yaşlı beyefendi arkasını döndüğünde aralık dişli bir gülümseme belirir. "Merhaba!" "Sana rastladığıma sevindim," diyorum ona. "Geçen günkü içki için teşekkür etmek istedim.

Gece."

"Oldukça lezzetli, değil mi?"

diye soruyor. "Son derece,"

diye katılıyorum.

Barista, iyi kaptanı sipariş vermesi için pencereye doğru el sallıyor ama ben onu geri çeviriyorum. "Şunu alayım."

Kıvrıkcık gri kaşları birbirine kenetleniyor. "Şimdi, bunu neden yapayım ki?" "Bir ziyaretçiyi çok mutlu etmek için mi?" Ben de öyle dedim.

Kıkırdıyor. "Buna itiraz etmek doğru olmaz."

"Umarım öyle değildir."

Sipariş vermek için öne çıkıyor: "Bir büyük boy buzlu esmer şekerli ve tarçınlı latte, üzerine çırpılmış krema lütfen."

Barista başını sallıyor ve bana dönmeden önce to-go bardaklardan birinin üzerine *CAPN* yazıyor. "Aynı şey," diyorum, "ama krem şanti olmasın lütfen."

Cecil, "Ben onunkini alacağım," diye söze girdi.

"Oh! Bir de büyük boy buzlu yeşil çay," diye ekliyorum bir hevesle.

,"" diyor barista ve ödeme yapmak için kartımı uzatıyorum, tableti bana doğru çevirdiğinde bahşişi tablete atıyorum.

"Ee," diyor Cecil ben ona katılmak için geri çekilirken. "Senin gibi bir kız bizim küçük adamızda tek başına uçarak ne yapıyor?"

"İş için buradayım," dedim ona.

Bunun üzerine kaşlarını çatıyor. "Çalışmak mı? Burası bunun için yanlış yer!" "Ben işimi seviyorum," diyorum. "Yani bir nevi zevk için de."

"Peki sen ne iş yapıyorsun?" diye sorar. Sonra da: "Aslında, siz *kimsiniz*? Adımı biliyor gibisiniz ama ben sizinkini hatırlamıyorum."

"Sheri bana kim olduğunuzu söyledi," diyerek elimi uzatıp onunkini sıkıyorum. "Ben Alice. Ve bir yazarım."

"Tanıştığımıza oldum, Yazar Alice," diyor ve elimi bırakmadan önce kolumu iki kez pompalıyor.

"Sen de öyle," diye kabul ediyorum.

"Peki ne yapıyorsunuz? Güzel evimiz bir cinayet gizeminin mekânı mı olacak?" Bu düşünce hoşuna gitmiş gibi görünüyor.

"Hayır, hayır. En azından benim tarafımdan yazılmış bir tane değil. Ben bir gazeteciyim."

İki ön dişinin arasından ılık çalıyor. "Buna ne dersin? Küçük Hilal hakkında bir makale. Sonunda hakkımızı alıyoruz."

Onu düzeltmiyorum. Dün gece avukatıma (üniversiteden arkadaşım, şu anda avukat) göndermeden önce Gizlilik Sözleşmesi'ni hızlıca okudum ve tam kapsamını anladığımdan emin olmamakla birlikte, Margaret'in daha kitabı yazmayı kabul etmeden adadaki varlığının ortaya çıkmasından hoşlanmayacağından oldukça eminim.

"Bir keresinde bir tane vardı, biliyorsun," diyor. "*Rest and Relaxation*'dan seyahat gazetecisi.

Ama açıkçası, bizden çok yol arkadaşı hakkında yazdı."

"İki buzlu kahverengi şekerli tarçınlı latte," diye sesleniyor başka bir barista yandaki pencereden. "Bir buzlu yeşil çay."

Cecil ve ben kendi içeceklerimizi almak için adım atıyoruz. "Fazladan susadın mı?" diye soruyor, çaya bakarak. "Yoksa biriyle mi buluşacaksın?"

"Biriyle buluşacağım," diyorum, sonra ekliyorum, "belki. Emin değilim." Eğer Hayden yine koşarak geçerse, ona veririm. Olmazsa, daha sonra odasına bırakırım.

Cecil kaşlarını çatar. "Alice! Gelip gelmeyeceğini merak etmen gerekiyorsa, buna değmez! Bu benim iki sentim, sorduğunuzdan değil."

Gülümsediğimi hissediyorum. Babamdan çok daha yaşlı ama yine de bu adamda bana babamı hatırlatan bir şeyler var. Kendinden emin ama rahat duruşu ya da fıçı göğsü.

Boğazımdan geçen küçük sızı, aileme sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu, her zaman ne kadar şanslı olduğumu hatırlattığı için minnettarım. "Bunu kesinlikle aklımda tutacağım."

Cecil cebinden cüzdanını çıkararak, "Korkarım önümde uzun bir gün var," diyor. "Ama buralardayken bir şeye ihtiyacınız olursa, işte bilgilerim." Bir kartviziti parmaklarımın ve kahve fincanımın arasına sıkıştırıyor.

"Teşekkürler! Gerçekten minnettarım," diyorum ona.

Toprak inen merdivenlere doğru ilerlerken bana el sallıyor. "Ve Alice?" diye bağıyor omzunun üzerinden.

"Öyle mi?"

"Çok bekleme." Çenesini anlamlı bir şekilde yeşil çaya doğru uzatıyor. Kaptanı selamlamak için kaldırıyorum ve o da kıkırdayarak uzaklaşıyor.

İki fincanı da platformun yan tarafındaki taş verandaya taşıyıp, yemyeşil saksı bitkilerinin arasına yerleştirilmiş ferforje bir masanın koyuyorum. Eşleşen bir ferforje kapı verandayı çevreliyor, sarmaşık ve kudzu, alana büyümlü bir his vermek için üzerinde sürünüyor.

Egzersiz kıyafetleri giymiş birkaç kadın uzak köşedeki bir masada kruvasanlar üzerine sohbet ediyor ve dizüstü bilgisayarımı kurduktan sonra kendime iki tane sipariş etmek için pencereye geri dönüyorum.

Kafede iyi bir Wi-Fi var, bu yüzden yer imlerime eklediğim tüm Margaret Ives sitelerini ve ön notlar belgemi açıyorum, böreği kemiriyorum, bademli orta parçaları bölüyorum, böylece her ısırık tereyağlı ve tatlı arasında mükemmel bir orana sahip oluyor.

Avukat arkadaşımın ve menajerimin önümüzdeki iki gün içinde onay vereceğini varsayarsak, Cumartesi gününe kadar Margaret ile görüşmeye başlayabilirim ve hazırlıklı olmak istiyorum.

Ayrıca *The Scratch*'teki en yakın arkadaşlarımla olan grup sohbetim Itchy Bitches'e bir güncelleme gönderiyorum. Son mesaj dün gece Priya'dan geldi, bulanık bir bar selfiesi, kuzguni saçları tepeden düğümlenmiş ve arkasında oturan bir adam Pedro Pascal'a benziyor mu? (Beş bira içtim.)

Mesaj gece ikiden sonra geldi ve kimse cevap vermedi, ancak hem Bianca hem de Cillian fotoğrafı açıkça onayladılar.

Yüzü neredeyse hiç görünmüyor, ama belli bir je ne sais quoi'ya sahip olduğunu söyleyebilirim.

Sonra, ayrı bir mesajla ekliyorum, BTW M bana bir şans vermeyi kabul etti. Bir aylık seçmeler.

HELL YEAH, Bianca birkaç dakika sonra yazıyor. Yine de editörüne söylemelisin.

Bunu resmi bir e-postaya yazın Bayan Ribeiro, diye cevap yazdıktan sonra bilgisayarımdaki gelen kutumu açıyorum. Resmi talebimi iletmek için *Kime alanınabriereiro@thescratch.com* yazıyorum. Burada çalışmaya devam edeceğim, sadece çoğunlukla telefon ve e-posta yoluyla uzaktan yapılabilecek hikayeler üzerinde çalışacağım. Çok yoğun bir şey olmayacak.

E-postayı gönderdikten sonra grup sohbetine geri dönüyorum.

Ne yazık ki, seçmelere katılan başka bir yazar daha var. Hayden Anderson.

Priya hala yatakta, gözlerini kısmış, dün geceki makyajı gözlerinin etrafında bulanıklaşmış bir fotoğrafını gönderiyor. Biri editörüne bugün işe gelemeyecek kadar hasta olduğumu söylesin.

Bunu ona beş bira mesajını göndermeden önce düşünmeliydin, diyor Bianca. Cillian mesajıma cevap verdi: Onunla tanıştım. Oldukça tatsız bir tip, değil mi?

Kaşlarımı çatıyorum. Oldukça tatsız bir tür mü? Bir kraliyet dönemi beyefendisine mesaj

attığımı fark etmemiştim. Ne? Cillian diyor ki. Tatsız biri. Ama ateşli. ÜZÜCÜ.

O kadar kötü olduğunu sanmıyorum, diye cevap veriyorum.

LOL, Cillian cevap veriyor. Duh.

Anlamı ne? Ben de diyorum ki.

Priya, herkesi sevdiğini söylüyor.

Lattemden uzun bir yudum aldım. Bir kez daha, Cecil beni yanlış yönlendirmedi. Çok lezzetli. Sadece diyorum ki, muhtemelen böyle davranmak için kendine göre nedenleri vardır. İnsanlar genelde öyledir.

Bianca ve Cillian metni beğeniyor ve Priya diyor ki, Ateşli insanlar genellikle biraz tatsızdır. Kurallara göre oynamak zorunda değillerdir. Seksilik, seksi olana harcanır. Benim gibi!

Cillian, hoş ve seksi bir insan olarak bundan rahatsız olduğumu söylüyor.

Bazı işlerimi halletmek için sizi Rahatsız Etmeyin'e koyuyorum ama hepinizi seviyorum. Telefonumu sessize alıyorum, başımı eğiyorum ve notlarımı gözden geçiriyorum, ilerledikçe düşüncelerimi ekliyorum.

Yaklaşık otuz dakika sonra dizüstü bilgisayarımın pili bitmek üzereydi. O sırada güneş iyice yükselmiş, ensem terlemeye ve yaklaşan bir yanıkla karıncalanmaya başlamıştı, ben de eşyalarımı toplayıp otele geri döndüm. Dün gece geç saatlerde bu ay için bir yer ayırtmayı başardım, ancak yarına kadar müsait değil, bu yüzden Grande Lucia'da bir gecem daha var.

Hayden Anderson'ın komşusu olarak bir gece daha. Eminim bunu öğrendiğinde rahatlayacaktır.

Kapısını çalarak sabahını bölmektense, yeşil çayını ve içinde kruvasanı olan kese kâğıdını kapısının önüne bırakıp kendi odama giriyorum.

Bilgisayarımı şarja takıyorum, ardından kavurucu bir duş alıyorum, çünkü perçemlerim kuru şampuanın etki edemeyeceği kadar yağlı.

Daha sonra saçlarımı havluyla kurutuyorum, perçemlerim alnıma dağınık bir şekilde düşüyor ve giyinmeden önce güneş kremi sürüyorum. Görünüşe göre bu, işe dalmadan önceki son boş günüm, eğlenceli bir şeyler yapabileceğime karar veriyorum. Plaja gitmek ya da bisiklet kiralayıp adanın etrafında turlamak gibi. Her ihtimale karşı mayomu ve Priya'nın doğum günüm için bana verdiği Simon Miller platform sandaletlerle birlikte altmışlı yıllara özgü yakalı, çiçekli, sarı-pembe bir tulum giyiyorum.

Annem bu kıyafeti görseydi bayılırdı. Ergenliğimde, uzun boylu olduğum için her şeyin üzerimde diğer kızlardan daha kısa görüldüğü konusunda ısrar etmişti ve büyük olasılıkla haklı olsa, okula gittiğim diğer kızlar gibi giyinmeme izin verilmesini her zaman çok istemiştim, muhtemelen bu yüzden hala Bianca'nın deyişiyle *küçük bir haylaz* ya da Cillian'ın deyişiyle *1990'ların animasyon Nickelodeon ergenleri* giyiniyorum.

Bence ikisi de iltifat.

Dizüstü bilgisayarımı geride bırakıp not defterimi çantama koyuyorum ve güneş gözlüklerimle birlikte yürüyüş yoluna çıkıyorum.

Yeşil çay ve kruvasanın hâlâ orada durduğunu fark ettiğimde Hayden'ın kapısını çoktan geçmiştim.

Geri dönüp telefonumdan saati kontrol ettim. Eminim şimdiye kadar kalkmıştır.

Bir an için içimde bir endişe belirliyor. Uzun süredir uykuda olan panik dürtüsünü kontrol ediyorum. Çoğunlukla, çocukluğumun bana kazandırdığı şeyler için minnettarım - iyimserlik, empati, yaşamı takdir etme - ama hala kapalı bir kapıdan gelen huzursuzluk bunlardan biri değil.

Bir şey mi oldu sorusu ve her zaman onu takip eden düşünce: *Ya bu sefer çok geç kaldıysam?*

Kendimi silkeliyorum. Hayden benim kardeşim *değil*. İyi olmayabileceğinden şüphelenmek için hiçbir nedenim yok ve dahası, onun iyiliğinden sorumlu hissetmek için de hiçbir nedenim yok.

Yine de kendimi onun iyi olduğundan emin olmak için kapısını çalarken

buluyorum. Hemen cevap gelmeyince endişem daha da derinleşiyor.

Dışarıda koşuyor, öğle yemeğinde ya da adanın herhangi bir yerinde olabileceğine aldırma.

İçimden bir ses onun her gün aynı temel programa sadık kalan biri olduğunu söylüyor ve eğer durum buysa, şimdiye kadar koşudan dönmüş olması gerekirdi.

Tekrar vuruyorum. "Hayden?" Bağıriyorum.

Odanın derinliklerinden boğuk bir homurtu duyuyorum ve anında içimde bir şeyler rahatlıyor.

Yani, bildiğim kadarıyla, içeride bir sandalyeye bantlanmıştı, ama şu ana kadar tanık olduğum kadarıyla bu oldukça tipik bir Hayden homurtusu gibiydi.

"İyiysen iki kere homurdan!" Bağıyorum.

Onun yerine sürgünün tıkırtısını duyuyorum ve sonra kapı açılıyor. "Yangın mı var?" diye soruyor.

Hemen cevap veremiyorum. Gözlerimi yüz hizamdaki çıplak göğüs bölgesinden ayırıp Hayden Anderson'ın şaşkın ifadesine bakmaya odaklandım.

6

I SWALLOW THE Boğazımın arkasına kadar yükselen bir sıcaklık yumağı. Artık iyi olduğunu bildiğim için utanıyorum.

Şimdi onun benim vuruşlarıma duştan doğruca ön kapıya koşarak, beline bir havlu sararak ve kaşlarını çatarak karşılık verdiğini gördüğümde aşağılandım.

Tüm vücudum sıcak ve karıncalanıyor, güneş yanığı hissi yüz çıkıyor.

"Alice?" Yüz ifadesi dalgalanıyor. "Her şey yolunda mı?"

Aniden ondan uzaklaşıyorum ve eğilip yerden çay ve kruvasanı alıyorum, onları kol uzunluğunda tutuyorum. "Koşudan döndüğünde bunları görmedin mi?"

Bakışları dalıyor, sonra tekrar yüzüme dönüyor.

"Evet?" Tereddüt ediyorum. "O zaman neden onları almadın?"

"Çünkü nereden geldiklerini bilmiyordum," diyor, "ve yerde bulduğum şeyleri yiyip içmek gibi bir alışkanlığım yok."

Kendimi solgun hissediyorum. "Onları senin için getirdim."

Koyu renk kaşları yukarı doğru kayıyor, ışık bir anlığına gözlerini yakalıyor ve irislerini çırpılmış kahve rengine dönüştürüyor. Midemde duran latte'ye rağmen, dilimin üzerinde bir susuzluk patlaması gönderiyor.

Boğazını temizliyor. "Fark etmemiştim." Bir elini uzatıp fincanı ve çantayı benden alıyor, diğer eliyle havluyu nemli kalçasına bastırıyor.

Gözlerim kendi isteğiyle ona kayıyor, sonra tekrar yüzüne dönüyor. "Teşekkür ederim," diyor.

"Sorun *değil*," diye gözlerimi su lekeli göğsünden ayırmadan. Ya da kulaklarının arkasına sıkıştırdığı koyu renk saçlarından boynuna doğru akan damlalar. Ya da karnına, kalçalarına, bacaklarına, havlusuna ve havlunun altında ne varsa ona.

- "Her neyse! Bugün komşuluktaki son günümüz. Bu ay için kiramı ayırttım." Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı, sonra başını sallayarak kapattı.

"Horlamam sizi uyutmadıysa tekrar özür dilerim," diyorum.

Cevap vermeden önce tereddüt ediyor. "Aslında biraz rahatlatıcıydı."

Gülerek güldüm. "Ciddi misin sen? Duvardan duyabiliyor muydun?"

Bir omzunu kaldırıyor, gözlerim hareketi takip ediyor, bedenim bana omuz fetişi olabileceğimi kaba bir şekilde bildiriyor. "Uykum hafiftir," diyor. "Bunu kişisel algılama."

"Neredeyse hiçbir şeyi kişisel algılamamaya çalışıyorum," diyorum ona. "Aslında muhtemelen biraz *daha fazla* kişisel algılayabilirim."

Ağzının kenarları seğiriyor ve bunun gülümsemeye mi yoksa yüzünü buruşturmaya mı yönelik bir hareket olduğu konusunda hiçbir fikrim yok.

Yarım adım geri çekildim. "Her neyse, seni bir daha göremezsem diye..."

"Benimle tanıştığına memnun oldun mu?" diyor, dün geceki sözlerimi papağan gibi tekrarlayarak, tek kaşını yukarı kaldırarak.

Sırıtmaya başladım. "İyi "

Ben uzaklaşırken alçak sesle, "Seninle de tanıştığımıza memnun oldum Alice," diyor.

Bunun *kesinlikle* bir kazanç olduğuna karar verdim.

- - -

THAT NIGHT, | Bir çılgılığa uyanmak. Yanıp sönen ışıklara. Tam bir karmaşaya.

Sesten irkildim ve yataktan yarı yuvarlanarak çıktım, karanlık odada gözlerim kamaştı.

Yatağın arkasındaki duvara monte edilmiş bir cihaz yanıp , kırmızı ve beyaz ışıklar odanın her tarafına yayılıyor. İlk aklıma *gelen ambulans* oldu. İkincisi *Audrey!*

Kız kardeşim. Panikle birlikte göğsüme bir acı saplanıyor ve sonra etrafımı toparlıyorum.

Yangın alarmı, fark ettim.

Bunun bende böyle bir rahatlama dalgası yaratacağını düşünmezsiniz ama . Göğsüm gevşiyor, ayağa kalkıp yan masadan dizüstü bilgisayarımı ve telefonumu kaptığım gibi kapıya doğru giderken kalbim yavaş yavaş yavaşlıyor.

Sandaletlerimi giyiyorum, oda anahtarımı alıyorum ve yürüyüş yoluna fırlayarak merdivenlere doğru tökezleyen uykulu çocuklar ve huysuz yetişkinlerden oluşan kalabalığa katılıyorum.

Otoparka doğru ilerlerken gece yapışkan ve sıcak, otel personeli lobiden dışarı taşıyor, bir yönetici bize "SAKİN OLUN. İTFAİYE BIRAZDAN BURADA OLACAK."

Kaldırımda duran bir grup misafire katılıyorum. Dizüstü bilgisayarımı kolumun altına sıkıştırıp telefonumdan saate bakıyorum; sabahın dördünden biraz önce.

Biri tökezleyerek bana çarpıyor ve başımı kaldırdığımda benden on-on beş yaş büyük bir adamın olduğu yerde sallandığını, kırmızı çerçeveli gözlerini bana diktiğini görüyorum.

Onu sabitlemek için uzandım. "İyi misin?"

Dişlek sırtışı beni içki kokusuna boğuyor. Sarhoş, sadece yorgun değil. "Şimdi daha iyiyim, bebeğim." Bakışları balçık gibi üzerime damlıyor.

Altmışlı yıllardan kalma mavi bir gecelik giyiyorum, bol ve dizlerimi örtecek kadar uzun, ama bana çıplakmışım gibi hissettirmeyi başarıyor, hem de iyi anlamda değil.

Geri adım atmaya çalışıyorum ama dirseğime yapışmış durumda. İlk düşündüğümünden daha sağlam, daha kararlı görünüyor. "Sanırım komşu olabiliriz," diyor gözlerini kısarak bana bakarak. "Hangi odadasın?"

"I..." Omzumun üzerinden belirsizce bakıyorum, dost bir yüz ya da sadece izleyen başka biri olduğuna dair bir kanıt umuyorum, ama kimse bu tarafa bakmıyor. "Hatırlamıyorum."

İfadesi kararıyor, yüzündeki gülümseme eriyor. "*Hatırlamıyor* musun?" "İşte buradasın," diyor arkamdan alçak, soğuk bir ses.

Etrafımda dönüyorum, sarhoş adamın kolumdaki tutuşu gevşiyor ama tamamen .

Hayden üzerimde yükseliyor, yüzü taş gibi. "Merhaba!" Gözlerimle neler olduğunu işaret etmeye çalışıyorum. İşe yarayıp yaramadığından emin değilim, çünkü Hayden'ın yüzü tamamen aynı kalıyor.

"Arkadaşın kim?" diye sorarken araya giren kişiye doğru döndü.

"Komşumuz sanırım," diyorum.

"Burada yalnız olduğunu sanıyordum," diyor adam, ya çok sarhoş ya da aslında sık sık yalnız seyahat eden bir kadın olarak bunu duymanın ne kadar dehşet verici olduğunu fark edemeyecek kadar bilgisiz.

Hayden'la beni bu konuşmanın dışında tutmak için ağzımı açıyorum ama Hayden daha hızlı davranıyor: "Hayır." Bir kolunu gevşekçe belime doluyor. "Yalnız değil."

Adamın yüzü gevşiyor, eli sonunda kolumdan kayıyor. "Öyle demeliydin," sinirli bir şekilde bana çıkıyor.

Evet, burada hatalı olan benim.

"*Ne yapacaksın?*" der gibi omuz silktim.

"Bize izin verirseniz," diyor Hayden, "sanırım odamıza verdiğimiz bu arayı kahvaltı etmek için bir fırsat olarak değerlendireceğiz."

Hayden dönüp beni otoparkın derinliklerine doğru yönlendirirken adam sinirli bir şekilde elini bize doğru savuruyor ve kolu düşüyor.

"Teşekkür ederim," diyorum. "Bu konuda gerçekten kötüyüm."

Bakışları omzunun üzerinden bana yöneldi. "Neyde kötü?"

"Sarhoş insanlardan kaçınmak," diyorum. "Ürkütücü insanlardan kaçınmak. Yabancılarla konuşmaya başlamamak. Yabancılarla sohbetten kaçmak. Aklınıza ne gelirse."

Ağzının kenarları gerilir. Kiralık arabasının yolcu kapısının yanında durdu. Geldiğimiz yöne bakıyorum ve sarhoş arkadaşımızı neredeyse kırk beş derecelik bir açıyla bir ağaca yaslanmış buluyorum.

"Beş dakika verirse uyur ve geri dönüp diğerleriyle birlikte bekleyebiliriz," diyorum.

Hayden'ın kaşları derinleşir.

"Yani, benimle kalmak zorunda değilsin!" Ekliyorum. "Dürüst olmak gerekirse, şimdi onun tüm anlaşmasını biliyorum, iyiyim. Sadece bir daha ilişkiye girmeyeceğim. Bu sabah zaten vedalaştığımızı biliyorum."

Kafası bir şeye takılmış gibi eğik. "Kahvaltıya gitme konusunda ciddiydim. Eğer katılmak istersen."

"Saat sabahın dördü," diye .

"Bu tür şeyler her zaman sonsuza kadar sürer, yanlış alarm olsalar bile," diyor. "En az bir saat daha burada olacağız. En iyisi daha rahat bir yere gidelim."

"Ama saat *sabahın dördü*," diye tekrarlıyorum. "Yani aç değil misin?"

"Açlıktan ölüyorum," diyorum, "ama hiçbir yer açık değil."

Dönüyor ve yolcu kapısının kilidini açıyor. "Bir şey," diyor, "her zaman açıktır."

- - -

HAYDEN PUNCHES RAY'S Arabaya yerleştikten sonra GPS'ine lokantayı giriyor. Yirmi beş dakika uzaklıkta, anakaraya geri döndük.

"Belki de söylemem gerekirdi," diyor, "açık olan *bir şey* Savannah'ya doğru. Bulabildiğim en yakın şey. Bu bir sorun mu?"

Omuz silkiyorum. "Benim için değil. Dediğin gibi, bu tür şeyler zaten hep sonsuza dek sürer. Ama eğer uyumaya devam etmek istersen-"

"Bir kez sonra bir daha asla uyuyamam," diyor bana arabayı çalıştırırken. "Bu yüzden Ray's Diner'ı biliyorum."

Oraya vardığımızda, birkaç kamyon ve araba çoktan otoparkın her tarafına dağılmıştı. Biz içeri girerken kapının üzerinde çanlar çalıyor.

Nane yeşili elbiseli ve önlüklü bir garson masaların arasını paspaslıyor ve cızırtılı hoparlörlerden sessizce eski şarkılar çalıyor. Boz sakallı bir adam bize bakıyor, pijamalı olduğumuzu fark ediyor -daha doğrusu *ben* fark ; Hayden'ın üzerinde siyah eşofman ve beyaz tişört var, o yüzden daha ihtiyatlı davranıyor- ama sonra yumurtasını yemeye devam ediyor.

Biz geçerken garson başını kaldırıp selam veriyor. "Hemen ," diye söz veriyor ve köşedeki kabine yerleşiyoruz.

"Sen gerçek bir köşe başı adamısın," diyorum. Kaşları çatıldı. "Ne?"

"Fish Bowl'da da köşedeki kabini almıştın." "Köşe kabin objektif olarak en iyi kabindir." "Kim demiş?"

Ben soruyorum.

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Kimsenin gerek yok. Her şey ortada."

Diğer birkaç müşteriye işaret ediyorum, çoğu muhtemelen uzun yol şoförü ya da üçüncü vardiya çıkan insanlar. "Hiçbiri bu kabini seçmedi."

"Buraya geldiklerinde muhtemelen doluydu," diyor ve plastikten yapılmış büyük bir menüyü açıp diğerini Formica masanın üzerinden bana doğru kaydırıyor.

"Şehre geldiğinden beri buraya kaç kez geldin?" diye soruyorum. "Dört," diyor, hiç atlamadan. "Bugünü de sayarsak."

"Peki bu kabinde kaç kez gol attınız?" Ben soruyorum.

Gözleri yavaşça menüden sıyrılıp benimkilerle buluştu. "Yine yapıyorsun." "Neyi yapıyorum?"

"Sürpriz bir doğum günü partisine girmiş gibi gülümsemek," diyor. "Neredeyse hiçbir şey olmuyorken."

"Bir şeyler oluyor," diye karşı çıkıyorum. "Senin kendine has özelliklerini tanımaya başlıyorum."

"Kendime has özelliklerim mi?" Biraz alay ediyor, menüyü bırakıyor. "*I Dream of Jeannie* kostümüyle uyuyan sensin."

Bunun üzerine kahkahalara boğuldum.

Servis görevlisi yanaşıyor, not defteri hazır ve bekliyor. "İçecek bir şey alır mısınız?" "Kahve," diyor, sonra bana bakıyor.

"Ben de."

"Peki ya yemek? Sipariş vermeye hazır mısınız?" diye soruyor. Hayden bana doğru hızlıca bir bakış daha fırlatıyor.

"Olabilirim," diye söz veriyorum, orantısız olarak devasa menüyü çevirerek açıyorum.

"Yumurta beyazı, buğday tostı ve mevsim meyvesi lütfen," diyor ve iri kahverengi gözleri bana dönüyor.

"Şeftalili ve kremalı Fransız tostı" dedim. "Hemen."

"Yürüyüp gitti."

"Konuşmaya hiç cümlelerin *başında* fark ettin mi?" diye soruyor, başını eğip sesini alçaltarak. Ben de onun duruşunu taklit ediyorum. "Köşedeki kabini kaç kere aldın, Hayden?"

Dudakları aşağı doğru seğiriyor. "Eğer masaları değiştirmek istiyorsan-"

"Masaları taşımak istemiyorum," diyorum. "Sadece dünyayı görme biçiminiz beni büyülüyor."

Arkasını parlak pembe bankete yaslıyor. "Evdeki en korunaklı koltuk burası. Her giriş ve çıkışı görebiliyorsunuz."

"Tuvaletlerin yanındasın," diye ekliyorum.

"Garsonu restoranın herhangi bir yerinde görebilirsiniz, eğer işaret etmeniz gerekirse."

"Tuvaletlerin yanındasın," dedim.

"Ya da alternatif olarak, *sizin* yerde otursaydım, kimse çok uğraşmadan yüzümü göremezdi" diyor.

"Tuvaletlerin yanındasın," diyorum, "ayrıca kaçak mısın?" "Ben özelim," diyor.

"Ve ben de kendine has özellikleri olan biriyim," diye takılıyorum.

Kaşlarından biri yukarı doğru kalkıyor. Cevap vermek için ağzını açıyor, sonra garsonumuz yeniden ortaya çıkıp kupalarımızı ters çevirip elindeki buharı tüten tencereden doldururken tekrar kapatıyor.

"Teşekkür ," diyor Hayden sert bir şekilde.

"Hiç sorun değil, tatlım." Tekrar geri çekilir ve sakallı adamın bardağını doldurmak için duraklar.

Hayden bir süre tereddüt ediyor, bir şeyler düşünüyor ve ben onu aceleye getirme dürtümle savaşıyorum. Bana gerçekten de büyük, vahşi bir hayvanı hatırlatıyor. *Tehlikeli* değil ama ürkek.

"Ben tür... halk ailesinde büyüdüm," diye karar verdi.

Şimdi değil: Hevesle öne doğru eğildim. "Lütfen bana Anderson'ların bir reality şovu olduğunu söyle."

Gülümsüyor. En azından ben gülümsediğini *düşünüyorum*. Yüz buruşturma da olabilir. "O değil halka açık. Babam belediye başkanıydı."

"Belediye başkanı," diye tekrarladım. "Indiana Belediye Başkanı!"

"Eyaletlerin belediye başkanları olmadığına göre," diyor, "hayır. Ama küçük bir *kasabanın* belediye başkanı Indiana, evet."

Koltuğumun kenarına doğru kayıyorum, ancak boylarımızın toplamının böyle bir düzenlemeyi tavsiye edilemez hale getirdiğini hatırlıyorum. Bunun yerine bacaklarımı bankın üzerine çekiyorum ve bağdaş kurarak masaya yaslanıyorum. "Yani özel olmayı onlardan mı öğrendin?"

"Hayır," diyor. "*Mükemmel* olmayı onlardan öğrendim."

Yüzümü buruşturuyor olmalıyım -muhtemelen başka *bir sürpriz parti*, *sadece benim için mi?* Memnuniyet gülümsemesi, çünkü az önce söylediği şey tamamen saçma.

"Hâlâ söylemedim," diyor. Bir kahkahayı bastırıyorum.

"Oh, hadi ama." Şimdi öne doğru kayıyor, benim düzeltilmiş duruşuma rağmen dizlerimiz birbirine çarpıyor. "İyi bir izlenim bırakmaya *edemeyecek* kadar kötü değilim."

"Ben sana kötü demedim ki!" Ağlıyorum. "Ama kimse mükemmel değildir."

"Oh, güven bana," diyor. "Babam öyle. Ve kardeşim."
"Kardeşin şimdi belediye başkanı mı?" diye soruyorum.
Hayden bana "Daha da kötüsü" dedi. "Louis yerel çocuk doktoru. Karısı da okul yönetim kurulunun başkanı."
Bir zevk çılgılığı daha .
"Barış Gönüllüleri'ne katılmadığım sürece," diyor, "bunu asla başaramayacaktım." "Tamam, *birincisi*," diye başlıyorum, parmağımı kaldırarak, "lanet olası bir Pulitzer kazandın. Bundan şüpheliyim.
Anderson ailesinin kara koyununu nasıl doğru yola getirecekleri konusunda ellerini ovuşturuyorlar."
"Belki şimdi değil," diye kabul ediyor, "ama ondan önceki on yıl boyunca, evet, öyle olduklarından oldukça eminim."
"Ve ikincisi," diye araya girdim, "bu, kız kardeşimin aslında, kelimenin tam anlamıyla Barış Gönüllüleri'nde olduğu gerçeğine mükemmel bir geçiş oldu."
Bana bakıyor. "Şaka yapıyorsun."
İçimde bitkin bir kıkırdama dalgası daha. "Etmiyorum. O şu anda başka bir ülkedeki gıda kıtlığıyla mücadeleye yardım ediyor ve ben de - annemden alıntı yapıyorum - 'hala şu ünlü yapıyorum.' "
Alnı kırışıyor. "Ama sen ünlü dedikoduları yazmıyorsun."
"Doğru, ama yazdıklarım birbirine o kadar yakın ki sizi temin ederim annem aradaki farkı anlamak için hiçbir zaman acil bir ihtiyaç hissetmeyecek."
Kafası karışmış gibi başını sallıyor. "Ama o senin çalışmalarını okuyor."
Göğsümün içinde, bir balonu delen iğne deliği gibi bir his var. "Hayır, pek sayılmaz. Yani, işi aldığımda ilk birkaç parça, evet. Ama bu sadece 'onun işi değil'. Ve bunu anlıyorum. Aslında kendini zorlayıp sonra da kötü bir şekilde beğenmiş gibi davranmaktansa okumamasını tercih ."
"The Scratch prestijli bir yayın organı," diyor. "İyi ödeme yapıyorlar ve abone sayıları çok yüksek."
Omuz silkiyorum. "Bu ona değil. Anlıyorum."
Bir an için beni o kadar yoğun bir şekilde inceliyor ki, garsonumuz tabaklarımızı önümüze koymak için döndüğünde o -ve açıkçası ben- sırıyorum.
"Sıcak, o yüzden dikkatli ol," diyor ve sonra tekrar gidiyor.
Boğazımı temizliyorum. "Ee," diyorum Hayden'ın bakışlarıyla bir kez daha buluşarak. "Margaret ile ilk görüşmen için heyecanlı mısın?"
Başını sallıyor. "Sen *değil* misin?" Diyorum.
"Hayır," diyor. "Yani, bunu sorma."
"Neden sormayayım?" Bastırıyorum.
"Çünkü seninle bu konu hakkında konuşmayacağım," diyor.
Gözlerimi deviriyorum, ayaklarımı tekrar yere indiriyorum ve tekrar öne doğru kayıyorum. Dizlerim onunkilerin arasına sıkışıyor ama geri çekilmiyorum. "Bu soruya verdiğin cevaptan ne *çalabileceğimi* düşünüyorsun?"
Çatalını yumurtasına saplıyor ve o da eğiliyor, bu sırada kalçaları benimkilere hafifçe . Benim ses tonuma uymak için sesini alçaltıyor. "Alice."
Köprücük kemiğimin altında bir beklenti titreşimi hissediyorum.
"Hayden," diyorum. "Buna da cevap vermeyeceğim," diyor.
Sonra büyük bir ısırık alıyor.
Sanırım bu raund berabere bitti.

"I STILL CAN'T Bunu yaptığımıza gerçekten inanıyorum," diyorum Cumartesi sabahı.

"Oturma odasında oturup nane çayı içmek mi?" Margaret elindeki fincandan yükselen buharın içinden bana bakarak alay ediyor. "Alice, canım, bence daha yükseği hedeflemelisin."

Benim tünediğim kanepenin karşısındaki rattan sandalyede oturuyor, tüm pencereler açık ve güneşin ısıttığı yeşillik kokusu her rüzgar estiğinde bize doğru sürükleniyor, ara sıra arazisinin arkasındaki bataklıktan gelen tuzlu su patlamasıyla kırılıyor.

"Şaka mı yapıyorsun?" Dedim. "Bu benim Everest'im. Bundan sonra ünlü profilleri için mahvolacağım. Erken emekli olmam ya da eski arabaları tamir etmeye falan başlamam gerekecek. Gerçekten bunu kabul edeceğini düşünmemiştim."

"O zaman neden beni bulmak için bu kadar uğraştın?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. "En azından denemek zorundaydım."

Mavi gözlerinde meraklı bir parıltıyla elindeki fincanı yavaşça aramızdaki cam masanın üzerine bırakıyor. "Ne dediğini hatırlıyor musun? Sonunda seni geri aramadan önce bana bıraktığın o son sesli mesajda?"

Başımı salladım. Çok da Ölü Olmayan Ünlüler mesaj panosundaki bir gönderi beni Little Crescent'a yönlendirmeden önce Georgia'daki küçük adalarda eser satan düzinelerce sanatçıyı aramıştım ve doğru adayı bulduktan sonra bile çok daha fazlasını aramıştım. Hepsi Margaret Ives olduğunu inkâr etmişti, ki bu onları tam olarak ekarte edemez diye düşündüm. Ama soru ağzımdan çıkar çıkmaz telefonu ilk kapatan o oldu.

Bir hafta boyunca onu geri aramadım. Beni hemen engelleyeceğinden çok korkuyordum. Sonunda aradığımda sesli mesaja yönlendirdi ve ben de kim olduğumu ve onunla neden konuşmak istediğimi açıklayan kısa bir mesaj bıraktım.

Kendimi üç gün daha ve sonra son bir hamle yaptım: başka bir sesli mesaj, bu seferki bir sorudan çok ateşli bir sunumdu, çünkü o noktada doğru kişiyi bulduğuma zaten yüzde altmış oranında ikna olmuşum. Dokuz gün sonra beni tekrar aradı ve olabildiğince hızlı cevap vermeye çalışırken neredeyse telefonumu bindiğim taksinin camından dışarı fırlatacaktım.

"Dürüst olmak gerekirse, her şey bulanık," diyorum.

"Cosmo'nun öldüğünü duyduğunda ağladığımı söylemiştin." diyor. Yüzüm yanıyor. "Gerçekten ağladım mı? Tanrım, özür dilerim. Bu çok uygunsuzdu."

Gülüşüyor. "Uygunsuz mu? Ben öyle düşünmemiştim. Merak uyandırıcı mı? Kocamın siz doğmadan en az otuz yıl önce ölmüş olması gerektiğini düşünürsek, son derece ilginç."

Kupamı bir kenara bıraktım. "Evet, ama ben bunu yedinci yaş günümde öğrendim. Babam büyük bir müzik adamıydı. Akşam yemeği hazırlarken hep Cosmo Sinclair dinlerdi. *Hearts on Fire* benim favorimdi."

"Harika bir albüm," diyor Margaret gururla.

"Yedi yaşıma girdiğimde ailem doğum günü partisi yapmama izin verdi. Ama o zamanlar kız kardeşim ve ben evde eğitim görüyorduk ve fazla arkadaşımız yoktu. Annem kimi davet etmek istediğimi sorduğunda 'Cosmo Sinclair' dedim. Annemle babam birbirlerine şöyle bir baktılar. "Olamaz." der gibiydiler. Bana asla yalan söylemezlerdi. Onların politikası buydu. Yani onlar

Bu surat ifadesi genellikle bana kötü bir haber verecekleri anlamına gelirdi. Ben de öyle öğrendim. Ve buna çok üzüldüm."

"Onunla hiç tanışamayacağın için üzgün müsün?" Margaret öyle diyor.

"Peggy için üzgünüm," diyorum. "Albümdeki en sevdiğim şarkıydı. 'Peggy All the Time.' Bilmiyorum, bunun doğru olması gerektiğini biliyordum. Hayatta bir kez yaşanacak bir aşk bulmamış olsaydınız böyle bir aşk şarkısı yazamazdınız. Ve ona bunu veren kişiyi kaybetmesini istemedim."

Bakışları kucağına düşüyor.

Acaba durmalı mıyım, çok acıyan bir şeyi çok mu erken zorluyorum diye düşünüyorum. Ama bu konuyu açan o ve eğer hikayesine tanıklık edeceksem, onu anladığımı bilmesini istiyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Annem de babam da gazeteciydi. Ve gerçekten okudukları tek şey kurgusal olmayan şeylerdi. Politika, iklim değişikliği ve sosyoloji hakkında ciddi şeyler. Hiç çekmeyen şeyler. Ama babamın bir garaj satışından aldığı bir kitap vardı. İzinsiz bir biyografi."

Gözleri benimkilere kayıyor ve yemin ederim arkalarında bir şeyin , beni dışarıda bıraktığını görüyorum. Nedenini anlıyorum. Ama yine de devam ediyorum: "*Ives Hanesi'nin Çöküşü*."

Bana bakıyor, omuzları dik, ağzında hoş ve inandırıcı olmayan bir gülümseme asılı.

"Sen babamın hayalindeki röportaj konusuydun," diye açıklıyorum. "Çoğunlukla siyasi şeyler yapıyordu ve sen zaten o haberciliğe başlamadan çok önce röportaj yapmayı bırakmıştın. Ama şarkılarından senin ve Cosmo'nun hikayesini çok severdi. Ve her zaman basının yazdıklarından çok daha fazlası olduğunu hissetti."

"Her neyse, okumayı öğrenmeden önce bile, aldığı o biyografideki resimlere bakmaya bayılırdım. Kıyafetlerinize, ayakkabılarınıza ve şapkalınıza bayılırdım. Siz çok göz alıcıydınız ve benim hayatımın *hiçbir* cazibesi yoktu. Ama sadece bu değildi. Sen her zaman... sadece *mutlu* değil, dünyadan zevk alıyor gibi görünüyordun. Ailenin geri kalanı çok ciddi ve ketum görünüyordu ama sen sadece kendindin. Parlak, cesur ve hayat doluydun. Özellikle de kız kardeşin ve Cosmo ile olan fotoğraflarında. Ve sonra büyüdüğümde, okuyabildiğimde... O kitaptan *nefret ettim*."

İçinden sessiz bir kahkaha yükseliyor, bakışları yumuşuyor. Hayır, *parlıyor*. Mavi gözleri nemlendi, kirpikleri mürekkep gibi ve dramatik.

Ben de küçük bir kahkaha atıyorum. "Babamın da nefret ettiği ortaya çıktı. Sadece bana söyleyip her şeyi mahvetmek istemedi. Ama mahvedecek bir şey yoktu. Her şey varsayım, yargı ve magazin manşetlerinden ibaretti. Adliyedeki düğününüzle ilgili bölümde Dove Franklin'in bir vücut dili uzmanının sizin-"

"*Cosmo'yu ölüme götürüyorlardı ve o da bunu biliyordu*," diyor sessizce. "Sadece benimle evlenmek istediğine inanmadıkları için değildi. Ona olanlar için beni de suçladılar. Duymadıysan söyleyeyim, ailem lanetli." Dudaklarında yine yürek parçalayıcı bir gülümseme belirliyor.

Bu alıntıyı ona bir el bombası gibi fırlatmak yerine başka bir şekilde ifade etmeyi planlıyordum. Ama bunu açıkça söylediğini *duyunca* göğsüm delinmiş gibi hissettim. Sertçe yutkundum. "O resme baktım ve nasıl bu kadar farklı bir şey görebildiğimi anlamadım."

Çene kasları esniyor ve uzun bir aradan sonra "Peki ne gördün?" diye soruyor.

"Seni korumaya çalıştığımı gördüm," diyorum, "etrafındaki herkesten. Ve bunu yapamadığımı fark etti."

Birkaç kez göz kırpmıyor, bakışları tekrar kucağına düşüyor. Bir an için ikimiz de sessiz kaldık. Boğazını temizliyor.

"Özür dilerim," diyorum usulca. "Bu kadar ağır bir şeyle başlamayı planlamamıştım."

"Ben sordum," diye yanıtlıyor, omuz silkerek. "Siz de cevap verdiniz. Hatırladığım kadarıyla röportajlar böyle oluyor."

"Evet, ama röportaj yapılan ben değilim," diye hatırlatıyorum ona.

Yarım gülümsemesinin içine bir parça alaycılık sızıyor. "Ah, bilemiyorum. Ailenin tüm gömülü cesetlerin haritasını çıkaracaksam, seni ve Hayden'ı da tanımamın adil olacağını düşünüyorum."

"Açıklığa kavuşturmak için soruyorum, 'gömülü cesetler' derken gerçek mi yoksa mecazi mi konuşuyoruz?"

Gülüşi nemli, ama konuştuğunda sesi yine emin, net ve parlak. "Neden ikisi birden olmasın?" Hem telefonumun hem de yedek ses kayıt cihazının çalıştığı masanın üzerinden öne doğru eğiliyor ve net bir şekilde, "Göz kırptığım kayıtlara geçsin." diyor. Öyle de yaptı.

Ben de öne doğru eğildim. "Öyle yaptı," diye katılıyorum, "ve sonra beni tehdit ediyormuş gibi parmağını boğazında gezdirdi."

Margaret sandalyesine geri otururken bir kahkaha attı. "Peki nereden başlayacağımızı düşünüyordun?"

"Başlangıç," diyorum. "Bir Ives olarak doğmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum."

Çayından bir yudum daha alıyor ve fincanını masadaki yerine, telefonumla kayıt cihazının arasına geri koyuyor. "Dürüst olacağım: Beni internette, o komplo teorisi sitelerinde bulunduğunu söylediğinde, buraya gelip bu röportajı, *Margaret, Cosmo'yu daha sonraki bir tarihte canlandırmak için dondurdun mu?*" diye başlatacağımı düşünmüştüm.

"Bu popüler bir şey," diye katılıyorum. "Jodi bana öyle söyledi," diye yanıtlıyor.

"Hiç aramaya gitmiyor musun?" Ben de diyorum ki. "İnsanların ne dediğini görmek için mi?"

. "Belli ki benimki gibi bir ailede büyümemişsiniz. *İşin püf noktası* ne söylediklerini görmek için."

"Sanırım *kimsenin* sizinki gibi bir ailede büyümediğini söylemek yanlış olmaz," diye .

"Hayır, sanırım değil." Gözleri çantamın ayak bileklerimde durduğu yere kayıyor ve kafası eğiliyor, içinden çıkan kitabı fark edince yüzünde bir tanıma ifadesi beliriyor. "Şunu görebilir miyim?"

İçinden sayfaları yırtıp parçalamaya başlamasını bekliyorum. Ama eğer bu onun rahatça açılmasına yardımcı olacaksa, öyle olsun.

Ives Evi'nin Çöküşü'nü ona uzatıyorum ve birkaç saniye boyunca sessizce göz gezdiriyor, yüz ifadesi sertleşiyor, ta ki sonunda bir kıkırtı çıkana kadar, beni o kadar şaşırtıyor ki sandalyemde zıplıyorum.

Başını kendi kendine sallar. "Bu çok komik. Ailem, satanın *haberler* olmadığını ilk anlayanlardan biriydi. Manşetler. İnsanlar çoğu zaman o büyük, gösterişli harflerin arkasındaki tek bir kelimeyi bile okumazlar, okusalar bile hatırlayacakları şey nüans değildir. Akılda kalan basit versiyonudur. Basit ve müstehcen, işte kazanan kombinasyon budur."

"Clickbait," diyorum, "*tıklamanın* ortaya çıkmasından önce."

"Aşağı yukarı," diye katılıyor. "Ailem kendilerini zengin ve Dove Franklin'in dediği gibi *güçlü kılmak* için bunu kullandı. Ama sonuçta bunun bir önemi yok. Canavarı inşa eden siz olsanız bile, onu asla kontrol edemezsiniz. Herkesin işini bitirdikten sonra sizi seve seve canlı canlı yiyecek ve kemiklerinizi diş ipiyle temizleyecektir."

Margaret ve ailesi hakkında okuduğum bazı acımasız manşetler aklımdan geçerken göğsüm sıkışıyor. Küçük kız kardeşi Laura, özellikle de kilo aldığı ve saçlarını talihsiz bir şekilde kestirdiği ilk gençlik yıllarında basının elinde acı çekmişti - kırmızı halılarda, kurdele kesimlerinde ve diğer her türlü yüksek tanıtım etkinliğine katılırken onu göz alıcı ve sade ailesiyle yan yana koyduğunuzda çok daha kötü görünen normal çocuk şeyleri.

Öte yandan Margaret, medyanın sevgilisiydi. Ta ki öyle olmayana kadar. "Tüm dikkatler üzerinizdeyken büyümek tuhaf olmalı," diyorum.

Neredeyse gülümsüyor. Dudaklarının köşelerine zar zor ulaşıyor ama bir milimetre bile ileri gitmiyor. "Hiç kimse alternatifini görene kadar kendi hayatının ne kadar 'normal' ya da 'tuhaf' olduğunu bilemez. Ives Evi'ndeki hayat benim bildiğim tek şeydi."

Bir tür surat yapıyor olmalıyım, çünkü kaşlarından biri keskin bir şekilde yukarı doğru kalkıyor. "Her ne düşünüyorsan," diyor, "beni kırmak konusunda endişelenmene gerek yok, Alice. Beni sarsmak zordur."

Göğsüm sıkışıyor. Elbette öyle. Eminim ki hiç kimse yaptığı onca şeyden ve bu üzücü ve tuhaf olayların yıllarca kamuoyu önünde anlatılmasından biraz almadan kurtulamaz.

"Anlaşıldı," diyorum ama yine de başlaması için onu zorlamıyorum. Bu görüşmeler onun için güvenli bir yer olmalı. Bir kişinin hikayesini tam ve filtrelenmemiş bir şekilde öğrenmenin tek yolu, bunu size ne zaman ve nasıl isterlerse anlatmalarına izin vermektir. En iyi hikayeler, kelimeler bir öznenin dudaklarından zahmetsizce döküldüğünde doğar, onlardan acı verici bir şekilde parça parça çıkarılmak yerine.

Kitabı masanın üzerine koyuyor, gözlerimin içine bakarken omuzları dikleşiyor. "Tamam Alice. En baştan başlayalım."

Ve sonra o yapar.

The Story

THEIR VERSION: Lawrence Richard Ives aileyi çok zengin etti. Aynı zamanda iş ortağını öldürmüş olabilecek soğukkanlı bir sosyopattı.

- - -

HER VERSION: Tam olarak *hatalı* olduklarından değil. Sadece yanlış soruya cevap veriyorlar.

Lawrence Richard Ives aileyi zengin etti. Kimin umurunda? Bu bir hikaye değil. Bu bir olay.

Nasıl olduğu bile o kadar ilginç değil. Yine de son yüzyılda sayısız yazar, sanki bir şekilde tam bir resim oluşturabilecekmiş gibi bu bilgileri tekrar tekrar katalogladı.

Konusu: Pennsylvania'daki Dillon Springs'te yaşayan iki yoksul çiftçinin sekizinci çocuğu, batıda maden arayarak bir servet edinir.

Nasıl? Kazandığı her kuruşu daha fazla araziye, daha fazla ekipmana, daha fazla eritme , daha fazla madenciye, sözde altına hücum yolu boyunca yakında gelişecek her kasabada daha fazla otele harcıyor.

İlginç soru, ilginç cevap, neredeyse her zaman *neden* sorusudur.

Ünlülerin anlattıklarını bu yüzden okuyoruz, değil mi? Bu yüzden faili meçhul davaları didik didik ediyoruz. Olayların *neden* olduğunu anlamak istiyoruz. Her şeyin mantıklı olmasını isteriz.

Lawrence Richard Ives'in zengin olmasının nedeni iş konusundaki becerisi değildi. Aç olduğu içindi. Çünkü 1830 yılının sert kışında, başarısız bir çiftlikte, on çocuğun sekizincisi olarak dünyaya gelmişti.

Yetişkinlikte sadece altı tane olacaktı.

Dünya acımasız ve tehlikelidir ve Lawrence bunu öğrenmiştir.

En kötüsü de küçük kardeşi Dicky'nin bir kış ormanda kaybolması ve donarak ölmesiydi. Lawrence bu olay olduğunda sadece dokuz yaşındaydı ama kendini sorumlu hissediyordu. Onunki gibi büyük ailelerde işler böyle yürürdü. Her kardeş kendinden sonra gelene bakardı.

Kendisini suçladığı gibi, annesinin ve babasının da onu suçlamasını bekliyordu.

Ama suçlamadılar.

Lawrence korkunç gerçeği o zaman fark etti. Ailesi Dicky'nin kaybını pek hissetmemişti, çünkü onu pek tanımıyorlardı. Tıpkı Lawrence'ı tanımadıkları gibi. Çok dağılmışlardı, çok çalışıyorlardı. Sevemeyecek kadar *yorgundular*.

Lawrence'ın bu dünyada gerçekten önem verdiği tek insanlar - onu, onun kendilerini sevdiği gibi seven tek insanlar - küçük erkek ve kız kardeşleriydi. Ve şimdi onlardan biri gitmişti, diğeri ise gün geçtikçe daha da açlaşıyor ve zayıflıyordu, iri kahverengi gözlerinden ılık yavaş yavaş sızıyordu.

Durmadan endişeleniyordu. Onu hayal kırıklığına uğrattırsa... onu da kaybederse, o zaman tüm bunların *anlamı* neydi? Onu güvende tutamazsa, hayatta kalmanın getirdiği tüm acı ve ıstırap boşa giderdi.

Lawrence, Thomas Dougherty adında genç bir yerel madenciden altını ilk duyduğunda on dokuz yaşındaydı. Batıda, metale rastlamadan bir metre bile kazılamayan yerler hakkında. Her zaman sıcak şehirler ve bir daha asla aç kalmayacak ya da üşümeyecek insanlar hakkında.

Hikayeleri çalıştı.

Fantezi, dedi kendi kendine. Onun dünyasında hiçbir amacı olmayan bir kelime.

Gündüzleri pragmatist biriydi. Geceleri ise rüya görürdü.

Altından. Nadasa bırakılmış tarlalarda, yıkılmakta olan ahırda ve nihayet Dicky'yle birlikte küçükken yazları içinden geçtikleri güneşli dereye bulmuştu. Dicky de bazen , hâlâ ve sonsuza dek Lawrence'ın koruyamadığı küçük çocuktu ve suyun altından bal gibi parlayan bir taş kopardığında, şaşkın bir ifadeyle Lawrence'a uzattı. *Bak Lawrie*, dedi, *sihirli bir taş*.

Rüyalarında Lawrence rahatlayarak ağlıyordu. Bunun kurtuldukları anlamına geldiğini biliyordu. Uyandığında gerçekler karşısında ezilmişti. Kardeşi hâlâ ölmüştü. Kız kardeşi hâlâ açlıktan ölüyordu.

Bir hafta hayal kurduktan sonra Thomas'la birlikte Kaliforniya'ya gitti. Sonraki sekiz yıl boyunca on dört kişilik bir ekiple çalıştılar ve ara sıra kuvars parçaları çıkardılar.

Biraz para kazanıyorlar, sonra da bu parayla yeni bir madene yatırım yapıyorlardı. Ne kadar çok para kazanırlarsa, Thomas ve Lawrence o kadar az iş yapmak zorunda kalıyorlardı. Onların işi, öncelikle yeni yatırımlar seçmek, arazi veya maden satın almak, sonra da orada bulunan her şeyden en büyük payı almaktı. Ya da daha iyisi, metal olduğunu kanıtlayıp büyük bir kârla satmaktı. Bu bir kumardı ama Lawrence bu işte iyiydi. Kazandığı her dolar ya evine geri dönüyor ya da katlanarak madenlere gidiyordu.

Ve ne kadar kazanırlarsa kazansınlar, Lawrence'ın açlığı hiç azalmadı. Aksine, büyüdükçe büyüdü. Ne kadar çok şeye sahip olursa, o kadar çok arzuluyordu. Ne kadar çok biriktirirse, kaybedecek o kadar çok şeyi vardı ve bunun dehşeti hiç dinmedi.

Sonra bir gün Thomas'la birlikte Nevada'da bir arazi parçasını ziyaret ettiler ve Lawrence *biliyordu*, kayanın içinden ona seslenen metali *hissedebiliyordu*. *Sihirli taş*, tam da hayalini kurduğu gibi.

Thomas'a söylemek yerine bunu kendine sakladı.

Thomas'a emekli olmayı düşündüğünü, görmeye gittikleri arazinin değersiz olduğunu ve çalışmaktan, etrafta dolaşmaktan, ekipleri bulmaktan, bir sonraki cevheri kovalamaktan yorulduğunu söyledi. Ve Thomas'ın ayrılıp daha umut verici bir arazide yeni bir ekip kurmak için Kaliforniya'ya dönmesine yetecek kadar ikna ediciydi.

Sonra Lawrence madeni tek satın aldı. Haftalar sonra, ekibi kırk iki ton gümüş cevheri çıkardı.

Lawrence'ın satın aldığı ilk şey yerel handı. Çünkü gümüşle ilgili haberler duyulduğunda şanslarını denemek için düzinelerce *adamın* -çaresiz adamların- *geleceğini* ve yemek yiyecek, uyuyacak ve harcayacak bir yere ihtiyaç duyacaklarını biliyordu.

Haklıydı. Tabii ki haklıydı. Kendisi de çaresiz bir adamdı. Nasıl çalıştıklarını biliyordu.

Birkaç hafta sonra Thomas olanları duydu ve Lawrence Ives aile tarihinin akışını sonsuza dek değiştirecek bir karar daha verdi.

"WELL, THAT'S...DEFINITELY Başlangıçta," diye sessizliğe karıştım.

Büyükbabasının Noel için Güney Kaliforniya'daki evlerine kar getirdiği yılla başlayacağını ya da üçüncü yaş gününde aldığı havyar yiyen Shetland midillisinden bahsedeceğini düşündüm. Ya da tüm bunları atlayıp doğrudan Cosmo Sinclair'in seksi sesini ilk duyduğu ana ve o anda gözlerinden küçük karikatür kalpler açıp açmadığına gelebilirdi.

Temel olarak, Margaret'in "başlangıcının" yaklaşık yüz elli yıl sonra olacağını ve bilirsiniz, bir düzeyde *onu* içereceğini düşündüm.

Ama sorun değil! Bu da ilginçti! Ve sohbeti o yönetiyor, amaç da buydu zaten.

Buradan nereye gideceğimi anlamaya çalışırken boğazımı temizliyorum. "Ailen Lawrence hakkında çok konuşur muydu? Tüm bunları nasıl öğrendin?"

Bu onu güldürüyor. "Asla. Duyduğuma göre, büyük büyükbabam kimsenin yasını tutmadığı sefil bir adammış. Ama takıntılı bir şekilde günlük tutuyormuş. Öldüğünde de oğlu - büyükbabam Gerald- günlüklerini aile kasasında bulmuş. Gerald hayattayken onları kimseyle paylaşmamış. Ama onları kız kardeşim Laura'ya vasiyet etti. Çok yakındılar" diyor. "Okuduktan sonra onları yakmasını istedi. Ama o nedense bunu bir türlü yapamadı. O her zaman benden daha duygusaldı."

Vay anasını. Ana madenlerden bahsetmişken. *Günlükler*. 1800'lerden, Ives Medya'nın kurucu babasından. "Hâlâ onda mı?" Bildiğim kadarıyla Margaret ortadan kaybolduğundan beri kimse Laura'yı görmemiş ya da ondan haber almamıştı ama hiçbir zaman magazin basınının ana malzemesi olmadığı için kimse de onu aramıyordu.

"Hayır," diye cevaplıyor Margaret. "Korkarım öyle değil."

Yüz ifadesi sanki bir anının içinde kaybolmuş gibi uzak, neredeyse sulu bir hal alıyor. Lawrence'ın hikayesini anlatırken de aynı şekilde bakıyordu - sanki gerçekten *oradaymış* gibi. Sanki kendisi de yaşamış ve bu ona hâlâ acı veriyormuş gibi.

Notlarıma göz atıyorum, en iyisi onun donup kalmasına neden olmayacak bir konu arıyorum: "Lawrence'ın satın aldığı ilk otelin adını biliyor musun?"

Sanki uzay ve zamandaki yerini kaybetmiş gibi birkaç saniye boyunca bana göz kırpmıyor. "Margaret?" Soruyorum.

"Ebner." Kelime boğazında düğümlenmiş gibi.

Merak enseme de karıncalanıyor. "Hiç gittin mi? Aile servetinin başladığı yeri ziyaret etmek için?"

"Sadece bir kez," diyor. "Bir aile gezisinde. Annemle babam boşanmadan hemen önce, kız kardeşimle beni uzun bir hafta sonu için dağlara götürmüşlerdi." Belli belirsiz gülümsemesi hızla geriliyor ve gözlerini kaçırıyor. "Ailem sonunda yetmişli yıllarda sattı."

Mesaj açık. Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyor. Henüz değil.

Ebner'i, M'nin ailesiyle yaptığımız son aile gezisiyle birlikte not defterime karalıyorum, böylece o hazır olduğunda tekrar ziyaret etmeyi unutmayacağım.

"Sorabilir miyim," diye temkinli bir şekilde başlıyorum, "*bu* hikayeyi anlatmak istemenize ne sebep oldu?"

Bu sefer gözleri gözlerime geldiğinde, arkalarında gerçek bir güç var, tüm mesafe gitti ve yerine keskin bir keskinlik geldi, sanki istese içimi görebilirmiş gibi ya da doğrudan zihnime bir şey yansıtmaya çalışıyor, anlamamı istiyor gibi.

"Benim ailemde doğmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordun," diyor bir süre sonra. "Bunu anlayabilmeniz için önce her şeyin nerede başladığını anlamamız gerekiyor. Benim hikayem, her bir parçası, Lawrence'ın yaptıklarıyla iç içe geçmiş durumda."

"Thomas'ı mı kastediyorsun?" diye sordum.

"Büyük büyükbabam soğuk, zalim adamdı ve kendisine ait olmayanı almaktan hiç çekinmezdi," diyor, o şaşırtıcı derecede güçlü, etkili bakışları hâlâ üzerimde, bir insanı tutsak edebilecek türden bir karizma.

Sessizliğin bir davet gibi sürmesine izin verdim. Ama yüzünde bir belirsizlik beliriyor. Her an yeniden geri çekilebilir, her büyük röportajın o çıldırtıcı itiş-çekişi. Ani bir karar veriyorum ve öne doğru eğilerek iki kaydı da durduruyorum.

Gümüşü kaşları şaşkınlıkla kalkıyor. "Buna izin var mı?"

"Henüz konuşmaktan başka bir şey için anlaşılmadık," diyorum. "Bir ay sürecektir bir konuşma elbette, ama sadece bir konuşma. Eğer sonunda kitabı yapmak istersen, her şeyi daha sonra kaydedebiliriz. Ama bu seni geriyorsa, şimdilik unutulmuş gitsin."

Bana güvenebilirsin, diye düşünüyorum ona, her satır arasında.

Bakışlarını tutuyor. Yıllar önce, şöhretinin zirvesindeyken basına karşı çok açıktı. Paparazzilere her zaman gülümser, el salları ve öpücükler gönderir, kırmızı halıdan inerken ya da kulüplere girerken muhabirlere küçük sözler verirdi. O eski fotoğraf ve makalelerde görüldüğünden çok farklıydı, içine kapanmıştı, sadece küçük alaycı cazibe pırıltıları ve aniden ortaya çıkan duygu patlamaları vardı.

Ona *güvende* olduğunu düşünüyorum.

Herhangi bir ses çıkmadan önce ağzı iki kez açılıp kapanıyor ve konuştuğunda sesi daha sessiz, neredeyse günah çıkarır gibi.

"Hayatının sonunda," diyor, "büyük büyükbabamın tek yaptığı üç şey hakkında saçmalamaktı."

Kendi yolunu dikkatle çizirken dudakları birbirine sıkıca kenetlendi.

"Sanki odada onunla birlikteymiş gibi kardeşi Dicky'den özür diledi. Sanki yeni olmuş gibi onu kaybettiği için ağladı" diyor. "Ve Thomas Dougherty ile tartıştı. Ona öfkelenildi, gerçekten. Lawrence'ın oğlu, büyükbabam, odaya başka kimsenin girmesine izin vermedi - Lawrence'ın söyleyebileceklerinden, basına sızmasından çok korkuyordu. Ailemin Pulitzer'lerle rekabeti o sıralarda iyice kızışmıştı; bir Ives gazetelere çıkmadan hapsisiz olmazdı."

Üç madde karalıyorum. yanına *Dicky'den özür dilediğimi*, ikincisinin yanına da *Thomas'la tartıştığımı* yazıyorum. Margaret'in beni izlediğini görünce iki kez kontrol ediyorum: "Bunu yazmamamı mı tercih ederdin?"

"Bu benim tercihim, evet," diye itiraf ediyor.

Notu karaladım ve kalemimi bir kenara bıraktım.

Teşekkür eder gibi başını sallıyor ve sonra devam ediyor: "Büyük büyükbabamın onu kandırarak aldığı gümüş cevherinin haberi Thomas'a ulaştığında, Thomas öfkeli bir şekilde kasabaya geri döndü. Birlikte geçirdikleri onca zamandan sonra Lawrence'ı kardeşi gibi görüyordu ve neden ihanete uğradığını bilmek istiyordu."

"Ama Lawrence onunla görüşmeyi bile reddetti. Thomas her gün, her gece o küçük otelin önünde durup Lawrence'ın kendisiyle yüzleşmesi için çılgın atıyordu. Ama büyük büyükbabamın o zamanlar kendisini erişilmez kılacak kadar parası ve yanında yeterince adamı vardı. Sonunda Thomas oradan ayrılmış. Kaliforniya'da bulabildiği en büyük gazeteye gidip büyük büyükbabamın ihanetini anlatmış. Sonunda muhabir Lawrence ile konuşmaya geldi ve Lawrence da gazeteyi satın alarak karşılık verdi."

Çenem düştü. "The San Francisco Daily Dispatch?" Ives Medya için her şeyin başlangıcı mı? "İtibarını korumak için mi satın aldı?"

Homurdanıyor. "İtibar onun umurunda bile değildi. Muhabirle konuştuğunda Thomas'ın hikayeyi satarak ne kadar kazandığını sordu, çünkü Lawrence Ives'ın düşündüğü terimler bunlardı. "Dolar miktarını duyduğunda

Haberlerin, parasını gömüp meyvelerini izleyebileceği bir yer daha olduğunu hemen anladı.

"Daha az madencilik yapmaya, daha çok yatırım yapmaya başladı. San Francisco'da güzel bir ev satın aldı ve küçük kız kardeşini çağırttı; rahat bir hayat kurduktan sonra onu yanına almak hep planıydı. Ama o gittiğinden beri geçen yıllar içinde kız büyümüştü. Onu tamamen unutmuştu. Ve daha da kötüsü, başka bir fakir çiftçi olan Dougherty ile evlenmişti. Lawrence'ın Thomas'a yaptıkları yüzünden kardeşiyle hiçbir şey yapmak istemiyordu."

Bir süre sonra şöyle devam ediyor: "Hayatının sonunda, Dicky'nin hayaletinden özür dilemediği zamanlarda Lawrence hayalet Thomas'la tartışıyordu. Olan biten her şey için onu suçluyordu. Lawrence'ın kendisinden sorumlu olduğuna inanacak kadar aptal olduğu için başına gelenleri, sarhoş ve beş parasız ölmeyi hak ettiğini söylüyordu. Başkasına bel bağlayan herkesin eninde sonunda bunun bedelini ödeyeceğini düşünüyordu. Gerçi ben her zaman bir Ives'a bel bağlayanların sadece zarar göreceğini düşünmüşümdür."

Bir an oturup bunu düşündüm. Margaret'in bakışları hafifçe bulanıklaştı, sanki bu düşünce gözlerinin arkasında dönüp duruyormuş gibi.

Boğazımı temizliyorum ve nazıkçe bizi tekrar yola sokuyorum: "Peki diğer şey neydi?"

"Pardon?" dedi.

"Büyük büyükbabanın üç şey hakkında atıp tuttuğunu söylemiştin," diye hatırlatıyorum ona. "Son şey neydi?"

Dudaklarında belli belirsiz ve inandırıcı olmayan bir gülümseme beliriyor. "Sanırım bunu başka bir güne ," diyor sandalyesinden kalkarken. "Biraz kestirmeye çok ihtiyacım var."

"Elbette," diyorum, elimden geldiğince neşeyle. "Ama-"

"Jodi seni dışarı çıkaracak," diyor ve beni kazanan bir gülümsemeyle kısa kesiyor. Ağzımı kapatıyorum ve başımı sallayarak kabul ediyorum: İzinliyim.

Margaret döner ve odadan çıkar.

- - -

LATER, I LIE Kiraladığım küçük bungalov evdeki kanepede oturmuş, hâlâ ambalajı açılmamış çantalarımı görmezden gelerek araştırma yapıyorum. Eğer bu bir *Scratch* makalesi için yapılan bir röportaj olsaydı, kontrol edenlerden birine takip etmesi için bir soru listesi gönderebilirdim. Aslında, bu işi alırsam, ayak işlerimi yapması için serbest çalışan birini tutmaya değer , böylece yazıya ve röportajlara odaklanabilirim, ancak birini bulana kadar, bu bana bağlı.

Kontrol edilecek şeyler listeme dönüp bakıyorum ve Dillon Springs, Pennsylvania ile başlıyorum.

Tüm bunlar o kadar uzun zaman önceydi ki, doğum ve ölüm kayıtları henüz dosyalanmamıştı bile. Margaret'in bana anlattıklarının çoğunu doğrulamanın bir yolu yok, çünkü bunlar anekdot niteliğinde, ancak tarihte ilerledikçe her şeyi doğrulayabilmem gerekecek.

Önümüzdeki aylarda müsait olup olmadıklarını öğrenmek için birkaç serbest doğruluk kontrolcüsüne mesaj atıyorum, sonra da kendisini "modern Amerikan gazeteciliğinin doğduğu yer" olarak gören küçük bir kasaba olan Dillon Springs hakkında okumaya geri dönüyorum, bu oldukça yüce bir iddia, özellikle de Lawrence Ives'in Dillon Springs'e bir kez bile geri dönmediği ve ailenin gerçek medya patronu olan San Francisco doğumlu *oğlu* olduğu düşünüldüğünde.

Lawrence öldüğünde üç gazetenin sahibiydi ama gazetelerin günlük işleyişine hiç karışmıyordu. Oğlu Gerald, Margaret'in büyükbabası, haber işine giren tek kişiydi.

Bildiğim kadarıyla, Dillon Springs'te hala tanınmış bir Ives yok, ancak Margaret bir DNA testi yaparsa, büyük büyükbabasının ne kadar geniş bir ailede doğduğunu göz önünde bulundurarak bir sürü kuzen bulabileceğimizi tahmin ediyorum.

Sonra Thomas Dougherty'yi arıyorum ama hikâyesinin devamı varsa bile arama sonuçlarının ilk beş sayfası bunu göstermiyor. Adını Dillon Springs ile birlikte deniyorum, ama yine de şansım yok.

Oradan, ilk büyük maden yatağı ve kırk iki ton gümüş hakkında okumaya geçiyorum, bu sayı birçok kaynak tarafından doğrulanmış ve artık tarihe geçmiştir,

Çünkü -gerçekten de Ives servetini birçok sektörde kazanmış olsa da- bu özel maden ve hazinesi en çarpıcı, en etkileyici manşeti sunuyordu.

Başlık. Beynimde bir şeyleri harekete geçiriyor.

Yeni bir tarayıcı açıyorum ve röportaj öncesi notlarımı taramak yerine Ives'in ilk gazete alımını aratıyorum. İşte orada: *San Francisco Daily Dispatch*. Lawrence satın aldıysa, Thomas Dougherty'nin Lawrence'ın ellerinde ihanete uğramasıyla ilgili hikayenin hiç yayınlanmadığını tahmin ediyorum, ancak ihtimale karşı arşiv departmanına bir e-posta göndererek o kadar eski sayıların toz haline gelmemiş kopyalarının olup olmadığını soruyorum.

Sonra Lawrence'ın satın aldığı han hakkında bilgi aramaya başladım ve garip bir şey oldu.

Ebner Oteli tam da beklediğim yerde, Ives servetinin başladığı Nevada kasabasında karşıma çıkıyor.

Sorun şu ki, otel altına hücum döneminde inşa tarihi bir simge olsa da, 1970'lerde aile tarafından satılana kadar Ebner olarak adlandırılmadı. Lawrence burayı satın aldığı anda adı Arledge idi ve daha sonra 1917'de Iveses'in mülkiyeti süresince Nicollet olarak değiştirildi.

Peki Margaret neden oraya bu ismi vermedi? İlk ziyaretinden kırk yıl sonrasına kadar Ebner olarak adlandırılmamıştı. Neden ilk tepkisi onu şimdiki adıyla çağırmak olsun ki?

Bu küçük, muhtemelen anlamsız bir tutarsızlık, ancak ismi söylerken sesinin takılma şekli aklımın bir köşesinde kıpırdanıp duruyor.

Belki de ailesi beri oraya geri dönmüştür. Ama neden bunu bilmemi istemesin ki?

Yoksa anlamsız bir hata üzerinde fazla mı düşünüyorum?

Grup sohbetine bir mesaj gönderiyorum ve hızlı bir yanıt alamadığımda Theo'ya da mesaj atıyorum: Sana bir şey sorabilir miyim?

Neyse ki hemen cevap veriyor. Ne tür bir şey? İş meselesi, dedim.

Telefonum hemen çalmaya başladı.

Theo Bouras'ın karşı koyamadığı bir şey varsa, o da iyi bir gizemdir. Muhtemelen bu yüzden benimle ilişkisini resmileştirmeye hiç hazır olmadı. Gizem benim güçlü yanımdır değil.

"Merhaba," diyorum parlak bir sesle, cevap veriyorum.

"Aliccce," diyor, adımları alaycı bir şekilde söyleyerek beni ürpertiyor. "Theo," diyorum.

"Bu sefer benim için neyin var?" diye sorar. "Çok meşgul olmadığına emin misin?"

"Hayır," diyor. "Ben geliştirirken hoparlörde sen varsın."

İş için çektiği fotoğrafların tamamı dijital, ancak asıl tutkusu film, bu nedenle boş günlerinde genellikle evindeki karanlık odada ya da dışarıda çekim yapıyor.

"Bir kaynağın önemsiz bir konuda neden yalan söyleyebileceğini anlamaya çalışıyorum," diyorum. "Kaynak derken *Margaret Ives*'i mi kastediyorsun?" diye takılıyor.

"Genel olarak demek istedim," diyorum.

"Ne kadar önemsiz bir konudan bahsediyoruz?" diye soruyor, ilgisini çektiği belli.

"Bir yere sadece bir kez gittiklerini söylemek gibi, ama belki de bundan daha fazla gitmişlerdir," diyorum. "Belki de söylediklerinden daha yakın zamanda."

Mırıldanıyor. "Mesela... bir yerde bir suç işlenmiş olabilir mi?"

Telefonumu omzumla kulağımın arasına sıkıştırıp tekrar bilgisayarımın başına oturuyorum, Ebner'le ilgili haberleri arıyorum ve pek ilgi çekici bir şey bulamıyorum. "Belki," diyorum. "Ama muhtemelen değil."

Tekrar düşünüyor. "Belki de bir buluşma noktasıydı. Belki bir ilişkisi vardı. Rock 'n' Roll'un Harika Çocuğu'nu ölmeden önce aldatıyordu."

Gözlerimi deviriyorum. "Ben asla o demedim."

"Peki," diye yumuşadı. "Belki de *bu kişi kocası* Cosmo Sinclair'i aldatıyordu."

Artık soğumuş olan öğleden sonra kahvemden bir yudum alıyorum ve cevabı tadabileceğim gibi ağızda evirip çeviriyorum. Cosmo, Nicollet Inn Ebner'e dönüşmeden önce çoktan gitmişti.

Eğer Margaret bir ziyareti ya da birden fazla ziyareti saklıyorsa, bunun nedeni bir ilişki değildir.

Ayrıca, bir ilişki şok edici bir ifşa olabilir, ancak bu kadın kocasının cenazesine de gelinliğini giymiş, her yönde kilometrelerce paparazzi olacağını çok iyi bilen bir kadın. Kocasını aldattığına inanacağını sanmıyorum ve olaydan bu kadar uzun süre sonra bunu saklama ihtiyacı hissettiğine daha da az ikna oldum.

"Ya da bilmiyorum," diyor Theo, düşüncelerimin arasına girerek. "Belki de sadece unutmamıştır. Kadın seksen küsur yaşında."

"Bir kadından bahsettiğimi hiç söylemedim," diye hatırlatıyorum ona. "Ya da seksen küsur yaşında birinden bahsettiğimi söylemedim."

"Neden sadece ona sormuyorsun?" diyor.

"Bir dahaki sefere onlarla konuşacağım," diye cevap verdim, "konuşacağım."

Ama bu Salı gününe kadar değil." "Yani sana birkaç gün izin veriyor," diyor.

"İlginç."

Sesinde belirgin bir flört havası var. Midemi pek de hoş olmayan bir şekilde bulandırıyor. Ne demek istediğini anlıyorum: eve gelebileceğimi ve takılabileceğimizi. Ve bu kulağa oldukça hoş geliyor.

Ancak birkaç hafta önce, gece geç saatlerde attığı mesajlardan birinin ekran görüntüsünü arkadaşlarıma gönderdiğimde, Bianca o zamandan beri beni rahatsız eden bir şeye dikkat çekmişti.

Fark ettiniz mi, diye yazmış, bu adam ASLA size teklif etmiyor? Kelimenin tam anlamıyla sadece O'na takılmayı teklif etmen için seni ayarlıyor.

Cillian cevap yazdı, fark ettim. O benim düşmanım.

Priya, "Bu anlaşmadan istediğini elde ettiğin sürece, nefret edenleri görmezden gel Alice."

Mesele şu ki, teknik olarak değilim. Eğer masada olsaydı aylar önce Theo'nun kız arkadaşı olmayı memnuniyetle kabul ederdim. Ama öyle bir şey yoktu ve ilgilendiğim başka biri de yoktu, bu yüzden ona ultimatoma vermenin bir anlamı olduğunu düşünmüyordum. Böylece bu şekilde devam ettik ve çoğunlukla iyiydi - gerçekten birlikte olduğumuz zamanlarda onunla olmaktan gerçekten hoşlanıyordum.

Ama Bianca'nın gözleminden beri dikkatimi vermiştim. Ve o ve Cillian haklıydı.

Her mesaj bu gece ne yapıyorsun, ya da aldığı bir şişe güzel viskinin fotoğrafı, ya da baştan çıkarıcı olabileceğini düşündüğü ama içinde ne kadar iyi görünse de çoğunlukla sadece utanç verici olan gömleksiz bir fotoğraftı.

Adam sadece "*Hey Alice, bu gece bize gelmek ister misin?*" demez.

Grup sohbetindeki o meşum günden beri hiçbir yemini için, bu tarafa gelmeden önce Los Angeles'ta geçirdiğim son iki hafta boyunca onu görmemiştim.

"Alice?" diyor şimdi, kulağıma. "Hâlâ orada mısın?"

"Evet, ama aslında gitmem gerekiyor," diyorum. "Yardıma için teşekkürler." "Her zaman," diyor.

Ciddi sanıyor ama değil.

- - -

AFTER PERUSING ONLINE Cumartesi gecemi geçirecek bir yer buldum.

Rum Room, yolun yarım mil aşağısında olmasına rağmen Little Croissant'tan yolun karşı tarafında, bir dizi cılız ağacın arkasında yer alıyor.

Sokaktan asla göremezdim ve sahile yeterince yakın için uygun bir turistik nokta değil, ki bu benim amaçlarım için daha iyi.

Ayrıca kiraladığım eve sadece on dakikalık yürüme mesafesinde, bu yüzden arabamı geride bırakıp gidiyorum.

Küçük bir çiftlik evine benziyor, ön yarısını saran ahşap bir güvertesi, dikdörtgen pencerelerinin üzerinde asılı yeşil-beyaz çizgili tenteleri var. Birkaç büyük meşe ağacı verandanın üzerine eğilmiş, aralarına gelişigüzel dizilmiş rengârenk Noel ışıkları aşağıdaki hepsi dolu ahşap masaları aydınlatıyor.

Rampadan ön kapıya doğru yürüyorum, hem neon bir sosisli sandviç tabelasının hem de beyaz fıçı tahtası dış cepheye doğrudan monte edilmiş sahte bir köpekbalığı kafasının yanından geçiyorum.

Restoranın içi, her santimi tropik duvar kağıtları, sosisli sandviçle ilgili yapışkan tabelalar ya da mücevher tonlarında fayanslarla kaplı, gösterişli bir maksimalizm egzersizi. Bir ev sahibi

Siyahlar giymiş bir adam beni gülümseyerek ve başını sallayarak karşıladı. "Bu gece için rezervasyonunuz var mı?"

"Hayır, üzgünüm,"

diyorum. "Kaç tane?"

diye soruyor.

"Sadece bir tane," diyorum, omzunun üzerinden bara doğru bakarak. İki grubun arasına sıkışmış bir açık tabure. "Oraya otursam yemek sipariş edebilir miyim?"

"Kesinlikle," diyor. "Aksi takdirde, muhtemelen otuz dakikalık bir bekleme süresiyle karşı karşıyayız."

"Bar benim için harika çalışıyor," diyorum ve bana geçmemi işaret ediyor. İki tarafın arasına sıkışıp çantamı tezgâhın üzerine bırakıyorum. Ceketimi çıkarmaya çalışırken yanlışlıkla ona dirsek attığımda yanımdaki kadına "Özür dilerim," diyorum.

"Sorun değil," diyor ve arkadaşıyla konuşmaya devam etmek için geri dönüyor.

Göğsümde bir şey soluyor. Belki de cesaretimi toplayıp Theo'yu beni ziyaret etmesi için davet etmeliydim. Bu uzun ve yalnız bir ay olabilir. Özellikle de görüşmeler bu sabahki kadar kısa sürerse. Odayı hızlıca taradım. Bu kapıdan daha büyük bir yemek odasına açılan iki kapı daha var ama burası çoğunlukla iki kişilik masalarda oturup bir şeyler içen insanlarla dolu.

Bakışlarım arka köşeye ulaştığında kalbim biraz yükseliyor. Tuvaletlere en yakın olan.

Hayden'ın esmer kafası bir dizüstü bilgisayarın üzerine eğilmiş, sol dirseğinde yarısı yenmiş bir salata unutulmuş ve bilgisayarının sağında bir bardak su var.

Eşyalarımı geride bıraktım ve merhaba demek için taburemden indim.

Tıpkı Fish Bowl'da gibi, tam yanında durduğumda bile kafasını kaldırmıyor, tek ve yoğun bir şekilde ekranına odaklanıyor.

"Beni takip mi ediyorsun?" Ben soruyorum.

Şaşkınlıkla sıçradı, sanki orada olduğumu bilmiyormuş gibiydi. Sonra bakışları bana kilitleniyor ve yüzünde dehşete kapılmış bir ifade beliriyor. "Tabii ki hayır," dedi. Ve sonra, sanki kanıtı ihtiyacı varmış gibi: "Buraya ilk ben geldim."

"Hayden," diyorum. "Şaka yapıyorum. Burası küçük bir ada. Sürekli birbirimize rastlayacağız. Sakin ol."

Öyle. Gözle görülür bir şekilde. Ama sadece bir saniyeliğine. Sonra, bir şey hatırlamış gibi, kaskatı kesiliyor ve bilgisayarını kapatıyor.

"Buraya seni gözetlemeye gelmedim," diye söz veriyorum. "Seni bardan gördüm ve merhaba dememenin garip olacağını düşündüm. Yani, merhaba."

Gözleri benden bara doğru gidip tekrar geri geliyor. "Çabuk arkadaş ediniyorsun."

"Aslında onlarla birlikte değilim," diyorum. "Ama iki rom kokteylinin ne yapacağını kim bilebilir?"

Ağzını açıyor, tekrar kapatıyor ve başını sallıyor.

Sessizlik garip bir hal almaya başlıyor. "İyi geceler!" Diyorum ve dönmeye başlıyorum.

"Alice?"

Duraksıyorum, ona doğru dönüyorum. "Oturmak ister misin?" diye soruyor.

Ciddi ifadesini okumaya çalışarak onu inceliyorum. "Sadece kibarlık mı yapıyorsun yoksa bu gerçek bir davet mi anlayamıyorum."

Yüzünde *beliren* ifadenin, ne kadar silik olursa olsun, gerçek bir gülümseme olduğundan neredeyse *eminim*. "Temelde her zaman sadece kibarlık yapmadığımı varsayabilirsiniz," diyor.

Bu beni güldürüyor. Bu muhtemelen daha önce aklıma gelmeliydi. İlk tanıştığımızdan bu yana geçen birkaç günde görgü timsali olmadı.

"Bölmek istemem..." Ben de diyorum ki.

"Değilsin," diye ısrar ediyor. "Çalışmamın bitmesi gerekiyor. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var." Gülümsüyorum. "*Kafanı dağıtmak* mı?"

Yüzünü buruşturuyor. "Öyle demek istemedim-

" "Dikkat dağıtmak kulağa hoş geliyor,"

diyorum.

WHEN I GET Ceketim ve çantamla masasına döndüğümde Hayden bilgisayarını kaldırmış, salatasını ve suyunu tam önüne koymuştu. Yerime kadar ikilemi hatırlamadım. *Bizim* ikilemimiz, Hayden'ın ve benim.

Böyle dar alanlarda bacaklarımızı çok dikkatli bir şekilde düzenlemeden oturamayız. "Özür dilerim," diyorum, sol dizim onun ki ne çarpıyor ve sonra kendini onun iki kalçasının arasına sıkışmış, iç içe geçmiş halde buluyor. "Sanırım bu kabin için fazla uzunuz."

"Bu senin hatan değil," diyor. "Çoğu kabin için çok uzunum. Beni bir de uçakta görmelisin."

Gülüyorum. "İsterim. Bir dahaki sefere bindiğinde bana bir resim gönderir misin?"

"Numaran bende yok," diye belirtiyor, bu numaramı aynı şey değil ama yine de göğüs kafesimin ön tarafında şaşırtıcı ve şaşırtıcı derecede hoş bir *zonklama* gönderiyor.

Ona teklif edebilirim. Normalde, muhtemelen yapardım.

Ama aslında bana teklif *çalışıp çalışmadığı* hakkında hiçbir fikrim yok. Theo'nun ne istediğini her zaman anlayabiliyorum. Bunda bir rahatlık var.

"İlk günün nasıl geçti?" diye sordum.

Başını sallıyor. "Margaret Ives hakkında konuşmuyoruz."

"Hayır, ondan bahsetmiyorsun." Öne doğru eğildim ve bacaklarının benimkilerin etrafında hafifçe gerildiğini hissettim. "Sana ilk günümün tuhaf olduğunu söylemekte bir sakınca görmüyorum."

"Bunu bana söylememelisin," diyor.

"Belki de değil," diye izin veriyorum, "ama ikimiz de gizlilik sözleşmesi imzaladığımıza göre, bunu anlatabileceğim tek kişinin sen olduğundan eminim. Sanırım bana yalan söyledi."

Hayden Anderson'ın yüzü benim alışık olduğum duyguların tamamına sahip olmayabilir, ama görünüşe göre kesinlikle şaşkınlık gösterebiliyor.

Ve başka bir şey, yüzünü tekrar tarafsız hale getirmeden önce hızlı bir anlayış parlaması gibi.

"Hayden," diyorum, gözlerinin içine dikkatle bakmak için daha da öne eğilerek.

"Alice," diye cevap veriyor, biraz sertçe.

"O surat ne içindi?" diye sordum.

Çenesini kaşıyarak başka tarafa bakıyor.

"Oh, ama," diyorum. "Ya bana verdiğin hiçbir şeyi kullanmayacağıma söz verirsem?"

Gözleri tekrar benimkilere kaydı. Bu sıcak ışıktaki neredeyse altın gibi görünüyorlar. Bal gibi. O da daha yakına eğiliyor, bu sırada dizi neredeyse kasıklarına kadar kayıyor, çıplak kalçalarımın sıcaklığı hissediliyor. "Sana hiçbir şey vermiyorum," diyor.

"Ama o da sana yalan söyledi," diyorum. "Ya da en azından yalan söyleyip söylemediğini merak ediyorsun."

Yine kaşları kalkıyor ve ağzı gevşiyor. Yüz hatları hızla çatık kaşlara dönüyor. "İşte bu yüzden gazetecilerle hiç çıkmıyorum."

Başka bir kızarma, bu seferki çok daha yoğun, içimde roketler fırlatıyor. İma ettiği şey bunun *çıkma* sayılması mı yoksa bana sıradan bir hakaret mi?

Yine çenesini ovuşturuyor, gözleri uzakta, ta ki bana dönüp aşırı odaklanana kadar. İç çekerek koltuğuna yaslanıyor. "Bazı şeyler oldu..." Sonraki kelimelerini dikkatle seçer. "Henüz açıklayamadığım tutarsızlıklar."

Kaşlarımı çattım. "Bizimle taşak mı geçiyor?"

Tam o sırada bir garson yanından geçiyor ve garson selamlamak için çenesini kaldırdığında kadın yavaşlıyor. "Sanırım arkadaşım sipariş vermek istedi."

Dostum! Bu bir ilerleme.

Menüye üstünkörü bir göz attıktan sonra vegan sosisli sandviç ve Queen's Park Swizzle adında şey sipariş ediyorum.

"Sizin için başka bir şey var mı?" diye soruyor garson Hayden'a. O da başını sallıyor.

O gözden kaybolur kaybolmaz tekrar bana dönüyor, öne doğru eğiliyor, kollarını masaya dayıyor. "Bu çok garip. Birdenbire bunu yapmak istemesi. Yani, neden şimdi?" Bakışları keskin ve anlamlı. Neyi ima ettiğini anlamam bir saniyemi alıyor. Söylemek istemediğini ama tahmin etmemi umuyor. Sanki bu bir

"Margaret Ives eşyalarımızı paylaşmak yok" politikasına bir çözüm.

Otuz yıl boyunca neredeyse saklanmış olan birini aniden anılarını anlatmaya iten şey nedir? Aklıma sadece iki bariz sebep geliyor.

Belki de ölüyordur. Ya da belki...

"Hafıza sorunları mı?" Diyorum.

Sunucumuz yanımdan geçerken içimi bırakıyor. Ona teşekkür ediyorum ve tekrar Hayden'la yüzleşiyorum.

"Belki de olmayan şeyleri görüyorumdur." Omuz silkiyor. "Len'den beri biraz..." Başını iki yana sallıyor. "Bilmiyorum, ne zaman ailemi ziyaret etsem ve onlardan kumandayı kaybetse, içimden bir ses bunun normal bir unutkanlık mı yoksa başka bir şey mi olduğunu soruyor."

Bu düşünceyi savuşturmak istercesine başını tekrar sallıyor.

"Onunla gerçekten yakındınız," diyorum. "Len." Bu bir soru değil. Belli ki Hayden o adama çok yakındı. Yıllarını Len Stirling'le, ailesiyle ve arkadaşlarıyla geçirmişti. Elbette birbirlerine bağlanmışlardı. Ama nedense bunun ne kadar acı verici olduğu hiç aklıma gelmemişti.

Elinden kayıp gitmekte olan biriyle bağ kurmak. Kitabında Len'in ölümünden sonrasına değinmemişti. Hayden sayfalardaydı, ama sadece küçük anlarda. Anlatıcı bir karakterden çok bir lomboz gibi yazmakta iyiydi.

Ama şimdi gerçekten orada olan Hayden'ı görebiliyorum. Hakkında yazdığı adamı . Muhtemelen onu seviyordu.

"Burada olan şeyin bu olduğundan emin değilim," diyor aniden, sesi dikkati dağılmış bir şekilde. "Büyük olasılıkla henüz bize güvenmiyor."

Şimdi parmak uçlarını düşünceli bir şekilde ağzının üzerinde gezdiriyor. Bu hareket dikkatimi dağıtıyor. Beni hipnotize ediyor, gerçekten. Daha önce ne kadar çekici olduğunu fark etmemiştim. Onu bu kadar çekici yapan şeyin ne olduğundan tam olarak emin değilim. Simetrik falan değil. Gözleri küçük, ağzı geniş ve burnu en az bir kez kırılmış ve düzgün oturtulmamış gibi görünüyor.

Yani, belli ki vücudu inanılmaz, *bu* yüzden kendimi istemeden onu incelerken yakaladığımda, *bu* o kadar da şaşırtıcı değil. Ancak iri parmaklarının ağzının üzerinde kaymasını izlemenin beni etkileme şekli beni hazırlıksız yakalıyor.

Eminim biyolojik *bir* nedeni vardır. Vücudum onun feromonlarını seviyor ya da bacaklarım onun bacaklarım arasındaki hissini seviyor.

Tanrım, belki de gerçekten Theo'yu davet etmeliydim. Şu anda değerli beyin hücrelerimi harcamam gereken son şey bu.

Eli tekrar masaya düşüyor ve gözlerimiz birleşiyor, sanki canlı bir tel göğsümün ortasındaki metal bir noktaya dokunmuş gibi bir his. "Sadece emin değilim," diyor.

"Hm?" Ne hakkında konuştuğumuzu tamamen unutmuşum.

"Bizi neden buraya davet ettiğini, çalışmamız için para verdiğini ve sonra da kendi hikâyesinde delikler açtığını anlamıyorum." Koltuğunda kayıyor, kalçalarımız yine birbirine sürtünüyor.

Servis elemanımız sosisli sandviçimi bırakmak ve Hayden'ın suyunu doldurmak için uğruyor. "Size getirebileceğim başka bir şey olmadığına emin misiniz?" diye soruyor.

"Hayır, teşekkürler," diyor.

Diğer masalardan biriyle ilgilenmek için yanımdan ayrılıyor ve Hayden beni ona bakarken yakalıyor. Aslında onu *düşünürken*.

"Ne?" diye soruyor, tek kaşını kaldırarak.

"Sadece salata mı yiyorsun?" Ben soruyorum.

Dudakları aralanıyor, kaşlarının arasında bir çukur oluşuyor. Sonra ağzı tekrar kapanıyor. "İş için seyahat ederken formda kalmaya çalışıyorum. Ritmimi kaybedersem, eve döndüğümde tekrar ritmimi yakalamak zor oluyor."

"Yani bu bir evet mi?" Ben soruyorum.

Ağzının bir tarafındaki yavaş çekilme gülümsemeye dönüşüyor, gerçek, tanınabilir bir gülümseme. "Hayır Alice, ben sadece salata yemem. Geçen gün harika bir kruvasan yedim."

"Aman Tanrım, *çok* , değil mi?" Vegan köpeğimi ısırmadan hemen önce söylüyorum. "Çok iyi," diye onaylıyor ve salatasını almak için çatalını kaldırıyor. "Atardamarlarımı hissedebiliyordum ve ben umursamadım bile."

. "Bence Doğu Yakası'nın yeşil çay içen, sabah koşusu yapan, salata yiyen harikası kalp geçirmeden bir kruvasan yiyebilir. Kız kardeşim bile senin gibi yemiyor ve on dört kalp ameliyatı geçirdi."

Kaşları geriliyor, gülümsemesi kayboluyor. "Barış Gönüllüsü kız kardeşin mi?" "Sadece bir tane var," diyorum ona.

Çatalını tekrar yere bırakıyor, çenesi gergin. "O iyi mi?"

"Evet!" Çabucak söyledim. "Özür dilerim! Başlığı oraya gömdüm. O iyi. Bir at kadar sağlıklı. Ya da, bilirsiniz, sağlıklı kalbi olan bir insan. Bunların hepsi biz çocukken oldu." "Kahretsin."

Kaşları tekrar çatıldı. "Ne oldu?"

"Doğumda yaşadığı bir sorundu," diyorum. "O yüzden biz küçükken çok hastaneye girip çıktık. Ama liseden beri gayet iyi durumda. Benim de demek istediğim buydu. Ona kıyasla kuş gibi yiyorsun."

"Daha yaşlı mı yoksa daha genç mi?" diye soruyor.

"Daha yaşlı," diyorum. "Üç yaş. Peki ya kardeşin? Mükemmel doktor olan mı?"

Ağzı alaycı bir şekilde kıvrılıyor ama buna tam olarak gülümseme diyemem. "Bende sadece bir tane var," diyor, sözlerimi bana tekrarlayarak. "İki yaş büyük. Lisedeki futbol takımımızın kaptanı olduğundan bahsetmiş ?"

"yoktu," diye takıldım. "Bu ima edildi."

Bir homurtu çıkarıyor. Sesi kızgın bir boğaninkine benziyor ama bunun onun gülüşü olduğundan eminim. "Hangi pozisyonda oynuyordun?"

Şimdi açıkça alay ediyor, tekrar öne doğru otururken gözlerini deviriyor, ön kollarını bir kez daha masaya bastırıyor. "Hiçbiri."

"Basketbol mu?" Ben de öyle dedim.

"Babamın tüm arzularına rağmen," diyor, "hayır."

"Hayden," dedim. "Altı yedi yaşındasın ve saf kasların var. Şu anda bir milyoner olabilirsin."

"Sporun bu şekilde işlediğini düşünmüyorum" diyor. "Bence 'yetenek' ya da 'koordinasyon' sahibi olmanız da gerekiyor. " Her iki basketbol önkoşulunu da masanın üzerine yarım parmakla tırnak içine alıyor. "Ve ayrıca ben altı üç yaşındayım."

"Hm." Düşünceli bir şekilde başımı salladım. "Bu bir basketbol beş gibi."

Şimdi neden matematikçi olmadığınızı merak ediyorum," dedi.

"İstersen sana annemin telefon numarasını verebilirim ve ikiniz benim sahip *olabileceğim* daha etkileyici işler hakkında notlarınızı karşılaştırabilirsiniz, sonra da babana ulaşip lisede basketbol oynaman gerektiğine katıldığımı söyleyebilirim."

"Hayır, ona bu zevki tattırmayın," diyor. "İkinizin de haklı olduğunu zaten biliyorum. Tekrar yapabilseydim, belki sadece görmek için denerdim. Ama o noktada, annemle onun benden yapmamı istediklerinin tam tersini yapmaktan *çok* istediğim bir şey yoktu."

"Yani mı?" diye sordum.

Kocaman omuzları kalkıyor ve tekrar çöküyor. "Hayır, yani artık var. Aslında oldukça . Ben sadece insanların ailemden beklentilerini bir çocuk değilim. Şimdi başka bir yerde yaşadığım için daha iyi. Artık yaptığım her küçük şey onlara yansıyor."

"Anlıyorum," diyorum.

"Biliyor musun?" diye soruyor, sorusunun geri kalanı orada asılı, söylenmemiş: *Nasıl?*

Tüm bunlar hakkında çok fazla konuşmuyorum, ama bunun Hayden'ın her zamanki konuşma tarzı olmadığını da hissediyorum ve bu iyi hissettiriyor, neredeyse bana güveniyor gibi.

"Ailem biraz..." Hepsini kapsayacak bir kelime arıyorum. Tabii ki yok. İnsanlar böyledir. Her zaman birden fazla şeydirler ve hatta çoğu zaman çelişkili özelliklerin bir toplamıdır. "Eksantrikler," diyorum. "Süper idealist ve tutkulu ve... yetenekli, sanırım? Kız kardeşim ve ben doğmadan önce, aslında bu çiftçi komününün bir parçasıydılar, bu yüzden *her şeyi* nasıl yapacaklarını biliyorlardı. Ve onların sayesinde ben de pek çok şeyin nasıl yapılacağını biliyorum."

"Ne ?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. "Çorap yama. Kıyafet değiştirmek. Yemek pişirmek. Meyve ve sebze konservesi.

Bahçıvanlık. Bu tür şeyler."

"Vay canına," diyor. "Oldukça etkileyici."

"Şimdi, elbette," diye katılıyorum. "Ama ben çocukken bu çok utanç vericiydi. Gerçekten küçük, homojen bir kasabada yaşıyorduk ve annemle babam yetmişli yıllarda kendilerini kelimenin tam anlamıyla ağaçlara zincirlemiş hippie gazetecilerdi. Büyürken kız kardeşim de ben de çok kötü zorbalığa uğradık çünkü herkes ailemin tuhaf olduğunu düşünüyordu. Kız kardeşimin sağlık sorunları nedeniyle liseye kadar evde eğitim görmemizin de bir faydası olmadı. Ya da ev yapımı kıyafetler giyyorduk. Ya da sınıftaki diğer tüm kızlardan 10 santim daha uzun olmam. Açıkçası, aleyhimize işleyen çok şey vardı."

Bir gülümseme daha.

"Ama mesele şu ki, o çocukların hiçbiri evde neler olup bittiğini bilmiyordu. Audrey'nin uğraştığını. Tıpkı benim *onların* uğraştığını bilmediğim gibi. Çoğu insan sebepsiz yere kötü davranmaz, biliyor musunuz? Onlara da bir şeyler oluyor."

"Alice," diyor usulca azarlayarak. "Bazı insanlar sadece pisliktir."

"Biliyorum," diyorum. "Bazıları. Çoğu değil."

Bu kez, eğlencesi sessiz bir huff şeklini alıyor. "Ne?" "Ne?" diyorum.

"Ben sadece..." Bir sonraki sözlerini düşünürken tekerleklerin döndüğünü görebiliyorum.

"Sen tanıdığım en az alaycı insan olabilirsin. Senin gibi birini tanıdığımdan emin değilim."

Gözlerimi kısıyorum. "Saf olduğumu söylüyorsun."

"Hayır, Alice," diye yanıtlıyor. "Eğer kastettiğim bu olsaydı, ben de bunu söyledim."

10

"I CAN GIVE Rum Room'un serin ve romantik ışıklandırmasını geride bırakıp yapış yapış Georgia gecesine doğru rampadan aşağı inerken Hayden seni otele bırakmayı teklif ediyor. "Ve istersen yarın arabayı alman için seni buraya getirebilirim."

İnce ceketimi çıkarıp kolumun üzerine atıyorum. "Aslında artık otelde değilim. Bir aylığına mobilyalı bir ev buldum."

"Oh," dedi. "O zaman seni evine bırakabilirim."

"Sorun değil," diyorum. "Aslında yürüdüm. Çok yakın. Gördün mü?" Park alanının arka köşesindeki meşe, çam ve palmyelerden oluşan seyrek bir şeride dolanan ve sonunda geçici konutumun bulunduğu sokağın arkasına kıvrılan patikayı işaret ediyorum.

Hayden, restoranın ön avlusunun ışıklarının hemen ötesindeki çam iğneleriyle kaplı toprak zeminde durup karanlık yolu inceliyor ve yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirliyor.

"Gerçekten uzak değil," diye söz veriyorum. "Seninle yürüyeceğim," diyor.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyorum. "Hem uzun boyluyum *hem de* kavgacıyım. İyi olacağım." "Burası New York ya da Los Angeles gibi değil" diyor.

"Buradaki suç oranı muhtemelen o yerlerin çok küçük bir kısmıdır," diyorum.

"Etrafta insanlar olmadığı için," diyor. "Eğer bir şey olursa..."

Ellerimi yalvarırcasına kaldırdım. "Seni durdurmaya çalışmıyorum. Sadece buna mecbur olmadığımı bil yeter."

"Yine," diyor, "çok az şeyi mecburiyetten yapıyorum."

"Sen olmak çok güzel olmalı," diye takılıyor, ağaçların arasından patikanın ağzına doğru ilerlerken ona yandan çarpıyorum.

"Kopuk ve soğuk kalpli olduğum için mi?" diyor, yaklaşarak.

Bu bana Cillian'ın onun hakkında söylediklerini düşündürüyor - *hoş olmayan* şey - ve bir koruma duygusu hissediyorum, ardından küçük, şefkatli bir sempati sızısı geliyor.

"Aslında," diyorum, "her zaman en üst rafa ulaşabildiğin için demek istedim."

"İyi noktaya değindin," diye kestirip attı. "Ne kadar şanslı olduğumu hiç düşünmedim." "Bundan bahsetmişken..."

"Ne kadar?"

"Boyunuz," diye açıklıyorum. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Duruyor ve kaşlarını çatıyor. "Boyum hakkında mı?" Başımı sallıyorum.

"Tamam," diye izin veriyor.

"Kaç kız arkadaşın beş üç yaşından küçük?"

Bir saniye bana baktı. Bir saniyeden daha uzun. Sanırım beynini kırmış olabilirim. Sonunda, kısık bir kahkaha attı. "Ne? Bu nasıl bir soru böyle?"

Tekrar yürümeye başladım. O da bana katılıyor. "Sadece," diyorum, "alışılmadık derecede uzun boylu erkekler her zaman kesinlikle *küçük* kadınlarla çıkıyor gibi görünüyor."

"Neye dayanarak?" diye soruyor, görünüşe göre

şaşırmış. "Kişisel gözlemlerime," diyorum.

Tekrar başını sallıyor. "Şu anda ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum."

"Sadece merak ediyordum," diyorum. "Daha önce bana hep fiziksel olarak uygunsuz gibi geliyordu. Ama ne zaman birlikte bir masaya otursak, sığmıyoruz, bu yüzden şimdi bir şekilde evrimin bunu yapıp yapmadığını merak ediyorum."

Gözlerini kısarak bana bakıyor, gözleri sert kaşlarının altında hilal gibi parlıyor. "Ne yaptın tam olarak?"

"Uzun boylu erkekler ve kısa boylu kadınlar eşleşiyor" diyorum. "Mesela çok uzun boylu biriyseniz, biyoloji sizi daha az yer kaplayan biriyle birlikte olmaya mı itiyor?"

"Ne amaçla?" diye .

Omuz silkiyorum. "Bilmem ki! Belki de iki devasa insanı beslemediğin için o kadar çok avlanmak zorunda kalmayacağın içindir ya da mağaralar küçük olduğu ve mümkün olduğunca yer kazanmak zorunda olduğun içindir?"

Bana yan gözle bakıyor. "Tuttuğun daha iyi işler listesine bilim adamlığını da ekle." "Oh, inanın bana, bu zaten annemin listesinde var," diyorum. "Neden bu kadar güçlü bir aura var?"

İklim krizini çözebilecekken çocuk yıldızlar hakkında mı yazıyorsun, Alice, telefon görüşmelerimizin çoğuna nüfuz ediyor."

Bir kez daha, yürümeyi bıraktı. Yürümeye ve konuşmaya alışkınım ama Hayden ne zaman gerçekten söylemek ya da sormak istediği bir şey olsa, önce hareketsiz kalması gerekiyor gibi görünüyor. "Peki ya baban?" diyor şimdi. "Daha anlayışlı mı? İşin hakkında?"

"Evet," diyorum, hâlâ hareket ediyorum, gözlerim sandaletlerimin izini takip ediyor, pembe pedikürüm karanlıkta neredeyse parlıyor. "Aslında öyleydi. Ya da *anlad*ı mı bilmiyorum ama çok destekleyiciydi. İkisi arasında daha ayakları yere basan oydu. Kitapları, filmleri ve tüm bunları severdi, oysa annem her zaman her şeyi yapardı."

Hayden'in yumuşak adımları yanımda, boşuk ve boş bir sesle devam ediyor. "Baban... Gitti mi?"

"Birkaç yıl önce öldü," diye onaylıyorum. "Annemle babam bizi doğurduklarında oldukça yaşlıydılar, bu yüzden tamamen beklenmedik bir şey değildi, ama yine de berbat. Berbat."

"Özür dilerim," diyor.

Ona doğru hafif bir gülümseme gönderiyorum.

"Teşekkürler." "Bunu söylerken kendimi hep aptal gibi hissediyorum," diye mırıldanıyor.

"Biliyorum," diye katılıyorum, "ama söyleyecek başka bir şey yok. Dürüst olmak gerekirse, arkadaşlarımdan yüzde yetmişinin babalarıyla ilişkilerinin oldukça kötü olduğunu , bu yüzden benimki istediğim kadar uzun olmasa da, yine de kendimi şanslı hissediyorum."

"mecbur değilsin," diyor sessizce. "Aldatılmış hissedebilirsin Alice."

Burnumun arkasında şaşırtıcı bir karıncalanma ve kalbimde hassas bir sızı hissediyorum. Sadece babamı düşündüğüm için değil, Cillian'ın söyledikleri tekrar aklımdan geçtiği için: *Tatsız bir tür.*

Cillian'ı böyle bir izlenime sahip olduğu için asla suçlayamam ama dışarıda Hayden Anderson'la tanışan ve onun hakkında bu kısmi görüşe sahip olan insanları düşünmek beni rahatsız ediyor.

Nahoş olabilir. Nazik ve hatta komik de olabilir.

Hemen yanında durduğunuzdan habersiz olabilir, ancak otoparkın diğer tarafından taciz edildiğinizi de fark edebilir ve sizin adınıza araya girebilir.

"Yapabileceğimi biliyorum," diye itiraf ediyorum sonunda. "Ama böyle düşünmeyi tercih ederim. Sanki o çok harika olduğu için bu kadar acı çekiyormuşum gibi."

Bana onu hatırlatan o kadar çok şey var ki, sanki hâlâ buradaymış gibi hissediyorum. Özellikle de burada, Gürcistan yazında, ikimizin de her zaman hayranlık duyduğu bir kadınla röportaj yaparken.

Hayden kendi kendine başını sallıyor ama bir süre ikimiz de bir şey söylemiyoruz. Sadece yoldaşça bir sessizlik içinde patika boyunca yürüyoruz, kollarımız birkaç adımda bir birbirine sürtünüyor, tenimiz hafifçe yapış yapış.

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, "Bu neme asla alışamayacağım"

diyor. "Bayıldım sayılır," diyorum.

Omzunun üzerinden bana bakıyor, gözleri ay ışığını yakalıyor. "Tabii ki istiyorsun." "Bahse girerim New York'a dönmek için sabırsızlanıyorsunuz," diyorum.

"yukarı," diye kabul etti. Yine durduk, ama bunu yaptığımı hatırlamıyorum. bakıyoruz, yakın duruyoruz, ağustos böceklerinin cızırtılı cıvıltısı

gece etrafımızda. Çevremde, ağaçlardaki hafif bir aralığın ötesinde evimin arka tarafını görüyorum.

Gözleriyle tekrar buluştum. "O benim." Sesim ince ve sessiz çıkıyor. Kendi pişmanlığımı *duyabiliyorum*. Keşke bu yürüyüş daha uzun süre devam edebilseydi.

Hayden'in çenesi onaylarcasına eğiliyor ama hiçbir şey söylemiyor. Nem artık jöle kıvamında, sanki kılımı bile kıpırdatmamı istemiyor.

Yutkunuyorum, bir gülümsemeye daha zorluyorum. "Benimle

yürüdüğün için teşekkür ederim." "Elbette," diyor.

Ağaçların arasına doğru dönüyorum, ama o bir soru sorar gibi adımı söylüyor ve arkama baktığımda bana doğru bir adım daha atıyor.

"Bir," diyor.

Başımı sallıyorum. "Bir ne?"

Ağzının köşesi bir an için yukarı kalkıyor. "Beş üç yaş altı bir kız arkadaş," diyor ciddi bir şekilde.

"Oh." Kulaklarımın neden birdenbire bu kadar sıcak hissettiğinden emin

değilim ama öyle. "Ve dediğin gibiydi," diye devam ediyor.

"Mağarada daha fazla yer mi var?" Sessizce söyledim.

Dudaklarında hafif bir seğirme daha. "Fiziksel olarak uygunsuz."

Sıcaklık boynumdan aşağı yayılıyor. Göğüs kafesimin etrafında dolaşiyor, sanki ona doğru uzanıyor, sanki bizi birbirimize bağlıyor.

"Üst raftan hiçbir şey alamazdı," diyorum.

"Basketbolda da berbatı," diyor kuru bir sesle.

Gergin enerjim kahkahaya dönüşüyor. Gülümsemesi genişliyor. Pop Rocks damarlarımda cızırdıyor gibi hissediyorum. *Oh oğlum, başım belada.*

Bunu düşünürken bile, "İçeri gelmek ister misin?" diye soruyorum.

Yaklaşırken bile, "Eve gitmeliyim." diyor.

Midelerimiz neredeyse birbirine değiyor. Gözleriyle buluşmak için çenemi yukarı

kaldırıyorum. "Neden?" Göz bebekleri parlıyor. "Nedenini biliyorsun."

Yutkunuyorum ama boğazımdaki ve göğsümdeki ateşi düşürmek için hiçbir şey yapmıyor.

"Kız arkadaşın olduğu için mi?"

"Hayır," diyor.

"Hayır, nedeni bu değil," diyorum, "ya da hayır, kız arkadaşın yok mu?" "Çok konuşuyorsun," diye mırıldanıyor.

"Eğer söyleyecek bir şeyiniz varsa," diye yanıtlıyorum, "kesmenizi çok isterim."

Ve yapıyor, sadece kelimelerle değil. Onun yerine bir elini hafifçe, alaycı bir şekilde dudaklarıma koyuyor.

Ani temas yüzünden tüm vücudum ısınıyor. Parmaklarının sert hissinden, sabununun *kokusundan* ve bir saat önce aynı elin ağzını süpürdüğünün farkındalığından. Artık hipnotize olmaktan *daha fazlasıyım*.

Tüy hafifliğindeki his beni *büyülüyor* ve parmakları alt dudağımın üzerinde gezinirken bakışlarının hareketi takip edişi benden kararsız bir iç çekiş çıkartıyor.

Dudaklarım neredeyse istemsizce ayrılıyor, dilimin ucu parmaklarından birini sıyrıyor ve gözleri eskisinden daha karanlık bir şekilde tekrar benimkilere kayıyor.

Bir an için askıya alındım. O yerçekimsiz anda süzülüyorum, düşecek miyim yoksa o beni yakalayacak mı diye bekliyorum.

Ağırlığımı öne doğru kayıyor. Karnım onunkiyle buluştuğunda, elleri çoktan çenemde, dudakları sabırsızca benimkileri ayırmaya çalışıyor.

ONE OF HAYDEN'S Elleri ensemde dolanıyor, başımı geriye yatırıyor ve benden çıkan küçük bir sesle dili dilimin üzerinde geziniyor, içimde bir sıcaklık pırıltısı oluşuyor. Ellerim göğsünden yukarı kayıyor. Ellerinden biri belime doğru kayarak beni kendine doğru çekiyor, sonra benimkini boynunun arkasına sıkıca doladığımda, kıcıma doğru hareket ederek beni ona doğru kaldırıyor.

Onu daha fazla hissetmek için doğruluyorum. Sıcaklığı, göğsünün benimkine sürtünmesi, ereksiyonunun çıkıntısı içime baskı yapıyor.

"İçeri gel" diye fısıldayacak kadar uzun süre öpüşmeyi kesiyorum.

Aniden beni geri itiyor, kendimi yakalamadan önce sendeliyorum.

"Siktir," diyor kendi kendine, ellerini yüzünde ve saçlarında gezdiriyor, sanki kendini toparlıyormuş gibi.

"Sorun nedir?" Hâlâ şaşkın ve dengesiz bir şekilde soruyorum.

Esasen gözlerindeki şehvet bulutunun dağılmasını, yerini soğuk ve sert bir ifadeye bırakmasını izliyorum. Başını iki yana sallıyor. "Özür dilerim. Sana yanlış bir fikir vermemeliydim."

Yarım adım geri çekiliyorum, içimden cılız bir kahkaha yükseliyor. "Peki bu nasıl bir fikir?"

"Böyle bir şeyle ilgilendiğimi," diyor eşit bir şekilde. "Seninle."

Yüzüme bir sıcaklık hücum ediyor ve bunun utanç mı yoksa öfke mi olduğunu anlayamıyorum. İşleri biraz daha kötüleştirmek için ekliyor, "Değilim."

"Evet. Anladım." Dönüp, heyecanla düşürdüğüm ceketimi ve çantamı arıyorum. Onları kaptım.

"Alice," diyor, neredeyse azarlar gibi, sanki burada saçmalayan benmişim gibi.

Kendime onun da kendi dertleri olduğunu, muhtemelen pislik yapmaya çalışmadığını *çalışıyorum* ama kafamı kaldırdığımda o çelik gibi gözleri ve dümdüz ağızla bana bakıyor.

"Bu gerçekten kişisel bir şey değil" diyor.

Bunun ilgilendiği bir şey olmadığına dair ifadesinin sonuna *sizinle birlikte* eklemek aksini gösteriyor gibi görünüyor, ama ben ne bilirim ki?

, sinyalleri *bu* yanlış okumuş olamam. Yapabilir miydim? "Anlıyorum," diye yalan söylüyorum, gülümsemek için elimden geleni yapıyorum. "Ben de özür dilerim."

Bir an beni inceliyor, kaşları çatık, ikimiz de ne söyleyeceğimizi bilemiyoruz. Sık sık nutkum tutulmaz ama bunu daha az aşağılayıcı kılacak tek bir şey bile düşünemiyorum.

Hayalindeki işi elinden almak üzere olduğum biriyle ilişki " diyor.

Gülüşüm boğazıma kadar dolu, yüksek sesli ve hatta biraz da öfkeli. *Kibir*.

"Buna zaten sahip olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" Talep ediyorum. "Sanki o kadar önemsizim ki hiç şansım yok."

Çenesi gerildi. "Senin önemsiz olduğunu söylemedim."

Duyguların geri ise bir sorunu yok.

"İyi geceler Hayden," diye homurdanıyorum ve topuklarımın üzerinde dönerek ağaçların arasından bungalovumun arka bahçesine yürüyorum, her adımda Hayden Anderson'ı bir daha görmemek için dua ediyorum.

- - -
ON MONDAY MORNING, Hayden'ı Little Croissant'ta görmemiş gibi yapıyorum, verimli bir koşudan sonra -üzerinden damlayan tere bakılırsa- yeşil çay alıyor.

Salı günü, bir kez daha karşılaşmamak için yine başka bir kahvaltıdan kahve aldım. Margaret'la buluşmaya giderken Turist Kasabası'nda bir yer buldum.

Berbat bir yer, ama çörekler iyi sayılır.

Margaret'in evine gittiğimde Jodi ön bahçedeki yatakları ayıklıyordu. "Margaret arka tarafta atölyede," dedi bana. "Arkaya git."

"Teşekkürler, Jodi!" Cıvıldıyorum. Tek cevabı homurdanmak oldu.

Evin etrafında dolanıyorum, küçük yüzme havuzunu geçiyorum, hemen beyaz fıçı tahtası kaplı kulüp binasına gidiyorum, camlı Fransız kapılar açık ve Margaret'in içeride dolaştığı görülüyor.

Burada hava okyanus kıyısında olduğundan daha sert ve sıcak; küçük ek binaya doğru ilerlerken yüksek ve acımasız güneş boynumdan aşağıya ve kürek kemiklerimin arasına bir ter damlası gönderiyor.

Uzaktan bakınca içerideki zemin maviye boyanmış gibi görünüyor ama yaklaştıkça hatamı anlıyorum. Hiç de boyalı değil.

Mavi, beyaz, yeşil ve kehribarın parıldayan tonlarıyla bir araya getirilmiş devasa bir mozaik. Deniz camından devasa bir duvar resmi, spiral bir patika şeklinde düzenlenmiş.

"Bu bir labirent." Yansıyan ışığa karşı gözlerimi siper ederek sese doğru baktığımda Margaret'i atölyenin arkasında buluyorum. Kolları kıvrılmış leylak rengi bir kazak giyiyor ve gümüş rengi saçları başının üstünde ponpon şeklinde düğümlenmiş. Ben içeri girerken gözündeki bir çift koruyucu gözlüğü alına doğru çekiyor.

"Labirent gibi mi?" Odanın etrafına bakarak soruyorum. Atölyenin dış kenarına bir dizi uzun, yaralı masa dizilmiş, üstleri aletler, teller, cam, deniz kabukları ve dalgaların karaya attığı odunlarla kaplı. Pencerelerin her birinin üzerinde özenle yapılmış bir rüzgâr çanı asılı, yavaşça dönüyor, dans etmelerini sağlayacak gerçek bir esintiyi bekliyor.

"Pek sayılmaz," diyor. "Burası tek kulvarlı. Sadece tek bir giriş ve çıkış yolu var. Tam olarak bir labirent oyunu değil. Kaybolamazsınız. Sadece yolu yürüyorsunuz ve sizi gideceğiniz yere götürecek en kısa yol bu olmayacak ama sonunda merkeze varacaksınız. Yürürken meditasyon yapmanız gerekir."

"Açık mı?" Ben soruyorum.

"Sen ne istersen" diyor. "Ne üzerine meditasyon yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Genellikle, öğle yemeğinde ne istersem." Gözlerindeki ışıltı bile bu bariz kaçamağı görmezden gelemiyor. Margaret Ives'ın bu soruya kilitlenmiş ve dolu bir cevabı var ve ben onu anlamıyorum. Henüz anlamadım.

Atölyede dolaşıyor, yaptığı şeyleri ve masalarda üzerinde çalıştığı şeyleri inceliyorum. Çatının gölgesi ve tavan vantilatörleri sayesinde burası daha serin, ama çok değil. Yazın nemi atölyenin duvarlarına sinmiş durumda ve açık pencereler içeriye tuzlu sudan başka bir şey getirmiyor.

Parmaklarımı rüzgâr çanlarından birinde hafifçe gezdiriyor, yumuşak takırtı ve tıngırtıları dinliyorum. Duvarlarda da yerdekine benzer mozaikler var daha küçükler ve hem reçine hem de dalgaların karaya attığı odun çerçeveler içine hapsedilmişler. Çoğu soyut ya da geometrik desenlerle düzenlenmiş. Sanki biri Hilma af Klint'in bir tablosunu almış, paramparça etmiş ve parçaları pürüzlü, tırtıklı kenarlarıyla tekrar bir araya getirmiş gibi.

"Bunlar turistlerin pek hoşuna gitmiyor," diyor Margaret omzuma gelerek. "Daha çok kaplumbağalar ve palmye ağaçları istiyorlar."

"Ayrıca çaresiz gazetecilerin izinizi bulmasına yardımcı olmak için de harika bir araç," diye hatırlatıyorum ona.

Kıkırdıyor ve aletlerle dolu masasına geri dönüyor. "Konuşurken çalışmamın sakıncası var mı?"

"Elbette, bugün kayıt yapıyor muyuz?" Peşinden gidiyorum, çantamı yüzeyin en ucuna bırakıyorum ve kendimi birinci sınıftaki resim dersine geri dönmüş gibi hissederek oradaki okul tarzı tabureye çöküyorum.

"Buyurun" der gibi bir hareket yapıyor, sonra gözlüklerini tekrar yerine takıyor. zaman fark ediyorum ki, önünde sadece küçük, pürüzsüz deniz camı parçaları değil, aynı zamanda dolu şişeler, alüminyum kutular ve yerde kum ve kireç kaplı çöp kovaları var, sahilde bulmuş olmalı ya da belki bataklıkta yüzüyor.

Mekânın arka köşesinde bir lavabo var ve hemen yanındaki tezgâhta, yeni durulanmış gibi duran bir kurutma rafının üzerine daha fazla şişe ve teneke kutu dizilmiş.

"İşte." Margaret bana bir çift gözlük uzatıyor, ben de onları , sonra telefonumu ve kayıt cihazımı yerleştiriyorum. Mor iş eldivenlerini giyiyor, yeşil bira şişesinin üzerine bir havlu örtüyor ve şişeye bir çekiç indiriyor.

Sese atlamamaya çalışıyorum, ama havlu kumaşla boğulmuş olsa bile sert.

"Nerede kalmıştık?" Margaret soruyor.

"Şey..." Notlarımı gözden geçiriyorum.

Çekiç tekrar inerken bir başka sert çarpışma. Görüştüğüm kişi Peloton sabit bisiklet sınıfında çalışırken tam bir röportaj gerçekleştirdim. Margaret'in çalışma ve odaklanma seslerini bastırabiliydim.

Parçaları yeniden düzenlemek için havluyu açıyor, sonra tekrar yerine koyuyor ve parçalamaya devam ediyor.

Tam o sırada Ebner Otel'i'nden bahsetmeyi düşünüyorum. Ama eğer orada kurcalamaya değer bir şey varsa, biz ona ulaşmadan kapanmasını istemiyorum. Bu ay güven inşa etmekle ilgili. "Lawrence ilk gazetesini yeni almıştı. San Francisco'ya yerleşmiş ve kız kardeşini çağırmıştı ama o gelmedi."

"Doğru, doğru," diyor.

"Ama orada devam etmek zorunda değiliz," diyorum. "Hazır olduğunda *senin* hakkında daha fazla şey duymak için sabırsızlanıyorum."

"Bu benimle ilgili Alice," diyor sertçe. "Sana söylemiştim." "Tamam

o zaman." Devam etmesini işaret ediyorum.

Önce çekice üç kez daha vurun. *Çın. Çın. Çın.* "Lawrence'ın kız kardeşi, eve dönüp hatasını telafi etmesi ve *daha fazlasını aramaktan* vazgeçmesi için ona yalvardı. Bunun yerine, yeni bir aile kurma zamanının karar verdi, kendi ailesini. Amelia Lowe ile tanıştığında kırk yaşlarındaydı. San Francisco Lowe'larından." Bunu söylerken küçük bir göz devirmesi yapıyor, sanki birini bu şekilde tanımlamanın iddialı olduğunu biliyormuş gibi, ama elden bir şey gelmiyor.

Bir bastırıyorum.

"Bir demiryolu ailesi," diye açıklıyor. "Yani zengin. Her neyse, Amelia'nın babası Lawrence. Nefret." Yüz ifademi fark etti. "Şaşırdın."

"Biraz," diye itiraf ediyorum. "Okuduğum her şey bunun bir tür... görücü usulü evlilik değil, bilirsiniz, bir *iş* kararı olduğunu söylüyordu. Eskiden olduğu gibi."

Gözlerini benimkilere diyor, dudaklarında bir sırıtış gizleniyor. "Bu bir tasarım. Lawrence Amelia'yla evlenmek istiyordu, Amelia da otoriter babasından kurtulmak istiyordu. Lawrence ile bir fırsat yakaladı ama babası birbirlerini görmelerini yasakladı. Böylece kaçtılar."

Margaret çekicini sertçe vurarak kelimeyi nokt alıyor. "Bay Lowe elbette çok kızmıştı ama o zamana kadar Lawrence dört gazete daha satın almıştı. Ve bilemezsiniz, kaçışlarını takip eden günlerde, beş gazetesinin her biri bu iki güçlü ailenin birleşmesi hakkında kendi hikayesini yayınladı. Lowe'ları öven, *henüz gerçekleşmemiş* işler hakkında dedikodu yayan düpedüz yağcılıktı. Lowe'un elini zorladı."

Havluyu açar, bardağı düzenler, havluyu yerine koyar, çekici sallar. "Amelia tekrar katıldı ve dahası, Bay Lowe ve Lawrence birlikte işe girdi. Herkes bu işten istediğini aldı."

"Ve sonra büyükbaban Gerald doğdu, değil mi?" Ben de öyle dedim. "Amelia ve Lawrence evlendikten birkaç yıl sonra mı?"

"Öyle." Bardağı tekrar havluyla kapatır. Çekiçle vuruyor. "1875'te Gerald Rupert Ives dünyaya çılgık atarak geldi." Bana doğru bir bakış fırlattı. "Dünyanın bildiği şekliyle Ives Evi'ni inşa eden kişi oydu. Ama ben onu hep sonun başlangıcı olarak düşünmüşümdür. Tüm yolu belirleyen atlama taşı. Devrilen ilk domino taşı. İyi ya da kötü, hayatımın her anını harekete geçiren kişi."

The Story

THEIR VERSION: Gerald Ives modern gazeteciliği yarattı. Aynı zamanda başarısız bir politikacı, müsrif bir partici ve ailesini gözünü kırpmadan terk eden bir çapkındı.

- - -

HER VERSION: Gerald Ives babası hakkında asla kötü bir söz söylemedi, ama bir kez olsun babasının *kendisi* hakkında iyi bir söz söylediğini de duymadı.

Gerald bir iş adamı olarak yetiştirilmişti ve *kırmızılar içinde* doğduğunu ilk fark ettiğinde henüz sekiz yaşındaydı. Borç içinde. Zarar içinde.

Babasının yüzüyle ve ailesi onu kaç öğretmenle bir odaya kapatırsa kapatsın asla karşılayamayacağı bir beklentiyle dışarı çıktı. Büyük işler başarması gerekiyordu. Lawrence'ın evrenle imzaladığını düşündüğü sözleşme buydu ve bu yüzden Gerald'ın *yapmadığı* her saniye başarısız oluyordu.

Hayal kırıklığı
yaratıyordu. Yetersiz
kalıyordu.

Küçük kız kardeşi için durum farklıydı.

Gerald'ın doğumundan sekiz yıl sonra, Georgiana "Gigi" Ives *siyahlar içinde dünyaya* geldi. Annesi gibi güzel, babası gibi sessiz, her ikisi gibi kıvrak zekalıydı. Doğuştan halinden memnundu ve bu da ona daha fazla hayranlık kazandırıyordu.

Gigi istediği yere gitti. İstediklerini yaptı. Resim, dans ve piyano çalıştı ve güneşli günlerde dadısıyla çimlerde oynadı.

Ve Gerald pencereden izledi, öğretmeni ona "Tekrar, tekrar" diye bağıırıyordu, her matematik problemi çözülene, her İtalyanca fiil doğru bir şekilde çekilene, madencilikle ilgili her önemli gerçek ezberlenene ve geri okunana kadar.

San Francisco'daki evleri büyük ve gösterişliydi, ama ona bir kafes gibi geliyor, zayıf noktalarını arıyordu.

Babasının kendisinden nefret etmesine neden olan şeyin ne olduğunu -hayatının pek çok noktasında- çözmeye çalışmıştı. Ya da Gigi ve annesiyle ilgili tam olarak neyin babasının dudaklarındaki o küçük, yumuşak gülümsemeyi ortaya çıkardığını.

Neden güneş ışınları gibi hafif bir şekilde evin içinde sürüklenebiliyorlardı ve babasının gözünü sadece Gerald'ın öfkesi çevirebilirken, o onaylamaktan öte, onların gidişini izliyordu.

Bir keresinde, kavga ettikten sonra Gerald arazilerindeki bir müstemilata girmiş ve duvarda bir delik açmıştı. Annesi onu orada bulmuştu, elinin arkasından soğuk toprak zemine kan damlarken bile hala harcanmamış enerjiyle titriyordu.

Yavaşça omuzlarına dokundu. "Korkuyor, biliyorsun," dedi ona. "Bu yüzden sana bu kadar sert davranıyor."

Gerald başını salladı ve sonra keşke sallamasaydı dedi. Bilmiyordu. Lawrence Ives'ın herhangi bir şeyden korktuğuna dair hiçbir kanıt görmemişti ve Gerald ölüm döşeğindeyken bile annesinin o gün ne demek istediğini merak edecekti.

Ama sormak yerine öfkesini içine atmış, bastırmış -nasıl olsa bir işe yaramıyordu- ve yirmi beş yaşına gelip de Lawrence onu aile işine katılacak kadar sorumlu görene kadar sadece ve sadece babasının dediklerini yapmıştı.

Ona bir gazete verdi. Bir tane.

Lawrence oğlunun gözlerine bile bakmadan, "Bir deneme," dedi ve değişikliği resmileştirmek için sadece imzasını attı.

Bana bak, diye düşündüğünü hatırladı Gerald. Bir kez olsun bana bak.

O .

Gerald, *San Francisco Daily Dispatch*'in başına geçtikten bir hafta sonra gazetenin sloganını "Gerçeğin Kral Olduğu Yer" olarak değiştirdi.

Ondan bir hafta sonra evi temizledi.

O ve babası bu konuda kavga etmediler. Bu konuda *konuşmadılar*. Ama Gerald ilk kez Lawrence'ın onu izlediğini biliyordu.

Gerald madencilikten anlamıyordu. Maden aramak için doğal bir yeteneği yoktu. Toprağın derinliklerinden ona seslenen gümüşü asla hissedemezdi.

Ama onda babasında olmayan bir şey vardı. Korkusuzluk. Gerald, her şey bile kimin umurunda diye düşündü. Bu onun şansydı ve bir daha asla eline geçmeyecekti.

Babasının gözünü üzerinde tutmak zorundaydı ve bu da büyük salınımlar yapmak anlamına geliyordu.

Sahip olduğu her şeyi yeteneğe yatırdı. En iyi yazarları, en iyi karikatüristleri, en iyi editörleri Pulitzer ailesinin gazetelerinden ve Hearst'lerin baskılarından topladı. Yeni personelinin maaşını neredeyse iki katına çıkardı ve elinde kalan parayla en yeni ve en iyi ekipmanları satın aldı.

Gerald Ives babası hakkında asla kötü konuşmazdı.

Ama gazetesini intikam hırsıyla yönetti.

Lawrence onu bir iş adamı olarak yetiştirmişti ama annesi onu bir halkçı olarak yetiştirmişti ve o da annesinin tüm ideallerini alıp bir bedel karşılığında halka geri verdi.

Yolsuzluğa saldırdı. İkiyüzlülüğe dikkat çekti.

Çalışanlarına ve diğer tüm gazetelerin belki de tam olarak doğruyu *söylemediğini* düşünmeye başlayan okuyucularına tekrar tekrar "*Gerçek kraldır*" dedi.

Rakiplerinden bazıları iflas etti. Diğerlerini satın aldı.

Babasının iki kâğıdını yerin dibine batırdı, sonra da altından çekip aldı ve iki adam yemek masasının karşısında sessizce oturmaya devam etti, Lawrence'ın gözleri biricik oğlunun envanterini çıkarmak için çorbasından gizlice kalktı.

Gerald'ın hayatında ilk kez kontrol ondaydı. Ne zaman, nasıl ve kim tarafından görüleceğine o karar veriyordu. Dahası, okurlarının etrafındaki dünyayı şekillendiriyor, onlara kime karşı öfkeleneceklerini, neyden korkacaklarını söylüyordu.

Yazarları geç gelebilir, sarhoş gelebilir, hiç gelmeyebilirdi, yeter ki görevlerini onun istediği gibi yerine getirsinler. Bu da ilk egemenlik dalgasında avlamadıklarının bile çok geçmeden koşarak geldiği anlamına geliyordu.

Yetenek onun gümüşüydü. Onu çağırıyordu ve sahip olması gerekiyordu.

Özellikle yazarlarından biri manşet atmakta ustaydı. Makaleleri bok gibiydi ama bunun bir önemi yoktu ve Gerald bunu gördü. Başlık yeterliydi.

Başlık hikayeyi anlatıyordu ve sonra insanın gözleri mürekkeple dolu sayfada gezinirken donup kalıyordu.

Kime kırgınsınız? Neyden

korkuyorsunuz?

Dünyada en çok neyi seviyorsunuz ve bu sizden nasıl alınabilir?

Bunlar personeline öğrettiği şeylerdi. Gerçek kraldı, ama duygular gerçeğin en değerli danışmanıydı.

Yakında San Francisco yetmemeye başladı. Sonra, Kaliforniya bile. Gerçek güç New York'ta olduğunu anladı.

Ancak her iki eyaleti, her iki şehri basında birleştirdikten sonra dinlenebilirdi.

Yirminci yüzyılın başında ülkeyi geçti ve ikinci egemenlik dalgasını başlattı.

New York'ta satın aldığı ilk gazete fiyaskoyla sonuçlandı. İkincisi de battı. Doğu Yakası'ndaki insanlar ona güvensizlikle bakıyordu.

Ama Rosalind Goodlett'le tanıştığında yetenekli burnu bir kez daha onu haklı çıkardı. Sade yüzlü, minyon, neredeyse çocuksu bir görünüşü vardı ve çoğunlukla yoksullara ve hastalara yardım etmekle ilgileniyordu.

Aynı zamanda bir senatörün kızıydı.

Evet, Gerald kendini gerçeğin temsilcisi olarak tanıtmıştı ama nedense bu ona *kişisel güven* duyulmasını sağlamamıştı. Ne de olsa, kendi gazeteleri zamanlarının ve alanlarının büyük bir kısmını halkın dikkatini en zenginlerin ahlaki başarısızlıklarına çekerek geçiriyordu.

ve en güçlüsü ve belli bir noktada Gerald'ın kendisinin de bu tabakaya girdiği gerçeğinden kaçış yoktu.

İnsanlar Rosalind'e güvenirdi. Belki güzel olmadığı için, belki gözlerindeki masumiyet yüzünden, belki de kurallarını çözdüğü bir oyundu, ama her halükarda Gerald onu izledi ve onun nadir bulunan bir yeteneğe sahip olduğunu *biliyordu*.

Gerald'a göre babası sadece şansı yaver gitmiş ve yetkili bir konuma gelmiş bir adamdı.

Bu da onu bozulabilir yaptı.

Gerald Rosalind'e evlenme teklif etmedi. Senatör Goodlett'i hediyelere boğdu, sonra da bir ittifak önerdi. Senatör, Gerald'ın Rosalind ile evlenmesini ayarladığında, Gerald Ives'a New York'un anahtarını vermiş oldu.

Evlendikten sonraki üç ay içinde şehirde iki güçlü satın almış, onları *kendi* adamlarıyla doldurmuş ve parmak izleriyle kaplamıştı. Sonra genç karısını alıp Kaliforniya'ya döndü. Zalim bir adam değildi: Karısının parasını kendi parası olarak almadı.

Ona en çok istediği şeyi vermişti; neden onun kendi isteğini yerine getirmesine izin vermesin ki?

Ve onun da tek istediği, tıpkı onun gibi, işini yapmaktı.

Ve evet, yaptığı iş öncelikle para *harcamaktan* ibaretti, ama hayırseverliği için harcadığı her kuruş ona iyi niyet olarak geri dönüyordu. Babasının anladığı ya da onayladığı bir yatırım olmasa da, başka bir tür yatırım. En azından şimdilik.

Rosalind Gerald'ı sevmiyordu. Bunu biliyordu. Ama Rosalind ona saygı duyuyordu ve o da Rosalind'e başlangıçta tahmin edebileceğinden çok daha fazla saygı duyuyordu. Karı kocadan daha öte bir şey olmuşlardı. Onlar ortaklı.

Evliliklerinin ilk üç yılı boyunca karısıyla yatmadı. Onun kendisine gelmesini bekledi. Daha sonra yatakta uzanıp saatlerce konuştular, bir gün sahip olabilecekleri her şeyin hayalini kurdular.

Bir elini kızın sarı saçlarında gezdirdi ve ilk kez ona yakından baktı ve güzel olabileceğini gördü. Tek yapması gereken yeterince uzun, yeterince yakından bakmaktı ve bunu yapmadığı için utandı.

1904'te Frederick Ives adında bir oğulları, ardından da Francine adında bir kızları oldu ve onlara, *her* de iyi davranmaya kararlıydı.

Evliliği gibi, Pulitzer'in adamlarını avlamak gibi, en yeni matbaayı satın almak gibi, Rosalind'in hayırseverliği gibi bir yatırımdı.

Gerald haftada iki kez karısını ve çocuklarını alıp ailesiyle birlikte Viktorya döneminden kalma zevkli malikânelerine yemeğe gidiyordu. Gizi bir İngilizle evlenmiş ve Avrupa'ya taşınmıştı ama kız kardeşinin yokluğunda bile Gerald babalarının ilgisinden daha fazlasını görmüyordu.

Hepsi Freddy'ye gitti.

Gerald'ın başıboş bıraktığı küçük Freddy. Derslerinde bocalayan. İçinde sıcak, iyi kalpli annesinden çok şey vardı ama görünüşü dışında Ives'tan çok az şey vardı.

Gerald bunu anlamıyordu -Gerald'ın kendisi hâlâ babasının onayının bir zerresini bile alamamışken, anne ve babasının kendi aptal, oyuncu, hırssız oğullarının üzerine titremekten nasıl bu kadar mutlu olduklarını

Belki de bu yüzden Kaliforniya Eyalet Senatosu'nun peşine düşmüştü. Eğer para ve iş zekası onu zengin etmeye yetmediyse, belki de siyasi güç onu zengin edebilirdi.

O zamanlar senatörler halk oylamasıyla değil eyalet yasama meclisleri tarafından seçiliyordu ve Gerald biriktirdiği tüm bağlantılarıyla bu pozisyona hemen hemen yürüyerek geldi. 1909'da yemin etti ve Rosalind ile birlikte Beyaz Saray'a çıkma planları yapmaya başladılar.

Basının tüm gücünü arkasına almasına rağmen, başkanlık seçimleri yaklaştığında parti grubu başka birini seçti.

Dört yıl sonra tekrar denedi. Yine başka birini seçtiler.

Gerald hâlâ bu başarısızlığın etkisindeyken Lawrence aniden hastalandı.

Gerald babasının yanına koştu ama ölüm döşeğindeyken bile Lawrence'ın oğluna söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Bunun yerine, birkaç gün boyunca öfkeleni, ağladı ve orada olmayan insanlardan özür diledi. Yüzü olmayan bir hayalete eve dönmesi için yalvardı ve sonunda

istediği cevabı almış gibi görünüyordu. 1919'da, seksen dokuz yaşındayken, Lawrence ilk huzur kırıntısını buldu.

Sonra gözlerini kapadı, usulca gülümsedi ve son nefesini verdi.

Sanki vücudunun içinde sıkışıp kalmış olan tüm açlık, son nefeste dışarı çıkmış, sonra da Gerald'ın ciğerlerine girmiş ve orada bir engerek yılanı gibi kıvranıp durmuştu.

Gerald'a isimsiz bir arzusun dipsiz kuyusu açlıktan çok öfke gibi geliyordu. Öyle şiddetli bir öfkeydi ki dokunduğu her şeyi *yok* edebileceğini düşünüyordu.

Ergenlik yıllarından beri ilk kez çocukluk odasına girdi ve duvarı yumrukladı. Sonra tekrar ve tekrar yumrukladı, ta ki parmak eklemlerinden akan kan duvar kağıdına bulaşana kadar.

Rosalind yanına geldiğinde, karısını odadan itti ve kapıyı kilitleyerek öfkesinin onu tüketmesine izin verdi. Kiraz ağacından şifonyerini parçaladı. Penceredeki perdeleri yırttı. savaşımayacak, *düşünemeyecek* kadar yorulana kadar yatak direğini hırpaladı ve bu onu rahatlatı.

Bundan bir hafta sonra San Francisco'yu terk etti. Orada daha fazla kalmaya dayanamadı. Karısı ya da çocukları tarafından görülmeye ya da annesinin onu hiç sevmemiş olan babasının yasını tutmasını izlemeye dayanamadı.

Onları, hepsini terk etti ve yeni, yabancı ve hayaletlerin olmadığı bir yere gitti.

Hollywood'da öfkesini bir ateş gibi terletebileceğine inanıyordu.

Ama olan bu değildi.

Kırk dört Gerald Ives, şehirdeki ilk gecesinde aşık oldu.

Bir salonda oturmuş martinisini yudumlarken sahneye baktı ve onu gördü, bir melek gibi parlıyordu. Ehlileştirilemez kızıl-altın saçlar. Garip yeşil gözler. Kağıdı yakan alev gibi bir ses.

Rosalind'den daha güzel değildi ama *çarpıcıydı*. Varlığı sadece ilgiyi davet etmekle kalmıyor, aynı zamanda talep ediyordu ve dipsiz bir öfke çukuru yerine bunu vermek, bunu hissetmek çok rahatlatıcıydı. Arzuları içinde boğulabileceği bir okyanustu. Bir şeyin eksikliği değil, fazlalığı. Performansını bitirdiğinde sahneden inip doğruca onun masasına gitti ve kendini tanıttı.

Nina Gill sinemaya girmeye çalışıyordu ama Gerald'ın ulusal politikadaki şansı kadar şansı yoktu. O zamanlar filmler hâlâ sessizdi ve Nina'nın gücünün yarısı .

Gerald'ın, hatta Gerald'ın karısının aksine Nina zenginliğe, güce ya da değişime aç değildi. Peşinde olduğu şey yıldızlık değildi.

O sadece güzellik ve zevk istiyordu. Ve Gerald'ın şansına, orta yaşlarında gençliğinde olduğundan çok daha güzel bir adamdı.

İşin zevk kısmına gelince, birlikte bu zevkin peşinde koşarken kendini kaybetti.

İçki, dans, müzik, seks.

Gün boyu, yanında olmadığı her dakika onu özlüyordu. Ama geceleri uyuduğunda -her zaman ondan önce- düşünceleri Rosalind'e kayıyor, bu da ona San Francisco'yu ve eski hayatını düşündürüyordu ve öfke yine içinden yükseliyordu, şekilsiz ve amaçsız ama bembeyaz sıcak.

Bu aylarca sürdü. Rosalind ona annesinin öldüğünü haber vermeseydi çok daha uzun sürebilirdi.

Telgrafları okur okumaz bunun her şeyin sonu olduğunu anladı. San Francisco'ya asla geri dönemeyecekti. Yine öfkesi kabardı ama bu kez kaçacak bir yeri yoktu. Bu yüzden kendini tekrar işe verdi.

O sırada Birinci Dünya Savaşı biteli iki yıl olmuştu ve bulunacak yetenek, kazanılacak para vardı. Sarhoş ve aşık olmaktan daha fazlasına ihtiyacı vardı. Meşgul olmaya, yıpranmaya ihtiyacı vardı.

Çiçeği burnunda bir film stüdyosu olan Royal Pictures'ı satın aldı ve Nina'yla sözleşme imzaladı. Bir komedi olan ilk filmi gösterime girdiğinde, gazeteleri Nina'nın performansı ile coşkulu eleştirilerle doldurdu, ancak yıldızının gerçekten yükselmesi için iki film daha çekmesi gerekti.

Para ona geri döndüğünde -her zaman olduğu gibi- Gerald için, *herhangi bir Ives* için yeni ve özgün bir şeyler yapmaya başladı.

. Yatırım yapmadı, kumar oynamadı. Harcadı. İntikam için.

Beyaz Saray'a sahip olamadı mı? İyi! Kaliforniya sahilinde kendine bir kale inşa etti ve içini güzel, zevkli şeylerle doldurdu.

Araziyi bahçeler ve narenciye ağaçlarıyla kapladı, çoğu Cumartesi gecesi gösterişli partiler verdi.

Nina'nın doğum gününde filler ve kaplanlar getirdi. Hollywood'dan arkadaşlarını haftalarca kalmaları için davet etti ve tül kumaşla örtülü bir tavanın altında, kapalı havuzda birlikte sarhoş ve çıplak yüzdüler.

Ve savaştılar. Tanrım, savaştılar.

Rosalind ona karşı sesini hiç yükseltmemişti.

Nina yaptı. Ne zaman onun sadakatsizliklerinden birini öğrense (ki çok sayıda vardı), ona bağırıyor ve ne zaman onunkilerden birinden şüphelense (muhtemelen hiç yoktu), o da bağırarak karşılık veriyordu.

Arkadaşlarının önünde kavga eder, duvarlara bir şeyler fırlatır, bahçeye fırlar ve birbirlerine tükürürlerdi. Ama bunlar hiçbir zaman dedikodu gazetelerine yansımada, çünkü o zamana kadar hepsine sahip olmuştu.

Ailesi onun hakkında, sınırsız öfkesi hakkında bir şeyler okumak zorunda kalmadığı sürece, sanki artık var olmamış gibi olacaktı.

Tüm öfkesi onlara hiç dokunmadan kendi kendine sönecekti. Ama tabii ki olan bu değildi. Çünkü Nina hastalandı.

"THE MYSTERY ILLNESS," Ben de diyorum ki. "Bunu okuduğumu hatırlıyorum. Nina Gill'in çalışmadığı iki yıl. Tam da *sesli filmler* çıkmaya başladığında."

"Ve haberlerde her zamankinden daha fazla yer alıyordu," diye katılıyor Margaret. "Senin ne düşündüğünü tahmin edebiliyorum."

Dove Franklin'in sözde kitabında tüm bunlar hakkında söyleyecekleri vardı."

"Ne zamandan beri ondan ben sorumluyum?" Alay ediyorum. "O kitabı alan ben bile değilim! Ailemi suçlayın. Ama evet, onun uzakta geçirdiği zamanla ilgili teorileri vardı."

Ellerini cam kırıkları arasında durmaksızın hareket ettirirken bana gülümsüyor. "Dur tahmin edeyim: Hollywood'un değişen ortamında başarılı olamadı. Kimse onu sesli filmlerde istemedi ve yıldızı yükseldiğinden daha hızlı düşmeye başladı, bu da iki yıl süren ve asla tam olarak iyileşemediği bir zihinsel çöküşle yol açtı."

Başımı salladım. "Şöhretinin doruğundaki bir aktrisin iki yıl ara vermesi ve bu sürenin çoğunu dünyanın dört bir yanındaki hastanelerde geçirmesi -akli bir çöküntü- bana diğer teorilerinden daha az uzak geldi."

Elleri hâlâ aletlerinin üzerinde ve yüzünden bir şeyler geçiyor. "Bir kadının ortadan kaybolmak istemesi için her türlü neden vardır. Her zaman da olmuştur."

"Ne gibi?" Nazıkçe söylüyorum.

Margaret eldivenlerini küçük ama nasırlı ellerinden çıkarıyor. "Hadi eve kadar yürüyelim. Jodi kesinlikle öğle yemeğini buraya getirecektir ama bundan memnun olmayacaktır. Beni beklemekten hoşlanmıyor."

"Para mı alıyor?" Soruyorum, çünkü hâlâ ilişkileri hakkında bana hiçbir bilgi verilmedi.

Margaret'in başı güzelce bir yana eğiliyor. "Hayır, *öyle* demezdim," diye karar veriyor, ondan beklediğim kadar esrarengiz bir cevap.

Eşyalarımı topluyorum ve atölyeden çıkıyoruz, kapılar hala aralık ve kilitli değil, tavan vantilatörleri hala dönüyor.

Jodi ve benim geldiğimiz yönün tersine, bahçe yataklarının diğer tarafından kıvrılıp eve doğru giden patikadan aşağı inmeye başlıyoruz. Bunu belirttiğimde Margaret başını salladı. "Hepsi aynı yol. Sadece üzerinde kal ve eninde sonunda gideceğin yere varacaksın."

"Labirent gibi," diyorum, bir elimde hâlâ çalışmakta olan kayıt cihazım, diğerinde telefonum.

"Aşağı yukarı," diyor. "Her şeyi bir mozaiğe dönüştürmeyi ve labirente bağlamayı düşündüm. Muhtemelen hayatımda o kadar çok yıl kalmadı. Bu *çok fazla* iş demek."

"Yani mi yaptın?" Ben de öyle dedim. "*Tek imli* yol."

"Elimden geldiğince bu karar unsurunu ortadan kaldırmayı

seviyorum." "Nedenmiş o?" diye sordum.

"Çünkü bu bana huzur veriyor," diyor. "Kararlarımın sonuçta pek bir fark yaratmadığını hatırlamak."

Tereddüt ediyorum, hatta bir adımı bile kaçırıyorum. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Bir başka sinsi, neredeyse gülümseme ve seksen yedi yaşında olmasına rağmen hâlâ bunu başarıyor. "Düşün. *Umut*. İkisinin arasında bir yerde."

Patika kıvrılıp bataklık boyunca ilerliyor ve sazlıkların arasına yanaşmış bir yelpaze tekne görüyorum. "Bu kadar çok mu kullanıyorsun?" diye soruyorum.

"Çok değil," diyor. "Ama arabayı kullandığımdan daha sık." "Bu bana pek bir şey anlatmıyor," diye belirtiyorum.

"Şimdi anlıyorsun," diye takılıyor.

Ama dürüst olmak gerekirse, . izin verdiğimde . Ama doğrudan bir cevap istediğimde, daha kaçamak cevaplar veriyor.

Bu da bir kez daha şu soruyu akla getiriyor: Ben burada ne yapıyorum? "Bir şeyi merak ediyorum," diyorum.

Margaret, "Ben seni *her şeye* meraklı olarak tanımlardım," diye karşılık veriyor.

"Ticaretin tehlikesi" diyorum, sonra itiraf ediyorum, "ya da daha gerçekçi olmak gerekirse, ben böyle doğmuşum."

"Görünüşe bakılırsa sen de kendine has bir yolda ilerliyorsun," .

Beni sorumu sormaya davet etmiyor ama ben yine de soruyorum: "Neden şimdi?"

"Ne demek istiyorsun?" diyor masumca. Ona bir bakış attım ve o da güldü. "Arada bir biraz ısıyorsun, Alice Scott. Bu hoşuma gidiyor."

"Teşekkür ederim. Sorduğum sorulara *cevap vermen* de hoşuma gidiyor." Bir kahkaha daha. "Harika göründüğümü biliyorum ama yaşlıyım. Şimdi değilse ne zaman?"

"Doğru," diye kabul ediyorum. "Ama 'asla' da bir seçenek. Bir şey seni benimle konuşmaya ikna etmiş olmalı. Ne kadar harika olsam da, bunun benim saçma sapan sesli mesajım olduğuna inanmıyorum."

Margaret'in evinin arka kapısında duruyoruz. "Birine bir söz verdim," diyor. "Ve sonra sözümü geri aldığımı söyleyemeden öldüler."

"Bana kim olduğunu söylemeyeceksin, değil mi?" diye

sordum. Gülümsüyor ve kapıyı açıyor. "Bugün değil."

İçeri girdiğimizde, evin derinliklerinde bir yerden Jodi homurdanıyor, "Dönmüşsün." "Hiçbir şey seni geçemiyor, değil mi?" Margaret beni bir kapıdan geçirip aydınlığa götürüyor, Jodi'nin sandviçleri küçük üçgenler halinde dilimlediği toz mavisi mutfak.

"Ton balıklı salata mı?" Margaret, Jodi'nin omzunun üzerinden eğilip kesme tahtasına bakarak soruyor.

"Salatalık," diyor Jodi, "artık döndüğüne göre sen devralabilirsin."

Margaret sıkıntılı bir iç çeker ama Jodi derin çift lavabonun üzerinde ellerini yıkamak için geri çekildiğinde, baş üstü penceresi arka bahçeye bakmaktadır.

"Bir insanın bu eve alışması genellikle ne kadar sürer?" diye sordum. "Her şeyin birbiriyle nasıl bağlantılı olduğunu anlamıyorum. Burada evin ön tarafında olduğumuzu sanıyordum."

"Genellikle diye bir şey yok diyor

Margaret. Kaşlarımı çatıyorum, bu da onu güldürüyor.

"Seni pek bir yüz ifadesi değil," diyor.

Odadan çıkarken Jodi, "Kimsenin eve alışmasına gerek yok, çünkü bizim dışımızda kimse eve girmiyor," diyor.

"Hiç mi?" Ben soruyorum.

Margaret umursamaz bir şekilde omuz silkiyor. " yukarı."

"Çalışmalarınızı mağazalara ve galerilere nasıl satıyorsunuz?" diye sordum.

Bir el sallıyor. "O işlerle Jodi ilgileniyor. Gerçi halledilecek pek bir şey yok. Dediğim gibi, turistlerin çoğu benim yaptığımdan farklı şeyler arıyor."

Bu, Margaret'in iletişim bilgilerini nihayet ileten dükkân sahibinin tepkisini kesinlikle açıklıyor. "*Rica ederim, ama Irene Mayberry aslında Margaret Ives ise, ben de Elvis'im*" gibi bir şey söylemişti.

"Peki ya bakkaliye?" diye sordum.

"Jodi," dedi. "Jodi her şeyle ilgilenir."

"Ne yani, bütün gün bu evde mi kalıyorsun?"

"Çoğunlukla bahçede kalıyorum," diyor Margaret. "Ya da teknede. Ya da evimde." "Bu yalnızlık olmalı," diyorum.

"Düşündüğünden daha az," diye karşılık veriyor. "Buna alışıyorsun, izolasyona. Komik olan şu ki, 'ortadan kaybolduğumda' buna çoktan alışmıştım. "

"Anlamı?" Ben soruyorum.

"Şu anda daha fazla çene çalmak yok," diyor. "Neredeyse yemek vakti geldi ve ben yemek yerken kimsenin ağzımın içini görmesine gerek yok."

- - -

ON FRIDAY, THE Margaret'le şimdiye kadarki en iyi seansımın ertesi sabahı, *notlarımı* karıştırıyor ve *The Scratch* için yeni cilt bakım trendleri üzerine son derece sönük (ama ne mutlu ki kısa) bir makale yazıyordum ki Theo bana mesaj attı.

Şu anda Atlanta'da çekim yapıyorum, diyor.

Oh, güzel, cevap yazıyorum. Kime/neye?

Şu yeni moda tasarımcısı Mogi, diye cevap veriyor. İyi vakit geçireceğiz.

Bana çok fazla konuşma fırsatı vermiyor ama şu anda Little Croissant'ın verandasında oturup sundress elbisemle terlerken çalışmak yerine herhangi bir şey yapmayı tercih ederim, bu yüzden yine de cevap yazıyorum: Evet, Atlanta süper havalı! Tavsiye istersen bana haber ver.

Bulunduğunuz yerden ne kadar uzakta? diyor.

İki kez kontrol etmek için hızlı bir arama yaptım. O kadar da yakın değil. Arabayla üç buçuk saat kadar. Kahretsin, diyor.

Bir saniye sonra yeni bir mesaj geliyor. Bu hafta sonu ne yapıyorsun?

Oh, hiçbir şey, sadece yüzde doksanının meyve suyu olduğundan *emin* olduğum bir hikayeden neredeyse hiçbir şey kaçırmamayı başaran daha dolambaçlı röportajlar.

Bugün hiçbir şey yok, yarın gün boyunca çalışıyorum, sonra
Pazar ve Pazartesi hiçbir şey yok.

Güzel, diyor ekliyor, muhtemelen Cumartesi gecesine kadar işim bitmiş olacak.

Mesaj orada öylece duruyor ve anlayış yerine oturuyor. Her zaman yaptığı şeyi yapıyor: *ona* takılmayı teklif etmemi tam olarak istemiyor. Her zaman bu kadar dolaylı olması can sıkıcı ama en azından satır aralarını okuyabilecek kadar iyi tanımanın verdiği bir rahatlık var. Geçen gece Hayden'la aramızda yaşanan dehşetin aksine.

Mesajlaşmanın ekran görüntüsünü alıp arkadaşlarıma gönderiyorum. İlk cevap veren Priya oldu: Bir kız yemek yemeli, Alice.

Bianca arkasında: Cilt bakımı parçanı teslim et. Ayrıca BARF.

Sırada Cillian var: DÜŞMANIM.

Önce Bianca'nın mesajını onaylıyorum, sonra cevabımı yazıyorum: Onu aşağıya davet edeceğim ama sınırı burada çiziyorum. Ona uçup uçamayacağımı sormayacağım.

Ona seninle orada buluşabileceğini söyle, sonra da ona bu adresi gönder, diyor Cillian. Gönderdiği linki takip ediyorum.

Beni Antarktika'nın bir haritasına götürüyor, Erişilmezlik Kutbu araştırma istasyonu denen bir şeyin üzerinde küçük bir iğne var.

Geleceğim! Sonra Theo'ya mesaj atıyorum: İstersen gelebilirsin. Yapacak çok şey yok ama en azından bir tane şirin bar/restoran ve iyi bir kahve dükkanı var ve çok güzel.

Gerçekten mi? Theo diyor ki.

Evet.

Tabii, neden olmasın? Yarın öğleden sonra işim bitince arabayla gelebilirim. Yedi gibi buluşalım mı?

Kulağa hoş geliyor, diyorum ona, sonra telefonumu çevirip dünkü notlara geri tıklıyorum.

Eppey bir yol kat etmiştik.

Nina Gill'in gizemli hastalığı. Dalgalanan kilosı. Saç dökülmesi. İyileşirken İsviçre Alpleri'nde geçirdiği aylar.

Ayrı kaldıkları süre boyunca Nina doktoruna aşık olmuştur ve Gerald'la ayrılımlarının ardından, sonunda kız kardeşi Gigi'yle yeniden bağlantı kurmuştur.

Hamile olduğunu öğrendikten kısa bir süre sonra kocası ölmüştü.

Gerald, Gigi ve yeni bebeği Ruth'u, Nina'nın doktorun yanına taşınmasının *ardından* kendi arazisine *taşmakta* ısrar etti.

"Durup dururken mi?" Margaret'e sordum ve o kuru, ketum gülümsemelerinden birini takındı.

"Ailem söz konusu olduğunda hiçbir şey birdenbire ortaya çıkmaz," dedi. "Hiçbir zaman."

Kelimelerin altındaki gizli anlamı *hissedebiliyordum*, ama ona bu konuda baskı yaptığımda beni geçiştirdi. Hikayesine devam etti.

Gerald, evlendikten sonra bile bir süre Nina'nın kariyerini yönetmeye devam etmişti ama gerçek şu ki, medya gücüyle bile olsa, uzakta geçirdiği zaman Nina için manzarayı çok fazla değiştirmişti. Yeni filmleriyle ilgili eleştiriler çoğunlukla hastalığının ona verdiği fiziksel zararlarla ilgiliydi - gözle görülür şekilde yaşlanmış ve epeyce kilo almıştı ve Gerald'ın kontrolü dışındaki bir yayın organı ona *pek de saf* olmayan *kız* lakabını takmıştı. *Yeni* vurgusuyla.

Seyirciler de ondan bıkmıştı. Onlara göre o sessiz film dönemine aitti ve her konuştuğunda, şaşırtıcı sesi onları artık fazla kaldığına ikna ediyordu.

1931'de işi tamamen bıraktı ve aynı yıl Gerald, eşi Rosalind ve artık yetişkin olan çocuklarını, sanki aradan geçen on iki yıl hiç yaşanmamış gibi Ives Evi'ne taşıdı.

Freddy ve Francine o sırada sırasıyla yirmi yedi ve yirmi altı yaşlarındaydı, ikisi de bekârdı ve ikisi de tüm hayatlarını başka bir yere taşıma konusunda heyecanlı değildi. Ama bütün para Gerald'ın elindeydi ve o atlayın dediğinde atladılar. Böylece o, karısı, yetişkin çocukları, kız kardeşi Gigi ve onun kızı Ruth, hepsi aynı evde yaşamaya başladı. Ives malikanesine ev diyebilirsiniz, ki dürüst olmak gerekirse diyebileceğinizi sanmıyorum. Ama yine de.

Margaret bana, "Gerald ve Rosalind bir daha asla aynı odayı ," dedi. "Soğuk ama samimiydiler. Ve kendi çocuklarıyla ilişkisini düzeltmek için çok geç kalmıştı ama yeğeni henüz bebektir, yani Gerald'ın metresine sunduğu tüm zenginlik o noktada bebek Ruth'a yönelmişti. O hayatının ışığıydı. Dünya muhtemelen hiç bu kadar şımarık bir çocuk görmemişti - Laura ve ben ortaya çıkana kadar, her neyse - ama özünde iyi huyluydu. Küçükken lakabı Küçük Prenses'ti ve Laura ve ben küçük kızlarken ve Ruth genç bir kadinken bile hepimiz ona çoğunlukla LP derdik."

Kötü bir röportaj değildi. Hatta tartışmasız iyiydi! Ancak söylediklerinin altında daha fazlası olduğunu *hissedebiliyordum* ve o hala bunu paylaşacak kadar bana güvenmiyordu.

Birçok kez kaydı durdurmayı teklif ettim ama teklifi elinin tersiyle itti. "Bana güvenebilirsin," diye söz verdim ona.

"*Sen de bana* güvenebilirsin" diye karşılık verdi.

Bu da tartışmayı etkili bir şekilde sonlandırdı. Bana açılmasını istiyorsam, neyi ne zaman paylaşmayı seçtiğine dair kendi nedenleri olduğuna saygı duymalıydım.

Margaret aceleyle getirilmeyi reddediyordu ve ben de zorlamanın uzun vadede bizi sadece yavaşlatacağını biliyordum. Eğer işi alırsam, bu hikayeleri araştırmak için bolca zamanım olacaktı. Önümüzdeki üç buçuk hafta boyunca tek gerçek hedefim onun güvenini kazanmaktı.

Hayden'in benden daha şanslı ummak zorundaydım.

- - -

ON SATURDAY MORNING, Sisinden Margaret'in evine doğru gidiyordum ki Margaret aradı. iptal .

Telefonuna cevap verdiğimde kiralık arabamın hoparlöründen "Bir işim ," diyor. Sinyal lambamı yaktım ve Little Croissant / hediyelik eşya dükkânı / enclave otoparkına yanaşım.

"Hiç sorun değil," diye onu temin ediyorum. "Sadece birkaç saate ihtiyacın varsa, daha sonra buluşabilir miyiz?"

"Bugün değil," diyor sertçe. "O zaman yarın?" Ben öneriyorum.

"Yarın da olmaz," diyor.

Pazartesi günü de Hayden ile görüşecek. Göğsümdeki batma hissini görmezden geliyorum, bunun daha işe alınmadan beni kovmaya yakın olduğu anlamına gelmediği umuduna tutunmaya çalışıyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Salı günkü seansınızda her şeyi yeniden ele alalım mı?" Gölge bir park yerine çekerken tüm parmaklarımı direksiyona geçirerek soruyorum.

"Eğer yapabilirsem, evet," diyor ama başka bir şey söylemiyor.

"Tamam, peki, eğer senin tarafında bir şeyler değişirse, hatta sadece bir şeye ihtiyacın olursa, ulaşmaktan çekinme."

"Sen tatlı bir kızsın," diyor ve yemin ederim sesinde bir pişmanlık belirtisi var. Beni kovmak üzere. Öyle değil mi?

Bir duygu yumağını yutuyorum ve elimi aramayı sonlandırmak için düşmanın üzerinde gezdiriyorum. "Tamam, kendine iyi bak Margaret."

"Sen de Alice," diyor ve kapatıyoruz.

Oturup direksiyona bakıyorum, kendi kendime en iyi moral konuşmalarımı yapmaya çalışıyorum ve bir kez olsun bir yere varamıyorum. Bir iniltiyle öne doğru yığılıyorum.

Sol kulağımın yanında bir şey gümbürdüyor ve bir çığlıkla doğrulup pencereye doğru dönüyorum.

Kovalı şapkalı, aralık dişli bir adam camın diğer tarafından bana sırtıyor. Kaptan Cecil içten bir el , sonra kapıya yer açmak için geri çekiliyor, ben de kapıyı açıp sığa doğru adım atıyorum. "İşte orada!" diyor, sanki görmek istediği kişi benmişim gibi.

Ben, iki kez karşılaştığı bir yabancı.

Anında ruh halim düzeliyor. Kalbim neredeyse *uçacak*. Cecil'de kendime yakın bir ruh buldum ve bu bana geçen hafta Hayden'la yaşadığım gariplikten beri ne kadar yalnız olduğumu fark ettirdi. Bu işin yalnızlığına alışmış olmalıyım ama alışacağımdan emin değilim.

"Seninle tekrar ne zaman karşılaşacağımı merak ediyordum," diyorum ona. "Ben de seni," dedi. "Senin için bir davetiyem var."

"Oh?" İlgimi çekti.

"Fish Bowl bu akşam küçük bir suare düzenliyor," diyor.

"Suareye bayılırım," diyorum. "Özellikle kutladığınız bir şey var mı?"

"Ashna bakarsanız, evet," diyor. "Bu yıllık bir şenlik. Doğum günümün şerefine." "Oh, vay canına! Doğum günün kutlu olsun!" Dedim.

Kıkırdıyor. "Teşekkür ederim canım, ama doğum günüm Aralık ayına kadar değil. Bu sadece Noel'e denk gelen doğum günümün *şerefine*. Bunun her zaman haksız bir anlaşma olduğunu düşündüm, bu yüzden yaklaşık on yıl önce kendime bir yaz partisi düzenlemeye başladım ve bir daha asla arkama bakmadım."

"Dâhice," diyorum ve sırtışı tekrar genişliyor.

"Sanırım öyle," diye kabul ediyor. "Her neyse, küçük atıştırmalıklar veriliyor, hediye gerekmiyor ve içkiler happy hour fiyatlarında. İsterseniz bir uğrayın."

"Geleceğim," diye söz veriyorum ona. "Bir arkadaşımı getirsem sorun olur mu?" "Zaten bir arkadaş edindim!" diye bağırlıyor. "Benden başka tabii ki."

Gülüyorum. "Şey, hayır. Memleketten biri. Bugün Atlanta'dan gelecek."

"Elbette, onu da getirin," diyor. "Bu bir daha-merrier durumu." "En sevdiğim tür," diyorum.

"O zaman saat yedi ile gece yarısı arasında görüşürüz, Bayan Scott." Şapkasını bana doğru uzattı ve uzaklaştı.

Öğütölmüş kahve çekirdeklerinin kokusu beni çağırıyor, Little Croissant'tan gelen bir siren çağrısı. Arka koltuğumdan dizüstü bilgisayarımı alıyorum ve robin's-egg blue kahve dükkanının yükseltilmiş platformuna doğru ilerliyorum.

Dışarıdayım, bu yüzden tadını çıkarabilirim, ancak Margaret ile röportaj yapamazsam, en azından biraz daha bağımsız araştırma yapacağım.

Pencereden buzlu kahverengi şekerli latte sipariş ediyorum, sonra onu kaldırım taşı verandaya götürüyorum.

Bilinçaltımın derin bir kısmı onun varlığını hissediyor ve bakışlarım Hayden Anderson'ın kambur, iri cüssesini taramadan bir saniye önce enleme tekinsiz bir karıncalanma gönderiyor.

Bilgisayarı önündeki küçük mozaik masanın üzerinde duruyor ama gözleri benim üzerimde. Birbirimizi görmemişiz gibi davranamayız.

Bir kereliğine, keşke biraz daha az kronik kibar olsaydım, kaşlarımı çatarak ya da boş boş bakarak bir metre önümdeki adam kadar rahat olabilseydim.

"Merhaba," diyorum soğukkanlılıkla.

"Merhaba." Cevabı kısa ve rahatsız edici. Onunla ilgili her şey kısa ve rahatsız edici, bu da beni son küçük düşürücü karşılaşmamız hakkında *biraz* daha iyi hissettiriyor. Bir vuruş daha.

"Her neyse!" Ondan en uzaktaki masaya doğru dönüyorum. Muhtemelen sadece on beş adım ötede, ama sanırım orada beş dakika geçirmeyi başarabilirim.

Gitmek için bahane.

"Bugün Margaret'la olman gerekmiyor mu?" diye soruyor.

Omuzlarım korumacı bir şekilde yükseliyor. Onu başından , bir bahane uydurmalı ya da hiç cevap vermemeliydim. O da böyle yapardı.

Ne yazık ki ben hâlâ -özümde- benim.

Masasına doğru yürümeye başladım bile, içimden gerçekler dökülüyordu. "İptal etti."

Yüzü hiçbir şeyi ele vermiyor. O kadar hiçbir şey söylemiyor ki bir şeyler bildiğinden *eminim*. Karşısındaki demir sandalyeye otururken bunu söylüyorum.

"," diyor.

Bir şekilde, sesindeki teknikliği *duyabiliyorum*. Doğruyu söylüyor, ama sadece doğruyu.

"Yani neden iptal ettiğini bilmiyorsun," diyorum, "ama bir tahminin var."

İçini çeker. "Spekülasyon yapmayacağım Alice."

"Hayır, biliyorum," diyorum. "Bu iş için hayal edebileceğiniz en küçük ve en önemsiz tehdit olmama rağmen benimle yararlı bir bilgi paylaşmanız mümkün değil."

Çenesi sıkıştı. "Kelimeleri ağızma tıkıyorsun." "Satır aralarını okuyorum," diye karşı çıkıyorum.

Masanın üzerinde öne doğru eğiliyor, dizlerimiz masanın altında çarpışıyor. "Nasıl hissettiğim hakkında bir karara varmış olman," diye homurdanıyor, "bunu doğru yapmaz."

"Ne yani, Margaret'in benim yerime seni işe alacağından emin *değil* misin?" diye sordum.

"Oldukça eminim," diye temkinli bir şekilde yanıtlıyor. "Bunu senden saklamamı mı tercih edersin?"

"Diğer her şeyi benden saklamaya oldukça heveslisin," diyorum.

Kaşları derinleşiyor. Sanki bir şey söylemeyi tartışıyormuş gibi dudakları aralanıyor. Pes etmeden hemen önce bir iç geçiriyor: "Bundan vazgeçemem."

Koltuğumda kayıyorum, öfkem azalıyor ve beni hoş olmayan bir şekilde savunmasız bırakıyor. Bu kadarını anlıyorum. Bu konuda onu suçlamıyorum. Bu fırsat için savaşmasını *beklerdim*, tıpkı benim gibi.

"Biliyorum," diye itiraf ediyorum. "Ben de yapamam."

Bakışlarını uzun bir an boyunca tutuyor. "Arkadaş olmak isterim."

Şaşırarak güldüğümde, mürekkep rengi kaşları birbirine yaklaşıyor.

"komik olan ne?" diye soruyor.

"Yanlış ," diye uyarıyorum, "ama sevmeyi öğrenen bir robot gibi konuşuyorsun."

Yüzü şaşkınlıktan allak bullak oldu. "Bunu nasıl karşılayacağımı bilmiyorum."

"Demek istediğim, ittin, öptün ve aşağıladın," diyorum. "Ve şimdi resmen arkadaşlık teklif ediyorsun."

"Şu ana kadarki ilişkimizi tam olarak böyle tanımlamazdım," diyor, gözle görülür ve duyulur bir şekilde dehşete düşmüş bir halde.

Başımı bir tarafa eğiyorum. "Nasıl tarif ?"

Gözleri yeşil çayına takılıyor. Onu daha uzağa itiyor. "Yani sen arkadaş olmak istiyorum."

"*Kelimeleri ağızma tıkıyorsun*," diye karşılık veriyorum. Zar zor gülümsüyor. "Bu gece ne yapıyorsun?" "Bu gece mi?" diye soruyorum. "Ateşli bir randevu. Fish Bowl'da."

"Ah. Çok kötü," diyor.

"Bana teklif edecek miydin?" Ben soruyorum.

"Margaret Ives hakkında konuşmadan bir gece geçirebileceğinizi düşünüyorsanız," diyor, "o zaman evet."

"Ah," dedim. "Çok kötü." "Belki gelecek ay," diyor.

"Belki," diye kabul ediyorum, ayağa kalkıyorum. "Eğer işini elimden aldığım için beni affedebilirsen."

MY LAST TEXT Theo'dan öğleden sonra üçte bir mesaj geldi. Birazdan burada işim bitiyor.

Theo Bouras'ın iyi yanlarından biri de benim gibi doğuştan sosyal bir yaratık olması. Cecil'in doğum günü olmayan partisine gitme düşüncesine çok sevinmekle kalmadı, benimle orada buluşmayı teklif etti, böylece onu beklemek zorunda kalmayacaktım.

Altiya kadar çalışıyorum, sonra hızlı bir duş alıyorum, biraz rimel sürüyorum ve gece için dışarı çıkıyorum. Şehir merkezi tıklım *tıklım* ve dört blok öteye park etmem gerekiyor. Bunu yaparken telefonum annemden gelen bir mesajla çalışır.

"Mesaj" diyorum ama aslında Kaliforniya'nın eninde sonunda nasıl alevler içinde kalacağını, sonra da ülkenin geri kalanından kopup okyanusun dibine batacağını anlatan bir makalenin linki.

Los Angeles'a ilk taşındığımdan beri, yılda birkaç kez böyle bir mesaj alıyorum, o kadar düzenli ki bazen yeni evimin yaklaşan kıyameti hakkında beni dürtmek için ayarlanmış bir takvim uyarısı olup olmadığını merak ediyorum.

Tüm kararlarımın yanlış olduğunu ima etse de, bunu bir sevgi biçimi olarak kabul etmeye çalıştım.

Vay canına, bu korkunç, diye cevap yazıyorum ve gönder tuşuna basmadan önce Fish Bowl'un hemen dışında duruyorum, suçluluk duygusu içime işliyor.

İyi olduğundan emin olmak için daha sık kontrol etmeliyim. Babam öldüğünden beri birbirimizi ne kadar az gördüğümüzü bilse çok üzülürdü.

Bir hikaye için Georgia'dayım, ekliyorum. Acaba gelecek hafta sonu sizi görmeye gelebilir miyim?

Elbette, dedi. Çok kesin bir yanıt değil ama yine de göğümdeki ağırlık hafifliyor.

Telefonumu çantama tıktırıp içeri giriyorum.

Eğer Fish Bowl *son* ziyaretimde aşırı uyarıcı olduysa, bu seferki sadece *görsel olarak kakofonik* olarak tanımlanabilir. File kaplı tavandan yüzlerce olmasa da düzinelerce renkli kağıt fener sarkıyor. Her masanın üzerinde devasa tropik çiçek demetleri duruyor ve konukların çoğu da buna uygun cesur çiçeklerle giyinmiş.

Tema, eğer , şöyle görünüyor: Parlak.

Mekan tıklım tıklım ama neredeyse hiçbir masa dolu değil, herkes ayakta ve öğütüyor. Barmene doğru ilerliyorum ve tropikal ve alkolsüz bir şeyler istiyorum. Bir kadeh içinde mandalina rengine bir karışımla geri geliyor, üstünden bir orkide dökülüyor. Kredi kartımı uzattığımda hesabımı soruyor: "Açık mı kapalı mı?"

"Açık iyi."

Bir elini kulağına ve hem kalabalığın hem de müziğin gürültüsünden beni duyabilmek için eğiliyor.

"AÇILDI. FINE."

Kartı okutmaya gidiyor, sonra ben tanıyabileceğim birilerini ararken kartı tezgâhın üzerine geri koyuyor. Cecil ortalıkta yok ve daha önce herhangi bir sıfatla tanıştığım tek kişi, bir tepsi peynir-puf ikramı taşıyan garson Sheri. Theo'yu beklemek için kösedeki kabine çekiliyorum.

Adresi ona gönderdiğimde, bir başparmak işareti göndermişti ama başka bir onaylama yoktu. Kafamda hesap yaptım, buraya gelmesinin ne kadar tahmin etmeye çalıştım.

Ona bir mesaj daha gönderdim: Eta?

Telefonuma dalmış gibi davranmak yerine, onu bir kenara bırakmayı ve cana yakın görünmeye çalışmayı tercih ediyorum. Bunun başlıca yolu da odanın içinde sohbet edebileceğim birileri var mı diye umutla etrafı kolaçan etmekten geçiyor.

Hayden'ın burada olma ihtimali olduğunu bir an bile düşünseydim ne dilediğime daha çok dikkat ederdim. Tekrar.

Odadaki en hareketsiz şey o, bu da onu öne çıkarıyor. Boyu, hatta oturuşu ve sade siyah-beyaz gardırobu da yardımcı olmuyor.

Restoranın uzak tarafındaki bir masada oturuyor ve ben de *onun en* yeri, köşede, tuvaletlerin yanındaki yeri aldığımı fark ediyorum.

Selamlamak için su bardağını kaldırıyor. Ben de saçma sapan sahte içkimi kaldırıyorum. Sonra oturduğu yerden kalktı ve bana doğru yürüdü.

"Bir günde iki kez," diyorum.

"Burası küçük bir ada," diyor.

"Yine de," diyorum. "İnanılmaz bir tesadüf."

"Oturabilir miyim?" diye soruyor.

Kapıya doğru bakıyorum.

"Ateşli randevun," diyor. "Doğru."

"Geç kalıyor," diyorum, biraz da savunmacı bir tavırla.

"Sana eşlik edebilirim," diye teklif etti. "Eğer istersen."

Sesi alçak, eşit ve sıcak; şaşırtıcı derecede *davetkâr* bir kombinasyon. Telefonumdaki saate tekrar bakıyorum, Hayden'ı görmenin yarıda bıraktığı hesaplamayı bitiriyorum. "Bir dakikalığına," diyorum. "Fazla uzun sürmez."

Çenesi bir kez eğildi ve karşımdaki kabine kaydı. "Bu gece tesadüfen mi buradasın yoksa Cecil'le de mi tanıştın?"

Gülümsedim. "Cecil beni davet etti. Ve on saniye öncesine kadar bunun için kendimi *oldukça özel* hissediyordum."

"Yine de kendini özel hissetmelisin," diye beni temin ediyor Hayden. "Beni davet etti çünkü hiçbir şeye dayanmadan burası hakkında bir yazı yazacağıma karar verdi."

Gülüyorum. "Hayır, ben de bu yüzden buradayım."

"Olabilir," diyor, "ama sizi davet ederken gülümsüyor muydu?" "O adamın gülümsemediğini henüz görmedim," diyorum.

"İşte Scott, Cecil ile deneyimlerimizin ayrıldığı nokta da burası."

Bir kakhahayı bastırarak koltuğumda kayıyorum. Ona karşı soğuk olmak istediğimde bile yapamıyorum. Belki de bundan vazgeçmeliyim. Benim için tipik olduğu üzere, birinden hoşlandığımı ve hatta bana saygı duyup duymadığından bağımsız olarak ona saygı duyduğumu kabul etmeliyim. "O zaman neden geldin?" Ona soruyorum.

Bir bana baktı. "Kendimi kötü hissettim."

"Dürüst olmak gerekirse, ikimizden biri *gelme* Cecil'in fark edeceğinden şüpheliyim," diyorum, "özellikle de burada görünmediği için."

Başını sert bir şekilde sallıyor. "O konuda değil. Geçen gece hakkında." Oh,

Tanrım. Kulaklarımın ucunda bir yanma başlıyor, yüzüme doğru yayılıyor.

Şu anda istediğim şeyler listesinin en başında: öpücük hiç olmamış gibi davranmak.

Telefonum aramızdaki masanın üzerinde çalmaya başlıyor, ekranda Theo'nun adı yanıp sönüyor. Bir kez daha, evren benim için geliyor. Hayden'a en neşeli gülümsememi gösteriyorum. "Randevum." Başımı telefonuma doğru eğip aramayı cevaplıyorum ve bankta yan dönüyorum. "Theo?"

"Alice, merhaba." Daha sonra söylediği her şey gürültünün içinde kaybolur.

"Bir saniye bekle," diyorum ona. "Dışarı çıkmam lazım. Seni duyamıyorum."

Hayden'a *bir dakika* yaparak kendimi affettiriyorum ve sokağa çıkıyorum. "Hâlâ orada mısın?"

"Özür dilerim Alice," diyor.

"Pardon?" Bunu söylerken göğsüme bir şey batıyor.

"Fotoğraf çekimi uzun sürdü," diyor.

"Sorun değil," diye söz veriyorum ona. "Ne kadar uzaktasın?" İç geçiriyor. "Henüz gitmedim."

"Ah." Tekrar pencereye dönüyorum ve istemeden Hayden'ın gözleriyle karşılaşıyorum. Utancım ve hayal kırıklığım gözyaşları şeklinde yüzüme vuruyor. Yüzümü tekrar caddeye dönüp sesimi sabitleştirmeye çalışıyorum. "Peki ne düşünüyorsun?"

"Çiğneyebileceğimden fazlasını ısırđım," diyor. "Buluşmak eğlenceli olabilirdi ama uçağım yarın gece, yani bu noktada, muhtemelen burada dinlenmem gerektiğini hissediyorum. Yolculuk buna değmezdi, sanmıyorum."

Uçuşunu buradan kalkacak şekilde değiştirmesini önermekten tam zamanında kendimi alıkoyuyorum. Eminim bu çoktan gelmiştir. O da benim kadar seyahat . Tüm bunların nasıl işlediğini biliyor.

Onun için buna değmez. Konuşmanın sonu bu. Ve bu bir sürpriz değil, ama son birkaç gündür yaşadığım duygusal iniş çıkışlardan sonra, bu beni olması gerekenden daha fazla etkiledi.

"Anlıyorum," diyorum ona. "Arayı sonra kapatırız." ", "

diyor. "Sen en iyisisin, Alice."

Gülümsüyorum ama iltifatı için teşekkür etmeyi kendime yediremiyorum. Boğazımı temizliyorum. "Eve sağ salım git."

"Kaldığın sürenin tadını çıkar," dedi bana. "Los Angeles'ta görüşürüz."

"Evet!" diye mırıldanıyorum. Hoşça kal diyor ve kapatıyor. Bir an orada öylece durdum, telefon hala kulağımda, ne yapacağımı düşünüyordum.

Şu anda Hayden'ın yüzüne bakamam. Sevişmenin ortasında onun tarafından reddedilmek yeterince kötüydü. Şimdi de gerçekleşmeyecek bir randevu için böbürleniyorum.

Ama çantam hâlâ içeride, masada onunla birlikte oturuyor.

Çantayı al, eve git ve işinin başına dön, diyorum kendime. Her şey girecek. Güzel bir gece tam da ihtiyacım olan şey olabilir. Arkadaşlarıma mesaj atabilir ve biraz daha araştırma yapabilirim ya da biraz limonlu turta ve reality TV ile yetinebilirim.

Önümde duran tek şey o kapıdan içeri girip çantamı kapmak. Bunu yapabilirim.

Kendimi toparlıyorum, telefonumu yanıma bırakıyorum ve içeri giriyorum.

Ben yaklaşırken yüz ifademdeki bir şey Hayden'ın kaşlarını yukarı kaldırıyor. "Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

"Peki," diyorum çantamın askısını tutarak. "Az önce bir işim çıktı, o yüzden gitmem gerekiyor."

"Acil bir durum gibi mi?"

.". Telefonumu çantama yerleştirirken göz temasından kaçınıyorum. "Gecenin tadını çıkar."

Arkamdan adımları seslendiğini duyuyorum, ama parti tüm hızıyla devam ederken, makul bir inkar edilebilirliğim olduğunu düşünüyorum. Arkamı dönmüyorum.

Karanlık sokakta kaçıyorum.

Arabama doğru iki blok gitmişim ki tekrar ismimi bağırdığını duydum.

Kahretsin.

"Gitmeliyim," diye karşılık veriyorum, hızımı kesmeden. Fark etmez. O çok uzun; avantaj onda. Arabamı iki palmye ağacının arasına park ettiğim dar, boş yan sokağa dönerken bana yetiştiriyor.

"Ne oldu?" diye soruyor. "Sen iyi misin?"

İçimden bir şey koptu. Ona doğru . "Beni utandırmaya mı çalışıyorsun, Hayden?"

Şok yüzüne sızdı. "Ne?"

Ona doğru yaklaşıyorum. "Beni öpme -açık konuşalım, *beni* beni *susturman* ve yeteneğime hakaret etmen yetmedi. Bu gece buraya gelmek zorundaydın, ne için? Randevumu mahvetmek için mi? Yoksa bir randevum *olduğuna* bile mi inanmadın? Bil bakalım ne oldu! Sen kazandın! Ben kazanmadım! Her şeye rağmen gelmiyor! O da senin gibi son anda fikrini değiştirdi. Sanırım belli bir tür erkek üzerinde böyle bir etkim var. Eğer aşağılanmış halimi görmek için beni caddede kovalamayı bitirdiysen, hemen eve gidip bu gece -geçen hafta boyunca- hiç yaşanmamış gibi davranmak isterim."

Arabama doğru
dönüyorum. Kolumu
tuttu.

Bakışlarım onun gevşek tutuşundan, üzerimde asılı duran ve hayal kırıklığıyla burkulan yüzüne kayıyor.

Bir şey söylemesini ya da gitmesine izin vermesini bekliyorum. Bir saniye. İki. Üç. Sanki ikimiz de orada donmuş gibiyiz.

"Beni davet ettiğini sanıyordum," diye
geveliyor. "Ne?"

Ofluyor, gözleri yüzüme dönmeden önce ayaklarımıza kayıyor. "Şaka sanıyordum. Randevu hakkında."

Tamamen şok olmuş bir şekilde ona bakıyorum.

"Biriyle çıkabileceğine inanmadığım *değil*," diye devam etti huysuzca. "Sadece bir buçuk haftadır burada olduğumuz ve bu adada yaşayan neredeyse herkesin emekli olduğu için."

Hâlâ ona bakıyorum, göz kırpmıyorum, ağzım açık, yanlışlıkla akvaryumundan dışarı fırlamış bir Japon balığı gibi.

"Yani sen dediğinde düşündüm ki..." Yüzünü buruşturuyor. "Burada utanmanı gerektirecek bir şey yok Alice. Seni öpenin ben olduğumu biliyorum. Onu kapatanın ben olduğumu biliyorum."

Hala sesimin kontrolünü geri kazanamadım. Ya da uzuvlarımın. Eli dirseğimde yumuşuyor ve dokunuşa doğru eğilmemek, orada teselli bulmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

"Sana söylemem gereken bir şey var," diyor başını sallayarak.

Sonunda küçük bir "Tamam" diyebildim.

Karanlık bakışları bir kez daha ayaklarımızın arasındaki boşluğa yöneliyor. "Beni istemiş."

Gözlerimiz birleşti. "Ne demek istiyorsun?"

"Margaret Ives'ın izini ben ," diyor. "Onu bulan tek kişi sensin." Olduğum yerde hafifçe sallanıyorum.

"*Beni o* buldu," diyor. "Menajerime ulaştı. Sanırım *Arkadaşımız Len*'i okumuş ve biyografisini yazmak için uygun olup olmadığını görmek için bazı görüşmeler yapmaya açık olup olmadığını sordu."

Bacaklarım sallanıyor. Geriye yaslandığımda Hayden'ın beni kavrayışı hafifçe sıklaşıyor, arabamın yan tarafına yığıldığımda düşüşümü yavaşlatıyor. Elleri kararsızca beni bırakmadan önce bir saniyelik beni dengeleyerek yaklaşıyor.

"Yani o çoktan seçildi," diye yarı fısıldıyorum.

"Hayır," diyor sessizce, ama gözleriyle buluştuğumda yere bakıyor. "Bilmiyorum. Belki."

Şimdi ikimizin de ayaklarını inceleyen benim, benimkiler onunkilerin arasında. "Bana daha önce söyleyebilirdin."

İç çekiyor. "Kendimi kötü hissettim. Onu bulmak için bütün işi sen yaptın ve sonra ben ortaya çıktım." "Neden beni buraya getirtti ki?" Başımı sallayarak soruyorum. Gözyaşları içinde Gözlerim. Fark ettiğimde içimden bir kahkaha kopuyor. "Uzun bir gündü," diyorum gözyaşı oluşumdaki nemli noktaları silerken.

Hayden kaşlarını çatarak yüzümün yan tarafına dokunuyor, avucunu hafifçe kaydırıktan sonra başparmağını yanağımın üstünde gezdirerek nemi topluyor. "Seninle çalışmaya hâlâ açık olmasaydı burada olmazdın."

"Evet," diyorum gönülsüzce. Yine de haklı. Öyle olmak zorunda. Burada olmamın bir nedeni olmalı. "Ya da belki hepsi onun için bir tür oyundur. Belki de senin en iyi çalışmanı elde etmek için beni kullanıyordur."

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor. "Ama bir avantajla başladım. Hikayenin tamamını bilmeden seni öpmek doğru gelmedi."

Gözlerinin içine bakıyorum. "Bu mi?"

Eli kulağımın etrafında yumuşakça kıvrılıyor. "İşte bu yüzden."

Karnımda narin bir sıcaklık yayılıyor. "Kız arkadaşın yok mu?"

"Kız arkadaşım yok," diyor. "Peki ya randevun?"

"Gerçek," diyorum. "Ama erkek arkadaş değil."

Arabadan uzaklaşıyorum, bu hareket beni ona doğru itiyor. "Bu yine de işe yaramaz, Alice." Sesi midemde ve serbest elinin yerleştiği gümbürdüyor.

"Ne olmaz ki?" Ben soruyorum.

Gözleri nefesimin yükselip alçalmasını takip ediyor. "Hâlâ aynı iş için yarışıyoruz."

"Yani yine ben mi yarışıyorum?" Alay ediyorum.

Elini belime atıyor ve her sert çizgisini hissedebileceğim şekilde beni kendine doğru çekiyor. "Sen her zaman rekabetçiydin."

"Seni öpeceğim Hayden," diyorum, neredeyse bir uyarı gibi.

Ama buna olmadı. Ağzı çoktan benimkinin üzerindeydi, ellerinden biri saçlarıma dolanmıştı, diğeri ise ben ağızla ona doğru eğilirken kıcımdan aşağı kayıyordu. Arabaya yaslanmış, ağzının içinde nefes nefese kalmıştım, kalçam bu terk edilmiş sokakta onun kalçası boyunca yukarı kalkmıştı. Uzun parmakları tenimde kıvrılıyor. Eli daha yukarı kayıyor, eteğimi kalçam boyunca yukarı, onu istediğim yere daha da yaklaşıyor. İç çamaşırımın nemli dantelini okşuyor ve boğazımın kenarına doğru küfrediyor. "Hiç pantolon giymiyorsun," diye mırıldanıyor, başparmağı altımda geziniyor. "Düşünmeyi zorlaştırıyor." "*Her zaman* pantolon giyiyorsun," nefes almayı başarıyorum. "Pantolon giyersen

sıcak çarpması."

Kahkahası kulağımda çakıllı bir sesle yankılanıyor, bu ses içimde onun dikkatli dokunuşu kadar heyecan yaratıyor. Ona karşı hareket ediyorum ve o da elini içimde daha fazla kaydırıyor. Köşeden bir ses ve ayak sesleri karmaşası bize yaklaşıyor ve aniden geri adım atarak eteğimi tekrar kalçalarımın altına doğru düzeltiyor.

"İstersen gelebilirsin," diyorum kalın bir sesle. "Beni davet etmeyi bırak," diyor.

"Neden?" Ben soruyorum.

"Çünkü eninde sonunda evet diyeceğim," diye yanıtlıyor.

"Genel fikir bu," diyorum.

"Senden etkilendiğim çok açık," diyor. "Belli ki," diye katılıyorum.

"Bu iş iyi gitmiyor Alice," diyor.

"Hangi kısmı?" Şüpheli bir şekilde soruyorum. İyi gidebileceğinden neredeyse *emin olduğum* en az bir şey var.

"İkimiz de bu işi çok istiyoruz," diyor. "İsteyebileceğimizden bile fazla..." "Çok bağlanacağımın endişeleniyorsun," diye tahmin ediyorum.

"İş konusunda endişeliyim," diyor. "İkimiz de burada yumruk atmayı göze alamayız. Eğer ikimiz de elimizden en iyisini, pişman oluruz. Sonra da bunun için birbirimize kızarız. Ve Alice Scott'ın gezegende sevmediği tek kişi olmayı kaldırabilir miyim bilmiyorum."

"Oh, eminim yapabilirsin," diyorum ona.

Dişlerini gösterecek kadar geniş gülümsemesi bir an için gözlerimi kamaştırıyor. İçine tırmanmak istiyorum.

Köşeden gelen grup sendeleyerek yanımdan geçiyor. Onlar tekrar yaklaşıyor, bellerimiz birleşiyor, sonsuz miktardaki baskı beni arzuya dolduruyor. "Belki başka bir zaman," diyor, cümlelerin geri kalanı söylenmeden havada asılı kalıyor. "Tüm bunlardan sonra."

"Belki," diye kabul ediyorum.

"Beni affedebilecek misin?" diye soruyor kirpiklerinin arasından bana bakarak.

Elbette işi alırsa bunu ona karşı ama onun varlığının bana başarısızlığımı hatırlatmasını kaldırabilecek miydim?

"*Sen yapar mıydın?*" Cevap vermek yerine ona soruyorum.

Kaşlarını çatıyor ve bunu yüzünden anlayabiliyorum. Tüm farklılıklarımıza rağmen ikimiz de gururluyuz. Aramızdaki bu kıvılcım şu anda eğlenceli ve şaşırtıcı. Üç hafta sonra, acı bir şeye dönüşebilir.

"Tamam." Başımı sallayışım garip bir şekilde nihai bir el sıkışma anlaşması gibi geliyor: *En iyi yazar kazansın ve vazgeçtiğimiz orgazmları telafi etmek için yeterli olsun.*

Kaldırımdan geri adım atıyor ve ben de çantamın dış cebinden anahtarlarımı çıkararak doğruluyorum.

O da bana aynı şekilde başını sallıyor. "Eve sağ salım git."

Bu resmiyet kalbimi sızlatıyor. "Sen de." Arabama dönüp kilidini açıyorum.

"Alice?" diye sesleniyor. "Hmm?"

"O da bana yalan söylüyor," diyor. "Ne olursa olsun, Margaret Ives bana doğruyu söylemiyor."

ON MONDAY, I'M Rum Room'da akşam yemeğinde çalışırken garip bir şey buldum.

Büyükbabasının aktris Nina Gill ile ilişkisi sona erdikten sonraki hikayesine devam etmek üzere Margaret ile yarınki röportaj için hazırlık yapıyordum ki *Vanity Fair*'de Gerald'ın yeğeni Ruth Allen'ın 1949'daki gösterişli düğününü konu alan bir habere rastladım. Kendi çocuklarından daha büyük bir özveriyle büyüttüğü *küçük prensesi*.

Ruth, İkinci Dünya Savaşı'nda pilotluk yapmış olan aktör James Oller ile evlendiğinde yirmi bir yaşındaydı ve düğünleri yazın olayı olmuştu.

Yıldızlar, politikacılar ve her kesimden ünlü sanatçılar bu birlikteliği kutlamak için Ives Evi'nin bahçesine akın etti. O sırada on bir ve sekiz yaşlarında olan Margaret ve kız kardeşi Laura, Ruth'un buketine uygun olarak canlı sarı ayçiçeklerinden taçlar takarak, ilk kuzenlerinin çiçekçi kızları olarak görev yaptılar.

Nina Gill bile kocasıyla birlikte katılmış, yirmi iki yıl önce biten ilişkilerinden bu yana ilk kez Gerald'la aynı geniş çimenlikte oturmuştu.

Düğün şenlikleri üç gün sürdü ve fotoğraftan tamamen yoksundu, bu da olayı haberleştiren her sosyete gazetecisinin okuyucuyu *oradaymış* gibi hissettirmeye çok daha fazla kendini adamasına neden oldu.

Etkili oldu. Düğünle ilgili dört makaleyi arka arkaya okumuştum, Rum Room'da yemeğim masada soğuyordu, o sırada beni şimdiki zamana geri döndüren şeye rastladım.

Benim gerçekliğime.

Ruth'un göbek adını içeren bir satır. *Yasal* göbek adı değil - hızlı bir arama bana resmi olarak bir göbek adı olmadığını söyledi. Ama görünüşe göre, yakın aile arasında tam adı Ruth Nicollet Ives Allen'mış.

Omurgamdan aşağı bir tanıma cızırtısı iniyor. *Bu ismi tanıyorum?*

Aklıma gelmesi sadece bir saniye sürüyor. Notlarıma geri dönüp iki kez kontrol ediyorum.

Lawrence Richard Ives'ın gümüş madeni bulduktan sonra diğer maden arayıcılarından faydalanmak için satın aldığı ilk han. Margaret oraya Ebner adını vermişti. Lawrence ilk satın aldığı anda adı Arledge'miş. Ve sonra, aradaki bir süre için, tam düşündüğüm gibi: Nicollet. Yazılışı ve her şeyi aynı.

Tesadüf mü? Yoksa Nicollet bir aile ismi mi?

Ama eğer öyleyse, Margaret'in oteli şimdiki adıyla anması *daha* da anlamsız hale geliyor. Nicollet onun beynine kazınmış olmalıydı.

"Nicollet" ile "Lawrence Ives" i eşleştirerek hızlı bir arama yaptım ve sonuçlar yetersizdi. Kayda değer tek şey, "Tarihçe" sayfasında ünlü ailenin eski sahibi olduğunu gururla ilan eden ve önceki takma adlarını da listeleyen günümüz Ebner'in web sitesi.

Başımı sallıyorum. Büyük olasılıkla Margaret yıllar önce Nicollet'in yeni ismiyle ilgili bir şeyler okumuş ve aklına gelen olduğu için onu son ismiyle çağırmıştır. Belki de Nicollet bir aile ismidir ama onun aşına olduğu bir isim değildir.

Bu, beynimin dönüp durduğu açıklamadan çok daha olası bir açıklama: Margaret Ives, Ives'ı çıplak bırakıyormuş gibi yapsa bile o otele yakından bakmamı istemiyor.

ailenin tarihi ve ruhu.

Hayden'ın söyledikleri aklımdan çıkmıyor.

Margaret Ives bana doğruyu söylemiyor.

Artık soğumuş olan istakozlu makarnayı ağzıma atıyorum ve Ebner Hotel'in e-posta adresini buluyorum.

- - -

ON TUESDAY, WE'RE Adirondack sandalyelerde oturup Jodi'nin inanılmaz naneli limonatasından yudumlarken büyük bir salıncakta sallanmaya karar verdim.

"Nicollet isminin ne önemi var?" diye sordum.

Margaret'in bardağı dişlerine çarpıyor. Bir yudum almak yerine bardağı sandalyesinin koluna geri koyar.

"Ne demek istiyorsun?" diyor. Ses tonu o kadar masum ki, tepkisindeki o şaşkınlık titreşimi olmasa, hiçbir şeyden çok fazla şey anlamadığımdan emin olabilirdim.

"Ebner Oteli," dedim. "Aileniz oranın sahibiyken uzun bir süre Nicollet olarak anıldı. Ruth Ives Allen'ın gayri resmi göbek adı da Nicollet'ti."

Başını eğiyor, sanki bunun nereye varacağını tahmin etmeye çalışıyor.

"Hanı neden yeni adıyla çağırdığınızı merak ediyorum," diye açıklıyorum. "Yakın zamanda oraya gittiniz mi?" Bana zaten gitmediğini söylediği gerçeğini görmezden geliyorum. Bana şimdi yeni bir bilgi vermek istiyorsa, daha önce bunu sakladığı için ona yalancı demek istemiyorum.

Bir süre düşünüyor, göz teması hiç bozulmuyor. Sonra iç geçiriyor. "Sanırım şimdi öğreneceksin, öyle ya da böyle."

"Muhtemelen," diye kabul ediyorum. "Ama unutma: Gizlilik anlaşması imzaladım. İstemediğin hiçbir şeyi kamuoyu ile paylaşman için seni zorlamayacağım. Bana ne söylersen söyle, bu odanın dışına çıkmak zorunda değil."

Gözleri kısıldı. Sonra yavaşça öne eğiliyor ve iki kayıt cihazımı da durduruyor. "Buna çocuk da dahil."

"Ne çocuğu?" Ben soruyorum.

"*İki tane* gizlilik sözleşmem var" diyor. "Yani sana ne söylersem söyleyeyim, bunu ona götüremezsin. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Çocuk kelimesi o kadar yanlış ki, onun düşünce akışını takip etmem otuz saniyemi alıyor. "Burada Hayden'dan mı bahsediyoruz?"

Başını sallıyor. "Aylardır burada olduğumu biliyordun ve başka kimse izimi bulamadı, bu da sana güvenebileceğimi düşündürüyor. Ama ondan o kadar değilim. Hâlâ onu anlamaya çalışıyorum."

İçimdeki korumacı duyguların kabarması beni şaşırttı. "Sen de ona güvenebilirsin. Güvenini boşa çıkarmayacaktır."

Gümüşü kaşlarından biri kıvrılıyor. Dudaklarını çekiştirerek ağzını sinsi bir gülümsemeye dönüştürüyor. "Oh? Yani şimdi *onun* işi alması kampanya mı yürütüyorsun?"

"Kesinlikle olmaz," diyorum hemen. "Ben bunu istiyorum. Ve harika bir iş çıkaracağım. Bunu biliyorum. Ben sadece... Ona güvenebilirsin, hepsi bu."

"Bunu dikkate alacağım," diyor. "Ama yine de demek istediğim hâlâ geçerli. Yakın ailem dışında bir şey duyan ilk kişi olmak üzeresin ve henüz daha ileri gitmesini istemiyorum."

Kalemimi yere bıraktım. "Yemin ederim."

Bir an için kendini toparlıyor. "Hanın adını değiştiren kişi büyükbabam Gerald'dı. 1919 yılında."

"Büyük büyükbabanız Lawrence'ın öldüğü yıl," diye belirttim - Arledge/Nicollet/Ebner's History web sayfasında gezinirken bu ilişkiyi fark ettim.

Margaret başını sallar. "Lawrence'ın hayatının son günlerinde eski iş ortağına saçmaladığını ve küçük kardeşinden özür dilediğini söylemiştim. Ama sürekli söylediği bir şey daha vardı." Kadının yüzünde kararlı bir ifade beliriyor, sanki az önce paylaşmaya karar verdiği şey onu biraz olsun rahatlatmış gibi omuzları gevşiyor. "*Nicollet*."

Son birkaç gün içinde düzinelerce kez okudum, ama yine de neredeyse saygıyla söylediği bu söz kollarımdan aşağı tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. "Kimdi o?"

"Her şeyin uğruna olduğu kişi." Ağzının kenarı küçük ve geçici bir gülümsemeye dönüşüyor. "Lawrence ona böyle söyledi. *Nicollet, bunların hepsi senin içindi. Bana gelmemi söyle.*

eve döneceğim ve tüm bunları geride bırakacağım. Gerald babasının bu ismi söylediğini daha önce hiç duymamıştı. Ve Nicollet'in kim olduğunu ancak Lawrence öldükten sonra, Gerald babasının günlüklerini okuduğunda öğrendi."

Önce *bir sevgili* diye düşündüm ama sonra dank etti. "Kız kardeşi."

Başıyla onaylıyor. "Ailemde bu ismin temsil ettiği şey buydu: uğruna her şeyi yapabileceğin kişi. Her şeyden vazgeçmeni sağlayabilecek tek kişi. Bu yüzden Ruth'a bu göbek adını vermişler."

Göğsüm sıkışıyor. "Bu çok güzel." Ciddiyim. Ama bu soruyu cevaplamıyor. "Neden bana bundan bahsetmedin?"

Beni inceliyor, dudaklarında küçük bir gülümseme daha beliriyor. "Ben de çoktan anladığımı sanmıştım."

Belli ki bilmiyordum ama beyninizi çalıştırmak için meydan okumak gibisi yoktur ve o bunu söyler söylemez zihnim, ayrıntıları ve şüphelileri küçük kırmızı ip parçalarıyla birbirine tutturarak bir polisiye seri katil tahtasına dönüştü. Ruth'un annesi Gigi Ives Allen, babası öldüğünde onunla aynı odada değildi. Babası öldükten çok sonrasına kadar ülkede bile değildi. Sadece Gerald oradaydı, babaları Lawrence'ın başucunda, Dicky, Thomas ve Nicollet hakkındaki atıp tutmalarını dinlemek için. Babalarının günlüklerini sadece Gerald okumuştur.

Sonra Lawrence'ın ölümünden kısa bir süre sonra ailesinin geri kalanıyla birlikte kaçtı. Nina ile Los Angeles'ta tanışmış ve gizemli hastalığı onu denizaşırı ülkelere götürmeden ve başka biriyle evlenmeden önce neredeyse on yılı birlikte geçirmişlerdi.

Tam da Ruth Ives Allen'ın doğduğu zamanlarda.

"Gigi'nin kızı değildi," geveledim, daha emin olmadan.

Margaret skandala uğramış ya da teoriye şaşırmış gibi görünmüyor. Aksine, biraz memnun, biraz da *sırıltkan* görünüyor. "Oraya varacağını biliyordum," diyor onaylayarak.

"Nina'nın gizemli hastalığı," diyorum. "Alpler'de geçirdiği zaman... Hamilelik miydi?" "Dokuz ay çok şüpheli olurdu," diye açıklıyor Margaret. "Sürüklemek zorunda kaldılar dışarı. Ve yapabildiklerinde bunu kamuoyuna duyurdular. Hamileliğin ilk birkaç ayında ve yurtdışında gerçekleşen doğumdan hemen sonra fotoğraflarla birlikte hastane ziyaretleri düzenlediler. Gigi'nin kocası öldüğünde, Gerald ve Nina kızlarını bir skandal olmadan eve getirme fırsatı buldular."

"Ama ilişkileri açık bir sırda," diye belirtiyorum. "Yani, Dove Franklin bile bunu biliyordu."

"Evet, ama o zamanlar bir ilişki yaşamak başka bir şeydi. Belki *herkes* yapmıyordu ama Gerald ve Nina'nın çevresindeki pek çok insan . Dönemin tüm gösterişli ilişkilerinden bahsetmiyorum bile. Ama Gerald Katolik olarak yetiştirilmişti ve Rosalind'i asla boşanmaya zorlamayacaktı. İstese bile, zaman çizelgesi buna uygun olmayacaktı ve acı çeken Ruth olacaktı. Nina kızı için bunu istemedi, Gerald istemedi. Bu yüzden ayrıldılar. Nina başka biriyle evlendi. Kızlarını yeğeni olarak büyüttü ve sadece Ruth'un evlendiği hafta bir daha aynı odada bulundular. İlk seferinde olması gereken baba olmak için sevdiği kadından vazgeçti ve Nina..." Margaret'in sesi düz, gerçekçi bir tona yerleşiyor. "Her şeyden vazgeçti."

Kelimeler etrafımızda yankılanıyor gibi. Cevap vermem bir dakikaya yakın sürdü. "Ruth... Ruth biliyor muydu?"

Margaret'in bakışları düşer. "Hayır. Sonunda Ruth Allen ve kocasına ne olduğunu hatırlıyorsun."

Kalbim sıkışıyor. Manşetleri ve siyah-beyaz fotoğrafları o kadar net gözümün önüne getirebiliyorum ki, küçük uçakları San Francisco'nun güneyindeki bir iskelede parçalanmış. "Bu bir trajediydi."

Margaret'in boğazı düğümleniyor. "Her zaman en kötü tarafının bundan çok daha fazlası olduğunu düşünmüşümdür. Zekiymiş, çok komikti ve bahçıvan çimlerimizi biçmeden önce durup bir tırtılı dala çıkarmaya yardım edecek nazikti. Tanıdığım herkesten daha fazla, kısa hayatını rengarenk yaşadı ve hatırladığı tek şey yapamadıklarıydı."

"Belki yabancılar tarafından," diyorum. "Ama onu tanıyan insanlar tarafından değil. Ve bir gün, senin hikayeni okuyan herkes gerçek Ruth'u tanıma şansına sahip olacak. Gerçeği."

Margaret'in dudaklarından hüznü bir gülümseme geçer. "Belki." Limonatasından uzun bir yudum alıyor, sonra halkasına geri koyuyor ve yüzünü güneşe karşı koruyarak bana . "Ruth'un düğününden birkaç yıl sonra Nina Gill Gerald'a geldi ve sonunda kızlarına gerçeği söylemesi için ona yalvardı. Nina hastaydı. *Gerçekten* hastaydı. Akciğer kanseriydi. Ellili yıllarda, bunun prognozu o kadar da iyi değildi. Bir şekilde Gerald'ı ikna başardı. Ama hiç şansları olmadı. On altıncı doğum günümün hafta sonu, LP -Ruth," diye düzeltiyor kendini, James'le birlikte Ives Evi'ne uçuyorlardı uçakları kalkışta arızalandı."

Margaret boğazını temizliyor. "Onu öldürenin gerçek olduğunu hissetmemek çok zor. Sanki evren bile Gerald'ın yalanına inanmıştı ama Ruth Allen'in gerçekten Ruth Ives olduğunu anladıktan sonra mutluluğunun devam etmesine izin verilemezdi."

Yutkunuyorum, duygularım nefes borumu sıkıyor. "Buna inanıyor musun? Ailenin lanetli olduğuna?"

"Hayır, tatlım." Bir gülümseme parıltısı bir zamanlar ışıldayan mavi gözlerine ulaşmıyor. "Benim ailem lanettir."

O sırada telefonunda bir alarm çalıyor ve o anı ikiye bölüyor. "Ah," diyor ekrana bakarak. "Masaj zamanım geldi."

Boğazımı temizliyorum, onun hikayesinin kara bulutlarından çıkıp bu gerçekliğe yeniden : güneşli bir gün, tuzlu su, çimen ve çam kokusu, kayıp ve keder yerine masaj ve naneli limonatanın parmaklarınızın ucunda olduğu bir dünya.

"Mülkten ayrılmadığınızı sanıyordum," diyorum.

"Genelde çıkmam," dedi.

"Yani Jodi Shiatsu biliyor mu?" Sanırım.

Bunun üzerine kıkırdar. "Tanrım, bu beni şaşırtmazdı ama hayır. Bir rutinimiz var. Eve bir kız gelir. O gelene kadar ben zaten yüzüstü yatmış oluyorum."

"Ve bu işe yarıyor mu? Senin yüzünü hiç görmedi mi?" Şüpheliğim daha da artarak söylüyorum.

Dar omuzları kalkıyor. "Belki yıllar içinde bir iki kez bakmıştır ama o daha çok genç. Benim kim olduğumu bildiğinden şüpheliyim. Kimsenin bileceğinden de şüpheliyim. Dünya değişti."

"Bu doğru değil," diyorum. Margaret'in bildiği kadarıyla bu masaj terapisti, Margaret'in buradaki yaşamıyla ilgili ipucunu bana e-postayla gönderen "Linda" Margaret'in izini ilk sürdüğümde geldiğini bilmediğinde ısrar ettiği bir ipucu. Ben de tam bunu söylemek üzereydim ki Margaret kendini ayağa kaldırdı.

"Bu doğru," diyor, kararlı bir şekilde. "Dünya yoluna devam etti. Tıpkı umduğum gibi."

- - -

ON WEDNESDAY MORNING, Yoğun sisin içine adım atıyorum ve hemen bir şeyi tekmeliyorum. yürüyüş yolunda oturuyor.

Bir fincan buzlu kahve -şimdi yan devrilmiş ve taş sızıyor- bir kâğıt torbanın yanında. Onları almak için çömelıyorum, kalbim poşetin içindeki çikolatalı kruvasana ve kahve fincanının dışına karalanmış kelimeye süzülüyor.

Arkadaş mı?

Ödülümü yanıma alıp garaj yoluna çıkıyorum ve şehir merkezine doğru ilerliyorum.

Margaret'in rüzgâr çanlarını ve mozaiklerini taşıyan galeri, denizden bir blok ötede, bir deniz ürünleri kulübesi ile bir dondurmacı arasında yer alıyor ve burası emeklilerin ve tatilcilerin dünyası olduğu için, hafta içi bir günde sabahın geç saatleri olması pek de önemli değil.

Dükkân güneş şapkalı kadınlar, sandaletli erkekler ve telefonlarına yapışmış ya da gizlice birbirlerini kesen gençlerle dolup taşıyor.

"Küçük kaplumbağa mozaiği "ne heyecanla bakan güneşten yanmış birkaç hanımın yanından geçerken gülümsemeye karşı koyuyorum - elbette Margaret'inkilerden biri değil.

Ancak arka duvarın tam ortasında çerçevelenmiş büyük bir dikdörtgen var, soluk mavilerden oluşan bir spiral, tonlar o kadar benzer ki gözlerinizi kısana kadar deseni tam olarak göremiyorsunuz. Gözlerimi kıstığımda ise eski sihirli gözlerden biri gibi net bir yol çıkıyor.

Tek yönlü, tek giriş ve çıkışlı.

Margaret gibi tarih ve kültürle bu kadar iç içe bir aileden gelen birinin bu fikre kapılmasını garip buluyorum.

yaparsan, sonunda aynı yere varırsın.

Garip bir şekilde kendine özgü yetiştirilme tarzının onu, kendi kaderinin efendisi olduğunu düşünen bir insana dönüştürdüğünü hayal etmek benim için çok daha kolay olurdu.

Belki de onun yaşadığı türden bir kaybın acısını çekmek, insanın biraz kontrolü ele almasını . "Neyi farklı yapabildim?" sorusunu sormayı bırakıp, gittiği yolun bu olduğunu kabul etmek.

Dünyayı parayla kontrol etmeye çalışan bir adamla başlayan, sonra onu yazılı kelimelerle kontrol etmeye çalışan ve sonunda Cosmo Sinclair'le lanetli bir araba kovalamacasına yol açan bir adam.

Belki de sürücü koltuğunda hiçbir zaman kendisinin oturmadığına inanmak onu rahatlatan bir şeydir.

O gün bile. Hayatının aşkını aptalca, önlenebilir bir kazada kaybettiğinde bile.

"Bunun değeri bilinmiyor."

Omzumun hemen gelen sesle sırıyorum ve dükkan sahibinin bana gülümsediğini görmek için dönüyorum, kıvrıkcık saçları çilli yüzünden neon yeşili bir saç bandıyla büyük ahşap halka küpeleri ortaya çıkaracak şekilde geri çekilmiş.

"Satılık mı?" Ona sordum.

"Teknik olarak," diyor. "Ama fiyatı daha fazla düşürmeye gönlüm el vermiyor. Onu çok seviyorum. O yüzden muhtemelen ömrünün sonuna kadar burada yaşayacak."

"Ne kadar?" Ben soruyorum.

"Yirmi üç yüz," diyor.

İrkilmemeye çalışıyorum, bu da onun gülümsemesine neden oluyor.

"Evet, aldığım genel tepki bu," diyor. "Tatil hatırası olarak alabileceğiniz türden bir şey değil. Ama en azından birilerinin bunu buradaki tatil evleri için isteyeceğini düşündüm." Komplocu bir tavırla bana doğru eğildi. "İlgilenir misin?"

Şu anda bunu satın alacak parayı bırakın, bunun için yeterince büyük bir duvarım bile yok" diyorum. Sanatçı kim?"

"Adı Irene Mayberry," diyor. "Buralı. bir tip, pek konuşkan değil ama gerçek bir sanatçı."

biri gibi davranmak istemem ama tam olarak nasıl ?" diye sordum.

Düşünürken ağzını kapatıyor. "Bence şu... sadece bakarak bile bunu yapmak için bir nedeni olduğunu söyleyebilirsiniz. Yani, satmak için yapmanın dışında, anlıyor musun? Birlikte çalıştığım pek çok insanı zanaatkâr olarak görüyorum. Zanaatlarında harikalar ve sevdikleri ve müşterilerimin seveceğini bildikleri şeyler yapıyorlar. Ve bu son derece değerli.

"Ama bir şeyler yapmanın başka bir yolu da var. Irene'nin eşyalarına... ne zaman baksam, bir şeyler *bulmaya* çalıştığını hissetmekten kendimi . Ya da bir yere varmaya. Sanki çok sık bir ormanda iz sürüyordu çünkü diğer tarafta mutlaka bilmesi bir şey vardı."

Bilmiş bir gülümsemeyle parlıyor. "Ya da kim bilir? Belki de tam bir şarlatandır ve ben de kolay bir hedefimdir. Her iki durumda da hoşuma gidiyor."

"Ben de," diyorum dürüstçe. "Daha var mı? Ya da... daha spesifik olarak, *daha ucuz* olanları."

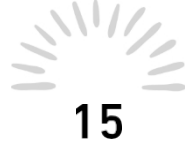
Kıkırdıyor ve başını karşı duvara doğru sallıyor. "Bende tam aradığınız şey olabilir."

Onu çok daha küçük bir mozaiğe kadar takip ediyorum, beş santime beş santimden daha büyük değil, cam şeritleri o kadar küçük ki cımbız ve büyüteçle bir araya getirilmiş olmaları ve - Margaret'in gördüğüm diğer tüm parçalarından farklı olarak - kehribar, kırmızı, yarı saydam altın, neredeyse bir galaksiye benzeyen küçük, sıkı bir spiralden oluşuyor.

"İki yüz elli," diyor dükkân sahibi.

Sonra sağ alt köşede, çerçevenin hemen içinde, kurşun kalemle yazılmış küçük başlığı görüyorum. Margaret'in varsayılan baş harflerinin yanında, kendi el yazısıyla tersten yazılmış kendi baş harfleri: *Nicollet*.

"Ben alırım," dedim.

NORMALLY I DON'T Uyumakta güçlük çekiyorum ama Perşembe günü benim için güneş doğmadan çok önce geliyor ve çarşafın altında kaç kez dönersem döneyim, yatak çok sıcak geliyor ve bir türlü uykuya dalamıyorum.

Saat dört civarında nihayet başucu lambasını yakıyorum, tereyağlı ısıltı hemen altında duran küçük çerçeveli mozağe vuruyor.

Nicollet. Uğruna her şeyden vazgeçeceğin kişi.

Ama bu Margaret için ne anlama geliyor? Yirmi yıl önce hayatını terk etti ve farklı bir insan oldu. *Neden?*

Dükkân sahibi-galericinin söyledikleri aklıma geliyor: *0* bulmaya çalışıyordun

Bir şeyler. Ya da bir yere varmak.

Uykulu sesimle fısıldıyorum, "Ne bulmaya çalışıyorsun?" Yataktan kayarak çıktım ve giyindim.

- - -

THE HOTEL IS Little Croissant'tan diğer yöne geri döndüm, ama Margaret'le buluşmadan önce öldürecek çok zamanım var, bu yüzden gri sabahın erken saatlerinde pencerelerim kapalı, deniz havası arabanın içinde dönüyor.

Sanırım güzel *bir gün*.

Hayden'in da otelden taşınıp taşınmadığını merak ediyordum ama sessiz otoparka girdiğimde arabasını hemen fark ettim.

Park ettikten sonra arka koltuğa uzanıyorum ve bir Sharpie bulana kadar sırt çantamı karıştırıyorum, sonra bardak tutucusundan yeşil çayı alıyorum ve nemli tarafına yazmaya hazırlanıyorum.

Bir an için ona hangi mesajı bırakacağımı tartışıyorum ve telefon numaramı not etmeye karar veriyorum. Bu, benimkine bıraktığı soruya kesin bir cevap gibi görünüyor: *Arkadaş mıyız?*

Kapısına kadar koştum ve sabah altıdan önce arabaya geri döndüm. Margaret'te olmam gereken saatten tam iki saat önce.

"Şimdi ne olacak?" Yüksek sesle söylüyorum.

Otelin arkasındaki kıyıya çarpan dalgaların sesi bana cevap veriyor.

Margaret'e o kadar kaptırmışım ki kendimi, buradaki ilk birkaç günümde beri sahile inmedim ve bu da turistlerin neredeyse kumdan daha ağır bastığı öğleden sonraları oldu.

Şimdi eşyalarımı arabada bırakıyor, camları açıyor ve Grande Lucia ile bir sonraki tatil köyü arasındaki ahşap yürüyüş yolunu kullanarak kum tepelerinin arasından geçip suya doğru iniyorum. Bir tabela kumul çimenlerdeki zehirli yılanlara karşı uyarıyor ve kendimi yürüyüş yolunu bir ip gibi kullanırken buluyorum, her ihtimale karşı tam merkeze yapışıyorum.

Suya yaklaştıkça uzun çimen parçaları azalıyor ve sonra tamamen yok oluyor, platform açık sahile doğru rampa aşağı iniyor.

Yürüyüş yolunun sonunda sandaletlerimi çıkarıp kuma basıyorum. Hava şimdiden nemle yoğunlaşmış olsa da ayak parmaklarımla arası şaşırtıcı derecede serin. Yükselen güneşin ilk ışıkları gri-yeşil dalgaların üzerinden süzülüyor, martılar gökyüzünde ciyak ciyak ötüşürken tepemde keskin silüetler oluşturuyor.

Rüzgar kıyafeti giymiş gümüş saçlı bir kadın, metal dedektörüyle gelgitin kenarında gezinen tek arkadaşım. Uzun, kalın, kemik beyazı bir dalgaların karaya attığı odun parçasının üzerine tünüyorum, durgunluğun ve sessizliğin tadını çıkarıyorum, her yerden yayılan enerji ve olasılık hissini yakalamaya yaklaşabilecek birkaç telefon fotoğrafı çekmeye çalışıyorum ve başarısız oluyorum: sahil, su, gökyüzü.

Telefonumda, mavi-siyah piksellerden oluşan bir bulanıklık var.

En güzel şeyler asla bir ekranda durmaz.

Sanırım bu yüzden fotoğrafçı olmak yerine yazar oldum. Biz çocukken ve Audrey hala hastayken bir dönem geçirmiştik. Onun nelerle uğraştığının ve onu kaybedebileceğimizin çok gerçek bir olasılık olduğunun farkında olduğum ilk birkaç yıl boyunca tüm zamanımı endişelenerek geçirdiğimi hatırlıyorum. Sonra bir yıl Noel'de ailem bana bir fotoğraf makinesi verdi.

Ve gereksiz yere endişelenmek yerine onu kataloglamaya başladım. Daha sonrası için her mutlu anıyı biriktirmeye. Sanki onun, tüm ailemizin yeterince fotoğrafı olsaydı, gerekirse onu yeniden inşa edebilirdim. Ya da belki onu burada tutmaya yet kadar ruhunu yakalayabilirdim.

Ama bu işte kötüydüm. Berbat. Bu yüzden görsel günlüğümü tamamlamak için günlük tutmaya başladım. Çok fazla endişelenmeyi bıraktım, tüm hayal kırıklığımı ve çaresizliğimi *belgelemeye* kanalize ettim. Ve ne zaman korksam, en sevdiğim kayıtlara geri dönüp yazdıklarımı tekrar okuyordum ve gerçekten oradaymışım gibi hissediyordum.

O anın tüm duyguları ve hisleri yükselir, bir yankı ya da bir tür zaman yolculuğu olur. Yazarken her zaman daha fazlasını ekleyebilirdiniz. Bir şeyin kalbine ulaşana kadar daha fazla, daha fazla, daha fazla ve ondan sonra, fazlalıkları kırıp atabilirsiniz.

Fotoğrafçılıkta ilk seferde doğru yapmak zorundasınız. Bunun için sabrım yoktu. Ya da dürüst olmam gerekirse kendime olan inancım. Revizyonun güvenliğini seviyordum.

Bir şey bulmaya çalışıyordu. Ya da belki bir yere varmaya, tekrar düşünüyordum.

Bu benim yazmaya başlama nedenimden ya da hala yazma nedenimden farklı değil. Sadece klinik bir gerçeğin peşinde koşmak değil, bir insanı anlama, özünde, kalbine en yakın olanı anlamlandırma ihtiyacı.

açıkça, doğru bir şekilde sunmak ve muhafaza etmek.

Suyun ötesinde güneş biraz daha yükseliyor. Parlak altın rengi dalgaların dalgalı yüzeyinde sekerek bana doğru geliyor.

Sonra kırmızı, turuncu, beyaz, pembe. Sabahın serin, karamsar tonları vaat ve potansiyeli temsil ediyorsa, bunlar da umudun, gerçekleşmekte olan bir rüyanın tonlarıdır.

Kiraladığım yatak odasındaki yan sehpanın üzerindeki küçük mozağin renkleri aklıma geldi.

- - -

"I SUPPOSE WE Margaret omzunun üzerinden bana bağıyor.

Mülkünün arkasındaki bulanık sazlıkların arasından geçirdiği hava botunun gürültüsünü duyabilmek için bağırması . Bugün kayıt yapmama izin veriyor, ancak daha sonra kaydı yazıya dökmek, tüm bu ortam sesiyle bir kabus olacak ve binmeden önce kendimizi böcek kovucuya batırmanın da aptalca bir iş olduğundan şüpheleniyorum, çünkü sivrisinekler önlemlerimizi caydırıcı olmaktan ziyade bir meydan okuma olarak görüyor gibi görünüyor. İlk on dakika içinde dört tanesini üstümden attım.

"Bir süre dursak daha kolay olabilir," diye bağıyorum.

"Ne?" Margaret bağırarak ne demek istediğimi kanıtladı.

"Daha kolay olabilir-" Pervaneyi kesiyor ve bataklığın sesleri onun yerini alıyor. Sesimi daha makul bir seviyeye düşürerek, "Konuşurken biraz sürüklenebilir miyiz?" diyorum.

"Canlı canlı yeneceğiz," diyor.

"Sadece kısa bir süreliğine,"

diyorum.

Güneş şapkasını düzeltiyor ve kollarına biraz daha kovucu sıkıyor.

"Tekneyle sık sık açılır mısınız?" diye sordum.

"Oldukça sık," diyor. "En iyi çöplerden bazılarını burada buluyorum."

Teknenin tabanından bir ağ kaldırıyor. "Şişeler, tabaklar, kupalar, aklınıza ne gelirse. Çöp toplamak için en sevdiğim yer burası."

"Peki ya plaj?" Ben diyorum. "Oraya sık gider misin?"

"Sezon dışında pek bir şey yapmıyoruz," diyor. "Yani ara sıra, elbette, ama çoğunlukla Jodi'nin orada ne bulursa bana getirmesine izin veriyorum."

"Sık sık gider mi?" Her şeyden çok kişisel merakımdan soruyorum. "Çok sık," diyor.

Yeni mozaığım *Niccollet*'i ve suyun üzerinde doğan güneşin bana onu ne kadar hatırlattığını düşünüyorum. Sanırım kumsalda gün doğumu Margaret'in vazgeçtiği bir şey daha. Asıl soru neden olduğu.

"Büyük büyükbaban ve büyükbaban hakkında konuştuğumuza göre baban hakkında da konuşabiliriz diye düşünüyordum," diyorum. "Frederick Ives..." Notlarıma göz gezdiriyorum.

"1904'te," diye devam ediyor, benim zorlukla okunabilen el yazımda aynı rakamı bulmamdan bir saniye önce. "Kız kardeşi Francine de ertesi yıl doğmuş. Ve daha önce de söylediğim gibi, büyükbabam başlangıçta çocuklarına kendi katı çocukluğunun yoksun olduğu özgürlüğü ve rahatlığı vermeye kararlıydı. Çocukken az çok çılgınca koşturdular ve sonra ergenlik çağına geldiklerinde Gerald onları Hollywood için terk etti."

"Doğru." Bunların hepsini bir arada tutmak zor olacak. Kitabın önünde, kolay referans için tarihlerle bir soy ağacına ihtiyaç olacak. "Yani, Frederick 1904, Francine 1905 ve sonra Ruth Allen gizlice doğuyor..." Notlarımı kontrol ediyorum. "Bin dokuz yüz yirmi sekiz mi yoksa yirmi dokuz mu?"

"Hangisi olduğundan emin değilim," diye onaylıyor Margaret. "Eminim yalanları daha inandırıcı kılmak için doğum gününü birkaç ay atlamışlardır."

"Ve sonunda hepsi birlikte yaşamaya başlar. Gerald, karısı Rosalind ve kız kardeşi Gigi. Gigi'nin evlatlık kızı Ruth -aslında Gerald ve Nina'nın biyolojik kızı- artı Gerald'ın büyük çocukları Francine ve Frederick, baban, o sırada... yirmi altı ve yirmi yedi yaşında olan?"

"Kulağa doğru geliyor," diye kabul ediyor.

"Peki tüm aile yeniden bir araya gelmeden önce Francine ve Frederick San Francisco'da ne yapıyorlardı?" diye sordum.

"Hâlâ çılgınca koşuyorlar. Anneleri çoğunu çeşitli hayır işlerine harcıyordu - ne de olsa Büyük Buhran dönemi - ama ne oğlunun ne de kızının herhangi bir işle pek ilgisi yoktu, bu yüzden tanınmış eksantrikler haline gelmişlerdi, ayrı yaşadıkları babalarının parasını bir yarışmamış gibi harcıyorlardı. Francine köpek ve at gösterilerine kafayı takmıştı - bir noktada yirmiden fazla köpeği ve elliden fazla atı vardı."

"Yüce Tanrım," diyorum. "Islık çalabilseydim, çalardım."

Margaret buna gülüyor. "Bir düzine eğitmeni vardı ama aynı zamanda onları sürekli kovuyor ve değiştiriyordu. Ayrıca, eğer babama inanılacak olursa -ki bu oldukça büyük bir olasılık- onlara bir aşıklar ahırını gibi *davranırdı*. Sürekli 'aşık oluyor', gözüne kestirdiği kişileri işe alıyor, sonra aşkından vazgeçiyor ve sonunda onları kovuyor ya da işten ayrılmaya zorluyordu."

"Eyvah," dedim. "Kulağa şey gibi geliyor..."

"bekleyen bir dava mı?" Bir kahkaha atıyor, sonra ayaklarının dibindeki su şişesinin kapağını açıp uzun bir yudum alıyor. Güneş tepede ve ben farkına varmadan terden sırılsıklam olmuşum.

Ben de şişemi açıp bir yudum içtikten sonra gözlerimdeki teri siliyorum. "Peki ya baban, o...?"

"Çoğunlukla kumar oynardı," diyor. "Onun... *kendine has özellikleri* daha çok neyle bahse girdiğiyle ilgiliydi."

okumuştum. "Para yerine fiziksel emek, değil mi?"

Çenesi düşüyor, ağzı tiksintiyle geriliyor. "Para onun için o kadar önemsizdi ki, sanırım kaybetmek ya da kazanmak pek heyecan vermiyordu. *Aşağılanma* söz oynamayı tercih ederdi. Bir keresinde San Francisco'nun en zengin üçüncü adamına bir hafta boyunca kız kardeşi Francine'in aşırı şişmiş ahırını temizletmişti. Kendini bu tür durumların diğer ucunda da çokça buldu."

"Baban insanları bu tür şartları kabul etmeye nasıl ikna etti?" diye sordum.

"Tatlım, çok fazla varlıklı insanla birlikte olmadın, değil mi?" diyor.

"Pek çok aktör ve şarkıcıyla röportaj yaptım." Buna katılmıyorum.

"Bu farklı," diyor. "Bu *hızlı para*. Bir insanın *bulduğu* para. Bununla doğan insanlar farklıdır."

"Sen bununla doğdun," diye .

"İşte böyle biliyorum!" diyor. "Unutmayın, Cosmo Sinclair ile evliydim. Her zamanki röportaj konuğunuz gibi birini tanıyordum. Cosmo'nun ailesinin hiçbir şeyi yoktu. Paraya ya da ilgiye hiç alışamadı. Ya ilkinin yakıp kül edeceğinden ya da ikincisinin onu yakıp kül edeceğinden korkardı. Daha çok Lawrence gibi." Hüzünlü gülümsemelerinden biri daha, gözlerinin hâlâ kırılğan görünmesine neden olan türden. "Cosmo dönemeyeceği o hayatı özlüyordu. Her zaman. Ama ben özleyemezdim, çünkü hayal bile edemezdim."

Ondan bahsettiğini duymak kalbimde bir kanca varmış gibi hissetmeme neden oluyor ve aşkları ve birlikte yaşadıkları hayat hakkında daha fazla şey duymak için oltaya takılmak için sabırsızlanıyorum.

"Doğduğum andan itibaren bir haber hikayesiydim," diye devam ediyor. "İlk nefesimden itibaren iki farklı Margaret Ives vardı. Bir *ben vardım*, de diğeri, yani halka ait olan. Hakkında yazılar yazılan. İnsanların kimi zaman sevdiği, kimi zaman nefret ettiği ve halkın gözünde nerede durursam durayım, onun *gerçekte* ben olmadığımı anladığım kişi.

"Bu sadece basının uydurduğu bir karakterdi. Cosmo için, o parçalanmıştı. Şöhreti hızlı ve sert bir şekilde geldi ve bana bulaştıktan sonra daha da kötüleşti.

"Her yabancıların onun hakkında söylediği her kötü şey önemliydi. Çünkü bunları göz ardı etmeye alışık değildi. İnsanların kendisi hakkındaki fikirlerinin... yani *kendisi* tarafından şekillendirilmesine *alışkındı*. Eylemleri ve niyetleri, onunla yaşadıkları kişisel deneyimler.

"Kazadan çok önce onu öldürüyordu." Bataklığın karşısına bakıyor, hafızasının bulanıklığında kendini kaybediyor.

Uzanıp eline dokunmak, onu rahatlatmak, onunla arkadaş olmak istiyorum. Ama henüz değilim. Ve ikonik Magazin Prensesi hakkındaki bilgimi, onu gerçekten tanıdığım inancına yansıtan bir kişi daha olamam.

Onun yerine oturmasına izin verdim, acele *etmedi*, umarım *ona ait olduğunu* biliyordur. Sırf o olduğu için onu *kendime ait* görmediğimi.

Gözlerini kırıştırıyor, tekrar bana dönüyor. "Her neyse, babam için saçma servetlere sahip adamları saçma bahislere ikna etmek zor değildi. San Francisco'daki saçma hayatından keyif alıyordu, kız kardeşi Francine de öyle, ta ki Gerald onları çağırana kadar. İkisinin de Los Angeles'ta babalarına katılmak gibi bir niyeti yoktu ama harcadıkları tek bir kuruş bile gerçekten kendilerine ait değildi, bu yüzden sonunda başka seçenekleri kalmamıştı.

"İlk başta babam ve Francine halam eski yaşam tarzlarını sürdürmeye çalıştılar, ama Gerald o zamanlar iş peşindeydi. Çocuklarının da ciddileşme zamanının geldiğine karar verdi, yoksa ilişkilerini kesme riskini göze alacaktı. Francine'in evlenmesini ve babamın aile işini öğrenmesini istiyordu.

"İşin ironik Francine Teyze asla evlenmek *istemediğine* karar vermişti. Bu konuda o kadar güçlü hisleri vardı ki, bunun yerine aile işinde bir yer edinmeye çalışmanın en iyi seçenek olduğuna karar verdi. Oysa babamın güçlü bir şekilde hissettiği tek şey mümkün olduğunca az iş yapmaktı.

"Babam film stüdyosunda çalışmaya başlarsa geçinebileceğini düşündü, bu yüzden Gerald onu oraya yerleştirdi ve Francine de başarısız bir kadın dergisini devraldı. Yıllardır orada kadın gazeteciler vardı ama Francine ilk kadın yardımcı editördü, sonra da yardımcı editör ayrıldığında genel yayın yönetmeni oldu. Yıllar sonra bana, babasının o dergiyi ona verdiğinde amacının onu korkutarak evlendirmek olduğunu içten içe bildiğini söyledi. Bunun yerine işi öğrenmek için çok çalıştı ve işi tersine çevirdi. Onda babamda olmayan bir şey vardı."

"Peki neydi o?" diye sordum.

"Çaresizlik," diyor. "Babam kendininkini daha sonra bulmuş."

The Story

THEIR VERSION: Frederick Ives kıskanç bir adamdı.

- - -

HER VERSION: Frederick Ives kıskanç bir adamdı.

Çocukken okul arkadaşlarını kıskanırdı. Notlarını, spordaki başarılarını. Öğretmenlerinin onlara olan sevgisini ve hatta bazen uyandırdıkları öfkeyi.

Evde, kardeşi Francine yemek masasının başındaki koltuğa her oturduğunda onu kıskanırdı ve masaya oturabilmek için erken gelmeye başladığında, Francine'in ahırdan çamura bulanmış bir geç saatte gelmesini ve annelerinin onaylamamasından hiç rahatsız olmamış gibi görünmesini kıskanırdı.

Yirmi yaşındayken, ona haftalarca kirpiklerini kırıştıran bir kız başka bir adamla ve onunla evlenmeye niyeti olmamasına rağmen, o zaman da kıskandı.

Yirmi yedi yaşındayken, uzun süredir ortalıkta görünmeyen babası onu sahilde inşa ettirdiği şatoya taşınmaya zorladığında, Freddy yarı yetim kuzeni Ruth'u kıskanıyordu.

Amcası Gerald'a verdiği zevkten ve Freddy'nin anne babasının *Freddy*'ye çocukken vermeye zahmet etmedikleri özenli yaşam düzeninden.

Neredeyse her şeyi satın alabilecek kadar parayla doğmuştu ve bu yüzden tek istediği, satın alamayacağı şeylerdi.

Francine, *Hearth & Home Journal* 'da başarılı olarak isteyecek yeni bir şey bulduğunda ve şirketi tekrar kara geçirerek babalarının gerçek varisi olduğunu kanıtladığında da kıskanmıştı.

Royal Pictures'ı istemeye çalıştı. Kendisine sebepsiz yere verilen ve açıkçası birçok öğleden sonrasını içinde uyuklayarak geçirdiği sık, ahşap panelli köşe ofisi istemeye çalıştı. atanan ve hemen ardından yatmaya başladığı sekreter Shelley'i istemeye çalıştı.

Haftada yaklaşık iki kez, babası tarafından ayarlanan yeni bir toplantı hakkında onu bilgilendirdi ve kısa sürede bunların Gerald'ın aslında güvence altına almakla ilgilenmediği sözleşmeler için yapılan görüşmeler olduğunu öğrendi.

Oyuncuları, yazarları ve yönetmenleri düzenli olarak oğluna yönlendiriyordu. Ve tam da Gerald'ın umduğu gibi, Freddy iş hakkındaki bilgisizliğiyle bu görüşmeleri defalarca batırdı.

Yerine getirmesi gereken rolün bu olduğunu bilmesine rağmen, bu Freddy'nin kendini beceriksiz hissetmesine neden oluyordu ve beceriksiz hissetmekten hoşlanmıyordu. Tembellik mi? Elbette. Beceriksizlik mi? Hayır. Bu bir kontrol meselesiydi.

Doris Bernhardt 1935'te bir gün ofisine hışımla girdiğinde, yüzü okunmamış senaryo yığınının (geçen hafta üzerine notlar yazması gerekiyordu) yapışmış halde masasında uyuyordu.

"Yani benim değerim bu mu?" diye sordu ona doğru yürüyerek. "Ben ona iyi para kazandırıyorum, o da beni beleşçi oğluna mı gönderiyor?"

Freddy'nin sekreteri topuklu ayakkabılarıyla yavaşlayarak hızla içeri girdi ve Freddy iki kadın arasında hiç bu kadar keskin bir zıtlık görmemişti. Shelley zarif, kuş kemikli, kumral saçlı ve gür kalçalarıyla uyumlu dudaklara sahipti. Attığı her adımda sallanan uzun bir etek giymişti ve narin boğazına taktığı kolyeyle oynamak gibi bir alışkanlığı vardı.

Doris Bernhardt uzun boylu, köşeli, ince dudaklı ve dar kalçalıydı. Düz ayakkabılar ve geniş paçalı bir pantolon giyyordu ve görebildiği kadarıyla makyaj yapmamıştı. Neredeyse otuz yaşında olmalıydı ama daha genç olsaydı bile *başrol oyuncusu* potansiyeline sahip olacağından şüpheliydi.

"Bay Ives," dedi Shelley, özür diler gibi, "Bayan Bernhardt'a söylemeye çalıştım."

Bayan Bernhardt gözlerini devirdi. "Evet, bu sabah bana ne kadar *meşgul* olduğunuzdan bahsetti. Gelecek hafta planlanmış toplantım için gelmemde ısrar etti ama diğer *önemli* randevularınızın arasına beni sıkıştırabileceğinizi hissediyordum."

Shelley çaresizlik içinde ona bakakaldı. Aniden, kontrolü ele almazsa otomatik olarak Bernhardt'a devredeceğini fark etti.

"Teşekkür Shelley," dedi. "Bayan Bernhardt ile konuşmaktan mutluluk duyarım. Telefonlarımı bekletin."

Aslında hiç telefon almamıştı ama bu ona söylenmesi gereken doğru şeymiş gibi geliyordu, sanki ona gücünün bir kısmını geri verebilirmiş gibi, ki bu birdenbire kesinlikle gerekli göründü.

Shelley tereddüt etti.

"Hoşça kal Shelley," dedi soğukkanlılıkla ve sonunda geri çekildi.

Bir saniye bekledi, Bernhardt'a baktı. Bernhardt da ona baktı, çenesi sabitti. "Oturmak ister misiniz?" diye sordu.

Homurdandı, sonra yavaşça masasının arkasına yürüdü ve sandalyesine oturdu. Adam gülümsemeye karşı koydu. Onun karşısında, biraz daha alçakta duran sandalyelerden birine oturmak yerine, masanın etrafını dolaştı ve kollarını kavuşturarak masaya yaslandı. "Peki, beleşçi oğlunla ne hakkında konuşmak istersin?"

"Hiçbir şey," dedi. "Gerald Ives ile yeni bir sözleşme hakkında konuşmak *istiyorum*."

"Tam olarak ne hakkında?" sordu, çünkü elbette kendisine teklif edilen yeni sözleşmeyi henüz *okumamıştı* ve aslında onun kim olduğunu bile bilmiyordu.

," dedi, "son altı aydır zaten kadro dışı bırakılmışken neden *daha uzun* bir dönem için *daha az* para teklif edildiğini bilmek istiyorum. Beni Universal'a mı göndermeye *çalışıyor*?"

Tabii ki öyleydi. Ama nedense Freddy'nin bunu kabul etmemesi gerekiyordu. "Biliyorsun," dedi onun yerine, "senin yaşlarındaki aktrislerin bu sektörde daha az fırsatla karşılaşması alışılmadık bir durum değil."

"*Benim* yaşlarındaki *aktrisler mi*?" tükürerek ayağa fırladı.

"Alınma niyetinde değilim," dedi. "Ama burada gerçekçi olmak zorundasınız."

Gırtlaktan gelen bir kahkaha atarak başını geriye eğdi ve ateşli bakışlarını ona yöneltti. "Gerçekçi olmak zorunda mıyım?" diye tekrarladı. "Gerçekçi mi olmalıyım? Evet, tabii ki gerçekçi ! Bu stüdyonun şimdiye kadar çalıştığı iki kadın yönetmenden biriyim. Gerçekçiliğe olan bağlılığımın her zaman farkındayım, oysa sizin gibi biri - bir şatoda büyümüş ve hakkında hiçbir şey bilmediği bir sektörde yapmadığı bir iş verilmiş biri - *gerçekçilik* kadar sıradan bir şeyle kendini asla rahatsız etmemeli!"

"*Yönetmen* misiniz?" dedi.

Bu soru onun alaycı homurdanma içgüdüsunü tetikledi.

"Sen bir *kadınsın*," diye hatırlattı ona.

"Evet, sanırım konuşmamda buna değindim," dedi.

"Gördüğüm herhangi bir şeyi yönettiniz mi?" diye sordu.

Yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu. "Royal Pictures'daki pozisyonunuzu göz önünde bulundurursak öyle umuyorum."

Üç filminin adını verdi. Birini hiç duymamıştı. İkisini izlemişti ve bu ikisinden biri hit olmuştu. "Neden senden kurtulmaya çalışsın ki?" diye sordu.

Çoğu zaman babasının kararlarını anlıyordu.

Bayan Bernhardt bir kez daha homurdandı ve aşağıya doğru salladı.

"Korkunç gardırobunuz yüzünden mi?" Freddy şaşkınlıkla, Doris Bernhardt'ın gülümserken nasıl görüldüğünü ilk kez gördüğünü söyledi.

Çenesine üç kanarya bir kedi gibi, küçük sarı tüyleri arka arkaya çıkıyordu. Gözlerini kaçıramıyordu, gözlerini kırpmaya ve bu ifadeyi bir saniye bile kaçırmaya dayanamıyordu.

"Burada fazla nüfuzum yok Bayan Bernhardt," dedi.

"Bernie," diye araya girdi.

"Bernie," dedi. "Senin de belirttiğin gibi, bu sektör hakkında çok az şey yapıyorum ve daha da az şey biliyorum ve babama gelince, o bir kale inşa etmiş olabilir, ama seni temin ederim ki ben ne kalenin ne de onun yakınında yetiştim. Ama getirdiklerinizden sonra size daha az para teklif etmenin aşağılayıcı olduğu konusunda haklısınız. Ben de aşağılanırdım. Amaç da olabilir. Ama bir tahminde bulunmam gerekirse -ki elbette bulunuyorum- bunun sizi kasten aşağılamaktan çok, yürüyüp gitmeyeceğinize dair bir kumar oynamakla ilgisi var, çünkü yürüyemezsiniz. Çünkü Universal ve MGM seni istemeyecek. Seni o buldu. Sana şans verdi ve yeteneğini geliştirdi ve şimdi seni değerinden daha ucuza alabileceğini düşünüyor, çünkü büyük olasılıkla alabilir."

Öfkeli bir hışımla kollarını iki yana açtı. "Yani bu işte kendimi defalarca kanıtlamış bir önemi yok mu?"

Ona bir kaşını kaldırdı. "Bu sektörde tanıdığım pek çok kadından duyduklarına bakılırsa, sektör standardı bu. Bu... gerçekçi."

Sandalyeye yığıldı, yorgunluk ifadesi vardı ve uzun boylu ve köşeli olmasına rağmen o anda narin görünüyordu. Hem onu rahatlatmak istiyor hem de bu zahmeti yüzünden çenesine bir yumruk indireceğinden şüpheleniyordu.

Boğazını temizledi. "Yine de ona soracağım. Senin durumunu savunacağım." Bakışları ihtiyatla daraldı. "Neden?"

Tüm dürüstlüğüyle cevap verdi: "Çünkü bir sonraki filmi istiyorum. Onu burada, Royal Pictures'da istiyorum."

Uzun bir süre onu inceledi, sonra sandalyeden kalktı. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim," dedi, saygıyla değil ama alaycı bir tavırla da değil. "Ama Royal ile olan sözleşmemi yenilemeyeceğim."

Kadın arkasını dönüp odadan çıktı ve Freddy o kaybı, o boşluğu, o Bazen sabahları uyandığında hissettiği *moralsizlik* on katına çıkıyordu.

Bir şey istiyordu. Adını koyamadığı ve bu yüzden uzanıp alamadığı bir şey istiyordu. Ondan sonra, gidiciydi.

"MY MOTHER," MARGARET "muhteşem bir kadındı" diyor.

"Onun hakkında okuduğum her şey aynı fikirde," diyorum sessizce, Margaret'in sesine uyarak, onu gözlerini kaplayan anılardan uzaklaştırmamaya çalışarak. Oyalanmasını istiyorum. Sonunda onu en çok şekillendiren insanlara ulaştık ve ben burada kalmak istiyorum.

"Babam onu severdi," diyor. "Hem de çok. Bunu bilmen çok önemli." Başımı sallıyorum, kalemim elimde hareketsiz kalıyor.

"Çünkü haberlerin çoğu boşanmalarıyla ilgiliydi," diyor. "Ve onun hakkında yazdıkları doğrudu. Onu seviyordu ama ona sevdiği gibi davranmıyordu. O zamanlar buna bir anlam veremiyordum ama şimdi çok iyi anlıyorum."

"O zaman bana açıklayabilir misin?" Bastırıyorum.

"O kendini sevmiyordu," diyor basitçe. "Kulağa ne kadar klişe geldiğini biliyorum. Ağzımdan çıktığını duyduğumda bile bir yanım 'Margaret, kendine ' diyor. *O zayıf, kıskanç bir adamdı*. Ama sonra ilk günleri hatırlıyorum ve bu kolay, temiz hikayeyi parçalara ayırıyor. Ona tapıyordu. Hepimize tapardı. Ölene kadar her gün telefonda konuştuklarını biliyor musun?"

"Bunu duymuştum, evet," dedim. "Ama doğru olup olmadığını bilmiyordum."

"Onlar en iyi arkadaşlardı," diyor. "Her şey böyle başladı ve yine böyle devam . Eninde sonunda."

"Ama böyle *başlamadı*," diye . "Az önce bana ilk karşılaştıklarında onu parçaladığını söyledin."

Dudakları bir sırtışla ayrılıyor. "Bu onun anlatmayı en sevdiği hikayeydi. *"Bence o tam bir hıyardı."* diye eklerdi.

"Peki o zaman ne değişti?" Ben sordum.

"Bir MGM'le sözleşme imzaladı. Haber , ona kocaman bir buket gönderdi. O da umursamadı. Kesme çiçek görmekten nefret ederdi, onu . Onu düşünmeden çiçekleri asla göremiyorum, bu da onlar hakkında hissettiklerimi daha karmaşık hale getiriyor sanırım. Üzgün, sonra biraz mutlu, sonra yine üzgün."

"Anlıyorum," diyorum.

Bana garip bir bakış attı. "Öyle mi?"

"Sanırım öyle."

Devam etmemi bekliyor, ben de devam ediyorum: "Kız kardeşimle çocukken hep izlediğimiz bir çizgi film vardı. *Richard Scarry'nin Meşgul Dünyası*. Aslında sadece o başka bir şey yapamayacak kadar hastayken izlerdik. Bu yüzden ne zaman onunla ilgili bir şey görsem aklıma o geliyor. Ve belki de farklıdır, çünkü şimdi iyi, ama ona bağlı anılar... Bilmiyorum. Karmaşıklar."

"Her şey karmaşık. Her şey. Bir kere dikkat etmeye başladın mı. Babam annemi severdi ve boktan bir kocaydı. Ayrılmalarından hemen önce birkaç yıl boyunca korkunç bir babaydı ama ondan sonra hayatının geri kalanında harika bir baba oldu. Ve dürüst olmak gerekirse, bu *kelimeleri* söylemek bile -boktan, *korkunç, harika*- demek istediğim her şeyi anlatmaya nasıl yaklaşabilir?"

"şekilde kısaltmak zorunda değilsin," diyorum. "İstedığın kadar uzun Margaret."

"Ama insanlar dinlemeyi bırakıyor" diyor. "Ses getirecek bir haber istiyorlar. Manşeti istiyorlar. Ailemin inşa ettiği şey buydu ve şimdi onun bizim için gelmesini engelleyemiyoruz."

"Sen bir insansın," diyorum. "Makine sizi iki boyutlu, sindirilebilir bir şeye sıkıştırmaya çalışabilir, ama bu *siz* değilsiniz. Ve biz de makineye hizmet etmek için burada değiliz."

"Anlamıyor musun?" diyor. "Bunun bir önemi yok. Eğer bu kitabı yaparsak, onların kağıt bebekleri olmaya geri döneceğim. En müstehcen haberleri bir... ne diyorsunuz buna? Bir liste! Seyirciler de onlar için sadece birer karakter olan ama benim için gerçek olan tüm bu insanlar hakkında kararlarını verecekler. Cosmo hakkında. Annem ve babam üzerine. Üzerine..." Sustu, tıkanıp.

Göğsüme kramplar giriyor. değil: Tekneyi çoktan geçtim, otururken onun elini . "Çok özür dilerim," diyorum. "Ve haklı değilmişsin gibi davranmayacağım. Listeler var olacak. Manşetler müstehcen olacak. Ama senin hikayen de orada olacak. Her şey. Sadece birinin diğerine değip değmeyeceğine karar vermelisin."

Gözlerini bana doğru kaldırıyor. "Gördün mü?" diyor. "Hiçbir şey basit değildir." Ellerini sıkıyorum. "İstersen bugünlük bu kadar yeter."

"Hayır." Parmaklarını benimkilerin arasından çekip çıkarıyor. "Henüz değil. Sana onlardan bahsetmek istiyorum. Ailemden."

Gülümsediğimi hissediyorum, hem açıldığı için onunla gurur duyuyorum hem de yavaş yavaş güvenini kazanmaya başladığım için kendimle gurur duyuyorum. "Hepsini duymak isterim. Ama... belki de daha az böcekli bir yere gitmeliyiz?"

Kıkırdıyor. "İşte bu iyi bir düşünce." Teknenin fanını tekrar çalıştırıyor ve bizi geldiğimiz yöne geri götürüyor. Duruşunda bir hafifleme var, omuzları gevşemiş, boynu uzun ve görkemli görünüyor.

Bu onun için zor olsa da ve burada ne yaptığımızdan emin olmasa da, bunun onu bir şekilde rahatlattığını düşünmek beni mutlu ediyor. Görülmek üzere.

Yıllarca saklandıktan sonra tekrar tanınmak.

- - -

I'M SITTING CROSS-LEGGED oturma odasındaki halının üzerinde, dizimde sıcak bir fincan kafeinsiz kahve, New York alan kodlu bilinmeyen bir numaradan gelen ilk mesaj vızıldadığında.

Merhaba.

Başka bir şey yok. Sadece *merhaba*. Kendi kendime gülümsüyorum. Hayden Anderson'ın bana ilk mesajının ne olacağını tahmin etmem için bir milyon dolar teklif edilseydi, şu anda bir milyoner olacağımdaymış olurum.

Merhaba! Cevap yazıyorum.

Bu kim, diyor.

Homurdanıyorum. Vay canına, tamam. Altı haftalık ateşli bir tutku ve sen beni çoktan unuttun???? Özür dilerim. Yanlış numarayı aramışım, diyor.

Kahvemden bir yudum alıyorum, sonra kanepeden bir yastık alıp uzanıyorum.

Bu Hayden değil mi?

yazmaya başlıyor ama cevabının gelmesi çok uzun sürüyor. Gerçekten üzgünüm, ama bunun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Bana mesaj attın, ona hatırlatıyorum. Yazmak için uzun bir ara daha. Şaka yapıyorum. Benim. Bir takip gönderiyorum: Alice.

Ve sonra bir tane daha.

Scott.

O da cevap yazıyor, Scratch'ten mi?

Şu anda bulunduğunuz küçük adadan diyorum.

Ah şu Alice, diye cevap verir, yaparak. Sonra da ekliyor: "Bir an için beni gerçekten korkuttun. Takvimime bakıyordum, altı haftalık bir "ateşli tutku" dönemi için.

Yüksek sesle güldüm, yüzüstü döndüm ve dizüstü bilgisayarımı gözden uzaklaştırdım. Bugünkü oturumun geri kalanından notlarımı yazıyordum ve ne kadar sürükleyici olsa da, bunu bitirmek için yarın bütün günüm olacak. Ne kadar geriye gittin?

Altı ay, ama bıraktım çünkü bu telefonu o zaman aldım. Neyin peşindesin?

Çalışmıyor diyorum. Peki ya sen? O da çalışmıyor, dedi.
Bunun için iyi bir gece, diye cevap yazdım.
Bir şey yapmak ister misin? diyor.
Bana Savannah'da 24 saat açık başka bir lokantanın yerini gönderdi. Sadece birkaç saat Margaret hakkında konuşmamaya dayanabileceğini düşünüyorsan.
Biraz saat mi? Kaç kursumuz? Ben soruyorum.
Küstahlık etmek istememiştim, diyor.
Şaka yapıyorum, Hayden, diyorum. Yarım saat içinde orada olurum. Harika, diyor.

- - -

HE IS, OF Tabii ki Atomic Café'nin arka köşesindeki kabinde, rengârenk perişan çevresine göre fazla keskin ve temiz görünüyordu.

Yaklaştığımda beni selamlamak için ayağa kalktı, bu son derece eski moda bir hareket gibi geldi.

Bu yüzden sarılmak için içeri girdim.

Hemen pişman oluyorum, çünkü bu hareketten belli oluyor, ama aynı hızla rahatlıyor ve kollarını sırtıma doluyor. "Seni gördüğüme sevindim," diyor, sesi iliklerime kadar işliyor. Badem gibi kokuyor, pandispanyanın üzerine serpilmiş amaretto gibi, iğrenç olmadan tatlı.

Ayrıldığımızda ona "Tatlı gibi kokuyorsun," diyorum.

Gözle görülür bir şekilde itiraz ediyor, kendi kendine kaşlarını çatarak sırasına geri kayıyor.

"Ben Dr.

Bronner's."

"Vay canına," diyorum. "Faydacı ama lezzetli."

Yüz ifadesi bir kahkaha ile yumuşuyor. Bir şekilde, *tatlı gibi koktuğunu* düşünmesinin bir şikâyet olduğunu ve kişisel olarak şüphelendiğim gibi bilinçaltında ve istemsiz bir tahrik olmadığını anlıyorum. "Sana kahve getirdim," diyor ve masadaki fincanlardan birini bana doğru itiyor.

Dizlerimiz çarpışıyor. Dümdüz oturmak yerine birbirimizin çaprazına oturacak şekilde yeniden düzenliyoruz. Birbirimize dokunmuyoruz ama bir şekilde onu hissedebiliyorum. Böyle bir varlığı var, her zaman yanında taşıdığı manyetik bir alan, ama çoğunlukla bir *güç alanı* olarak oynamaya çalışıyor, bir davetten ziyade girişe bir engel.

"Teşekkürler." Kahve fincanını ellerimin arasına alıyorum, klimanın aşırı sıcak uçuştusu hoş şekilde yan yana geliyor. Bardağına doğru işaret ediyorum. "Yeşil çayınızın kahverengi olmasından endişeliyim."

"Benim yeşil çayım," diyor, "tatlı çaydır. Çünkü Atomic Café'de 'o renkte' yok. En azından garson öyle söyledi."

"En azından tam bir cümle olarak mı söyledi," diye soruyorum, "yoksa hemen ortasına mı atladı?"

"Tam ceza," diyor. "Bu onlar için bir puan, ama Ray's Diner hala kazanıyor."

Kahvemden bir yudum aldım ve yüzümü buruşturmuş olmalıyım, çünkü "Tamam, bir puan daha kırdım, çok açık." dedi.

Binanın dışındaki pencereleri kaplayan neon-turkuaz ve pembe ışığa, içerideki uyumlu kabinlere, her masadaki küçük müzik kutularına ve iç duvarlardan hafifçe kıvrılan atom çağrı duvar kağıdına bakıyorum. "Yine de iyi bir ambiyansı var," diyorum. "Neden Ray's'te değiliz?"

"Yeni bir yere gittiğimde mümkün olduğunca çok lokanta denemeyi severim" diyor. "Onları karşılaştırır ve en iyisini bulurum."

"Ah. Tabii ki."

"Tabii ki mi?" diyor.
Omuz silkiyorum. "gazeteci."
"Ortabatılı" diye karşı çıkıyor. "Her zaman en iyi anlaşılmayı arıyorum."
Geniş dikdörtgen menüyü elime alıyorum. "Biftek, yumurta ve tost için 6.99.
Bunu yenemezsiniz."
"Yani, yapabilirsin ama muhtemelen hastanelik olursun" diyor.
Servis görevlisi gelip siparişlerimizi aldı. Ben iki yumurtalı kahvaltı istedim, Hayden da beyaz yumurtalı omlet.
"Aslında böyle yerlerde yemek yemene şaşırdım," diyorum.
Kaşları birbirine çarpıyor. "Neden?"
"Çünkü buradaki kapı kolları bile tereyağlı," diye cevap veriyorum, "ve sen son derece sağlıklı beslenen birine benziyorsun."
"Kötü alışkanlık," diyor.
"Doktoruma inanacak olursak, *iyi* bir alışkanlık" diye savunuyorum.
"Demek istediğim, ben böyle yetiştirdim," diyor. "Takıntılı bir şekilde. Annem eskiden sağlık konusunda çok endişeliydi ve biz küçükken kardeşimle bana karşı da öyleydi. Sadece... gerçekten temkinli."
"Oh." Şimdi kaşlarımı çatma fırsatım oldu. "Özür dilerim. Eleştirel olmaya çalışmıyordum. Sadece fark ettim."
"Hayır, biliyorum," diyor. "değil. Söz veriyorum."
Bir süre düşündükten sonra, "O zaman size koca kışlı kruvasanlar bırakmayı bıraksam iyi olacak" dedim.
Bana gülümsüyor. Biraz paslı bir ifade ama yine de kalbimin zaferle çarpmasına neden oluyor. "Hayır," diye beni temin ediyor. "Bazılarını Margaret'e veririm alınmadığın sürece sorun yok."
Sahte bir nefes alıyorum. "Uh-oh, Hayden. Görünüşe göre birinin M-kelimesi kavanozuna bir çeyreklik koyması gerekiyor."
Gözlerini deviriyor. "*İş* hakkında konuşmuyorum," diyor. "Sadece onun varlığını kabul ettim. Bu hiçbir kuralı çiğnemek değil."
"Belki *seninkilerden* hiçbiri," diyorum.
Geniş ağzında bir sırıtma beliriyor. "Peki, tamam." Kot pantolonunun cebini karıştırır ve masanın üzerine bir avuç dolusu bozuk para koyar.
"Elinde neden çeyreklikler olduğunu sormayacağım," diyorum, iki tanesini bana doğru kaydırarak. "Sadece senin ve *şu anda kimin için çalışıyorsan* onun atari salonlarında çok zaman geçirdiğini varsayacağım."
"Bu sizin ayrıcalığınız" diyor.
Çeyreklikleri masa üstü müzik kutusuna atıyorum ve bir kazanan bulana kadar çeviriyorum. Mekanda başka kimse şarkı sırasına girmemiş gibi görünüyor, çünkü hoparlörlerde çalan ellili yılların rockabilly şarkısı biter bitmez Cosmo Sinclair'den "Say You Will (Be Mine)" çalmaya başlıyor.
"Oh, hadi ama," diyor kahkaha atarak. "*Bu* nasıl bir kuralı çiğnemek olmuyor?" "Sen neden bahsediyorsun?" Ben de diyorum ki. "Bu şarkı bir klasik."
"Peki bunu kimin için yazdığını biliyor musun?" diye soruyor.
Sırıyorum ve kollarımı onunkilerle buluşana kadar masanın üzerinde kaydırıyorum. "Hayır, kim?"
Bir sonraki oyunu üzerinde çalışırken beni inceliyor. Ben de geri adım , bakışlarımı sabit tutuyorum.
Aramızda oluşan meydan okuma başka bir şeye dönüşmeye başlıyor, gözlerinde bir sıcaklık, göğsümün ortasında bir çekim.
"Buyurun millet." Servis görevlisi tabaklarımızı yanımıza koydu. *Gerçekten* indirdi. Muhtemelen bırakmadan önce masanın üstünden on santimden fazla yaklaştırmıyor. Sarsılarak ayrıldık ve tıkmadan önce tabaklarımızı incelemek için bir süre bekledik.
"Ne düşünüyorsun?" Birkaç ısıktan sonra ona soruyorum. "Altı dolarlık bifteği tercih etmeliydim," diyor.
Bir kahkaha atıyorum, öne doğru eğiliyorum ve sesimi alçaltıyorum. "Evet, bu tur Ray'e gidiyor diyebilirim."
Tatlı çay bardağını eline alır. "Ray'e."
Doğruluyorum ve kupama vuruyorum. "Ray'e," diyorum, "ve bu şarkıya her kim ilham veriyorsa ona, çünkü bu kesinlikle inkar edilemez."
"Ona da," diyor başını sallayarak.

WE WANDER THE Savannah'nın şirin sokakları, eski taş binaların ve üç kata yayılmış verandalı, alçak ve İspanyol yosunlarıyla örtülü canlı meşelerin arasından geçiyoruz. Geç oldu ama yalnız değiliz. Köşedeki kırmızı tuğlalı bir bardan dışarı taşan eğlence düşkünleri ve sokağın karşısındaki kahverengi bir binanın merdivenlerinde telefonla konuşurken sigara içen bir kadın, seslerini boğan nem, doğanın ses yalıtımı.

"Neredeyse New York gibi," diyor Hayden. "En azından bir kısmı."

"Zengin kısımları," diyorum.

"Doğru," diye .

"Sonsuza kadar orada kalacağını mı ?" Ben soruyorum.

Bir nefes üflüyor. "Bilmiyorum. Hoşuma gidiyor. Hem de çok. Ama ben bir bahçeyle büyüdüm. Evimin arkasında orman vardı. Eğer çocuklarım olsaydı, sanırım onlar için de bunu isterdim."

"Çocuk sahibi olmak istiyor musun?" Ben soruyorum.

"Bazen," diyor. "İyimser hissettiğimde."

Ona yanlamasına çarpıyorum, kollarımızın derisi sıcaktan hafifçe yapışıyor. "Bu sık sık olur mu?"

Hafif bir sırtışla omzunun üzerinden bana bakıyor. "Pek sık değil, hayır."

"Peki geri kalan zamanlarda," diyorum, "iyimser hissetmediğin zamanlarda ne düşünüyorsun?"

"Geri kalan zamanda..." Uzun bir nefes daha , biz sokakta ilerlemeye devam ederken gözleri dümdüz ileride. "Geri kalan zamanda düşünüyorum, ya kutuplardaki buzullar erimeye devam ederse? Ya tıbbi bakım daha pahalı olmaya devam ederse, sosyal güvenlik biterse, asgari ücret konut fiyatları artmaya devam ederse ve ya onları tüm bunlara bulaştırdığım için bana kızarlarsa?"

"Ya sadece *benden* nefret ediyorlarsa? Dünyanın durumu yüzünden değil, sadece benden nefret ettikleri için. Ya da ya hastaysalar? Ya bir tarikata ve ben onları eve dönmeye ikna edemezsem? Ya bir tarikat *başlatırlarsa*? Ya iğrenç bir pisliğe bulaşırlarsa ve ben onları artık sevemezsem ya da daha kötüsü, hiçbir şeyi değiştiremesem bile onları sevmeye devam edersem?"

"Ya başka bir dünya savaşı çıkarsa? Ya da ya... ya her şey giderse ama hayatımın sonunda benimle birlikte darülacezede otururlarsa..." Sesi alışılmadık bir kalınlıyor ve hafifçe dalgalanıyor. "Bana söylemek ya da benden duymak istedikleri şeyler var ama bırakın onların kim olduğunu, ben bile olduğumu hatırlamıyorum. Ya ben onlara lakaplarıyla hitap etmeyi ya da onları sevdiğimi söylemeyi bıraktıktan sonra *yıllarca* benimle ilgilenmek zorunda kalırlarsa?"

Yürümeyi bırakıyorum, soğuk bir ağırlık göğsüme baskı yapıyor, o da bırakıyor ama yüzüme bakmıyor.

"Başka bir kitap yapmak istediğimden emin değildim," diyor sonunda, sesi titriyor. "Bir insanla yıllarını geçirmek zordur. Özellikle de hayatının sonuna gelmiş biriyle. Bu işte sevdiğim şey, nefret ettiğim şeyle aynı."

"O da ne?"

"Sanki tüm hayatlarını onlarla birlikte yaşamışsınız gibi hissediyorsunuz" diyor. "Ve düşünmeden edemiyorum, her şeyin nasıl biteceğini bu kadar erken bilmememiz gerekiyor. Bu çok fazla

yük."

Elimi onunkinin içine sokuyorum, parmakları önce sertleşiyor, sonra gevşeyerek beni kavırıyor. "Hepsi bu kadar mı?" Yumuşakça söylüyorum.

Gözlerinde bir gülümseme beliriyor, sonra tekrar benimkine dönüyor. "Evet, bu."

Elini sıkıyorum, nabzını hissedebileceğim kadar sıkı, ya da belki de sadece benimkidir, temasla, basınçla, sıcaklıkla güçlenen. "Belki," diyorum yavaşça, "bu bir yük ama aynı zamanda bir armağan.

"Hayat çok karmaşık. Ve bence bu karmaşıklıkları çözmeye çalışmak insanın doğasında var. Her şeyin mantıklı olmasını istiyoruz. Ve bunda bir sorun yok. Bu değerli bir arayış. Ama kız kardeşimin iyi olmadığı zamanlarda, her günün belirsiz olduğu zamanlarda..." Kelimeleri .

Alnı kırışıyor, sesi o kadar umutlu ki neredeyse kalbimi kıracak. "Her birinin ne kadar değerli olduğunu anladın mı?"

"Neyin gerçekten önemli olduğunu anladım," diye öneriyorum. "Önceliklerimi anladım. Bu hayatta benim için neyin pazarlık konusu olamayacağını anladım. Pek çok insan bunu çok geç olana kadar anlamıyor. Bir şeyler söylemek için beklerler ve bu şansı bulamazlar. Bu yüzden başkalarının hikayelerini toplamak, onların hatalarından ders çıkarmak da bir hediye. Şu anda olduğunuz kişi olmanızın bir nedeni de Len ve ailesi için yaptıklarınızdır. Endişelendiğiniz diğer şeylerin hiçbirini kontrol edemezsiniz ama yaptıklarınızı kontrol edebilirsiniz."

Bana bakıyor, ifadesi kırılan, normalde sert olan yüz hatları sokak ışığında bir şekilde dağılmış. "Senin gibi birini tanımıyorum," diyor.

"Senin gibi birini tanımıyorum," diyorum

ona. "Ciddiyim," diyor, sesi kısık.

" de öyle," diye cevap veriyorum.

Birbirine geçmiş parmaklarımızı aramızda kaldırıyor, kaşlarının arasındaki bir çukurla onları inceliyor. Uzun bir duraksamadan sonra elimi daha yukarı kaldırıyor ve dudaklarını elimin bastırıyor. Bu çok nazik bir hareket, çok dikkatli ve hafif, ama kalbimin hızlanmasına ve boğazımın sıkışmasına neden oluyor.

Gözleri benimkilere dikildiğinde, dünya kendi eksenini üzerinde hafifçe eğilmiş gibi hissediyorum.

Sanki ilk kez bakışlarının tüm ağırlığını hissediyorum ve zorlukla nefes alabiliyorum ve bir şey söylemek ya da bir şey yapmak istiyorum, ama ne söyleyebileceğimden, ne yapabileceğimden, aramızdaki hassas görünmez sınırın nerede yattığından emin değilim.

Ben de onun yaptığını yaptım. Elini dudaklarıma götürüyorum, tenine bir öpücük kondururken gözlerim kapanıyor, badem sabununun kokusunu alıyorum ve dilimin ucunda terinin tuzunu tadıyorum. Alnının omzuma doğru eğildiğini hissediyorum, serbest eli boynumun arkasını nazikçe okşamak için yukarı kalkıyor, biz orada birlikte yürürken, bir ışık birikintisinin içinde duruyoruz.

Gözlerimi açıp elini bıraktığımda, o da elini belime doluyor, beni göğsüne, yanağıma köprücük kemiğine bastırıyor, kollarım kalçalarına dolanıyor: bir sarılmadan daha fazlası olan, sonsuza kadar uzanan bir sarılma, nefeslerimiz ağırlaşıyor ve vücutlarımız dokundukları her yerde ısınıyor.

Sanırım ikimiz de aynı şeye karar vermiş olmalıyız -aramızda başka bir şey olamayacağına- ve sanırım bu ikimizi de durmaya daha az istekli hale getiriyor. Sertleştiğini hissediyorum ve kalçalarımın arasında bir sızı başlıyor, göğüs uçları göğsüne değişiyor. Kulağıma karşı yumuşak bir mırıltı çıkarıyor, ağzını usulca boynuma gömerken ellerinden biri omurgamda aşağı yukarı iz bırakıyor, bir öpücük değil, sadece ayrı dudaklarının tenime tesadüfi bir dokunuşu.

Sadece nefesi bile boğazımla omzum arasındaki o hassas yerde, içimdeki bir şeyi açığa çıkarmaya yetiyor. Biraz kamburlaşıyorum, o da beni daha sıkı sıkıyor, beni kendine bağlıyor.

Ellerimin saçlarına tırmanmasına izin veriyorum, onun *benimkine* yaptığı gibi yüzümü boynuna doğru çeviriyorum, izin verdiği her parçasını alıyorum.

Saçıma dokundu, ben de onunkine dokundum; ağzını boğazımda gezdirdi, ben de benimkinin onunkinin üzerinde gezinmesine izin verdim.

Sanki aramızda hiç yer kalmış gibi beni tekrar kendine çekmeye çalışıyor. Yok, tek aşılamaz ayırım dışında: iş.

Ve artık kendime yardım edemiyorum. Biraz daha alıyorum. En küçük parçayı. Dilimle tenine bir fiske vuruyorum ve doğru inliyor, bedenim sesle birlikte titriyor.

İçimdeki sızı derinleşiyor. Kendime kalçalarımı onunkilere doğru çevirmememi söylüyorum ama yine de oluyor ve nefesi boynumda tıslıyor, elleri kenetleniyor. "Durmak zorundayım," diye mırıldanıyor kabaca.

"Hiçbir şey yapmıyoruz," diye inliyorum. Bana karşı gıcırıyor. Sadece bir saniyeliğine, ama tüm vücuduma kıvılcımlar göndermeye yetiyor, görüşümde renk titreşimleri, dudaklarımın arasında sert bir nefes.

Kalçalarımı kavlıyor, beni yavaşça kendisinden uzaklaştırıyor, sanki birbirimizden ayrılıyormuşuz gibi, sanki orada bir direnç varmış gibi, bizi yakın tutmaya çalışıyor, o sürtünmenin anısı hala etrafımda bir parıltı gibi asılı duruyor.

Taş gibi ayık ve neredeyse benim hissettiğim kadar sarhoş görünüyor, gözleri uçurum gibi karanlık ve yüzü harcanmamış bir gerginlikle dolu. "Arabana kadar seninle yürüyebilir miyim?" diyor usulca.

Başımı sallıyorum, hâlâ konuşamayacak kadar kararsızım.

Hiçbir şey olmadı, daha sonra uyanık yataırken, alçı tavana dönükken kendime hatırlatacağım. *Sadece bir sarılmaydı*.

Vücudum çok farklı bir hikaye anlatacak. *Senin, benim ve gerçeğin*.

- - -

I SPEND FRIDAY Sabah tekrar sahile inip güneşin doğuşunu izledikten sonra suya girip sırtüstü yüziyorum. Daha sonra annem, Audrey ve babamın eski numarası arasındaki grup mesajına resimler gönderiyorum. Bir gün, biliyorum, yeni birine atanacak ve onu sohbetten çıkarmak zorunda kalacağız, ama şimdiye kadar hiçbirimiz yapmadık.

Audrey muhtemelen bu tür şeylerle ilgilenemeyecek kadar meşgul olduğu için, ama annem biraz daha gizemli. Babamla birbirlerini ne kadar sevmiş olurlarsa olsunlar, yine de onun katı tutumunun merhum kocasını bir mesaj dizisinde tutmak gibi duygusal bir şeyi engelleyeceğini varsayardım.

Öte yandan, nasıl kaldırılacağını bilmemesi ve yeni bir zincir başlatmaya zahmet edememesi de bir o kadar muhtemel. O ve Audrey bu yönden birbirlerine benziyorlar - tam olarak Luddite değiller ama teknoloji meraklısı olmaktan çok uzaklar.

Onlara gün doğumunun erken saatlerine ait birkaç fotoğraf gönderiyorum; şimdi de su, kumların üzerinde, sarkık güneş şapkalı bebekler ve arkalarında köpükten kaykaylar taşıyan gürültülü çocuklarla birlikte akın eden turistler.

Gün için fena ofis değil, derim.

Annem devreye giriyor: lol. En azından onlarca yıldır kullanılan kısaltmaları kullanacak kadar bilgili, hakkını vereyim.

Bunu başka bir mesajla takip ediyor: Güzel olmalı.

İğneleme olarak söylediğini sanmıyorum. Öyle hissettiriyor.

Audrey, yerel bir çiftçiyle birlikte bir topluluk bahçesine meyve ağaçları dikerken çekilmiş bir selfie ile yanıt veriyor. Lütfen benim şerefime uzun bir dalış yapın! Audrey yazıyor.

Bir sonraki eve dönüşünde buraya gelmeliyiz, diyorum ve o da bunu çok istediğini yazıyor. Sonra annem bahçenin nasıl gittiğini soruyor ve sohbet devam ediyor ve bir bakıma rahatlıyorum, annemin benimle ilgili hayal kırıklığının daha fazla kabarmasından, söylenmemişten söylenmişe dökülmesinden endişe etmeme gerek kalmıyor.

Audrey iş hakkında konuşuyor. Annem tavuklarından bahsediyor. İkisi de Noel'i, Audrey'nin birkaç haftalığına Georgia'da olacağı bir sonraki zamanı iple çekiyor ve ben havlunun üzerinde oturup, kumun altında ısınıyor ve babamı ve onun hala içinde olduğu dünyayı özliyorum.

Bu sohbette en az bir kişi daha ve annem ona sevgiyle "*hayalperest*" derdi. Plaj resimlerinde mutlaka doğanın güzelliğiyle ilgili bir şarkıya, hatta belki bir Cosmo Sinclair orijinaline atıfta bulunulur ya da çoğu gün kompostlama tesisimizin bir fotoğrafı çekilir ve buranın *onun* ofisi olduğuna dair bir yazı yazılırdı. Lazımlık esprileri, baba şakaları, eski müzikler ve derin kahkahalar. Bunlar onun aile birliğimizde bıraktığı izler.

Mesajlar kesiliyor ve çantamdan not defterimi çıkarıp kulaklıklarımı takıyorum ve dünkü kaydın geri kalanını sıraya . Daha sonra *her şeyi* yazıya dökmek isteyeceğim, ama şimdilik Margaret'in hikayesinin beni tekrar etkilemesine izin vermek, neyin öne çıktığını görmek ve zaman damgalarını not etmek istiyorum.

Bu görüşme çok farklı hissettirdi. Daha önce ailesinin sözlü tarihini anlatıyordu. Şimdi ise - kendi deyimiyle- tüm karakterlerin onun için gerçek olduğu kısma geldik. Sevdiği insanlar, birlikte savaştığı insanlar, kaybettiği insanlar.

Babası ve annesinin arkadaşlığıyla başladı.

Freddy Ives, Doris "Bernie" Bernhardt'a MGM ile yaptığı yeni sözleşmeyi kutlamak için bir buket göndermişti ve ilk MGM filmi gösterime girene kadar bir daha konuşmamışlardı.

Açılış gecesi izlemeye gitmişti. Grauman's Chinese Theatre'da dördüncü sırada, tam ortada tek başına oturmuştu. Ertesi Pazartesi ofisine girdiğinde başka bir buket ve bir kart bulmuştu.

Gerçekçiliğin canı cehenneme. Bir

yerlere gidiyorsun. X

F. Ives

Teşekkür etmek için Freddy'yi aradı - gerçi onun adının Fives olduğunu düşünüyormuş gibi yaptı ve o da buna uydu. Bir buçuk saat boyunca telefonda konuştular, çoğunlukla film hakkında ama biraz da başka şeylerden bahsettiler. Royal Pictures'ın ofis içi dramı hakkında onu bilgilendirdi - kim kiminle yatıyordu; bunu kim öğrenmişti; en son hangi A-list aktör sete gelmişti, bir önceki geceden hala sarhoştur ve çekim sırasında bir kameranın üzerine kustur.

Adamın espri anlayışına şaşırmıştı ve bunu ona söylediğinde adam alışılmadık derecede ciddileşti. "Olmamalıydın," dedi ona. "İstemediğim sürece hiçbir şeyi ciddiye almamam gereken hayatın içine doğdum."

"Ama istemiyor musun?" diye sordu ve sonra şaşırmaya sırası ona geldi, çünkü *istediğini* fark etti.

Onu ciddiye aldı. Çalışmalarını ciddiye alıyordu. O zamana kadar tüm resimlerini birkaç kez görmüştü, çoğunlukla da meraktan: Artık bir kadın tarafından yönetildiklerini *bildiğine* göre, bunu *anlayabilecek* miydi? Farklı mıydı?

Bunun dışında somut bir sonuca varamamıştı: Onun filmlerinden birini her izlediğinde yeni bir şey fark ediyordu.

Ve bu onu işinde az da olsa daha iyi yaptı.

Ertesi hafta onu tekrar aradı. Aynı A listesindeki yıldız çekim sırasında stüdyonun duvarını devirmişti. "Maaşının çoğu artık sigortasına gidiyor," dedi.

Bu konuya birlikte güldüler ama pek de komik değildi. Bernie aşırı performans gösterdikten sonra işten çıkarılmıştı. Bu adam duvarları yıkıyordu ve hâlâ sözleşmesi vardı. O bir yüzdü, insanların sinemaya gitme sebebiydi. Royal Pictures'ın tahminine göre, Bernie'nin *onlara* ihtiyacı varken, onların ona ihtiyacı vardı.

Gerçekçilik.

Freddy bunu biliyordu, kahkahaları dindikten sonraki uzun duraklamada hissetti ve bu konuda bir şeyler söylemek istedi ama doğru kelimeleri bulamadı. Bunun yerine ona bir ara yürüyüşe çıkmak isteyip istemediğini sordu, o da evet dedi ve bu bir gelenek haline geldi.

Haftalık bir yürüyüş.

Başka kadınlarla çıktı. O çıkmadı.

On bir ay süren haftalık yürüyüşler ve üç haftada bir yapılan telefon görüşmelerinden sonra, bir fikirle, bir şimşek gibi aniden durmuş, onun gözlerinin içine bakmış ve "Bernie, sanırım evlenmeliyiz" demişti.

Saçma olduğu için gülmüştü ama sonunda adamın ciddi olduğunu anladı.

"Neden?" diye sordu.

"Çünkü sen benim dünyadaki en sevdiğim insansın," dedi. "Ve seninle haftada üç kez konuşmak yeterli değil. En azından benim için. Peki bunu düşünüyor musun?"

O da "Önce beni öpmek istemez misin?" dedi.

"Tabii ki istiyorum, ama önce bu fikre sıcak bakıp bakmadığını görsem iyi olur diye düşündüm, yoksa beni tokatlayabilirsin." dedi.

Ona yapacağını söyledi. Sonra öne çıktı, ellerini onun yüzüne koydu ve onu öptü.

göre de havai fişek değildi. Daha çok sıcak bir banyoya girmek gibiydi. Birkaç ay boyunca nişanlı kalmışlar ve Bernie regl dönemini kaçırıp da artık harekete geçme zamanının geldiği belli olana kadar nikah masasına oturmak için acele etmemişler.

Tören küçüktü, sadece birkaç arkadaş ve aile vardı, hepsi de bu birlikteliğin bitiş çizgisine ulaşmış olmasının şokunu yaşıyordu. Sahipsiz playboy ve kurnaz kadın yönetmen.

Kendileri ve daha sonra - Bernie onu biraz daha yakından tanıdıktan sonra - Freddy'nin kız kardeşi Francine dışında kimseye bir anlam ifade etmiyorlardı. Ama işe yaradı. Bernie, Ives Evi'nde Freddy'nin kanadına taşındı. Annesinin hayır müzayedelerine katıldı ve haftada üç kez düzenlenen garip aile yemeklerine katıldı. Kocasının yedi yaşındaki kuzeni Ruth ile ailenin geniş portakal bahçelerinde oynadı ve hatta sadece aile üyelerinin yaptığı gibi LP'sine Küçük Prenses demeye .

1938'de kızları, Ives geleneğinde olduğu gibi, tüm üst katı aile için boşaltılmış bir hastanede, bir ölüm perisi gibi çılgınlık atarak dünyaya geldi.

Bernie'nin rahmetli annesinin adını Margaret Grace Ives koydular ve hastaneden çıktıklarında *Photoplay* onun adını çoktan yayınlamıştı. Normalde hayran dergisi sadece *aktörlerle* ilgilenirdi ama Freddy yakışıklı ve karizmatikti, Bernie de yeni bir şeydi, dolayısıyla belli bir şöhret seviyesine ulaşmışlardı ve kızları da Ives olmanın getirdiği diğer her şeyle birlikte bunu miras almıştı.

Margaret'in hayatının ilk iki ayı boyunca babası onu ya da annesini nadiren terk etti, ama sonunda işe geri dönmek zorunda kaldı.

Bernie yönetmenliği özlüyordu, her gün stüdyoda olmayı özlüyordu. Ama aynı zamanda her uykuya daldığında kızını da özlüyordu. Ruhunun bu şekilde bölünmesine nasıl dayanacağını merak ediyordu. Yaşadığı sürece bir daha asla tam anlamıyla mutlu olamayacağından emindi. Yarısı her zaman başka bir yerde olacaktı.

Üç yıl sonra Laura Rose Ives doğdu ve Margaret'in tam zıttıydı.

Margaret yeni doğduğunda ne zaman bir şey istese feryat edip ağlıyordu ve bu yüzden Bernie ile aralarında kısa sürede konuşulmayan bir dil gelişti. Dört aylıkken, Margaret emeklemeye başlamadan önce, nasıl ayağa kalkacağını bulmaya çalışıyordu.

Laura sessiz küçük bir . Dikkatli, meraklı ama talepkar değildi. Margaret annesinin kumral saçlarına ve babasının bronz tenine sahipken, Laura babasının kalın siyah dalgalarına ve annesinin kremsi tenine sahipti.

Kızlar büyüdükçe, Laura temkinli, dikkatli, pervasız ablasının ardından uzun mermer koridorlarda ilerleyen küçük bir gölge oldu.

Bernie onun için endişeleniyordu. Farklı nedenlerle her için de endişeleniyordu.

İşe geri dönme konusunu açmadan önce Margaret'in beş, Laura'nın da iki yaşına bekledi. Bir gece geç saatlerde Freddy ile birlikte yataklarının koyu mavi ve altın rengi tentesinin altında kıvrılmış yatarken, okuma lambaları hala yanıyordu. Emin olup olmadığını sordu. "Onları özlemeyecek misin?"

"Tabii ki yapacağım," dedi. "Öyle değil mi?"

Ve bu her şeyi çözdü. orada kapalı tutamayacağını biliyordu, yarısı beslenirken diğer yarısı kupkuru kalmıştı.

Yeni bir sözleşme yapması birkaç ay sürdü. Freddy elbette Royal'e geri dönmesini istiyordu ama onun yerine Universal'da çalışmaya başladı. İlk başlarda haftada iki kez yürüyüşe çıkıyorlardı ama Freddy kaybettiği zamanı telafi ediyordu, bu da daha çok çalışmak anlamına geliyordu.

Margaret'in ailesi arasındaki kavga o zaman başlamıştı. Aynı zamanda o gün için ayrıldığımız yerdi.

Kayıt bitiyor ve kulaklıklarımı çıkarıyorum, telefonumu ve not defterimi bir kenara koyuyorum, gelgitin ulaşamayacağı bir yerde kumdan bir kale inşa eden genç bir aileyi izliyorum, etrafına bir hendek kazıyorum ki sonunda su yükseldiğinde şeyi devirmesin.

Yani, muhtemelen öyle olacak, ama en azından denediklerini bilecekler.

Yıllar önce bir keresinde, üniversitedeyken ve giriş seviyesinde bir yazarlık dersi alırken, bir ödevin parçası olarak babamla "röportaj" yapmıştım.

Bana Oklahoma'da büyüdüğünü ve Kaliforniya'ya taşındığında ilk kez okyanusu gördüğünü, annemle üniversiteden yeni mezun olduklarında orada anlattı.

Keşke tüm konuşmayı kaydetmiş olsaydım. Kaydetmedim. Ama notlar aldım, yazdım ve birkaç şey hafızamda net ve keskin bir şekilde yer etti.

Okyanusu ilk gördüğünde, onu dehşete düşürdüğünü söyledi. Başını döndürmüş, neredeyse midesini bulandırmış ve gerçekten çok *korkmuş*. Herhangi bir şeyin bu kadar büyük olabileceğinden. Bu kadar güçlü. Bu kadar doğal ve kontrol edilemez, toplumun itibar edemeyeceği ve asla tam olarak evcilleştiremeyeceği bir şey. Bana hayatında sadece iki kez daha böyle hissettiğini söyledi.

"Kız kardeşin doğduğunda," dedi, "sonra da sen."

"Vay be, teşekkürler baba. Bunu duymak harika," diye cevap verdim ve o da sırttı. O da benim gibi sırttan biriydi.

"Kurgu dışı yazmayı öğreniyor olman gerekiyordu, değil mi? Size gerçeği söylemeliyim. Hayatımda üç kez gerçek bir merak hissettim. Ve o kadar çok şey vardı ki, vücudum çatlaklarla örümcek ağı gibi olabilirmiş gibi hissettim. Gerçekten. Ve sonra da mutluydum, eğer bundan bahsetmediysem."

"Kesinlikle yapmadın," dedim.

"Ona ulaşıyordum," diye şaka yaptı. "Ama ilk his bu değildi. İlk his şuydu *Lanet olsun, bu tam bir insan. Bu nasıl mümkün olabilir?*"

Çok fazla küfretmezdi, çünkü annem küfretmeyi sevmezdi, ama bazen, ikimiz olduğumuzda, vurgu yapmak için iyi bir *bok* ya da *cehennem* atardı.

Neden onu kaydetmedim? Derin bir acıyla tekrar düşünüyorum.

Ve aynı hızla sırtımda bir esintinin dalgalandığını hissediyorum ve bunu kaydetmeme gerek olmadığına inanmak -ya da belki sadece umut etmek- çok zor.

Belki de buradadır, atomları yeniden dağıtılmıştır, evimizin yakınındaki nehre serptiğimiz küller şimdi etrafımdaki kumlara karışmıştır, aşkı her zamanki gibi kalıcı ve inatçıdır.

Aşk elinizde tutabileceğiniz bir şey değildir ve bunun asla kaybedilemeyecek bir şey olduğu anlamına geldiğine inanmak zorundayım.

Telefonumu tekrar elime alıyorum ve iki yıldır boş bıraktığım bir mesaj dizisini açıyorum. Sadece babamın numarası olan.

Bu mektupta hiç kimseye mükemmel bir şey söylemek istiyorum, ancak dünyadaki tüm zamana rağmen kelimeleri bulamıyorum. En fazla iki kelimelik bir mesaj yazabiliyorum.

Teşekkür .

Mesajı gönderdikten hemen sonra telefonum titriyor ve neredeyse dilim tutuluyor.

Ama -belki de belli ki- babam bana mesaj atmıyor.

Bu tek *kelimelik* bir mesaj ve nedense gerçekten de mükemmel bir mesaj gibi geliyor.

Merhaba, Hayden yazıyor.

Merhaba, cevap yazıyorum.

Bu gece ne yapıyorsun?

OLD MO'S SUGAR House başından beri hit.

Bir , tüm dış cephe üç ayrı tonda *buzlu pembeye* boyanmış. Geçen zaman nedeniyle biraz yıpranmış ama yine de çocukluk hayallerimin mekânı gibi görünüyor. Ray's ya da Atomic Café ile aynı türden yemekler ve aynı türden saçma sapan bir servis.

Eğer burada bir latte isteyecek kadar iletişimsiz olsaydınız, *eminim* ki personelden güzel bir "çok yaşa" *cevabını alırdınız*.

Servis elemanımız tehlikeli derecede sıcak tabaklarımızı getirdiğinde, Hayden'ın bakışlarının çelik kesilmiş yulaf ezmesinin yanından geçip soslu bisküvilerime ve kısa krep yığınma yöneldiğini fark ediyorum.

"Şu anda hüzünlü bir savaş gelini gibi görünüyorsun," diye takılıyorum ona, "pencereden bebeğinin eve dönmesini bekliyorsun."

"Ne?" Aniden başını kaldırıyor, bisküvi sersemliğinden kurtulmak için gözlerini kırıştırıyor. "Bir ısırik ister misin?" Teklif ediyorum.

"Hayır," diyor, " değil."

"Emin misin?" diye sordum. "Gerçekten umurumda değil." Bisküvi kâsesini ona doğru itiyorum. "Belki sadece bir ısırik," diyor ve çatal bıçağını alıp küçük bir parçayı düzgünce kesiyor

bisküvilerden birinden koparıp tabağının üzerine attı ve dudaklarının arasına sıkıştırdı.

Gözleri cam gibi oldu. Boğazından küçük bir mırıltı çıkıyor. Öne doğru eğilip kestiği bisküvinin kalanını tabağına koyuyorum. "Vay canına," diyor sonunda.

"İyi mi?" diye soruyorum. "Çok," diyor.

"Neyin daha iyi olacağına bahse girerim biliyor musun?" Ben sorarım. "Ne?"

"Pembe gıda boyası," diyorum kreplerimi keserken.

Homurdanıyor. "Bunun bir tadı olduğunu sanmıyorum."

"Belki değil ama bir *etkisi* olurdu. Pembeyi *hissederdim*."

Eğri büğrü sırtıyor ve kalbim yerinden fırlıyor. "Hisseder miydin? Pembe bir *his*?" Bir an düşünüyorum. "Sanırım güneşin doğuşunun baş döndürücü kısmı gibi bir şey."

"Gün doğumunun baş döndürücü kısmı," diye tekrarlıyor.

"Evet, gün doğumunun çoğunlukla nasıl bilirsin... huşu içinde ya da ? Derin bir his gibi mi?"

"Hayır," diyor.

"Benim için öyle," diyorum. "Ama her şeyin pembe olduğu bir an var. Pembe-limonata pembesi. Ve neredeyse aptalca hissettiriyor. Sanki gökyüzü oynuyor. Doğada olabileceğine şaşırdığım bir renk. Ama olabildiğine göre, bisküvilerde de için hiçbir neden göremiyorum."

Gülüyor, ağzına bir lokma daha bisküvi tıkıştırırken başını kendi kendine sallıyor.

"Ne?" Dedim.

"Bir kez olsun gökyüzünün oyun oynuyormuş gibi göründüğünü düşünmedim."

Omuz silkiyorum ve kahvemi yudumluyorum. "Saçmaladığımı düşünüyorsun," diyorum, yarı ifade, yarı soru.

"Bence sen çoğu insanın yaşadığından daha ilginç bir dünyada yaşıyorsun," diyor ve tam kalbim hayal kırıklığıyla, bir tür yalnızlıkla çarpmaya başlarken ekliyor, "ve keşke ben de o dünyada yaşayabilseydim."

Yüzümün güldüğünü hissediyorum. "Seni bir ara götüreceğim." "Çok isterim," diyor.

- - -

AFTER BREAKFAST-FOR-DINNER, IT'S İkimizin de henüz eve gitmek istemediği açık, ancak ikimizin de evime geri dönmeyi önermeyeceği de bir o kadar açık. Halka açık bir yerde olduğumuz sürece profesyonel olmasa da arkadaşça .

Old Mo's'un etrafında bir süre yürüyoruz, ama burada şirin ya da ilginç hiçbir şey yok - lokantadan çok daha yeni bir sanayi kompleksinin içinde sıkışıp kalmış durumdayız. Arabalarımıza vardığımızda, "Şimdi ne yapmamız gerektiğini biliyorum," diyorum ve yüz ifadesi o kadar şüpheli ki, sadece bir fıçı pembe gıda boyası arabasında seks yapmamız için kendini hazırladığını varsayabiliyorum.

Ondan uzaklaşıp iki sıra ötede park etmiş olan kendi kiralık arabama doğru ilerliyorum. "Beni takip et," diye , arabanın kilidini açıyorum.

Soru sormuyor, sadece başını sallıyor.

Margaret'in evinde elimi sıkmakta tereddüt ettiği günü hatırlıyorum ve o zamandan bu zamana olan değişim beni o kadar sıcak hissettiriyor ki yolda klimayı çalıştırmak zorunda kalıyorum.

- - -

HAYDEN FOLLOWS ME Karanlıktan geçerek, çimenli kum tepelerinin arasından ahşap platformdan sahile çıktık.

"Şimdiye kadar plajdan bıktın mı?" Grande Lucia'dan sadece yarım blok ötede olduğumuzu göz önünde bulundurarak soruyorum.

"Hiç gitmedim," diyor. "Çok büyük bir plaj insanı değilim."

Ona bir bakış attım. "*Sort insanı* değilken *plaj insanı* olmak zor."

"İyi *poi-fuck! Kahretsin!*" Platformda yana doğru yalpaladı, beni bedenimden yakaladı ve korkuluklara doğru çekti.

"Ne! Ne!" Gözlerimi önümüzde uzanan patikada gezdirerek bağırıyorum. Bir kuyruk yürüyüş yolunun kenarından kayarak kum tepelerinin arasında kayboluyor.

"Sadece küçük bir yılan," diyorum yatıştırıcı olmaya çalışarak. "Yılanlardan *nefret ederim*," diyor.

"Ormanda oynayarak büyüdüğünü sanıyordum," diyorum.

"Yaptım," diyor, "ve ne zaman bir yılanla karşılaşsak, tamamen ilişkimi kesmek ve birlikte takıldığım çocuklar fark etmesin diye olmamış gibi davranmak zorunda kaldım."

Tekrar ilerlemeye başlıyorum ve kolları belime dolanıyor, beni kendisine doğru çekiyor.

"Sorun yok," diyorum, ellerinden kurtulmaya çalışarak. "Gitti."

"Tam kenardan vurmak için bekliyor olabilir," diyor. "Öyle değil," diyorum ona.

"Bunu nasıl bilebilirsin ki?" diyor.

"Biliyorum," diye ısrar ediyorum. "Bağlantını koparıp böyle bir şey olmamış gibi davranamaz mısın?"

Başını sallar. "İşe yaramayacak. Senin önünde kendimi küçük düşürmekten korkmuyorum." Alınmış gibi yapıyorum.

"Demek istediğim, bunun için benimle dalga geçtiğini hayal bile edemiyorum."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Eğer yardımı olacaksa denemeye hazırım." "Kalbin bu işin içinde olmayacak," diyor. "İşe yaramayacak."

"Neredeyse suya varmak üzereyiz," diye belirttim. "Hadi koşalım."

"Etek giyiyorsun," diyor.

Şu anda yüzümde tam bir Cheshire kedisi sırtışı olduğuna eminim. "Buradaki erdemim için endişeleniyor musun?"

"Ayak bilekleriniz için endişeleniyorum," diye açıklıyor. "Isırılmanı istemiyorum."

"Isırılmayacağım," diye söz veriyorum ve tekrar ilerlemeye başlıyorum.

"Hayır, hayır, hayır." Aceleyle peşimden geliyor, eğilip beni ayaklarımın altından çekerek kollarına alıyor.

Yılanın kaybolduğu yerden koşarak geçip karşıdaki korkuluğa olabildiğince yaklaşıyor, sonra da yürüyüş yolunun tam ortasına geri dönüyor. Ona beni indirebileceğini, bunu yapmak zorunda olmadığını söylemeye çalışıyorum ama çok gülüyorum.

Kumsala ulaştığımızda yavaşlıyor, otlar ve gizli sürüngenler artık arkada kalıyor.

"Benim için ayak bileklerini riske attığına inanamıyorum," diye takılıyorum, ay Hayden'ın başının arkasında parlıyor.

"Pantolon giyiyorum," diye hatırlatıyor bana.

"Isırılmış olsaydım *seni* suçlamazdım," diyorum.

"*Ben olsam* kendimi suçlardım." Durdu ve beni tekrar ayağa kaldırmak için biraz eğildi. Ön kolu elektrik yüklü bir şekilde kalçalarımın üstüne sürünüyor, bu sırada eteğimin altından kayıyor ve ayaklarım kumla buluştuğunda beni titriyor ve dizlerimin bağı çözülüyor.

"Özür dilerim," diyor kalın bir sesle, eteğimi tekrar yerine çekmek için uzanıyor ve ellerinin kumaş üzerindeki hafif çekişi umduğu serinletici etkiyi yaratmıyor. Bunun yerine göğüs göğüse duruyoruz, karanlık etrafımızda uğulduyor, sanki rezonansta titreşen iki akort çatalı gibiyiz.

Paniklemeye başlıyorum, çünkü bu ne kadar çok olursa - kendimizi arkadaşta başka bir şey gibi davranırken bulursak - arkadaşım *olmaya* devam etme olasılığının o kadar az olduğunu düşünüyorum ve sadece birkaç hafta olmasına rağmen onu özleyeceğim.

"Suya inelim mi?" Biraz fazla yüksek sesle soruyorum ve onun beni takip edip etmediğini bile kontrol etmeden o tarafa doğru yürümeye başlamak için topuklarımın üzerinde dönüyorum.

Elbette öyle ve uzun adımlarıyla neredeyse anında bana yaklaşıyor.

Okyanusun kenarına varmadan hemen önce duruyoruz ve oturuyoruz, bacaklarımız kumun üzerinde uzanıyor, gözlerimiz karanlık ufukta.

"Senin hayatın nasıl?" Ben soruyorum. "New York'ta."

Bana bakıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Seni sadece bu balonun içinde tanıyorum," diyorum. "Bu biraz garip."

Bir dakika düşünür. "Şey, çok çalışıyorum." Gözleri tekrar benimkilere kayıyor. "Eminim sen de çalışıyorsundur."

Başımı salladım.

"Her zaman meşgulüm," diyor.

"Hoşuna gidiyor mu?" diye soruyorum.

Başını bir yana eğiyor, dudakları aralanıyor. "İşle meşgul olmayı seviyorum," diyor. "Ama bazen tempo beni etkiliyor. Ya da belki öyle olmuyor, ama sonra böyle bir yere geliyorum ve..." Bir kolunu okyanusa doğru uzatıyor.

"Güzel, değil mi?" Ben de öyle dedim.

"Eskiden başka bir yerde yaşasaydım çok sıkılacağımı düşünürdüm" diyor. "Bu garip çünkü aslında ıssız bir yerde büyümeyi seviyordum. Belediye başkanının ailesinin mikroskop altında olması dışında."

"Ben de," diyorum. "Yani, küçük kasabaların kesinlikle dezavantajları var. Özellikle de dedikodu söz konusu olduğunda. Ama buranın temposunu seviyorum."

"Ya Los Angeles?" diyor.

"Ben de orayı seviyorum," diyorum. "Yani, yemekler harika, her gün güneşli ve orada iyi bir arkadaş grubum var."

"Hep orada mı olmak istiyordun?" diye soruyor.

"Yazdım," diye itiraf ediyorum. "Yazmaya Audrey'nin başına gelenlerle başa çıkmak için başladım ve sonra, alakasız bir şekilde, Hollywood'a her zaman takıntılıydım. Dergileri *çok severdim* ama ailem onlara asla para harcamazdı, bu yüzden markette bir reyonda oturup kıyafetler, güzellik trendleri ve ünlüler hakkında okurdum. Annem beni bulduğunda her zaman çok sinirlenirdi. Bir süre kasada beni beklerdi ve ben hala dergileri yerine koymak zorunda kalırdım."

"En azından yeniden saklanacak kadar kibardınız," diyor diplomatik bir şekilde.

"Oh, yeniden saklamalısın," diye kabul ediyorum. "Peki ya sen? New York senin hayalin miydi?" "Gerçekten bir hayalim yoktu," diyor. "Bir şey varsa, sanırım o da Çünkü en iyi arkadaşımın babası da tamirciydi ve sürekli onun boktan VW minibüsü üzerinde çalışıyorduk. Ama ailem üniversiteyi gerçekten çok zorladı ve sonra Purdue'ye girdim, ki bu bir şoktu çünkü okulda sadece son iki yıl gerçekten başarılıydım. Sonra birinci sınıfta yazmaya başladım ve devam ettim. Mezun olduktan sonra Chicago'da staj yaptım ve bu iş kadrolu yazarlığa dönüştü.

"Aslında hiç ayrılmayı planlamamıştım ama New York'ta daha iyi bir iş çıktı ve ben de yeni ayrılmıştım, bu yüzden bir süreliğine uzaklaşmanın iyi olabileceğini düşündüm. Üniversiteden en iyi arkadaşım da orada yaşıyor, bu da iyi oldu. Onun evlenmesini ve bir çocuk sahibi olmasını izlemek."

Ona bakıyorum. "Sen Hayden Amca mısın?"

"Tabii ki hayır," diyor sertçe, "Ben Nayda Amca'yım."

Kahkaha içimde dalgalanırken başımı omzuna yaslamama izin veriyorum. "Ah, affedersiniz," diyorum. "Tahmin etmeliydim."

Çenesi aşağı eğiliyor ve gülümsüyor, ağzı benimkine çok yakın, gözleri yumuşak. Bir saniye kadar uzun bir süre sonra, "New York'a hiç geliyor musun?" diye soruyor.

"Yılda birkaç kez," diyorum. "Peki ya sen? Hiç Los Angeles'a gittin mi?"

"Pek sık değil," diyor.

Başımı sallıyorum. fazla yapamayacağımı hissedene kadar birbirimizin gözlerine bakmaya devam ediyoruz, ağızımı onun dolgun alt sürmeden, onu tatmadan, dilinin sıcaklığını hissetmeden olmaz.

Kendimi geri çekiyorum ve arkama yaslanıp gökyüzüne bakarak nefes almayı bekliyorum. "Eski sevgilinle ne oldu?" diye soruyorum ve *bu*, aramızda yükselen kuru çok daha başarılı şekilde söndürüyor.

Omzunun üzerinden bana doğru bakarken kaşları çatılıyor.

"Chicago'daki," diyorum. "Sen New York'a gitmeden önce." "Ah."

Suya doğru geri döndü. "Piper."

"Piper," diye yanlışlıkla yüksek sesle tekrarlıyorum ve sesimdeki çaresiz merak ve (umarım ince) kıskançlık karışımını duymamasını umuyorum. "Ona ne oldu?"

Boğazımı temizliyor ve cevap vermeden önce bir süre düşünüyor. "Birlikte çalışıyorduk. Yani, o orada çalışmaya başlamadan önce zaten çıkıyorduk. Üniversiteden beri. Ama aynı terfi için başvurduğumuzda iki yıldır birlikte çalışıyorduk."

"Oh, kahretsin," diyorum. "*Biliyor* muydun?"

Dudaklarında hiç de inandırıcı olmayan bir gülümsemeyle arkasına bakıyor. Küçük de olsa bu ifade onu biraz vahşi gösteriyor. "Bu benim fikrimdi. Ben başvuruyordum ama onun başvurabileceğini düşündüm. Sonra işi aldım ve aramız çok hızlı bozuldu. Ben de başka bir iş buldum, o işi bıraktım, onun yerine onu terfi ettirirler ve biz de... bilmiyorum, eski halimize döneriz diye düşündüm. Ama bunun yerine ondan dört ay önce işe başlamış olan başka birini terfi ettirdiler ve her şey daha da kötüye gitti."

"Çok özür dilerim," diyorum. "Kulağa *korkunç* geliyor."

"Yıllar önceydi," diyor. "Ama dürüst olmak gerekirse, son ciddi ilişkiydi."

"Gerçekten mi?" Ben de öyle dedim.

Başını sola doğru eğiyor. "Bunun şaşırtıcı olduğuna inanmakta zorlanıyorum." "Sizi *rastgele* biriyle çıkarken hayal etmek daha da zor," diyorum.

"Ben pek sevmiyorum," diyor. "Sadece iş gibi geliyor."

"Yalnızlık çekiyor musun?" Olabilecek en masum şekilde söyledim ama ağızımdan kaçırılmaz utançtan *karıncalanıyorum*.

Ama beni ciddiyetle inceliyor, sanki açıkça yatmak istediğin birine bunu sormak gayet normal bir şeymiş gibi. "Bazen ben..." Tereddüt ediyor.

"Bana anlatabilirsin," diyorum, neredeyse fısıltıyla.

Çene kasları sızıyor. "Bazen *bunu* özleyorum. Birine yakın olmayı. Dokunulmayı. Sadece seks değil yani."

Tenimdeki karıncalanma içe dönüyor, *damarlarım* şimdi hevesle uğulduyor. Yanımdaki kumu anlamlı bir şekilde oksuyorum. O kadar uzun süre kıpırdamıyor ki, sonunda arkasına yaslandığında bana katılmayacağını çoktan kabul etmiş oluyorum, uzun bedeni kaskatı ve aşırı bilinçli. Yavaşça, bir tepki için yüzünü izliyorum, bunun çok fazla olduğuna dair herhangi bir işaret için, ben

Ona yaklaşıyorum, başımı omzunun hemen içindeki çukura yaslıyorum. Bir elimi göğsüne koyuyorum ve derin bir nefesle genişliyor, böğründeki kaslar aramızda gevşiyor gibi görünüyor.

Bir elini benimkinin üzerine koyarak onu cüceleştiriyor ve zaten pek çok yerimize dokunuyor olmamıza rağmen, tesadüfen, bu amaçlı temas beni hoş bir şekilde ürpertiyor. Gözleri dalgalanarak kapanıyor, koyu renk kirpikleri yanaklarının üst kısımlarını öpüyor.

"Buna bayılıyorum," diye geveliyor bir saniye sonra, aceleyle, sanki düşünce beyninden dudaklarına gitmiş gibi ve bunu söyler söylemez gerilmesine bakılırsa, sanırım tam olarak böyle olmuş olabilir.

"Ben de öyle," diye fısıldıyorum ve bu onu yatıştırıyor. Kendimi daha yakına bırakıyorum, diğer kolu sırtımın altından kıvrılarak bana dolanıyor. Biraz kıpırdanıyorum, huzursuzum ve o da elimi kendi elinin altında sıkıyor, o da kayıyor, yan dönüyor, kollarımız ve uzuvlarımız ben de benimkinin üzerinde olana kadar yeniden düzenleniyor, onun büyük kaşığına orta boy kaşık.

Kalp atışlarını kürek kemiğimde hissedebiliyorum ve şimdi eli karnımın üzerinde, hafifçe kendi birinin üstünde. Sırf arkamdaki duvarı daha fazla hissetmek için derin bir nefes alıyorum. "Bunu seviyorum," diye itiraf ediyorum, tekrar ona sokuluyorum.

"Ben de," diye fısıldıyor kulağımın dibinde.

Sırtıma sertçe yaslanıyor ve çok fazla hareket etmemek için kendimi zor tutuyorum, ama bu bir çaba. Kendimi heyecanlı ve coşkulu hissediyorum. Bir sonraki sıcak nefesi başımı eğmeme neden oluyor ve eli benimkinin üstünden geçiyor, bana dokunmuyor ama yine de bana dokunuyor.

Elimi yukarı kaldırıyor, kulağıma doğru bir iniltiyle tamamen göğsümün üzerine getiriyor. Kendimi ona doğru geri itiyorum ve o da daha yukarılara kayıyor, gömleğimin yakasına ulaşıyor, gömleğimi kendim aşağı çekmeme izin veriyor, sıcak nefesi çıplak tenimde dans ediyor. Eli benimkinin etrafında sıklaşıyor, beni kavramadan kavlıyor. Aramızdaki sürtünmeyi bulmaya çalışarak geri bastırıyorum ve o da bu fırsattan yararlanarak elimi aşağıya doğru yönlendiriyor, sol göğsüm ay ışığına maruz kalana kadar yakayı aşağı çekiyor. "Tanrım, Alice," diye tıslıyor. "Birlikte çok iyi olurduk."

Elimi istediği yere koyarken inliyorum, meme uçlarımı kendi parmaklarımın arasında yakalıyorum. "İstiyorum," diye fısıldıyorum.

"Şimdi olmaz," diyor. "Tüm bunlardan sonra hala istiyorsan..." Dudakları boğazımın kenarına değdiğinde sözünü kesiyor, tam olarak öpmüyor, sadece alay ediyor.

Elimi merkezimden aşağı, eteğime doğru sürüklüyor. Kalçalarımın arasındaki baskıdan dolayı kıpırdanıyorum ama eteğime ulaşana kadar hareket etmeye devam ediyor ve sonra elimi kumaşın altından geçirerek avucumu kendime doğru yerleştiriyor. Kendimi ona geri çekiyorum ve o da nazikçe elimi kavıyor.

Küfrediyor, arkamdan itiyor ve his kan dolaşımda havai fişek gibi fırlıyor. "Sadece dokunmamız gerekiyordu," diye mırıldanıyor.

"O zaman dokun bana Hayden," diyorum.

Eli benimkinden kurtuluyor ve göğsümün üzerinde yukarı doğru kayıyor, sıkıyor, yoğuruyor. Kumaşı tekrar aşağı doğru iterken bir çılgık atıyorum ve ağzının çıplak tenime dokunması için çaresizce geriye doğru eğiliyorum. Bunun yerine onu güvenle saçlarıma gömüyor ve istediğim şeyi yapıyor.

Bana dokunuyor. Başparmağını kabaca meme ucumun üzerinde gezdiriyor, sonra bir iniltiyle işaret ve orta parmaklarının arasında yakalıyor. Açlıkla ona doğru dönüyorum, kemerine uzanıyorum. Bileğimi yakalıyor, beni sakinleştiriyor. "Sana dokunuyorum, unuttun mu?" diyor ve elimi nazikçe tokadan çekiyor. Boynunun kenarına koyuyor, sonra elini kalçalarımın arasına sokuyor.

Parmaklarının üzerinde yumuşakça kaymasıyla nefesim kesiliyor, bacaklarım ayrılıyor. Gözleri sarhoş bir şekilde beni izliyor ve kendimi ona karşı hareket sertçe yutkunuyor, "Çok ıslaksın."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum.

Yüzünü tekrar boynuma gömüyor, elini sanki büyük bir çabayla uyluğumun iç kısmına doğru kaydırırken hayal kırıklığına uğramış bir inilti içinde titreşiyor. "Yarın gece ne yapıyorsun?" diyor sonunda.

Şaşkınlık içimden sığ, soluk soluğa bir kahkaha çıkarıyor. "Neden?"

"Çünkü bence dışarı çıkmalıyız," diyor. "Çok fazla insanın ve çok parlak ışıkların olduğu bir yere."

Ben şahsen sıcak, karanlık, rahat ve özel bir yerde olmayı tercih ederim.

"Yapamam."

Bir an duraksıyor, sonra başını *sallıyor*, yüz ifadesi *fermuarını* çekmiş gibi görünüyor, yattığımız pozisyonun hiç *de işle* ilgili *olmamasına* rağmen, çığ ve samimi bir halden soğuk ve neredeyse işle ilgili bir hale geçiyor. "Elbette," diyor, sanki bunu bekliyormuş gibi, sanki çizgiyi aşan her zamanki gibi benken *o* olmuş gibi.

"Hayır, Hayden!" Elini tuttum ve aramıza çektim. "Yani, *yapamam*. Yarın annemi görmeye gideceğim."

"Ah." Kaşları şaşkınlıkla yukarı doğru kalkıyor, sonra yavaşça çatılıyor. "Bu senin için stresli mi?"

"Hayır, pek sayılmaz," diyorum. Bu sadece kısmen bir yalan. *Kısmen kesinlikle* stresli, ama aynı zamanda güzel ve eğlenceli ve diğer her şey, aralıklarla.

"Sensiz burası çok yalnız olacak," diyor ve ben eski bedenimin yapışkanlığının asla tamamen geri kazanılamayacağı kumun içinde erimemeye çalışıyorum.

"Benimle gelebilirsin," diyorum. Ürktüğünü görünce aceleyle ekliyorum: "*Annemle tanışmaya gelmek* gibi değil. Sadece, misafir ağırlamaktan her zaman mutlu olur. Evi de *çok aydınlık* değil ama özel de *değil* çünkü *o* da orada, artı bir sürü tavuk var, neyse *boş* ver. Sadece bir fikir."

"Bu garip olmaz mıydı?" diye soruyor, bakışları daralıyor. "Yani, ne olduğunu nasıl açıklayacağız..." Görünüşe göre *ne olduğumuzu* ya da *aramızda neler olup bittiğini* söylemek istemiyor.

Ama söylediklerimde ciddiydim: "Annem harika bir ev sahibidir aslında. Bu onun tutkularından biri. Yıllar boyunca eve pek çok arkadaş getirdim. Seni ağırlamayı çok ister."

Düşünüyor.

"Baskı yok." , aramızda daha saygıdeğer bir mesafe vardı. "Sadece şehir dışına çıkmak istiyorsan."

O da aynısını yapıyor, hâlâ sessiz, yüzü ciddi ve gözleri dalgaları izliyor.

Yanaklarım yanmaya başladı.

"Kibarlık olsun diye beni davet etmeni istemiyorum," diyor aniden.

Bakışlarım ona doğru kayıyor. "Etmiyorum," diye söz veriyorum. "Ve kibarlık olsun diye evet demeni *gerçekten* istemiyorum."

"Unutuyorsun," diyor, "asla kibarlık olsun diye bir şey yapmam."

Güldüğümde uzanıp dudaklarıma hafifçe dokunuyor, hafif ve kısa. "Gitmeyi çok isterim."

Ben de ona karşılık veriyorum. "Güzel."

Ve sonra, sanki hiç istemiyormuş gibi hızla öne eğilip yanağımdan öpüyor. "Seni arabana kadar geçireyim," dedi ve ayağa kalkmaya başladı.

"Beni *taşıyacağımı* mı söylüyorsun?" diye takılıyorum. "Buralarda yılanlar olduğunu duydum."

MARGARET ANSWERS HER Cumartesi sabahı kendi kapıma geldim ve o kadar hazırlıksız yakalandım ki beni karşıladıktan sonra üç saniye boyunca öylece bakakaldım.

"Jodi nerede?" İçeri girip ayakkabılarımı çıkardığımda nihayet soruyorum.

Margaret kısaca "İzin günü," diyor ve beni koridora götürüyor. "Bugün dışarıda olmak için çok sıcak. Oturma odasında oturmamızın sakıncası var mı?"

"Bana uyar," dedim ona.

Önce mutfığa uğruyoruz ve bir kutu renkli donmuş makaronu bir tabağa silkeliyor. "Kahve? Çay?"

"Kahve," diyorum. "Ama kendim alabilirim."

Beni tencereye doğru yönlendiriyor, kendime bir fincan dolduruyorum ve dolabın altındaki kavanozda şekeri buluyorum. "Bir tane ister misin?" diye soruyorum.

"Benimki içeride bekliyor zaten," diyor ve ben de onu ilk tanıştığımız odaya kadar takip ediyorum. Bugün hava o kadar sıcak ki, klima bile yetişemiyor. Hava sert ve nemli. Benim için bile biraz fazla.

Sadece beni sıcak kahve içmekten alıkoyacak kadar değil.

Tadına baktığımda irkilmiş olmalıyım çünkü Margaret gülüyor. "Pekala, pekala, genelde kahveyi ben yapmam."

"O kadar da kötü değil," diyorum.

Bir yudum daha deniyorum. Tepkim onun tekrar gülmeye başlamasına neden oluyor ve bu bulaşıcı. Kıkırdamalarımı dizginlerken kupamı bir kenara bırakıp kayıt cihazımı çıkarıyorum. "İşte bugün o gün."

"Bugün günlerden ne?" Gümüş kaşları yukarı doğru kalkıyor ama yüz ifadesindeki bir şey bana bunun rol olduğunu söylüyor. Aslında o da bugünkü röportaj için en az benim kadar heyecanlı.

"*Senin* hikayen haline geldiği gün," diyorum, kaydı başlatmak için düğmeye basıyorum ve cihazı aramızdaki masanın üzerine koyuyorum.

Bir elini omzunun üzerinden geçiriyor, inandırıcı olmayan bir *pishposh*. "Sana söyledim: Hepsi benim hikayem. Benimki gibi bir aileden geliyorsanız, bir bütünün parçasısınız, yorgandaki bir kare gibi. Ne zaman belli bir yöne doğru çekmeye çalışsan, direnecek yüzlerce kare daha vardır. Sizi geri çekmek için."

"Anlıyorum," diyorum. "Ama bugün o kareleri görmezden gelmeye çalış. Senin yerinde olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum."

Kocaman gülümsüyor. "Bir süre için," diyor, "saf sihirdi."

The Story

THEIR VERSION: Bir kalede büyümek nasıl bir şey olmalı!

- - -

HER VERSION: Bir kalede büyümek nasıl bir şey?

Daha siz istemeden istediğiniz her şeye sahip olmak nasıl bir şeydir? Henüz yürümeye başlayan bir çocukken yemeğinizin bir şef tarafından tabaklanması nasıl bir şeydir?

Ringling Bros. ve Barnum & Bailey Sirki'nin beşinci doğum gününüzde gösteri yapması nasıl bir duygu?

Noel zamanında evinizin arkasındaki tepeye kar yağması ve tüm yazı özel portakal bahçelerinizde dolaşarak ve çit labirentinde, şapelde ya da bir dizi Yunan çılgınlığında saklambaç oynayarak geçirmek? Atların, köpeklerin, kuğuların, zebraların ve tavus kuşlarının pencerenizin önünden geçip gittiği, elinizden yemek yiyecek kadar size bağlı bir şekilde büyüme mi?

Büyük bir merdivenin tırabzanından aşağı kayarken kolunuzu kırmak ve ailenizi helikopterle hastaneye götürmek nasıl bir şeydir? Ön kapınızdan o kadar uzakta, on metrelik bir taş duvarın içinde yaşamak, ötesindeki her şey başka bir dünya olabilir mi?

Babanızın annenizi deliler gibi sevmesi nasıl bir şey? Doğum gününde kahvaltı salonunu - çünkü sadece kahvaltı için bir oda var- saksıdaki papatyalarla doldurduğunda, anneniz gözlerini devirir ama güler de, çünkü onun kaprislerinin bile sahip değildir, ama kocasının tekrar tekrar "*seni seviyorum*" demeye çalıştığı yüzlerce yolu anlar?

Onlar daha küçükken -Margaret ve kız kardeşi Laura- hayat sarı altından titreşimler halinde gelirdi. Hatırladığı şey sıcaklıktı. Kahkahalar. Annesi karnına ahududu üflüyordu. Babası kızlarının takması için papatya zinciri yapmaya çalışıyor ve başaramıyordu. Kuzeni Ruth'un saçlarını örmesini, teyzesi Francine'in onu ata bindirmesini. Büyük teyzesi Gigi ile Yedinci Cadde boyunca uzanan parlak mağazalardaki parfüm reyonlarında gezinmek. Büyükannesi Rosalind kütüphanede ona kitap okurken, Margaret onun kucağına oturmuş Rosalind'in kaşmir kazağının üzerinde duran inci dizisiyle oynarken, büyükbabası Gerald pencerenin kenarında pahalı bir puro içiyordu.

Prömiyerlere, balolara, galalara gitmeden önce anne ve babasına iyi geceler öpücüğü verdiğini ve annesinin sabun kokusunu, dudaklarındaki o çok nadir görülen leylak rengi boyayı sevdiğini hatırlıyor. Laura ile oyun odalarına kurulan çadırdaki buluşmak için yataktan gizlice çıktıklarını - çünkü sadece oyun oynamak için bir oda vardı - ve bütün gece kıkırdarak, fısıldayarak ve resimli kitaplarına el feneri tutarak uyanık kaldıklarını hatırlıyor.

Özellikle en iyi hatırladığı bir gün var. Yaz sonunda, henüz sıcaklar bastırmamışken, anne babası ve kız kardeşiyle birlikte bütün günü süslü fayanslarla kaplı açık havuzda geçirdiği bir Pazar günü - kapalı karıştırılmamalı. Annesiyle dalma alıştırması yaptığını hatırlıyor. Babasının onu yukarı, yukarı, yukarı fırlattığını, sonra yüzeye çarpmadan hemen önce yakaladığını hatırlıyor.

Ve küçük kız kardeşinin elini tutarak, havuzun olabildiğince hızlı koşarak, yeterince hızlı olurlarsa, yeterince çok çalışırlarsa, batmadan suyun yüzeyinde yelken açabileceklerine ikna olmuşlardı.

Hâlâ bu günü, bir tür *önceki* resim gibi sık sık düşünüyor. Son altın gün. Ondan sonra dünya maviye döndü. Sanki su yüzeyinin altına daldığında olduğu gibi, Soğuk tonlar gözlerine vurmuş ve bir daha hiç gitmemişti.

Ondan sonra, Margaret'in anıları farklı. Kavgalar, bazen çığlıklar, bazen fısıltılar. Çarpılan kapılar. Pürüzlü mavi cümleler, kapılardan ve duvarlardan sızan.

-Anne olman umurunda mı? Onları seviyor musun-

-yine bütün saatlere kadar, ne istersen yapabilirsin, ama ben burada olmalıyım-

-evlendiğim kişi değil, yakın bile değil-

-Madem hayatından bu kadar nefret ediyorsun, neden hala yaşıyorsun?

Büyükannesi Rosalind'in onu ve Laura'yı yeni dadılarıyla tanıştırdığını hatırlıyor ve bunun bir ceza olduğundan o kadar emin hissediyordu ki, keşke neyi, ne için yanlış yaptığını anlayabilseydi. Her zaman başını belaya sokuyordu; sıyrılmış dizler, halılar üzerinde çamurlu izler ve kırılmış vazolar şeklinde. Her şey olabiliirdi.

Yemek masasında - masalardan biri sadece akşam yemeği içindi - tüm aile ile birlikte sessiz yemekler yediklerini, sonra bir gün küçük masanın oyun odasına taşındığını ve kendisinin ve kız kardeşinin tüm yemeklerinin diğerlerinden ayrı olarak orada yendiğini hatırlıyor.

Bazen anne babasını görmeden günler geçirirdi ve daha da kötüsü, her nasılsa, iyi geceler dilemek için teker teker geldikleri yorgun, kızgın ya da acı çekmiş görünürlerdi.

Tüm kıyafetlerinizin bedeninize uyacak şekilde dikilmesi, ayakkabılarınızın siz istemeden çözülmesi, kuaförünüzün ayda bir kez verandada sizi beklemesi nasıl bir şey? En sevdiğin kuğu öldüğünde ağlamak ve büyükbabanın gözlerinin içine bakıp "Babanın bir oğlu olması gerekiyordu. Ben öldüğümde tüm bunlara kim bakacak?"

Kız kardeşinizle balo salonunda paten kaymak ya da bir midilli hakkında bir kitap okumak ve ertesi sabah uyandığınızda mermer fuayede büyük bir kadife fiyonk takmış bir midilli bulmak ve sevmek, kaybettiğiniz kuğunun adını verecek kadar çok sevmek ve kendinize belki de bir şekilde kuğu olduğunu, mezarın ötesinden size bakmak için geri döndüğünü söylemek nasıl bir şeydir, çünkü etrafınızdaki herkes sizinle ilgilenirken, hiçbirinin sizi önemseydiğinden gerçekten emin değilsiniz?

Düşüp dizinizi sıyırdığınızda gazlı bez ve ispirto için çılgınca bir koşuşturma olur, ama bir kuşun kırılan narın boynuna ağıladığınızda size bir lolipop verilir.

Nasıl isteyeceğinizi bilmediğiniz ve var olup olmadığına hiçbir fikrinizin olmadığı bir şeyi istediğinizde.

Etrafınızda inşa edilmiş bir dünyada yaşadığınızda ve kendinizi bir efsanedeki bir cümle, bir duvardaki bir tuğla gibi kapana kısılmış bulduğunuzda ne yaparsınız? Bir yerin dokusuna dahil ve o yer herkesi dışarıda tutmak için inşa edildiğinde?

Kendinizi dünyada yalnız hissetmek nasıl bir şey?

"**THEY DID THEIR** En iyisi," diyor Margaret. "Gerçek şu ki, bence annemin gerçekten istediği tek şey sanatını icra etmektir. Ve sanırım babamın da tek istediği annemin kocası olmaktır. İkisi de bu isteklerine meydan okunduğunu hissettiklerinde... uzlaşmayı hiçbir zaman öğrenemediler. Ta ki ayrılana kadar."

"Bazı eski makaleleri okudum," diyorum. "Boşanma hakkında."

Yüzünü buruşturdu ve nedenini tahmin edebiliyorum. Magazin -ve Dove Franklin- Bernie Ives'ı zengin, çekici, yakışıklı Freddy Ives'a asla layık olamayacak, tutucu bir dırdırcı olarak konumlandırmıştı.

"Büyükbabam Rosalind'in onları evli kalmaya ikna etmeye çalıştığını hatırlıyorum," diyor. "Annemi seviyordu ve dünyanın ona karşı acımasız olacağını biliyordu. Ya da... zaten olduğundan daha az nazik. Ama annem ve babam, büyükbabam ve büyükbabamın yaptığı gibi anlatıyı kontrol etmeye hiç yatırım yapmadılar. Bunun yanı sıra, ben hayatta olduğum sürece, evde magazin dergilerine karşı katı bir kural vardı. Laura ve ben en kötüsüne maruz kalmayacak kadar genç ve gözlerden uzaktık ama Rosalind'in ara sıra teyzem Francine ve büyük teyzem Gigi ile bu konu hakkında konuştuğunu duyardım."

"Ailemi bizi dağlara götürmeye, orada kalmaya ikna etti..." Bir an için düşünüyor, sanki isim onu zorlukla kaçırıyormuş gibi. "Nicollet. Onlara nelerden vazgeçtiklerini hatırlatmak için son bir uzun hafta sonu."

"Nasıl gitti?" diye sordum.

"Mutluluktu," diyor. "Sonra eve döndük ve ertesi sabah bizi Laura'nın odasına oturtular ve annemin taşınacağını söylediler. Yıllar sonra bana onu hâlâ severken ayrılmak istediğini söyledi. Bizim için. Sanırım bunu yapmak kalbini kırmıştı. Bunu atlatılabildiğinden emin değilim. Yeniden evlendikten sonra bile."

Sessiz kalıyorum, yine susmasını bekliyorum ama .

"Biliyorsunuz, annem zamanının ötesindeydi. Her şeye sahip olmak isteyen bir kadındı," diyor. "Kendisinin de bunu hak ettiğini biliyordu. Ama sorun şu ki, birini sevdiğinizde artık her şeye sahip olamıyorsunuz. Aşk fedakarlık gerektirir. Bu işler böyle yürür. Lawrence küçük kız kardeşini ona yardım edebileceğini düşünerek Dillon Springs'te bıraktı ve onun yerine onu bir daha hiç görmedi. Gerald Nina'yı seviyordu ama Ruth'a bakmak için ondan vazgeçmek zorunda kaldı. Rosalind Gerald'ı seviyordu ama onun sırrını kendi sırrı olarak kabul etmek, gerçek olana kadar hikayeye inanmak zorundaydı."

"Ruth'u mu kastediyorsun?" diye sordum. "Sence büyükbabamın gerçeği biliyor muydu? Ruth'un kocasının kızı olduğunu, Gigi'nin değil?"

Margaret başını sallar. "Hiç söylemedi ama ben bundan eminim. Ailesini, bu konuyu açarak bir skandala neden olmayacak kadar çok seviyordu ve bunun yanı sıra, bence Ruth'u gerçekten sevmeye başladı. Onunla tanışan herkes sevdi. Onda bir *kıvılcım* vardı."

"Her neyse, annemle babamın boşanması kamuoyunda büyük yankı uyandırdı ve babamın hayatının aşkını kaybetmesine verdiği tepkinin, intikam hırsıyla kendini yeniden çapkınlığa vermek olması da pek yardımcı olmadı."

Playboy ve *Hırçın Kızın Yolları*, bir makalenin şöyle dediğini hatırlıyorum.

"Boşandıkları ilk yıl annemizi neredeyse hiç görmedik, ama onu daha da az gördük. İnanılmaz derecede yalnız bir dönemdi."

"buzlar ne zaman çözüldü?" diye sordum. "Nasıl, onca sonra?"

"Annemin bir film gösterimi vardı," diyor Margaret basitçe. "Ve babam tanıştıklarından beri tek bir filmi bile kaçırmamıştı. O yüzden yıllar önce yaptığı gibi tek başına gitti. Onun kocası olmaya devam edemezdi ama hayranı olmaktan da *vazgeçemezdi*."

Onun için göğsüm ağrırken bile gülümsediğimi hissediyorum.

Sanki bir toz bulutunu dağıtıyormuş gibi başını sallıyor. "Her neyse, ertesi gün ona sakı papatyalı gönderdi. Kadın onu aradı. Kısa, medeni bir konuşma yaptılar ama birkaç hafta sonra komik bir şey oldu - ne olduğunu hatırlamıyorum ama bir noktada bana anlattığından eminim - ve ona anlatmak istedi. Bu yüzden onu aradı. Kısa süre sonra her gün konuşmaya, arada bir yürüyüşe çıkmaya başladılar.

"Ara sıra akşam yemeklerine gelmeye başladı. Noel'de onu ağırladık.

Sonunda, hiçbir şey eskisi gibi olmasa da yeniden mutlu olduk." "Roy'la evlendiğinde sen on beş yaşında mıydın?" Notlarımı kontrol ederek söylüyorum.

"Bu doğru," diyor. "Babam da bir yıl sonra Linda'yla evlendi ama ben yirmi bir yaşındayken ayrıldılar."

"Ve ondan sonra," diyorum, mümkün olduğunca eşit ve yargılayıcı olmamaya çalışarak. "Carol yaklaşık... altı yıl mı?" diyor. "Bu kulağa doğru geliyor mu?"

," diye kabul ediyorum. "de yakın mıydın?"

"Yeterince yakın," diyor. "Büyük bir evdi ve Gigi Teyze'nin son sevgilisinin de buralarda takılması alışılmadık bir şey değildi. Herkesi akşam yemeklerinde görürdük ama annemden sonra babamın eşleri uzaktan kuzen gibiydiler. Birbirimizi tanırdık ama birlikte fazla vakit geçirmezdik."

"Ya Roy?" diye sordum.

"Roy'u severdik," diyor. "Laura da ben de. O iyi bir adamdı. Ve bir aile olmamıza izin verdi. Babamızın yapamadığını yaptı."

"Peki neydi o?" diye sordum.

Dar omuzları yukarı doğru kamburlaşıyor. "Onu paylaştı." Uzun bir süre duraksıyor ve ben de onun bir sonraki sözlerini tartmasını, bana güvenip güvenemeyeceğine karar vermesini izliyorum.

Onu rahatlatmak ya da ikna etmek için acele etmiyorum. Önümüzdeki birkaç hafta onun için muhtemelen ilk iki haftadan çok daha zor geçecek ve kendimi kanıtlamak için ne kadar hevesli olsam da onu hazır olmaya zorlayamam.

"Roy ve annem otuz yıl evli kaldılar, biliyorsun," diyor. "Biliyorum," diye onaylıyorum. "Ölene kadar."

"Daha sonra..." Yine duraksıyor, hâlâ emin değil.

Öne uzanıp kayıt cihazını kapatıyorum, telefonumdakini de durduruyorum. "Onu seviyordu," diyor, konuşmada yana doğru bir kayma ya da belki de bir sapma bizi aynı yere götürecek. "Onu seviyordu, o da bizi seviyordu ve sanırım birlikte yaşadıkları her gün onun kıymetini biliyordu. Önce babam karaciğer yetmezliğinden öldü, ondan birkaç yıl sonra da Roy kalp hastalığından öldü. Annem onu aile mezarlığına gömdürdü, çünkü Roy aileden biriydi."

Dudakları titriyor. "Cenazesinden sonra, annem ve ben hariç herkes gittikten sonra, babamın mezar taşının yanına gitti ve ağlamaya başladı. Bilirsiniz, o kadar zaman boyunca kendini tutmuştu. Annem hiçbir zaman kolay lokma olmadı. Ama kendini kaybetti, mezar taşına yığıldı ve kollarını mezar taşına doladı. Ve asla unutamayacağım bir şey söyledi. Sanki filmde tekrar oynatıyormuşum gibi, sesini hala duyabiliyorum.

"Neden sen olamadın? Neden olman gereken kişi olamadın?"

Tüylerim diken diken oluyor ve göğsüm atan kalbime dar geliyor. "Bundan ne anlıyorsun?"

"Bundan bir şey anlamıyorum," diye mırıldanıyor. "Ne demek istediğini çok iyi biliyorum." Kupasını yere bırakıyor. "O hayatının aşkıydı ve dünyanın onu onun için çok küçük görmesine izin verdi.

"Freddy Ives'ın yaşadığı dünya onun etrafında inşa edilmişti. Ona yer yoktu." Bir düğümü yutuyorum. "Sizce ne yapmalıydı?"

O parlayan mavi gözlerini tüm gücüyle bana çeviriyor. "Sevdiğin kişi için mi? Her şey için. Dünyayı değiştir ve yeni bir dünya inşa edersin. Onlara ihtiyaç duydukları şeyi vermek için her şeyi yaparsın."

- - -

"YOU'RE STRANGELY QUIET," Hayden diyor ki.

"Hm?" Yoldan başımı kaldırıp bakıyorum, biraz fazla küçük kiralık arabamın yolcu koltuğunda kambur görünce neredeyse irkiliyorum.

"Pişman mısın?" diye soruyor. "Geri dönmek için çok geç değil." "Hayır," diyorum. "Hayır. Mesele bu değil."

Bir sonraki bakışımda onun şüpheciliğini görüyorum.

"İşle ilgili..." diyorum, olabildiğince belirsiz ve zararsız bir şekilde.

Yüz hatları geriliyor ve bakışlarını tekrar öne çeviriyor. "Ah." "Özür dilerim," diyorum. "Bu konuda konuşamayacağımızı biliyorum."

Uzun bir sessizlikten sonra şöyle dedi: "Onun hakkında konuşamayız. Ama senin hakkında konuşabiliriz. Eğer bunu yapmanın bir yolu varsa..." Sözüünü kesiyor ama ben ne dediğini biliyorum.

Sorun şu ki, bu ikisini birbirinden ayırmanın bir yolu *olduğundan* emin değilim: Margaret'in söyledikleri ve benim hissettiklerim. Hepsi birbirine sıkı sıkıya bağlı.

Şu anda beni etkileyen şey, Margaret'le son konuşmamızın sarsmadığım kısmı, sadece hüznü, melankolisi, yalnızlık havası, hatta kendinden emin seksenlik adamın karşımda neredeyse çocuksu bir hal alması değil, ilk kez bana doğruyu söylediğinden emin olduğum gerçeği.

Gerçeğin *tamamı*, bazı parçaları değiştirilmiş ya da atlatılmış bir versiyonu değil.

Ailesinin geçmişinin bu kısmının -kendi bakış açısına en sıkı şekilde bağlı olan kısmının- aynı zamanda en dürüst kısmı olması ilginç.

Bu, o ünlü sözün önerdiğinin neredeyse tam tersi. Herhangi bir hikayenin üç versiyonu olabilir, ama bu *onunkinin* daha az doğru anlamına mı gelir?

Belki de hakikat, çatışan bakış açılarından uzlaşmasından ziyade bunların bütünleştirilmesiyle ilgilidir. Bu düşünce beni rahatsız ediyor. Röportaj yaptığım kişilere her zaman görüldüklerini ve duyulduklarını hissettirmek istemişimdir, ama aynı zamanda gerçeğin akması için bir kanaldan, bir huniden, gereksiz parçaları yakalayıp atan bir elekten başka bir şey olmadığımı inanmanın bir rahatlık da var.

Belki de *her şeyin* gerekli olduğunu düşünmek bir şeyleri değiştirir. Belki de hakikat bir yığın araştırmadan yontulup çıkarılamaz, bunun yerine hepsinden inşa edilmelidir, geride hiçbir yedek parça bırakılmamalı, kesinlikle hiçbir şey atılmamalıdır.

Eğer durum buysa, bu işte ya da başka bir işte nasıl başarılı olabilirim?

Yolcu koltuğunda oturan Hayden iç geçiriyor ve elini yüzünde gezdiriyor. "Keşke sana yardım edebilseydim."

"Ben iyiyim, gerçekten," diye söz veriyorum ona. "Sanırım ben sadece... işinden hiç şüphe duymuyor musun?" Mürekkep rengi bir kaşı yukarı kıvrılıyor. "İşten şüphe etmek mi? Nasıl yani?"

Başımı salladım. "Bilmiyorum. Bir şey söylediğimi unut."

Uzun bir duraklama oluyor, güneş cama vururken ve kudzu kaplı ağaçlar yolun her iki tarafında yanımızdan geçerken lastiklerimizin altında vınlayan otoyoldan başka ses yok.

"Seni daha önce hiç böyle görmemişim," diyor kaşlarını çatarak. "Ne?

Mopey?" Ben de öyle dedim. "Bu pek olmaz."

"Anneni göreceğin için mi?" diye soruyor.

Midem sıkışıyor ve gevşiyor. "Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Belki de." Hiç aklıma gelmemişti ama doğru gibi geliyor.

Annem ve kız kardeşimle birlikteyken, her şeyi farklı şekilde ele alacağıma dair kendime ne kadar söz verirsem vereyim, işime geldiğinde kendimi hep savunmaya geçerken yakalıyorum. Onların gözünde meşrulaştırmaya çalışıyorum.

"İşimle ilgili kaba davranmıyor ki," diye açıklıyorum. "Gerçekten öyle değil. Daha çok... söylemediği şeyler."

"Seninle gurur duyduğunu mu?" diye tahmin ediyor.

Yanaklarım alev alev yanıyor. "Otuz üç yaşındayım.

Neden umurumda olsun ki?" "Herkesin umurunda," diyor.

Ona bir bakış attım.

"İyi," diyor. "İnsanların büyük çoğunluğu umursuyor."

"Ne zaman duracağını düşünüyorsun?" Ben soruyorum. "Kırk yaşına geldiğinde mi? Onlar öldüğünde mi?" Ona alaycı bir bakış fırlatıyorum. "Pulitzer kazandığında mı?"

Sessizce alay ediyor. "Hayır, o zaman değil. Çünkü o zaman birdenbire *inanılmaz derecede* gurur duyuyorlar, ama başarıdan gurur duyuyorlar, işten değil. Yani sadece *yaratmak* yerine başarmaya devam etmek zorundaymışsınız gibi hissediyorsunuz. Bu, yaptığınız şeyin değerinin sadece yapımında değil, insanların ona nasıl tepki verdiğinde olduğu fikrini doğruluyor. Gerçekten gurur duyduğum ama neredeyse hiç kimsenin okumadığı şeyler yazdım. Gurur duyduğum ama kimsenin *beğenmediği* şeyler de yazdım. Bu, yazılmayı hak etmedikleri anlamına gelmiyor."

Şimdi gerçekten gülümsüyorum, ruh halim neredeyse anında düzeliyor. "Bu güzel bir düşünce." Kocaman omuzları omuz silkmek için kalktı. "Bu doğru. En sevdiğin programlardan kaç iptal edildi? En iyi albümlerden kaç tanesi çıktığında çok az sattı? Demek istediğim, *It's a Wonderful Life* zamanında bir gişe fiyaskosuydu. O filmde çalışan herkes kısa vadede işlerin nasıl sonuçlanacağını bilseydi, görebilseydi, filmi yapmaya zahmet ederler ? O zaman da dünya güzel bir şeyi kaybetmiş olurdu. Bir şeyin para kazanmaması ya da ödül almaması onun değerli olmadığı anlamına gelmez. Ya da var olmayı hak etmediği anlamına gelmez. İşimiz simya. Bir parça alırsın ve onu altına dönüştürmeye çalışıyorsunuz ve aslında amaç altın bile değil."

"Doğru, çünkü amaç ölümsüzlük," diye şaka yapıyorum.

"Kalıcı bir şey," diyor. "Adınızı bir uçağın ya da gökdelenin yan tarafına yazdırmak gibi bir şey değil. Ama dünyaya siz olmadan da yaşayabilecek soyut şey getirmek. Onu yapan kişiden daha büyük bir şey. Ve o zaman bile, amaç sürece göre ikincildir. Süreç *bizim* içindir. Bizi ölçülemeyecek şekilde değiştirir. En azından ben hep böyle düşünmüşümdür."

Sırıtişım her saniye daha da büyüyor.

"Ne?" diyor, sesinde bir *oh, işte başlıyoruz* havası. "Yok bir şey," diyorum. "Ben sadece... senin bu kadar..." "Tuhaf mı?" diyor, suskun bir şekilde.

"İyimser," düzeltiyorum.

Kaşları çatık, ifadesi biraz asık suratlı ama ben artık buna kanmıyorum. O taş gibi yüzün ve *aynı derecede* taş gibi göğsün altında yumuşak, gümbür gümbür atan, umut dolu bir kalp var.

Boğazını temizliyor. "Annenin gelmemi sorun etmeyeceğinden emin misin?"

"Heyecanlı," diyorum ona.

Bu, gerçeğin kaygan doğasının klasik bir örneğidir: Annem ona bir arkadaşımı getireceğimi söylediğinde heyecanlandığını söyledi mi?

Hayır, kesinlikle.

Dedi ki, ve bu doğrudan bir alıntıdır, *Tamam*.

Ama heyecanlı mı?

Kesinlikle. Annemin en canlı, en kendinde olduğu iki yer var. Birincisi bahçede, inciklerine kadar çamur, babamın geniş kenarlı iğrenç şapkası başında, çene kayışı sıkı ve yanakları kazmaktan kıpkırmızı.

Diğer yer ise daha çok bir *varoluş hali*. Ziyaretçilerle ilgilendiğinde, küçük arazisinin iyi bir idarecisi olabildiğinde mutlu oluyor.

"Heyecanlı," diye tekrarlıyor Hayden kendi kendine. "Bunu karşılayabileceğimden emin değilim."

"Önünüze ne koyarsa yiyin, mutlu olacaktır" diyorum. "Ve bulaşıklara yardım etmeyi teklif et."

Dizleri aşağı yukarı hareket ediyor, pencereden dışarı bakarken çenesi sertleşiyor. "Sen... gergin misin?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum" diyor, sonra "Hayır. Olmalı mıyım?"

"Kesinlikle hayır," diyorum. "O kolay biri."

Gerçeğin *şekilsiz* doğasına bir başka örnek: O gerçekten kolay.

Aynı anda midemde düğümler oluşuyor. Hayden

başını sallıyor ama başka bir şey söylemiyor.

Radyoyu açıyorum ve Gladys Knight and the Pips' "Midnight Train to Georgia" şarkısı arabayı dolduruyor.

- - -

THE SUN IS büyüdüğüm tek katlı evin uzun araba yoluna girdiğimizde ayarlanıyordu.

Her zaman olduğu gibi, bir yabancının nasıl görmesi gerektiğini görmeye çalışıyorum ve her zaman olduğu gibi başarısız oluyorum.

Burası benim için sadece bir ev, tıpkı zengin Ives Evi'nin Margaret için olduğu gibi.

Yeniden kullanılan tahta ve kontrplaklardan yapılmış bir tavuk kümesi ve babamın yıllar önce bir tadilatın sonra komşunun kaldırımında bulunduğu en az bir mutfak dolabı ve kuşların istedikleri gibi dolaşmaları için etrafı çitle çevrili küçük bir alan var. Benzer şekilde gelişigüzel bir görünüme sahip olan ve sağlam bir yapıya sahip olduğunu bildiğim bir kulübe var.

Sağ tarafımızdaki arazinin kenarı boyunca, gerektiğinde parça parça onarılan ayırık çit, büyümüş çimlerin arasından geçiyor, bir sıra halinde bir araya getirilmiş birkaç mavi yağmur varili, solumuzda ise çeşitli büyüme durumlarında bahçe yatakları yayılıyor, kulübenin ötesinde bir seftali ağacı çalılığı, kümes, devasa kompost kutuları ve Audrey ve benim babamın, onun ve annemin değerli mülkiyeti (ergen varlığımızın felaketi) olan kompost tuvaletinin etrafına inşa etmesine yardım ettiğimiz dış mekan.

Evin kendisi hafifçe eğik görünüyor, ancak bunun tek nedeni zeminin garip eğimi. Panjurların boyası parça parça dökülüyor ama çatı oldukça yeni ve güneş panelleriyle kaplı.

"Vay canına," diyor Hayden. Sanırım etkilenmiş bir *vay* be, utanmış bir *vay* be değil.

İstemeden de olsa bir geçmiş gibi hissetmekten kendimi alamıyorum.

Yaklaştıkça annemin bahçede çömeldiği yerden açıldığını görüyorum. Tam tahmin ettiğim gibi, babamın yeşil haki şapkası kafasına tam oturmuş, çene kayışı sonuna kadar sıkılmış, yıpranmış ve fazla büyük tulumu ayakkabısının içine sokulmuş ve çıplak kolları dirsekten itibaren kalın yeşil eldivenlerinin içinde kaybolmuş.

Ben ışığa karşı gözlerimi kısarak yukarı çekerken bir kolunu başının üzerinde sallıyor. "Oh," diyor Hayden yanımda. "O..."

Onu cümleyi bitirme zahmetinden kurtarıyorum. "Güzel, evet." Arabayı park ederken ona alaycı bir bakış fırlatıyorum. "Bu kadar şaşırmış gibi davranma, yoksa sonunda her şeyi kişisel algılamaya başlayabilirim."

"bir şey değil," diyor.

"Biliyorum," diye söz veriyorum ama gerçek şu ki *-diğer* versiyonu- kendimi biraz çiğ ve savunmasız hissediyorum.

Annem Audrey ve beni dış görünüme önem vermeyecek şekilde yetiştirdi. O ve babam nasıl göründüğümüz hakkında hiç konuşmazlardı. Ve neden yaptığını biliyorum - ve kız kardeşim için işe yaradığını bile düşünüyorum - ama gerçek şu ki, makyaj, saç boyası ve güzel kıyafetler olmadan annem her zaman şaşırtıcı derecede güzeldi. Kız kardeşim de tıpkı ona benziyor: iri yeşil gözler, altın sarısı saçlar, küçük sivri bir çene, minyon ve kıvrımlı.

Hep babama çekmişimdir. Uzun boylu, sırık gibiydim ve genellikle faremsi olan saçlarımda sadece hafif bir çilek tonu vardı.

Belki de Hollywood'un altın kalpli, çalışkan, açık hava kadını versiyonu gibi göründüğünüzde dış önemli olmadığını söylemek daha kolaydır.

Annem bize doğru gelirken eldivenlerini çıkarıyor, ben de kapıları açıp dışarı çıkıyorum.

"Yolculuk nasıldı?" diye soruyor ve bana sıkıca sarılıp sırtımı sıvazladıktan sonra bileğinin tersiyle alnındaki teri siliyor.

"Harika!" Çantamı almak için arka kapıyı açıyorum, Hayden aynı şeyi arabanın diğer tarafında yapıyor. "Bu benim arkadaşım Hayden."

Annem hafif sararmış olsa da doğal olarak mükemmel bir gülümsemeyle arabanın tepesinden bakıyor. "Tanıştığımıza memnun oldum," diyor ve ardından basitçe "Angela," diye ekliyor.

"Ben de memnun oldum." Hayden çantasını arka koltuktan ve elini sıkmak için yanına geliyor.

"Ah, biz kucaklayıcıyız," diyor, elini atlayıp doğrudan öldürmeye gidiyor, aynı türden sıkı bir tutuş ve kürek kemikleri arasına tek bir vuruş, daha başlamadan bitiyor.

Ayrıldıklarında, "Beni ağırladığınız için çok teşekkür ederim," diyor.

"Oh, önemli değil." Elindeki eldivene hafifçe vuruyor. "Hâlâ tek kişilik yemek yapmaya alışamadım, açıkçası bu daha iyi. İçeri gelin, ben temizlenirken Alice de sizi yerleştiresin."

"Ne üzerinde çalışıyorsun?" Onu ön kapıya kadar takip ederken soruyorum. "Çoğunlukla çilek ve şeftali tabii ki" diyor. "Peki ya fasulye ve bezelye?" diye soruyorum. "Onlar henüz hazır değil mi?"

Başını sallıyor. "Evet, ve bu yıl salatalıklar inanılmaz. Yani, inanamazsınız! . Bu akşam salatada yeriz diye düşündüm."

Gıcırdayan paravan kapıyı tekmeleyerek açıyor -arkasındaki kapı *hiç* kapanmıyor- ve geçmemize izin vermek için kenara çekiliyor.

İçeride annem ve ben ayakkabılarımızı çıkarıyoruz, Hayden da bizi takip ediyor. Neyse ki, *sandalet* giymeyi şort giymekten daha çok sevmiyor, bu yüzden çorap giyiyor, ki onu uyarmak aklıma gelmemiştir, bu bizim evimizde biraz zorunluluk.

İçeride ayakkabı giymeyen bir aile olsak da, Angela Scott gibi dışarıda çok zaman geçirdiğinizde, kir eski döşeme tahtalarında kendine yer buluyor. Giriş yolunu taramasını izliyorum: çeşitli derecelerde kurumuş çamurla kaplanmış düzenli bot, takunya ve sandalet sıraları, üzerlerindeki duvara delinmiş kancalardan sarkan yeniden kullanılabilir market poşetleri ve çantaları, babamın Audrey'nin ve benim büyüme ataklarımı kalem izleri, uzun zamandır daha çok *genişletilmiş* bir *kiler* olarak kullanılan yemek odasına açılan soldaki kapı pervazında.

"Hayden'a odasını göstermek ister misin?" Annem eldivenlerini köşede duran bir kovanın ağzına geçirerek bana soruyor.

"Tabii," dedim. "Duştan sonra mutfakta buluşalım mı?"

"Kulağa bir plan gibi geliyor." Eğiliyor ve alnıma sert bir öpücük konduruyor. "Burada olmana sevindim evlat," diyor.

"Ben de," diyorum. Gerçek ve gerçek olmayan.

Sonra omzumu sıvazlıyor ve koridordan geçerek yatak odasına doğru ilerliyor. Hayden'la tekrar karşılaştığımda, ön kapının yanındaki duvara illeştirilmiş Polaroid'i incelemek için eğilmişti. Annem ve babam, yetmişli yıllarda, bu evin daha yeni ve daha az dağınık bir versiyonunun önünde duruyorlar, kollarını birbirlerine sarmışlar, ikisi de gururla gülümsüyorlar, taşındıkları gün.

Hayden gözlerimi hissediyor ve bana doğru bakıyor. "Hayatın boyunca burada yaşadın." "Yaşadım, evet," diyorum.

"Özlemiş olmalısın," diyor.

"Bazen," diye itiraf ediyorum. ", sana nerede kalacağımı göstereyim."

THE UNTRAINED EYE buranın bir misafir odası olduğunu düşünebilir. Ya da bir zamanlar Audrey'nin odası *olsa* bile, uzun zaman önce boşaltılmış ve Hayden ile benim önünde durduğumuz katlanabilir Murphy yataklı küçük ofise dönüştürülmüş.

Eğitimsiz bir göz .

Biz lisedeyken bile Audrey'nin odası tam olarak böyle görünüyordu. Bir masa. Bir şifonyer. Bir dosya dolabı. Yatakta oturmaktan başka bir şeye yer açmak için duvara doğru itilen bir yatak.

Hayden beni gülümserken yakaladı. "Ne?"

"Sen," diye başlıyorum, "buraya uymuyorsun."

Bunun üzerine kaşlarını çatıyor. "Oldukça kırsal bir yerde büyüdüm, hatırladın mı?"

"Hayır, yani tam anlamıyla sığmıyorsun," diye açıklıyorum. "Bu odayı komik derecede küçük gösteriyorsun. Ya da ne bileyim, belki de seni karikatürize edecek kadar büyük gösteriyordur."

"Oh." O da hafifçe gülümsüyor, yukarıya -çok uzağa değil- tavana bakıyor ve sonra tekrar bana yerleşmeden önce bakışlarının odada dolaşmasına izin veriyor. Gözlerimiz buluştuğunda göğsümde bir mandalın yerine oturduğunu hissediyorum.

"Küçük misafirleriniz olmasına alışkın mısınız?" diye soruyor.

"Burası Audrey'nin odasıydı," diye açıklıyorum. "O her zaman minimalist olmuştur." "Peki ya sen?" diye soruyor.

"Koridorun karşısındayım," diyorum. "Görmek ister misin?"

"Elbette," diyor ve beni takip ederek oraya gidiyor. O kadar küçük ama o kadar da seyrek değil. Eskiden çok severdim, ama şimdi duvarları fotoğraflarla, dergi kupürleriyle, kız kardeşimle dersler arasında yazıp durduğumuz notlarla, defter kâğıtlarına oynadığımız MASH oyunlarıyla, geleceğimizi tahmin etmeye çalışarak ve kendimizi o günkü aşklarımızla eşleştirerek nasıl doldurduğumu görünce belli belirsiz paniğe kapılıyorum.

Audrey'nin yatağı gibi benimki de annemin yeniden kullanılmış kumaştan yaptığı bir yorganla kaplı ama Audrey'nin seçtiği hafif, esintili renklerin aksine benimki neonların iğrenç bir karışımı. "Bu zavallı yorgan," diyorum. "Çoğumuz gibi 2001 trendlerinin bir kurbanı."

"Daha önce hiç bir şey görmemiştim," diye katılıyor.

"Bunun bir nedeni var," diyorum ve duvara iştirilmiş dergi sayfalarından birini gösteriyorum. Eski bir Limited Too kataloğu, her şeyin ışıltılı, şişme veya fosforlu yeşil ve pembe kürkle kaplı olduğu oda dekorlarının reklamı. "İstedğim buydu." Yorgana doğru el sallıyorum, kahkahalara boğuluyorum. "Bu da zavallı annemin bana şaka yapmaya çalışması."

"Ona bakmak migrenimi azdırıyor," diyor, son derece ciddi bir şekilde.

Kıkırdıyorum, diğer tarafı ortaya çıkarmak için üst kısmı geri çeviriyorum: küçük beyaz çiçeklerle hassas bir açık mor - Annem diğer taraftan bıkmam için gereken sürenin ötesinde maksimum kullanım sağlamaya çalışıyor.

"Nedir bu?" Hayden, eski kitaplığımın tepesinde duran kitap yığınlarından birinin üzerinde duran deri ciltli bir kitabı eline alarak soruyor. Ön yüzünde kabartmalı *bir şekilde İskoçlar* yazıyor: *Bir Tarihçe*.

"Üniversitedeyken kız kardeşimden bir hediye," diyorum, o açarken yanında duruyorum. "Bu sadece sizin için bir hikaye oluşturacak bir hizmet. Çocukluğumuzdan kalma tüm bu eski fotoğraflar ve günlük kayıtları vardı, bu yüzden..."

İlk birkaç sayfayı yavaşça çeviriyor, Audrey'nin kompost tuvaletin üzerine çömelmiş halde çektiği eski bir fotoğrafına ulaşıyor tamamen giyinik, *kullanmıyor* - babamın inşa etmesine yardım ettiğimiz gün. Babamın geniş kenarlı şapkasını takıyor ve komik bir surat yapıyor.

"Vay canına," diyor. "Dışarıda bir ev."

"Oh, evet," diyorum. "Bu bizim ailemizin eseri."

"Anlıyorum," diye mırıldanarak sayfayı çeviriyor. İşte oradayım, odak dışı, çünkü bunu Audrey (bu yüzden kitaptaki çok az fotoğrafımdan biri), bir bahçe yatağında sırtüstü yatıyorum, annemin daha önce giydiği gibi kot tulumlar içinde bir denizyıldızı gibi yayılmışım, kulağımın arkasına sıkıştırılmış mor ve turuncu kır çiçeklerinden oluşan mini bir buket. Güneşin altında çok mutlu görünüyorum. O günün nemini tenimde *hissede biliyor*, çimenlerin kokusunu alabiliyor ve etrafta uçan yaban arılarının hafif vızıltısını yakalayabiliyorum.

Arkamda, bahçe yatağının önünde çömelmiş, kazarken sırtı bize dönük olan babamın sadece alt yarısı görünüyor. Onu görmek bir şeyleri harekete geçiriyor: Babamın çalışırken kullandığı eski müzik kutusundan Cosmo Sinclair'in kendine özgü vibratosunun sesi geliyor, o kadifemsi pürüzsüz ses, içinde güneşin ışığıyla hareket eden, her şeyi daha iyi, daha sıcak, daha parlak yapan bir kadın hakkında şarkı söylüyor.

"Çok mutlu görünüyorsun," diyor Hayden, beni şimdiki zamana geri

döndürerek. "Öyleydin." Kitabı ona uzatıyorum. "Ben de öyleyim."

"Yemekten sonra bunu ödünç alabilir miyim?" Hayden soruyor. Sonra, alay ederek: "Biraz kitap okumak isteyebilirsin."

Kitabı rafa koyarken, "Bu hiç de hafif değil," diyorum. "Bu yoğun, akademik bir kitap. Not almak isteyeceksiniz, geri istediğiniz bölümleri işaretlemek için küçük renkli kağıt sekmeleriniz olacak. Aslında şimdi de, Audrey'nin kitabında fosforlu kalem olmalı."

Dayanamamış gibi beni aniden kucaklıyor, yüzü omzuma gömülüyor. Midem bir sinek kuşu gibi cıvıldaarak boğazıma doğru yükseliyor. Kollarımı boynuna doluyorum ve kaldırdığında yüzüne bakmak için arkama yaslanıyorum. "Yine beni susturmaya mı çalışıyordun?"

"Hayır," diyor başını bir kez sallayarak. Başka bir açıklama yok ve eğer bir açıklama olsaydı, bunu yapacağından oldukça eminim, bu da sadece bunu yapmak istediği anlamına geliyor. Bu da beni heyecanlandırıyor, kendimi ağırlıksız ve gergin hissettiriyor, tıpkı bir roller-coaster düşüşünün ilk saniyesi gibi.

En son ne zaman böyle bir aşk yaşadığımı hatırlamıyorum, sadece acı veren bir aşk değil, ilk birkaç ay Theo'ya karşı hissettiğim gibi, sizden kasıtlı olarak esirgenen bir şeyi istemenin verdiği o acı verici ama bağımlılık yapan duygu.

Bu diğer tür. Varlığı sizi heyecanlandıran kişinin belki de *sizin* da heyecan duyduğu bilgisine katkıda bulunan kanıtların, delillerin, gerçeklerin dopamin vuruşu. *Sanırım o da benden hoşlanıyor* hissi.

Yine de iki kez kontrol etme dürtüsüne karşı koyamıyorum: "pişman oldun mu?"

Şakacı ya da soğukkanlı bir şey bekliyordum. Onun yerine yine basitçe "Hayır." diyor. Kollarımın gerilmesine izin veriyorum. Elleri bileklerimi gevşekçe sarmak için hareket ediyor.

Burada olmanın aramızdaki sınırları anında değiştirmesi, her şeyi daha rahat hissettirmesi çok garip. Sadece *doğal* değil, *kaçınılmaz* da.

"Yürüyüşe çıkmaya ne dersin?" diye soruyorum. "İyi," diyor.

Eşyalarımızı bırakıp dışarı ve solmakta olan ışığın altında araba yolundan aşağıya doğru ilerliyoruz. Evin bulunduğu köy yolunun köşesinde eli benimkini buluyor. Parmaklarımızı birbirine geçirip yürümeye devam ediyoruz, tozu dumana katıyor, teri çalkalıyoruz.

Dışarıdan bakıldığında muhtemelen pitoresk ve huzurlu görünüyoruz. İçimdeyse kalbim sanki çok aktif bir gayzerin tepesinde geziniyormuş gibi hissediyorum.

İlk defa aklıma geliyor: Ona aşık oluyorum. Belki de bu beni korkutmalı.

Durmuyor. Hiç bitmesini istemiyorum.

- - -

IN THE CROWDED küçük mutfakta, annem doğramam için tezgaha bir demet hala kir bulaşmış havuç bırakıyor, sonra bir tencereye su doldurmaya gidiyor. O ocağa koyarken,

Babamın eski Bluetooth hoparlörüne bağlanıyorum ve bir çalma listesi başlatıyorum. Cosmo Sinclair'ın "Say You Will (Be Mine)" şarkısı aramızda mırıldanıyor.

Çevremde, onun şaşkınlıkla seğirdiğini görüyorum.

Bana geliyor ki yemek müziğini hazırlayan kişi babamdı, çünkü annem her zaman kendisiyle konuşmayı neredeyse imkansız hale getiren bir tür yemek pişirme transına girer. Tek bildiğim, son iki yıldır sessizlik içinde yemek pişirdiği.

Bu düşünce beni üzüyor. Sözünü sakınmadan kilerden bir kutu erişte çıkarıyor ve birazını kaynayan tencereye atıyor.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" Hayden yeni duş almış, yıpranmış Purdue sweatshirt'ü ve siyah eşofmanlarıyla odaya girerken sesi üzerimde yuvarlanıyor. O kadar temiz ve rahat görünüyor ki, aniden uzun bir günün ardından rahat bir yatağın insan eşdeğeri olan ona sokulmaktan başka bir şey istemiyorum.

Yüzüm bunu ele veriyor olmalı, çünkü bana "*Ne kaçırıyorum?*" der gibi bakıyor.

Annem omzunun üzerinden, "İstersen Alice'in havuçları soymasına yardım edebilirsin," diyor.

Soyacağı ona veriyorum ve havuçları durulamadan önce blokta bir bıçak alıyorum. O soyuyor, ben de ve kızartmak için tavaya yaymadan önce bir kasede biraz yağ ve tuzla karıştırıyorum.

Sohbet eksikliğinden rahatsız olsa da bunu belli etmiyor, ki bu iyi bir şey çünkü ben yemek yapmayı annemin yanında öğrendim ve bu yüzden çalışırken konuşma yeteneğimi hiç geliştiremedim.

Havuçlar kavrulurken Hayden'a salata hazırlama görevi veriyorum, annemin yeni topladığı salatalıkları, domatesleri ve soğanları durulayıp doğruyor, ben de lahanaya biraz yağ ve füme tuz ile masaj yapıyorum. Annem Alfredo sosunu sıfırdan yapıyor ve zamanlayıcı kapandığında havuçları dışarı çıkarıp tavada karıştırıyorum, üzerlerine biraz bal ve baharat gezdiriyorum ve birkaç dakika daha kavuruyorum.

Sürece o kadar dalmışım ki, annemin müzik listesindeki Cosmo'nun aşk şarkılarından biri olan "Peggy All the Time"ı mırıldandığını fark etmem biraz zaman alıyor.

Bu sesle göğsüm sıkışıyor. Babam bunu *Angie* olarak *hep* söylerdi.

*Geceleri gözlerimi
kapattığımda, Her düştüğümde
ve , Gökyüzü mavi ve parlaksa,
Sana ne düşündüğümü söyleyeyim. Her
zaman Angie.
Angie aklımın her yerinde.*

Beklenmedik bir şekilde gözlerim yaşardı. Sadece annem için değil, Cosmo Sinclair'ın bu türküyü yazdığı kadın için de.

Margaret Ives ve hikâyesinin bütün bir neslin kalbini kıran kısmı için. "Hey," diyor Hayden, o kadar alçak sesle ki sesi bir sestem çok bir *izlenim* gibi, müziğin altına sıkışmış. "İyi misin?"

*Hayal kurmama izin verdiğimde,
Ya da her şey yoluna girerse,
her şey yerle bir olur,
Ve her küçük seste, Aklımda Peggy,
Peggy var. Her zaman Peggy.*

"Soğan," diyorum, ona söylediğim ilk açık yalan ve o da bunu biliyor. Kesme tahtasını kaldırıyorum ve özenle dilimlenmiş sebzeleri lahanayla birlikte salata kâsesine atıyorum.

"Çorba hazır çocuklar," diye sesleniyor annem ocaktan. "Çatalları ve tabakları alın. Burada kendin servis yapıyorsun, Hayden. Umarım sakıncası yoktur."

"Hiç de değil," diyor. "Bu benim için mükemmel."

Gözleri benimkilerle birleşiyor ve melankoli anı geçip gidiyor, *mükemmel* kelimesiyle birlikte sıcak ve baş döndürücü bir şeyin çekirdeği onun yerine kabarıyor.

Nedenini bilmiyorum. Mükemmel *olduğumu* söylemedi ki. Ama tüm o küçük heyecan zapları beynimi biraz eritiyor olmalı.

Aklımda Hayden var, sanırım.

Yine, bu düşünce beni korkutmalı mı diye merak ediyorum. Ama dehşete yer yok. Sadece sıcak altın rengi ışık, taze kırılmış biber ve badem sabunu kokusu, annemin bir şişe cabernet'ten çektiği mantarın yumuşak patlaması ve bir çift soluk kahverengi gözün düşünceli bir ifadeye bürünmesi .

Benim için mükemmel.

- - -

"I'M SERIOUS!" MOM diyor. "Ondan nefret ediyordum."

"Ondan *nefret* etmedin," diye kendi kahkahalarını arasında onunla tartışıyorum.

"Yaptım!" diyor ve gülümsemeye çalışan Hayden'a dönüyor. "Ben ciddiym. İlk izlenimler çok anlamsızdır. Ondan nefret ettim." Ellerini havaya kaldırıyor, sonra bardağını kapıp bir yudum daha alıyor.

"Açık olmak gerekirse," diyorum Hayden'a, "bu hikâyeyi doksan bin kez dinledim."

Gözlerini deviriyor. "Abartıyorsun, kızım."

"-doksan bin farklı yemek masasında," diye devam ediyorum, "ve ilk başta babamdan *nefret ettiğini* bir kez bile söylemedi. Her zaman onu zar zor fark ettiğini söyledi."

"Çünkü onun duygularını incitmek istemedim," diyor. "Şimdi o gitti ve itiraf etmeliyim ki *hiç etkilenmedim.*"

"Anne!" Ağlıyorum, olayın şokuyla biraz da gülüyorum. Onun hakkında o kadar nadir konuşuyor ki, bu dünyada olması gereken yerdeki devasa boşluğu kabul etmek şöyle dursun.

"Kötü bir zevkim vardı ve onun nasıl bir cevher olduğunu göremedim," diyor. "Ben sadece onun çok..." Sözlerini bitirirken yüzünü buruşturuyor. "*Aptalca.*"

Bardağıma doğru homurdanıyorum, şarabı ciğerlerime çekmekten kıl payı kurtuluyorum. "Tamam, bu izler," diye itiraf ediyorum. Babam aptal . Annem, kendine has bir mizah anlayışı olmasına rağmen, öyle *değil*.

"Sence onun nesi aptalcaydı?" Hayden soruyor.

Gözlerini abartılı bir şekilde deviriyor ve boş tabağını masanın kenarından geriye itiyor. "Tanrım, aptalca olduğunu düşünmediğim neydi? Yani, bir tarım komününde yaşıyorduk. Çoğumuz kendimizi çok ciddiye alıyorduk, anlıyor musun? Alan saçmalıyordu. Bir kere sürekli şarkı söylerdi ve hayatını kurtarmak için bir melodiyi bile taşıyamazdı. Bunun ötesinde, şarkı sözlerini hatırlama konusunda berbattı, bu yüzden söylediklerinin çoğu zaten saçmaydı."

"Peki o senin hakkında ne düşünüyordu?" Hayden eğilerek soruyor, her iyi röportajcının yapması gerektiği gibi doğal bir merakla.

Tanıdık vuruşları beklerken kendimi gülümserken yakalıyorum.

Coşkusu sakın bir gülümsemeye dönüşüyor, parmakları bardağının sapının dibinde duruyor. "Oh, tüm o şarkıları ve her şeyi benim dikkatimi çekmek için yaptığını söylüyor," diyor. "Ama ölene kadar bunu yapmaya devam ettiğine göre, aslında tek demek istediğinin güzel olduğunu düşündüğü olduğuna eminim."

Babam burada devreye girerdi, ben de öyle yapıyorum. "Güzel. Zeki. Çalışkan. Harika bir kitap zevki var."

"Gazetecilik okulundan yeni mezun olmuştu," diyor, "ben de üniversiteden sonra bir yıl ara vermiş, ne yapacağıma karar vermeye çalışıyordum. Boş zamanlarımızda beni kitap okurken görüyordu, bu yüzden benimle ilk kez bu şekilde sohbet etmeye başladı. Dürüst olmak gerekirse, onun çok aptal olduğunu düşünmüştüm, ne kadar çok ortak noktamız olduğu aklıma gelmemişti."

Ağzının kenarları geriliyor, gülümsemesi kederli bir hal alıyor ve daha önce duymadığım, hikayeye yeni bir şey söylüyor: "İçinde bir neşe, bir yumuşaklık vardı ve bunun onu aptal yapmadığını anlamam uzun zamanımı aldı. Aslında benden çok daha zekiydi."

O hiçbir zaman dokunaklı olmadı, ben de ona karşı hiçbir zaman özellikle dokunaklı olmadım, ama o anda, bir nedenden dolayı - belki şaraptan, belki müzikten, belki de Hayden'ın rahatlatıcı taş gibi sabit varlığından dolayı - uzanıp koluna dokunuyorum.

Gülümsemesi biraz gerginleşiyor, inandırıcı değil ve ayağa kalkmak için çekilmeden önce elimin arkasını okşuyor. "Tatlı?" diyor, konuşmaya devam ediyor ve kalbim

göğsümde bayraklar.

"Kulağa harika geliyor," diyorum ama sesim zayıf çıkıyor.

"I SHOULD'VE KNOWN Burada olurdun," diyorum, bahçeyi geçip Hayden'ın yıldız ışığının altında oturduğu taş banka doğru ilerlerken.

"Uyuyamadın mı?" diye soruyor.

Kendimi onun yanına indiriyorum. "Bu programın çok dışındayım. Erken yatıp erken kalkmak bana göre değil."

"Ben de *erken kalkıyorum*," diyor. Uzakta bir peçeli baykuş . "Uyku konusunda hep kötü müydün?" diye soruyorum.

"Her zaman," diyor.

"Ne oldu?" diye sordum. "Karanlıktan mı korkuyorsun?"

Bana bakışlarından, onunla dalga geçip geçmediğimi ölçtüğünü anlayabiliyorum. Dalga geçmiyorum. "Hayır, o değil." Arkasına yaslanıp gökyüzünü tarıyor. "Gerçekte ne olduğunu düşünüyorum biliyor musun?" "Ne?" Ben soruyorum.

"Sanırım insanların bana bakmasından hoşlanmıyorum," diyor.

"Ah." Bakışlarımı kararlı bir şekilde ileriye, karanlık bahçeye, evin kapısının yanındaki tek yanan ampule doğru çeviriyorum.

"değil." kalçamı dürtüyor, gözleri tekrar yüzüme kayıyor. "Sen değil."

"Oh." İçimde hoş bir sıcaklık titreşiyor.

"Sanırım..." Tekrar başlıyor. "Sanırım çocukken çok fazla baskı hissettim. Belli bir şekilde davranmak, babam oğullarının nasıl görünmesini istiyorsa öyle . Ve bu konuda kötüydüm. Beceriksizdim. Kaba. Tüm gün boyunca vücudumdaki tüm kasları çalıştıyormuşum gibi hissederdim. Sonra gece oluyordu ve ailem uyuyor oluyordu - tüm dünya uyuyor oluyordu ve..." Başını yana eğiyor, gözleri benimkileri yakaladığında parlıyor. "On yaşımdayken gizlice kaçmaya başladım."

"Indiana kırsalında gecenin bir yarısı on yaşında çocuğun yapabileceği tam olarak ne vardı?" Kendimi ona yaslayarak soruyorum, başımı omzuna yaslamak için eğiyorum.

Hafif bir kahkaha atıyor, yumuşak bir törpüyle ve başımın tepesine öyle bir öpücük konduruyor ki, sanki içimden lavlar akıyormuş gibi volkanik bir his yaşıyorum. "Hiçbir şey," diyor. " şey. Mahallemizde dolaşır, annemin bana verdiği Walkman'den müzik dinlerdim ve kesinlikle herkes uyuyor olurdu ya da en azından içeride ışıklar kapalı olurdu. Ve sadece hafif hissettiğimi hatırlıyorum. Kimse bana bakmıyordu." "Yalnızken kendimi hep en iyi hissetmişimdir" derken biraz utangaç görünüyor.

Bu bana Margaret'in söyleyeceği bir şeyi, onun şeyleri hatırlatıyor ve keşke bunu ona söyleyebilseydim. Ama yapamam, en önemli kuralımızı çiğnemedenden olmaz.

"Seni yalnız bırakmamı mı istiyorsun?" Bunun yerine soruyorum ve aceleyle ekliyorum, "Bunu kişisel olarak algılamayacağım, söz veriyorum."

"Hayır," diyor. "Bu daha iyi." Kolunu bankın arkasına doğru yeniden yerleştiriyor ve ben daha da yaklaşıyorum, başı benimkine yaslanıyor. "Annen biliyor mu? Ne üzerinde çalıştığını?"

"Gizlilik anlaşmasını bozmadım," diye onu temin ederim.

"Hayır, değil - bu yüzden sormadım," diyor. Aynı baykuş uzaktan ötüyor. "Sana bunu sormadı. İş hakkında. Neden burada olduğunu."

Rahatsızca yer değiştiriyorum. "Sana zaten söyledim. Yazdığım çoğu şey onun umurunda değil."

"Ama seni önemsiyor," diyor. "Bu çok açık."

Öyle mi? Neredeyse soracaktım. Ama haklı olduğunu biliyorum. Annemin sevgisi her zaman sözlerden ziyade bir eylem olmuştur. O iğrenç yorganı yapmak, bana en sevdiğim şeftalili tartı ve en sevdiğim dökme demir mısır ekmeği güvecini pişirmeyi öğretmek ve eve her geldiğimde birini ya da diğerini servis etmek. "Sanırım..." Bunu nasıl söyleyeceğimden emin değilim. Bunu söylerken kendimi *suçlu* hissediyorum, çünkü doğru olsa bile bunu duymanın onun kalbini kıracağını düşünüyorum. "Sanırım beni kızı olduğum için seviyor. Ama *beni ben* olduğum için sevdiğinden hiç emin olamadım. Bu mantıklı mı?"

Geri çekiliyor ve başını eğip gözlerimin içine bakıyor, yüz ifadesi buruşmuş. "Bunun doğru olmadığına eminim," diyor sessizce.

"Belki de fark etmez," diyorum. "Belki de tek önemli olan beni seviyor olmasıdır."

Beni olduğum kişi yaptı, pek çok yönden - sadece aktardığı becerilerle değil, *gücüyle* de. Hepimiz Audrey'nin sağlığından ölesiye korkarken, annem bir metronom kadar istikrarlıydı, her gün toprağımızı işliyor, yemeklerimizi yapıyor, ihtiyaçlarımızı karşılıyor, kız kardeşimi doktor randevularına götürüp getiriyor ve babamın bizi evde eğitmesine yardımcı oluyordu. Bana hayatı sadece herhangi bir zamanda meşhur boynumuzun üzerinde kaç tane cellat bıçağı olduğu açısından değil, o balta düşmeden ya da düşmeden önce zamanımızı nasıl kullanabileceğimiz açısından düşünmeyi öğretti. Ve çoğu zaman da düşmedi.

Çalışmaya devam edin, hareket etmeye devam edin, umut etmeye devam edin.

Kollarımı bana daha sıkı sarıyor, beni yanına çekiyor ve başımı çenesinin altına sıkıştırıyor. Badem sabununu derin bir nefesle içime çekiyorum ve göğsümün gevşediğini hissediyorum. Gözlerim dalgalanarak kapanıyor, onun sakın nefesi beni rahatlatıyor.

Onları tekrar açtığımda gökyüzü koyu mor, tavuklar kümeslerinde gıdıklayarak dolaşmaya başlıyorlar. Kendimi Hayden'dan uzaklaştırıyorum ve o uyanıyor, gözleri uykulu bir gülümsemeyle açılıyor.

"Hey," diye .

"Hey," mırıldanıyor.

"Horlamam seni uyutmadı mı?" diye sordum.

Bir elini yüzünde gezdirerek üzerindeki uykuyu . "Garip bir şekilde, hayır."

Birbirimize bir gülümsüyoruz, tüm bunların ne kadar garip olduğunu ve -en azından benim için- ne kadar garip bir şekilde normal hissettirdiğini sessizce kabul ediyoruz.

"Her tarafımız sivrisinek ısırığı olacak," diyorum. " değil,"

diye geçiyor, "*pantolon* giyiyorum."

"Senin kollarının yüzey alanı benimkinin iki katı, bu yüzden işler muhtemelen oldukça eşit bir şekilde sallanacaktır." Bir esnemeyi savuşturuyorum. "Çay ister misin?"

"Çay kulağa geliyor." Oturduğu banktan kalkarken hafifçe inliyor, elini uzatarak beni dikleştiriyor ve sabah, öğle ve akşam badem kokulu bir palto gibi üzerimde taşımak istediğim bir sarılmanın içine çekiyor. "Sanırım boynum bir açıyla sıkışmış," diye mırıldanıyor yanağıma doğru.

Uzanıp oradaki sıkı kasları yoğuruyorum ve iniltisinin içimde yayılma şekli kollarımdaki ve bacaklarımdaki her küçük tüyün sanki ona doğru uzanıyormuş gibi kalkmasına neden oluyor.

Arkamızdan kapı gıcırdayarak açılıyor ve birbirimizden ayrılıyor ama annem kolunda bir sepetle kümese doğru ilerlerken bize doğru bakmıyor bile. "Yumurtaları toplamama yardım etmek isteyen var mı?" diye sesleniyor bize, sisi bir parça ekmeğe saldıran binlerce küçük balık gibi sesini kemiriyor.

Hayden'a bakıyorum. "Çay bekleyebilir," diyor bana.

Kümese doğru ilerlerken anneme "Evet," diye bağırıyorum.

- - -

HAYDEN'LE UYUDUK, grup mesajına yazıyorum ve sırasıyla Cillian, Bianca ve Priya'dan !!! Ve sırasıyla Cillian, Bianca ve Priya'dan NE ve bana her şeyi anlat sesleri gelince, açıklayıcı bir takip gönderiyorum: Yani, annemin evinin önündeki taş bankta uyuyakaldık.

Priya etkilenmemiş bir üç nokta ile cevap verir.
Cillian yazıyor, onu annenin evine götürdüğüne hala inanamıyorum. Oraya hiç gitmedim bile.
Ben yaptım, Bianca övünüyor. Hayatımın en iyi kaşık ekmeği. Bazen rüyalarma giriyor.
Kaba, diyor Cillian.
Bir dahaki sefere GA'ya geldiğinde bana haber ver. Ona söylerim. Bu açık bir davet. Söz veriyorum.
Priya, iki yetişkin değilmişsiniz gibi (ateşli) bir adamla taş bir bankta uyumanıza geri dönelim, diyor.
Bianca, ailesinin evinde olduklarını söylüyor Pri. Ne yapmalarını istiyorsun?
Priya göz kırpan bir gönderir.
Nasılınız çocuklar? Ben soruyorum. Hepinizi özledim.
Oldukça iyi, diyor Cillian. Editörümün, yeni E.T. mini dizisini hazırlayan ekiple ilgili bu profil yüzünden başımın etini yemesi dışında.
Bianca'nın dediği gibi, asla "kıcının dibinde" nefes almadım ve almayacağım. Parça üzerinde çalışılması gerekiyor.
Bunu özel olarak halledebilir misiniz, diyor Priya. Buraya dedikodu için geldim, işteymişim gibi hissetmek için değil.
Cillian, "Buradan kafanın tepesinin dışarı çıktığını görebiliyorum" diyor.
Bekle, bugün ofiste misin?!? diyor Priya ve sonra mesajlar sessizleşiyor, muhtemelen gerçek hayatta, su soğutucusunda veya ofis Nespresso'sunda yeniden bir araya geldiklerinde.
Mutfağa gidip kahvaltılıkların geri kalanını yıkadıktan sonra bahçede anneme katılıyorum. Hayden'ın hâlâ koşuya çıktığını sanıyordum ama aslında geri dönmüş, terden sıırsıklam olmuş ve annemin yanında çalışıyordu.
"Hey," diye , yürüyerek. "Bir çift el daha kullanabilir misin?"
"Aslında duş almak üzereydim," diyor Hayden, kendini yukarı itip yedek bahçe eldivenlerini uzatarak.
"Öğle yemeği iki saat sonra mı?" Annem ikimize de bakmadan soruyor.
Hayden'ın gözleriyle benimkiler birleşiyor. Bana küçük bir baş selamı veriyor.
"Elbette," diyorum. "Ve sonra yola çıkmalıyız."
Annem başını sallıyor, elindeki malayla kazmaya devam ediyor, odağı toprağa gömülü. "İyi çocuk," diyor bir dakika sonra.
Midemin takla atmasını görmezden geliyorum ve onun yanında yerimi alıyorum. "O harika biri.
Gerçekten iyi bir yazar."
Bana şöyle bir bakıyor, sonra kazmaya devam ediyor.
Hoşlandığımı mı anladı yoksa başka bir şey mi var? Yıllar boyunca buraya pek çok arkadaş getirdim, ama hiç erkek arkadaşım ya da herhangi bir aşk ilgim olmadı.
Aslında Theo'yu burada, çocukluk evimde hayal etmek, kurdeşen dökmeme üç saniye kalmış gibi hissetmeme neden oluyor.
Onaylamayacağından hep çok korkmuşumdur. Theo ile olan ilişkimi bilseydi, eminim *onaylardı*. Ve bu beni, Hayden'ı onaylamamasının rahatsız etmeyeceğinden emin olduğum bir şekilde rahatsız ederdi.
"Kitabımı okudum." dediğinde nedenini hâlâ anlamaya çalışıyorum.
Bir anda gururdan patlayacak gibi hissettim. Ama içinde biraz da kıskançlık olduğunu söylemezsem yalan söylemiş olurum. "İnanılmaz, değil mi?"
"beğendim." Bu onun için büyük bir övgü. "Şapkayı ister misin?" soruyor, ipini çenesinin altından gevşeterek. "Burada kızaracaksın."
"Güneş kremi sürüyorum," diye söz veriyorum ama beni görmezden geliyor ve geniş siperliği yüzüme .
Bir iki dakikalık sessizlikten sonra, "Bana yazdığın hikayeyi gösterdi. Çocuk yıldız hakkında. Bella her neyse?"
Topuklarının üzerinde geriye doğru oturup şoku emiyorum. "Oh."
Hâlâ kazıyor, hâlâ toprağa odaklanıyor, "Yazın çok yol kat etmiş." diyor.
Kalbimin derinliklerinde bunu bir iltifat olarak söylediğini biliyorum. Yine de bir hakaret gibi geliyor. "Teşekkürler," diyorum.
"Her zaman yetenekliydin," diye devam , baskı hafifliyor, ancak "Her şeyi yapabiliydin," diye eklediğinde tekrar bastırıyor.
Onunla kavga etmek istemiyorum - bu babamın isteyeceği son şey - ama birdenbire kariyerimle ilgili herhangi bir ince iğnelemeyi sinirlenmeden kabul edemeyecek kadar dikenli ve çığ hissediyorum.

Bu sadece benimle ilgili değil, kendime hatırlatıyorum. Annemin de uğraştığı kendi sorunları var. Şapkayı tekrar çıkarıp ona uzatıyorum, rahat bir gülümsemeyi sürdürmeye kararlıyım. "Düşün boş olup olmadığına bakmaya gidiyorum," diyorum.

Gözlerime bakmadan bir kez başını sallıyor. Ayağa kalktım ve içeri girdim.

- - -

AFTER LUNCH, WE arabayı toplayıp vedalaşıyoruz. Annem ikimize de "İstedığınız zaman gelmekten çekinmeyin," diyor ve bunu kastettiğini biliyorum.

Sarılmak yerine, bize Tupperware içinde bir yığın yemek artığı verir ve bizi yarı yolda yürütür.

arabaya doğru, yürüyüş yolunun araba yoluna döküldüğü noktada oyalanıyor.

"İyi yolculuklar," diye sesleniyor oradan, sanki daha uzağa gelememiş gibi ve başının üzerinden sallıyor.

İçeri girerken hep bir ağızdan "Teşekkürler," diye sesleniyoruz. "Seni seviyorum," diye ekliyorum kıvrılmış camdan.

"Sen de," diyor ve sonra uzaklaşıyoruz.

Gariptir, yeryüzünde hiçbir yer bana uzakta küçülen bu ev kadar ev gibi gelmiyor ve yine de oraya her gittiğimde, küçülen bir kazak ya da *Alice Harikalar Diyarında*'da Alice'in sihirli pastayı yedikten sonra bir elbise gibi giydiği ev gibi çok sıkı olduğunu hissetmekten kendimi alamıyorum.

"İyi misin?" Garaj yolu ile yolun kesiştiği yere geldiğimizde Hayden yolcu koltuğundan soruyor.

Bir kez olsun konuşma havasında değilim. "Ben iyiyim," diyorum yola çıkarken.

Başını sallıyor ama birkaç saniye sonra boğazını temizliyor ve "Bu konuda konuşabilirsin Alice" diyor.

"Ben iyiyim," diye tekrarlıyorum.

Çevremdeyken başını sallıyor. "İyi değilsin. Üzgünsün." "Ne için üzgünüm?"

Diyorum.

Sinirli bir kakhaha atıyor ama hemen cevap vermiyor. "Ne?"

Bastırıyorum.

"Annen," diyor. "Ona kızgınsın."

Yüzüm ısınıyor. "Neden şimdi *bana* kızgınmış gibi?"

"Söylemeye *çalışmıyorum*, sadece neden bir şey söylemediğini anlamıyorum." "Ne hakkında?" diye soruyorum, kendi kızgınlığım da onunla eşleşiyor.

"Az önce sana nasıl hissettirdiği hakkında." Sanki çok belli olması gerekiyormuş gibi ellerini havaya kaldırıyor. "Sana işini ya da hayatını sormadığını ve konu açıldığında da yoluna devam etmek için sabırsızlandığını. Yazdıklarını *okumamasının* seni nasıl incittiğini ve ona elini uzattığında seni nasıl geri çektiğini. Ve ona kızgın olduğunuzu söylemek yerine, içinize atıyor ve her şey yolundaymış gibi davranıyorsunuz. Bana karşı bile. İyi olmadığını görebilsem bile."

"Dur," diye mırıldandım.

"Sadece neden kabul etmediğini anlamıyorum."

"Dur," diyorum, istediğimden daha yüksek sesle, ama sabit değil. Titriyorum, sarsılıyorum, bunalıyorum. "İyi şeylere odaklanmayı seçmemin ahlaki bir başarısızlık olduğunu düşündüğün için üzgünüm ama herkes her şeyi senin gibi görmüyor. Herkes hayatı bir silindir gibi geçip gitmek *istemiyor*."

"Bu benimle ilgili değil," diyor sessizce.

"Bu seninle ilgili." sıkıca kavıyorum. Gözlerim yanıyor. "Tüm duygularını saklamak zorunda mükemmel, mutlu küçük belediye başkanının oğlu olmak zorunda hissettiğin için üzgünüm."

"Bu öyle şey *değil*," diye karşılık veriyor.

"Ama ben öyle biri değilim," diye devam ediyorum. "Ben hayatımdan memnunum. Ben bundan memnunum. Neden ona kızgın olmamı istiyorsun bilmiyorum ama."

"Çünkü *kendine yalan söylüyorsun*," diyor. "Tüm dünya gökkuşağı ve kelebeklerden ibaretmiş gibi davranıyorsun, sanki gözümün önünde olanları göremiyormuşum gibi. Sen bir *gazetecisin*. Bundan daha akıllısın."

Şimdi içimde bir öfke kabarıyor. Anneme değil. Ona ve onu buraya için, kendimi bu duruma soktuğum için, daha önce hiç görmediğim bir şekilde görüldüğüm için kendime.

doğası gereği rahat bırakmayan biri tarafından asla olmak istemedim. "Haklısın!"
Ağlıyorum. "Ben bundan daha zekiym. Böyle bir şey yapmayacağımı bilmeliydim.
çok az tanıdığım bir adamı evime getirdim. Ama sanırım dediğin gibi oldu: "Sadece kendime
yalan söylüyordum, sen başka biriymişsin gibi davranıyordum."

Araba sessizliğe gömülür.

Titriyorum, nefesim daralıyor ve alnımdan ayak parmaklarıma kadar sıcak. Öfkeyi içimdeki
tünele geri göndermeye çalışıyorum. Kendimi ona , yüzünde oluşabilecek incinme ya da hayal
kırıklığını hayal etmekten alıkoyuyorum. *Ben iyiyim*. Her şey yolunda.

Sadece Little Crescent'a dönmem gerekiyor.

Bu seçmeyi bitirmek için.

Bu işi almak, bu kitabı yazmak ve her zaman olduğu gibi her şeyin yoluna girmesi için.

Radyoyu açıyorum ve Diamond Rio'nun "Meet in the Middle" şarkısı çalıyor, ironi neredeyse
gerilim kadar yoğun.

geri kalanında tek kelime etmedik.

Grande Lucia'ya yanıştığımızda gece çökmeye başlamıştı ve aramızdaki buzlar çözülmeye
hiç yaklaşmamıştı. Hayden'ın beni bir dakikalığına içeri davet etmesini bekliyorum, ama sert
yüzüne bir bakışım bana bunun olmayacağını söylüyor.

Muhtemelen en iyisi bu. Bir kez olsun sosyalleşecek enerjim yok.

Yalnız kalmaya, işe yeniden odaklanmaya ve son iki haftalık görüşmelerle nasıl başa
çıkacağımı bulmaya ihtiyacım var.

Yolcu kapısının kilidini açıp arabadan inerken bakışlarını kaçırıyor. Arka koltuktan çantasını
alıyor ve bir süre duraklıyor. "Hoşça kal, Alice."

Kapıyı kapatıyor ve arkasına bile bakmadan merdivenlere yöneliyor.

Ancak gözden kaybolduktan sonra fark ediyorum: *İyi geceler* değil, *hoşça kal* dedi.

- - -

"**YOU DON'T SEEM** Bugün her zamanki aşırı neşeli halinden eser yok," diyor Margaret.

Salı sabahı atölyesindeki masada karşılıklı oturuyoruz, her birimiz Little Croissant'tan
aldığımız latteyi yudumlarken o da önünde deniz camı parçalarını kaba bir desen halinde
diziıyor.

"İyi olacağım," diyorum güven verici bir gülümsemeyle.

Alnı şüpheli bir şekilde kalkıyor. "Bu süreç umduğun gibi gitmiyor mu?"

"Sorun o değil," diyorum hemen. "Sadece aile meseleleri."

Düzenlemekte olduğu iki parça yeşil camı yere bırakıyor. "İstersen bu konu hakkında
konuşabilirsin."

Biraz güldüm. "Hayır, sorun değil. Sana geri dönmeliyiz." "O da aynı
şekilde, biliyorsun," diyor.

"Ne? Kim?"

"Hayden," diyor. "Kendisi hakkında konuşmaktan nefret eder."

Bir kahkahayı bastırıyorum. "Onu kendinden bahsettirmeye mi çalışıyorsun?" Onunla ve
benimle olan kavgasına rağmen, bunu hayal etmek beni hala büyülüyor: bu alıngan kadın,
ağırbaşlı röportajcısını kendisinden bahsetmesi için kandırmaya çalışıyor.

Küçük bir omuz silkme hareketi yapıyor. "Sadece adil görünüyor. Tüm kirli çamaşırlarımı
ortaya döküyorum."

Ona attığım pek de inanmayan bakış karşısında rotasını değiştiriyor: "İyi, kirli
çamaşırlarımın En azından gardını biraz indirebilirdi. Ama anladığım kadarıyla o çocuk resmen
bir zırh giymiş."

"Bence o sadece özel biri," diyorum, savunmacı tavrıma şaşırarak. "Sanırım bunu
anlayabilirsin."

"İkiniz birlikte çok zaman geçirdiniz mi?" diye soruyor.

Gözlerim kayıt cihazına kayıyor, söyledığım her şeyin kaydedileceğinin farkındayım. Ona
karşı *kendimi* savunmasız bırakmak bir şey, ama Hayden'ı buna sürüklemek başka bir şey. Şu
anda aramız pek iyi olmasa bile. "Biraz, evet." demeye karar verdim.

"Peki sen ne düşünüyorsun?" diye soruyor

açık açık. "Ne hakkında?" Ben soruyorum.

"Hayden," diyor. "Hâlâ ona güvenebileceğimi düşünüyor musun? Sence tüm o buzun altında
sıcak, atan bir kalp var mı?"

Zihnimi yalayıp geçen anıların titremesi iğrenç. Yüzümün kızarmaması için dua ediyorum. Ve son konuşmamızın kırgınlığı ve kızgınlığı *diğerk* anıları bastırsa bile, gerçek şu ki, "Ona güvenebilirsin" derken ciddiye dim.

Şüpheli kaşlarını kaldırması üzerine ekliyorum: "Tedbirli olmak için kendine göre nedenleri var ama her zaman dürü sttür. Ona güvenebilirsiniz."

Ona güveniyorum. Kendimi bundan vazgeirmem mümkün değ il. Sadece güveniyorum.

Bu yüzden söyledikleri beni çok rahatsız etti. Çünkü eğ er bunu o söylüyorsa, doğ ruluk payı olabileceğ i fikrinden kurtulamıyorum.

Margaret uzun bir süre bana bakıyor ve sonra aniden gözlerini ve ellerini cam parçalarına geri çeviriyor. "Ee," dedi. "Geçen sefer nerede kalmış tık?"

The Story

THEIR VERSION: Margaret Ives kamerayı severdi.

- - -

HER VERSION: Kamera Margaret Ives'ı seviyordu ve o da buna hiç aldırmıyordu. Laura ikisinden daha güzeldi, ama küçük Ives utangaç ve kitap kurdu iken, Margaret etkileyici, konuşkan ve meraklıydı.

Ives balonunda büyümüş olmak Laura'yı dünyaya karşı temkinli ve çekingen yapmıştı, oysa Margaret dünyaya karşı açgözlüydü. Her şeyi denemek, her yere gitmek, herkesle tanışmak istiyordu. Çok küçük bir kızken bile, Laura yüzünü annesinin pantolonlu bacağına saklarken, o hiç tanımadığı insanlarla sohbet eder, onlara doğru bakan herkese gülümser ve el sallardı.

Ama sonra ebeveynleri ayrıldı ve Bernie artık Laura'nın arkasına saklanabileceği biri değildi. İşte o zaman Margaret süper gücünü keşfetti.

İlgi çekmek. Birini gülümsetebildiğinde ya da güldürebildiğinde, sanki tüm dünya ona açılıyormuş gibi hissetmeyi seviyordu. Ama olumsuz ilgi bile hiç olmamasından daha iyiydi, çünkü insanlar onu izledikleri sürece kız kardeşini rahat bırakıyorlardı.

Laura sıkıcı nötrler giyerken, Margaret kendini yakıcı kırmızılarla süslüyordu.

Laura sakız çiğneme olayından sonra korkunç bir saç kesimi yaptırdığında, Margaret gülünç bir şapka aldı ve haftalarca çıkarmayı reddetti.

Laura mavi balo salonundaki bir galada -yeşil ya da altın balo salonlarıyla karıştırılmamalı- herkesin önünde ayağı takılıp düştüğünde Margaret bütün bir şampanya kulesini devirmiş, kahkahalarla gülmüş, sonra ayağa kalktığında alkışlar arasında eğilmişti.

Laura kilo aldığında ve sosyete sayfaları bunu fark ettiğinde -vücudunu gözden geçirilmesi gereken bir sahne oyunu gibi tartıştıklarında- Margaret kızların gittiği okulun küçük bir yangın çıkardı ve okuldan atıldı.

O günden sonra iki hafta boyunca aile yemeklerinde yüzüne bakmayan sert ve korkutucu büyükbabası, ona sadece Ives Evi'nden kaçması değil, aynı zamanda kendi derisinden de sürünerek çıkması gerektiğini hissettirmişti. Ama yine de buna değermişti.

Gittiği her yerde dikkatleri üzerine çekermiş, bazen kazara ama çoğu zaman tasarlayarak. İnsanlar nasıl olsa ailesi hakkında konuşacaktı, neden onları güldüren kişi olmasındı ki?

En sevdiği kuzeni Ruth için işe yaramıştı ve şimdi sevilen bir sitcom'da oyuncuydu ve hayatının aşkıyla evliydi.

On altı yaşına gelene kadar Margaret için de aşağı yukarı işe yaradı.

1954 yılında, Margaret'in doğum gününden bir gece önce, Ruth ve kocası James küçük uçaklarıyla Kaliforniya kıyılarına gitmeyi planladılar. Ives Evi'nde bir kutlama yapılacaktı ve Ruth, bir zamanlar kendisini portakal bahçelerinde hevesli bir köpek yavrusu gibi takip eden küçük kız Margaret'in üzerine titreme fırsatını kaçırmayı hayal bile edemezdi. Aralarında her zaman özel bir dostluk olmuştu. Ruth, Margaret'e tüm o muhteşem parlaklığıyla kendisi olmanın sorun olmadığını hissettirmişti.

Ama kalkışta James'in uçağının motorunda sorun çıktı. Düştüler.

James Oller madalyalı bir İkinci Dünya Savaşı gazisiydi, Ruth ise yükselen bir komedyendi ve televizyondaki muhteşem, kazara komik komşu kızı rolüyle karşı konulmazdı.

Görünüşe göre tüm ülke onların yasını birlikte tutmuştu. Ruth'un doğumunu kutladığı gibi ölümüne de yas tutan kendi babası dışında: özel olarak.

Margaret yıkılmıştı. Bu onu değiştirmişti. Büyükbabasını da değiştirmişti. Ondan önce Gerald, Ives Evi'nde otoriter bir varlıktı. Sevmediğiniz ama *yine* de memnun etmek için kendinizi çemberlerden atlarken yakalayabileceğiniz türden bir adam.

Ruthun ölümünden sonra küçülmüştü.

Bu, yatak odanızdaki ışığı açıp köşedeki korkunç gölgelerin aslında başından beri askıya asılı bir ceket olduğunu fark etmek gibiydi.

Sevgili kuzeninin şefkati ya da büyükbabasının sert bakışları olmadan, Margaret kendisini Ives Hanesi'ne bağlayan bir pranga kopmuş gibi hissediyordu.

Laura'nın tepkisi farklıydı. Margaret aileden ne kadar uzaklaşırsa, uysal küçük kız kardeşi de o kadar yakınlaşıyordu. Büyükbabasında kimsenin fark etmediği ya da kimsenin fark ettiğini kabul etmek istemediği bir yara görmüştü.

Mantıklı geliyordu: Laura acıyla yüz yüze geldiğinde her zaman daha rahattı, hayatın daha mavi tonlarıyla daha barışıktı. Oysa Margaret her günün her , hayatın sonsuz bir olasılık olduğu çocukluğunun altın büyümesine geri dönmeye çalışarak geçiriyordu.

Ruth'un ölümünden kısa bir süre sonra Gerald, kendisini büyük ölçüde kör bırakan bir felç geçirdi. Hastaneden çıktıktan sonra aylarca günlerini doğu kanadındaki odasına kapanarak geçirdi. Sonra Laura onu ziyaret etmeye, ona kitap okumaya başladı. Bir süre sonra da odasından çıkıp günlerini kütüphanede geçirmeye başladı.

Purolarını oraya getirir, onun için bir tane keser ve yakar, kül tablasını pencere kenarında kolayca bulabileceği şekilde düzenler ve sonra karşısındaki aşırı doldurulmuş koltuğa oturur ve saatlerce okurdu, sadece istediği zaman yeni bir puro yakmak için dururdu.

Başlarda hemşireleri vardı ama zamanla Laura onun bakımını tamamen üstlendi. Kız kardeşi Margaret şehirde gezip tozarken, her butikte, restoranda ve gece kulübünde fotoğrafları çekilirken Laura onun güvenini kazandı, sırlarını topladı.

Margaret, Ives Evi'ndeki bir rafta, kağıt mendile sarılı olarak yaşadığı hayata asla geri dönmek istemedi. *Büyük* bir hayat istiyordu.

Film yıldızlarıyla çıktı ve modellik yaptı. Fransa, İspanya ve Monako'ya seyahat etti. Rock Hudson ile dans etti ve Frank Sinatra ve Marilyn Monroe ile Ciro's'un egzotik kuşlarının altında içki içti. Bir keresinde, Mocambo'dan çıkarken topuğu kırıldı ve paparazziler, daha sonra kırık topuğu güzel bir kuruşa satacak olan bir kapıcı tarafından kahrkahr içinde başını geriye atarak arabasına taşınırken fotoğraflarını çekti.

Zarif, dengeli, ağırbaşlı ya da çekingen değildi. Aptal, saygısız ve sakardı ve basın bu yüzden ona tapıyordu. Ona "Tabloid Prensesi" diyorlardı.

Annesinin film galalarına genellikle filmin başrol oyuncularından biriyle katıldı ve bir keresinde James Dean'in motosikletinin arkasında, başına bir duvak tutmuş ve kaldırından uzaklaşırlarken gülerken fotoğraflandı.

olaydan sonra sadece bir kez daha birlikte görüldüler, o da kızın bir başka gelecek vaat eden kişiyle akşam yemeğinde görüldüğü geceydi.

Bu ona yeni bir lakap kazandırdı: İki Randevulu Peggy.

Gerçek şu ki, James Dean'le *bir kez* bile . Duvak bir şakaydı, *A Western Wind Blows*'un çekimlerini bitirdiklerinde Bernie'nin ona şakayla karışık verdiği bir hediye.

Margaret annesini ziyaret ederken Jimmy'ye rastlamış ve her zaman motosiklete binmek istediğinden bahsetmişti. Jimmy onun gününü şenlendirmek için gönüllü olmuş, o da duvağını başına geçirmiş, eteğini yukarı sıırmış ve bir bacağını onun arkasındaki motosikletin koltuğuna atmıştı.

Basının ne diyeceği konusunda endişelenmiyordu. Ives dışındaki tüm hayatı dikkatle gözlemlenmişti ama en azından *kendisine aitti*.

Gevezelik etme, biraz eğlenme konusunda uzmandı ve bunu yaparak evdeki hayatının yalnızlığıyla gerçek bir risk almadan savaştı.

Onun kahramanlıkları hakkında ne kadar çok yazarlarsa, bunların hiçbirisi onun için o kadar az önemli görünmüyordu. Laura farklıydı.

Paparazziler Margaret'ten ne kadar etkilenirse, dedikoduları ne kadar müstehcen olursa, Laura evden o kadar az çıkmaya istekli oluyordu. Soldu, dolaştı, büyükbabasına okudu ve kendi hikayelerini kaydetti. Radyo dinledi ve

onunla yeni popüler olan rock'n roll'un değeri hakkında tartıştı. Arazide yürürken tekerlekli sandalyesini itti ve ona gün batımını tarif etti ve Margaret'e hayatından son derece memnun olduğu konusunda ısrar ederken, Margaret endişelendi.

Yufka yürekli küçük kız kardeşi için durmadan endişeleniyordu. Büyükbabalarının sağlığı hızla kötüye gidiyordu ve kız kardeşinin onunla olan arkadaşlığını hiçbir zaman anlayamayacağını bilse de Margaret, o öldüğünde Laura'ya ne olacağı konusunda dehşete düşmüştü. Bir gün anne babaları da öldüğünde.

Margaret, Laura'ya onunla birlikte dışarı çıkması, kendi yaşlarındaki insanlarla tanışması için yalvardı. Yemeklere katılması, bağış toplama etkinliklerinde boy göstermesi, sanat müzelerini ziyaret etmesi ve sahilde gezintiye çıkması -ya da arkadaş olduğu yakışıklı erkekler ve güzel yıldız adaylarıyla teknelerde ona katılması için!

Ama kaçınılmaz ilgi Laura'yı korkutuyordu. "Fotoğrafımın çekilmesini ," derdi. "Görülmek istemiyorum."

Margaret bazen annesini iş yerinde ziyarete gider ya da babasının evdeki maun ofisinin önünden geçerken anne ve babası arasında mırıldanarak yapılan bir telefon görüşmesinin sonunu yakalardı.

Endişelendirici ve teselli edici iki farklı rolü sırayla üstlenirlerdi. Birbirlerine küçük kızlarının iyi olacağına dair söz verirdi. Onu zorlamamaya karar verirler.

Ve sonra Cosmo Sinclair şehre geldi. Rock

'n' Roll'un Harika Çocuğu.

En azından iki yıl önce, *başka* bir şarkıcı onu Kral olarak gasp etmeden önce bu lakaba sahipti.

Artık magazin basını -aynı Margaret'e İki Randevulu Peggy diyenler- ona Fakir Adamın Elvis'i adını takmıştı.

Ancak Margaret'in ilgisini çeken bu başlıkların hiçbiri değildi. O ana kadar duyduklarına bakılırsa, müziği de pek ilgisini çekmemişti.

Cosmo Sinclair hakkında onu ilgilendiren tek şey, küçük kardeşinin ona olan hayranlığı ve yakında Pan Pacific Oditoryumu'nda sahne alacak olmasıydı.

Bir fikri vardı. Bir takıntıya dönüştü. Bu da kartopu gibi bir plana dönüştü. Bir gece.

Kız kardeşini mükemmel bir gece için gizlice evden çıkaracaktı.

Hayatlarını sonsuza dek değiştirmek için gereken tek şey buydu.

"WHERE'S JODI?" I Seansımızın sonunda beni evinin ön kapısına doğru götürürken Margaret'e soruyorum.

"Çok ihtiyacım olan izni kullanıyorum." Bana kuru bir bakış attı. "Görünüşe göre, ben bir çeşit hapım."

"Yutması zor ama sonuçta sağlığını için iyi mi?" Ben soruyorum.

Gülüyor, kapıya ulaştığımızda kolumu şefkatle tutuyor ve kapıyı açıyor. "Şimdi fırtınaya hazırsın, değil mi?"

"Fırtına mı?" Yine bir öğleden sonra kavurucu Georgia gününün altında dışarı çıkıyorum, ama biz içerideyken ufukta asılı duran sirrus bulutlarının yerini büyük kara kütlelerin aldığını, rüzgârın ön bahçeden geçerek her şeyi titrettiğini fark ediyorum.

"Haberler onu takip ediyor," diyor. "Bize yarın ulaşır ve henüz bir kasırga değil ama... bu işlerin nasıl olduğunu bilirsiniz."

"Haziran'dan Kasım'a kadar," diye kabul ediyorum, gökyüzünü bir kez daha tarayarak.

"Sanırım Hollywood'da yağmurun nasıl bir şey olduğunu unuttun," diye takılıyor bana.

Gülümsüyorum. "Aslında unuttum."

"İstersen gelip burada kalabilirsin," diyor. "Yarın pencereleri ve her şeyi kapatmak için bir adamımız gelecek. Evinizde bir plan olduğundan emin olsanız iyi olur."

"Kiralama yönetim şirketiyle görüşeceğim," diye söz veriyorum ve sonra beni yoluma gönderiyor.

Şehre döndüğümüzden beri Hayden'haber alamadım ve markete park edip içeri girerken ona mesaj atmayı düşünüyorum.

Margaret'in yanından ayrıldığımdan beri rüzgâr daha da şiddetlendi, yağmur da nihayet başladı. Bakkal sadece tıka basa *dolu* değil, aynı zamanda baştan aşağı temizlenmiş. Her ihtimale karşı bir sürahi su, birkaç mum ve pil ile buzdolabı ya da mikrodalga gerektirmeyecek türden atıştırmalıklar alıyorum.

Eve geri döndüğümde, kiralama şirketinden biri - orta yaşlı, göğüs hizasında kahverengi sakallı bir adam - anorak giymiş, alet çantasını kamyonetinin kasasına yerleştiriyordu. "Seni aramaya çalıştım," diye bağıyor yağmurun altında, ben market poşetlerimle ona doğru koşarken.

"Özür dilerim," bağıyorum.

"Hepinizi yerleştirdim." Çenesini bungalovun pencerelerinin üzerine sabitlediği kontrplağa doğru salladı.

"teşekkür ederim!" Ben de bağıyorum.

"Burada iyi olmalısın," diyor. "Kasırgaya dönüşmesi beklenmiyor, sadece büyük bir fırtına."

"Başımı sallıyorum, yağmur tenime çarpıp kıyafetlerimi üzerime soğuktan titriyorum."

"İçeri girmene izin vereceğim," diyor ve kamyonetine binerken ona tekrar teşekkür ediyorum, sonra yolun geri kalanını koşarak ön kapıya gidip kendimi içeri atıyorum.

Tüm pencereleri karartılmış ev karanlık ve buraya beri ilk kez *üşüyorum*. Gömleğimi çıkarıp karşıma çıkan ilk sweatshirt'ü giyiyorum, sonra

Evin içinde koşturup lambaları yakıyor, banyoya uğrayıp küvetin üzerinde saçlarımı sıkıyorum. Daha sonra kuru eşofman altımı ve temiz, kuru çoraplarımı giyiyorum ve yiyecekleri boşaltıyorum.

Çamaşır dolabındaki acil durum fenerlerini bulup pillerini kontrol ediyorum, bitmiş olanları değiştiriyorum ve her ihtimale karşı banyoya, oturma odasına ve mutfığa sütun mumları yerleştiriyorum, her birinin yanına çakmak veya kibrit koyuyorum.

Böyle bir fırtınaya yakalanmayalı yıllar oldu ve çocukken ezbere bildiğim kontrol listesini gözden geçirmeye çalışıyorum.

Yangın söndürücünün mutfak lavabosunun altında olup olmadığını iki kez kontrol ediyorum ve banyoda bir ilk yardım çantası buluyorum, sonra pasaportumu ve ehliyetimi toplayıp kapının yanına koyuyorum - gerçek bir tehlike veya hasar olmadan atlattığımız kaç fırtına göz önüne alındığında, gençken bana aşırı görünen her şey.

Ama o zamanlar bana göz kulak ailem ve sahilden bir saat uzaklıkta bir evim vardı. Bu farklı.

Midem acınası bir şekilde gurulduyor ve hala elektriğim varken kendime sebzeli burger yapmaya karar veriyorum. Yemeğimi yedikten sonra, gök gürültüsünün çok yaklaştığına karar vermeden önce duş almayı tartışıyorum. Bunun yerine dünyanın en hızlı yüz yıkamasına karar veriyorum, ardından oturma odasına geri dönmekten önce yanaklarıma ve alnıma biraz retinol ve nemlendirici sürüyorum.

Kanepeye uzanıp televizyonu açıyorum, sonra üzerimi değiştirirken telefonumu diğer odada unuttuğumu fark ediyorum. Yatak odasına dönüp yatağın ayak telefonu alıyorum ama ekranın karanlık ve tepkisiz olduğunu görüyorum.

Kahretsin. Bakım elemanının bana ulaşamamasına şaşmamalı.

Şarj cihazımı duvardan çekip yanımda oturma odasına götürüyorum ve telefonumu kanepeye hemen yanına takıyorum.

Televizyonda *The Real Housewives of Miami* oynuyor, sesi neredeyse sonuna kadar kısılmış. Gök gürültüsü yaklaştıkça ev gümbürdüyor ve rüzgâr kontrplak kaplı pencerelere çarparak uğulduyor.

Telefonumun gücü nihayet açılmaya yetiyor ve birkaç sesli mesajla birlikte mesajlar birbiri ardına gelmeye başlıyor. Margaret'ten bir mesaj gördüğümde hemen dokunup açıyorum.

Tam o anda mutfaktan yüksek bir ses geldi ve elektrikler kesilerek beni karanlığa gömdü.

Sadece "Telefonum kapanmadan önce kendini güvende hissediyorsan buraya gelebilirsin" yazısını okuyabiliyorum.

Fırtınaya hazırlık kontrol listesinde atladığım bir şeyi aniden hatırladım: *Hala yapabiliyorken cihazlarınızı şarj edin.*

Karanlıkta el yordamıyla en yakındaki fenere ulaşip onu yakıyorum, odayı soluk bir ışıkla yıkıyorum, sonra onu kullanarak mekanda dolaşp sütun mumlarını yakıyorum. Televizyonun alçak sesi olmadan, rüzgârın çılgılığı daha yüksek, daha korkutucu görünüyor.

Telefonumun şarjı için bilgisayarımın şarjını dikkatli gerekiyor ama fırtınanın kasırgaya dönüşüp dönüşmediğini kontrol etmek için kötü bir zaman olmadığını düşünüyorum. bilgisayarımı ön kapının yanındaki çantadan çıkarıyorum, sonra kendimi kanepeye atıyorum, ancak hatamı fark ediyorum. *Başka bir* hata.

Elektrik, internet de olmaz.

Boşuna endişeleniyorsun, diyorum kendime. Bu sadece bir fırtına. Yüzlercesini yaşadım. Sadece dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var.

İş genellikle işe. Mum ışığında notlarımı okuyabilir, biraz beyin fırtınası yapabilirim.

Çantamdan defterimi almak için geri dönüyorum ve tam kapıya yaklaşırken, dışarıdan bir şey çarpıyor ve beni zıplatıp inletiyor. İlkini iki hızlı darbe daha takip etti ve sonra iki tane daha.

...

Biri kapıyı mı çalıyor?

Kapıya doğru koşuyorum ve gözümü gözetleme deliğine dayadığımda uzun boylu, koyu renk giyimli bir figürün yana doğru yağın yağmura karşı eğilmiş, yumruğunu kapıya vurduğunu görüyorum.

Kapıyı açıyorum ve içerideki rüzgâr ve yağış Hayden'ı öne doğru itiyor.

"Ne yapıyorsunuz?" Saldırıya karşı bağıyorum.

Gözleri vahşi, sırlıslıkla saçları kulaklarının arkasına toplanmış ve kıyafetleri sırlıslıkla.

"Özür dilerim," diyor ve bu bağlamda kafam o kadar karışıyor ki tek yapabildiğim "Ne?" diye bağırarak oluyor.

"Özür dilerim!" diye bağıyor.

Başımı sallıyorum ve ne dediğimde *aslında ne* demek istediğimi açıklıyorum: "Bu kıyafetle dışarı çıkarken aklımdan ne geçiyordu?" Eve geri dönerken ceketini kaptım ve onu da birlikte çektim. Kapıyı kapatıp kilitlemek ikimizin de zamanını alıyor ve sonra tekrar ona sarılıyorum.

"Öldürülebilirdin!" Öfkelendim.

"Telefonuna cevap vermiyordun!" diyor. "Margaret da sana ulaşamadı. Ne yapmam gerekiyordu?"

Bir an için ona bakıyorum, yüzü gerilmiş, yüzünün keskin düzlemlerinden aşağıya doğru akan damlalar ayaklarımızın dibindeki mutlak havuza katılıyor. Birkaç hafta önce olsa kaşlarındaki çatıklığı soğuk bir kızgınlıkla karıştırdım ama şimdi daha bariz olamazdı.

Korkmuştu. Benim için endişeleniyordu. Tıpkı Pazar gecesi arabada benim için endişelendiği gibi. Sadece kızgın değildi, annemle olan ilişkimden dolayı beni yargılamıyordu ama *endişeleniyordu*.

Bunlara ne diyeceğimi bilemediğim için kendimi ona doğru attım. Parmak uçlarıma basarak kollarımı ona doluyorum ve bir iki saniye içinde onun kolları da bana doluyor ve birbirimize tutunuyoruz, giysilerinden ve teninden sızan yağmur suyu günün ikinci kıyafet değişikliğime sızıyor.

Umurumda değil. Kollarımda titriyor, sol eli sağ bileğinin etrafına dolanmış, sırtımın alt kısmında. "Özür dilerim," diye mırıldanıyor yine, şakağıma karşı.

"Ben de." Kendimi ondan uzaklaştırırken başımı sallıyorum. En yakındaki mumların titreşimi çenesinin kenarını yakalıyor ama onun dışında yüzü karanlıkta kalıyor. "Haklıydın."

"Hayır, sen ," diyor. "Açıklamam gereken şeyler var."

"Önce sana kuru giysiler bulayım," diyorum ve onu evin derinliklerine çekiyorum. O oturma odasında beklerken ben fenerle yatak odasına giriyorum. En büyük , eşofman altımı ve Theo'nun yıllar önce evimde bırakmış *olduğunu düşündüğüm* bir çift çorap buluyorum çünkü kesinlikle 9 numara . Yine de şimdiye kadar giydiğim en rahat çoraplar.

Çıktığımda ona "Banyoda havlu var," diyorum. Kıyafet yığınına sıkıştırıyorum ve feneri ona uzatıyorum ama hemen hareket etmiyor.

Onun yerine bana bakıyor, yüzlerimizin alt yarısı fener tarafından korkunç bir şekilde aydınlatılmış ve her nasılsa her zamanki gibi güzel.

Sonra serbest eliyle enseme tutuyor ve beni öpüyor, derinden, yavaşça, açlıkla ve ağzı en son benimkine değmeyeli çok uzun zaman olmuştu, ama o zaman bile böyle değildi.

Ateşli ve çaresizdi, sanki ikimiz de gerçekler ortaya çıkıp durmak zorunda kalmadan önce gidebildiğimiz kadar uzağa gitmeye çalışıyorduk.

Şimdi *tam anlamıyla*, dilini ağızma derinlemesine sokuyor, benimkinin üzerinde kasıtlı bir şekilde kaydırıyor. Bastırılmış şehvetin kazara serbest kalması değil, birbirimizin topografyasını, neyin iyi hissettirdiğini, dudağını ısırduğumda çıkardığı sesi ve dilinin ucuyla benimkini izlediğinde omurgamın içe doğru kıvrılma şeklini kasıtlı bir keşif.

Kemiklerim eriyor gibi, her kasım onun içinde yumuşuyor, saçları parmak uçları arasında kayganlaşıyor ve teninin soğukluğu köprücük kemiğimden kadar her siniri uyandırıyor.

Ve sonra bitti, dudaklarının son bir tatlı fırçasıyla ve elini bırakıp banyoya girmeden önce elini hızlıca sıkarak.

Orada öylece durup hem *heyecanlanıyorum* hem de yüzümdeki gülünç gülümsemeyi silmeye çalışıp başaramıyorum.

JUST WHEN I Dişlek sırtışıma kontrol altına alabileceğimi düşünürken banyonun kapısı geri açılıyor ve Hayden kıyafetlerimle dışarı çıkıyor. Kıkırdamaya ve bana doğru yürürken beyaz gülümsemesi karanlıkta parlıyor.

"Bunun sizi eğlendirmesine sevindim," diyor.

Gömlek üzerine tam oturuyor ama pantolon kapri boyunda ve *dar*. Tamamen saçma ve aynı zamanda inanılmaz seksi görünüyor.

Elinde fener sallanarak yaklaşıırken, "Bütün bunları o süslü arkasında sakladığını kim bilebilirdi ki?" diye takılıyorum.

"Bu bir ceza mı?" diye mırıldanıyor. "Daha önce aramadığım için kefareti mi?" "Bunu cezanı olarak düşünme," diyorum. "Bunu benim *ödülüm* olarak düşün."

Başka bir gülümseme titreşimi ya da ona çok benzer bir şey. Ona uzanıyorum ve onu kendime doğru çekmeme, kollarımı beline dolamama ve yüzüne bakmama izin veriyor.

Islak perçemlerimi gözlerimden uzaklaştırıp saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Neden cevap vermedin?"

"Telefonum bozuldu," diyorum. ". Söz veriyorum."

Feneri yanımızdaki sehpanın üzerine indiriyor ve yüzümü ellerinin arasına alıp beni bir kez daha öpüyor. "Çok özür dilerim."

"Hayden, hayır," diyorum ama daha devam edemeden beni kanepeye doğru çekiyor. "Sana bir şey söylemek istiyorum," diyor.

"Tamam..." Korkunç bir şey itiraf ettiği yer burası mı? *Gerçekten* bir kız arkadaşı olduğunu mu? Ya da tüm bunların beni sabote etmek için olduğunu mu?

Genelde aşırı aktif olan hayal gücüm ısırmayı reddediyor. Ona gerçekten güveniyorum. Yine de bu, onun baş döndürücü sessizliği karşısında karnımda büyüyen endişeyi tamamen ortadan kaldırmıyor.

Kelime seçimini düşünürken bir elini ağzının üzerinde gezdiriyor. "Bunu kimse bilmiyor," diye başlıyor.

"Bana hiçbir şeyi söylemek zorunda değilsin," diye ısrar ederek eline uzandım.

Uzun parmaklarını benimkilerin arasında dolaştırıyor. "Sana çocukken mükemmel olmak zorunda olduğumu söylemiştim. Ama bundan daha fazlası var."

"Ne gibi?" Ben soruyorum.

Uzun bir nefes veriyor ve birkaç kez gözlerini kırptırıyor, sanki kendini bir şeye hazırlıyormuş gibi. "Sadece ben değildim. Annem... biz küçükken oldukça şiddetli depresyon ve anksiyete yaşırdı. Sanırım babam biliyordu ama başka kimse bilmiyordu. Ve ben ..." Sözünü kesiyor, öksürüyor. "Gerçekten kötüleşti, gerçekten aniden. Ya da bilmiyorum, belki de aniden bizden saklamayı bıraktı. Neredeyse aşırı doz alıyordu ve bir süre yatarak tedavi görmek zorunda kaldı. Babam bir kampanyanın ortasındaydı ve... bizden bu konuda yalan söylememizi istedi. Birkaç aylığına ailesine yardım etmeye gitmiş gibi davranmamızı istedi."

"Ne?" Kanepedeki küçük boşluktan sürünerek diğer elini kendime doğru çektim, parmakları hâlâ soğuk yağmurdan üşüyordu. "Hayden, çok özür dilerim."

"Neden yabancıların bilmesini istemediğini anladım," diyor. "Eğer ortaya çıksaydı, gerçekten memleketimde büyük bir haber olurdu ve hassas bir şekilde ele . Ama beni rahatsız eden şey... o zamana kadar neyle uğraştığına dair hiçbir fikrim yoktu. Her zaman iyi davranırdı."

Ellerini dudaklarıma götürüyorum, içlerine sıcaklık üflüyorum. "Bu senin hatan değil," diyorum ona. "Bir insana sadece bakarak ona neler olduğunu anlayamazsın."

"Biliyorum," diyor. "Ama hep şöyle hissettim... eğer her zaman bu kadar mükemmel olmaya çalışmasaydı, bu kadar mutlu görünmek zorunda olmasaydı... belki de işler o kadar kötüye gitmeden önce anlardık. Her şey yolundaymış gibi davranmak sadece bir yere kadar işe yarar. Ve bilmiyorum. Her şey yolundaymış gibi davranmakta iyi olan biri hakkında böyle hissedebilmem beni biraz korkutuyor. Eğer gerçekten iyi değilsen, bunu kaçırabilirim. Bu benimle ilgiliydi. Dediğin gibi."

Sözleri içimde bir şeyleri açıyor. Kollarımı boynuna dolayarak kucağına tırmanıyorum. "Özür dilerim," diyorum. "Bunların hepsi mantıklı."

Kolları sırtıma dolanıyor ve beni kendisine bağlıyor. "Kaba davrandım," diyor. "Özür dilerim." Çenesine dokunuyorum, yüzünü kendime doğru çeviriyorum. "Birimizin bunu durdurması gerekecek, yoksa bütün gece özür dilemek zorunda kalırız."

Beni tekrar öpüyor, bu sefer biraz daha hızlı, daha sert. Alnını benimkine yaslamak için geri çekiliyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyor, alay ederek ve ben ona gülüyorum, onu tekrar öpüyorum, bu sefer yumuşak ve şefkatli. Eli başımın arkasını okşamak için kalkıyor. Benimkilerin ikisi de çenesinden yukarı kayıyor. Ağırlığını kalçalarının iki yanındaki dizlerime veriyorum ve kendimi ona doğru kaydırarak öpücüğün derinleşmesine izin veriyorum.

Eşofmanımın alt kısmına uzanıyor, ben de geri çekilerek onu gövdemden ve başımdan yukarı kaldırmasına izin veriyorum. yere bırakıyor, altına bir şey giymediğimi fark ettiğinde nefesinin altında bir şeyler fısıldıyor. İri ellerinin çıplak karnımın altından göğsüme doğru kaymasına izin veriyor ve ben nefesimi tutuyorum, avuçlarının beni kavrayacağı anı bekliyor, kavrayamayacaklarından korkuyorum.

Sonunda hafifçe temas ettiklerinde iç çekerek başımı geriye atıyorum, pantolonumun bel bandından başımın tepesine kadar ürperiyorum. Yavaşça eğiliyor, köprücük kemiğimin bir yanını, sonra diğerini öpüyor. "Seninkini de" diye fısıldıyorum, gözleri karanlıkta benimkilere kayıyor.

Ona ödünç verdiğim gömleğin eteklerine uzanıyorum, o da doğruluyor ve gömleği yavaşça yukarı doğru kaydırmama izin veriyor, ellerimin topukları sıcak teninde geziniyor. Kalçalarım teninin dokusuyla ısınıyor ve sıvılaşıyor.

Kollarımı kaldırıyor ve gömleğini başından geçirmeme izin veriyor, yumuşak mum ışığı ile fenerin sert karışımında göğsünü çıplak bırakıyor. "Keşke seni daha iyi görebilseydim," diye fısıldıyorum, gömlek aradan çıktıktan sonra ellerimi onun üzerinde gezdiriyorum.

"Ben de." Sesi alçak ve boğuk. Zekice beni kendine çekiyor, bedenlerimiz birbirine karışıyor. İçinden geçen alçak ses, kan damarlarımdan şarkı söylemeye başlamasına neden oluyor. Kalçalarımın arasındaki basınç bir ağrıya dönüşüyor. Kendimi ona doğru yuvarlıyorum ve o da bu iyiliğe karşılık veriyor, göğsünün benimkine doğru itildiğini hissettiğimde beyaz bir zevk dalgası içimi yakıyor. Elleri kıcımın altından aşağıya iniyor ve beni istediği yere doğru eğiyor. Kalçalarımı tekrar ona doğru yuvarlıyorum, sürtünme benden küçük, nefes nefese bir ses çıkartıyor. Boynumun yan tarafını öperken beni etrafına sarıyor, ağzının aşağıya izin veriyor.

"Peki ya senin kuralların?" Belli belirsiz söylüyorum. "Onları çiğnemiyor muyuz?"

"Bükülüyor," diyor kabaca. "Kırılmıyor." Meme ucumu ağzına alıyor ve neredeyse ağlamaya başlıyorum. Elimi aşırı dar eşofmanımın içine sokuyorum ve inanılmaz rahatlıyorum, bana izin veriyor. "Tanrım, Alice," diye inliyor göğsüme karşı, dişleri yine üzerimde geziniyor. "Bu yeterli değil."

Kendimi ona karşı daha sert hareket ettiriyorum, ama o haklı: Bu yeterli değil. Onun tadına istiyorum. Ona da aynı şeyi söylüyorum ve kendimi kanepede sırtüstü yatarken buluyorum, o da beni aşağıya çekiyor, ben koltuktan kalkarken eşofman altımı kalçalarımıdan aşağıya çekiyor. Elleri çıplak kalçalarımı sıkıyor ve ayırdığı dudaklarını bir bacağımın iç kısmına bastırırken ona doğru kıvraniyorum. İç çamaşırlarımın üzerinden beni bir kez yalıyor, sonra arkasına yaslanıp pantolonumun geri kalanını çıkartıyor ve kalçalarımın arasına yerleşiyor. Birkaç saniye boyunca aklımdan başımdan gidiyor, kalçalarım onun kalçalarına sarılıyor, ağızlarımız çarpışıyor, onun elleri benim her çıplak yerimi kavlıyor ve benimkiler onun sırtının tırmanıyor.

"Bu pantolon yırtılmak üzere," diye yarı gülerek ağzımın içine bakıyor. "O zaman çıkar onları," diye öneriyorum.

Bunun yerine vücudumu öpüyor, dilini kumaşın altına daldırmadan önce ağzının iç çamaşırımın kenarı boyunca yavaş ve amaçlı bir yol çizmesine izin veriyor. Ona doğru bastırıyorum ve o da bel bandını aşağı kaydırarak ağzını mümkün olan en kısa sürede bana geri getiriyor. Ellerim saçlarına dolanıyor, dilinin düz kısmı bana baskı yaparken ciğerlerim her nefes için mücadele ediyor ve ağzının yavaş, emin hareketiyle göz kapaklarımın arkasındaki renkler parlıyor. Kalçalarımı sıkı ama nazik, dikkatli bir şekilde kavırıyor, sanki sadece narin değil, aynı zamanda değerliymişim gibi ve sanki içimde bir şeyler taşıyor gibi hissediyorum.

Adını söylemek, bunun ne kadar iyi hissettirdiğini, *onun* ne kadar iyi olduğunu, son iki günde onu ne kadar özlediğimi ve izin onu sevmenin ne kadar kolay olacağını söylemek istiyorum, ama zevk arttıkça zar zor nefes alabiliyorum ve onunla birlikte vücuduma sığması mümkün olmayan çok fazla sevgi .

Ve sonra her şey doruğa ulaşıyor, kırılıyor ve ben düzensiz bir şekilde haykırıyorum, his dalgaları üzerimde ve içimde yuvarlanıyor, kendimi memnuniyetle teslim edeceğim bir gelgit gibi beni sürüklüyor.

Son şok dalgaları çökerken bana doğru sürünüyor, beni derinden öpüyor, ellerimiz birbirimizin saçlarına dolanıyor, aramızda terden kayganlaşıyor, kalbi kaburgalarımın dakikada bir milyon mil hızla çarpıyor.

"Seni istiyorum," diye fısıldıyorum kulağına, bana karşı titrerken kalçalarımı etrafına sarıyorum.

Üzerimden kayarak yan yatıyor, kollarıyla beni kendine doğru çekiyor. "Bir buçuk hafta sonra hâlâ böyle hissediyorsan," diyor, sesi sert, kısıtlamadan parçalanıyor.

"Yapacağım," diye ısrar ediyorum, terden nemlenmiş yüzüne dokunarak. Karanlıkta yüz hatlarını zar zor görebiliyorum, sadece bir gözünün köşesindeki ışık sıçraması.

"Bunu bilmiyorsun," diyor, parmak uçlarını şefkatle çenemin bir tarafında gezdirerek.

"Ne düşünüyorsun?" Ben soruyorum.

Nefesinin altında, neredeyse fısıltıyla, "Sanırım bu işi alırsam, kalbimi kıracaksın," diyor.

Gözlerim yaşıyor ve nefesim kesiliyor. "Hayır," diyorum usulca, onu kendime çekmeye çalışarak, önce sol yanağını, sonra sağ yanağını, sonra da alnını öpüyorum. "Hayden, hayır."

"Bilemezsin," diyor usulca, neredeyse yalvarırcasına. "Bu içinde olmak için kötü bir durum Alice."

"Bilmiyorum," diye sessizce takılıyorum. "Benim için her şey yolunda gidiyordu."

Yüzü ciddiyetini koruyor. "Ne olsun iyi olacağını düşündüğünü biliyorum," diye . "Ama emin olmana ihtiyacım var. Bunu yapıp iki hafta sonra benden nefret etmeni istemiyorum."

"Yapmayacağım," diye fısıldıyorum, ağzının köşesini tekrar öpüyorum. Yavaşça nefes veriyor, gözleri kapanıyor ve eli başımın arkasını kavırıyor, biraz rahatlıyor ama tamamen değil.

Bana inanmadığını söyleyebilirim.

Boğazındaki çakılları temizliyor. "Belki de ."

Dirseğimin üzerinde doğruluyorum. "Kesinlikle olmaz," diyorum. "Bunu yaparsan seni asla affetmem."

Bana göz kırpmıyor, bir elini kolumun arkasında gezdiriyor. "Tamam, tamam," diyor sessizce. "O zaman ne ? Çünkü birimizin eve dönmesine iki haftadan az bir süre kaldı ve burada benim için kazanmak diye bir şey yok. Eğer işi alırsam, benimle hiçbir şey yapmak istemeyeceksin."

"Bu doğru değil," diye araya girdim.

"Ve eğer yapmazsam, o zaman New York'a geri döneceğim ve sen buradasın ve zaten bir önemi yok. O zaman burada ne işimiz var?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

Gülüyor, bir elini gözlerine götürüyor. Elini gözlerinden çekiyorum, avucunun ortasını öpüyorum ve o da daha da yaklaşıyor. "Neler olduğunu anlamıyorum."

"Bir yolunu ," dedim ona.

"Hayır, yani..." Ofluyor. "Yani, birbirimizi çok az tanıyoruz. Ve ben sanki... Bilmiyorum."

"Anlat bana." Yüzünü ellerimin arasına aldım. O da ellerini ellerimin üzerine koyuyor.

"Tek istediğim senin yanında olmak," diyor hırıltılı bir sesle. "Sadece seks değil. Yani, seninle seks yapmak istiyorum."

Uzuvlarım bu öneri karşısında ısınıyor ama o devam ediyor. "Ama bu sadece bir parçası. Bu farklı bir şey. Bu..." Bana bakıyor, umutlu ya da belki de beklenti içinde, sanki ondan kaçan kelimeleri bulabileceğimi düşünüyor.

Ben bilmiyorum. O kadar üstesinden geldim ki en fazla "Biliyorum" diyebiliyorum.

Saçlarımı tekrar gözlerimden uzaklaştırıyor, şakağımı öyle nazikçe öpüyor ki ağlayabilirim, sonra midesi volkanik bir gürültüyle gurulduyor ve ben kahkahalara boğuluyorum. "Aç mısın?"

"Biraz," diye itiraf ediyor. "Fırtına daha da kötüleşmeden buraya gelmek için acele ediyordum." " gel." Aniden bastıran soğuk hava karşısında kazağımı kaparak doğruluyorum. her tarafımdan. "Sana atıştırmalık bir şeyler hazırlayayım."

HAYDEN AND I oturma odasının zemininde battaniyelerin arasında oturmuş, fıstık ezme ve muzlu sandviçlerimizi yerken, mumlar şöminenin ve TV sehpasının üzerinde bir sıra halinde parlıyordu.

"Çocukluğumdan beri bunlardan yememiştin," diyor bana lokmalar arasında.

"Daha önce yediğimden emin değilim," diye itiraf ediyorum. Son dakika market alışverişimde malzemeleri almıştım.

"Bunları yemenin Margaret'e ihanet olduğunu mu düşünüyorsun?" diye soruyor ve ben de Margaret'ten bahsetmesine duyduğum şaşkınlığı bastırmaya çalışıyorum.

"Neden ki?" Ben soruyorum.

"Fıstık ezme muz," diyor. "Bu Elvis'in şeyiydi, değil mi? Cosmo'nun değil." "Doğru," diye kabul ediyorum, "ama Cosmo Sinclair'ın ünlü bir sandviç tercihi olduğunu sanmıyorum. Bunun dışında düşman olduklarından da şüpheliyim. Bence medya bu konuda spekülasyon yapmaya bayılıyordu." Gözlerim tekrar ona kaydı. "Tabii sana aksini söylemediyse?"

Bana sinisi ve biraz da onaylamayan bir bakış attı.

"Hadi ama," diyorum omzunu hafifçe iterek. "Onu gündeme getiren sensin."

Sandviçini dizinin yanındaki tabağa bırakıyor ve çiğnerken gözlerini ondan ayırmıyor. "Artık daha uzun süredir burada olduğumuza, bu işle ilgili sana garip gelen bir şey var mı?"

"Nasıl yani?" Ben soruyorum.

Gözlerime bakmadan önce biraz su içer. "Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum."

Ne dediğini hatırlıyorum - onun aslında *hareketli bir zırh giysisi* olduğunu - ve ona söylemeyi tartışıyorum, ama bu, birlikte geçirdiğimiz zaman hakkında genel olarak konuşmaktan farklı olarak bir çizgiyi aşmak gibi görünüyor.

"Bizi bu şekilde seçmelere sokması biraz garip ama pek güvenmiyor ve bunun nedenini anlayabiliyorum."

"Tam olarak öyle değil," diyor, başını sallıyor, dudakları sanki kelimeler tam oradaymış ve dökülmelerini umuyormuş gibi aralanıyor. "Sanırım beni test ediyormuş gibi hissediyorum. Ve nasıl ya da neden olduğundan emin değilim. Ve belki de gerçekten hangimizle çalışmayı tercih edeceğini seçmekle ilgilidir, ama bilmiyorum."

"Bir buçuk hafta sonra belki öğreniriz," diyorum.

"Belki," diye kabul ediyor, açıkça ikna olmamış. "Söylediğimde ciddiydim. Bunu yapmak zorunda değilim. Başka bir kitap bulabilirim."

Kendi tabağını kenara itiyorum ve ona doğru ilerliyorum, kolları beni sıkıca sarıyor. "Ben de söylediklerimde ciddiydim," diyorum. "Onun yüzünden bu durumdayız. Bırakalım nasıl biteceğini o seçsin."

"Eğer fikrini değiştirirsen," diyor.

Başımı omzuna yasladım. "Yapmayacağım."

Beni biraz daha sıkı tutuyor, ağzını başımın tepesine gömüyor.

- - -

I STIR AWAKE Kanepede kuş sesleri duyuyorum ama oda çoğunlukla karanlık. Nedenini hatırlamam bir dakikamı alıyor.

Fırtına.

Kontrplak pencere kaplamaları.

Hayden.

Mutfaktan yumuşak bir tıkırtı geliyor ve Hayden'ın bulaşık makinesine bir fincan koyduğunu görmek için gözlerimdeki uykuyu kırıpıştırıyorum. Kanepenin yanındaki masanın üzerindeki lamba bir ara yanmış, belli ki elektrik yeniden gelmiş.

Hayden beni onu izlerken yakalıyor. "Hey," diye fısıldıyor.

Kalbim bir gülümsemeyle yanıliyormuş gibi hissediyorum. "Hey." Cüssesine rağmen, bana doğru geri dönerken ayak sesleri neredeyse sessiz. "Gidiyor musun?" Mırıldanıyorum.

"Fırtına sona erdi, bu yüzden röportajım tekrar başladı." Önümde çömeldi, eli hiç olmadığı bir basketbol oyuncusu gibi başımın sağ tarafını avuçluyordu. "Uyumaya et."

Öne doğru eğilip beni dudaklarımdan bir kez öpüyor, gözlerim kapanıyor, sanki onun gidişini *göremezsem*, belki de bu olmayacakmış gibi.

Ön kapıya yaklaşırken dinliyorum, sonra teslim oluyorum, geri dönerken bir gözümü açıyorum, eli kapı kolunda. "Bu gece görüşür müyüz?" diye soruyor.

"Programımı kontrol etmem gerekecek," diye şaka yapıyorum. "Kimsenin yarı doğum günü partisini unutmak istemem."

"Hayır, asla," diye kabul

ediyor. "Bu gece,"

diyorum.

Kapıyı açar ve Georgia güneşinin bir başka güzel günü dökülür.

Bir meleğe benziyor. Bu minvalde bir şeyler mırıldanıyorum ve sonra gözlerimi kapatıp uykunun beni içine çekmesine izin veriyorum.

- - -

WHEN I NEXT Uyandığımda boynum tutulmuştu ve ter cildimi kaplamıştı, ışık odaya giriyordu. Gözlerim kamaşmış bir halde doğruluyorum ve tam karşımdaki pencerede biri neredeyse çığlık

Sadece kiralama şirketinin sakallı bakım elemanı, pencerelerdeki kontrplakları söküyor. Bana neşeli bir el sallıyor, ben de karşılık verince baş parmağıyla onaylıyor.

Nedense ben de karşılık veriyorum. Sonra işine geri dönüyor, ıslığı aramızdaki cam yüzünden çoğunlukla susturuluyor.

Kanepedeki battanileri toplayıp yatak odasına , çarşaflara sinmiş badem kokusuyla midem bulanıyor. Dün gece kanepede birlikte sızmıştık ve iki kez uykumuzda birlikte hareket ederek uyanmıştık, sonra ihtiyaçtan titreyene kadar birbirimizi öpmüş ve dokunmuştuk, ancak sonunda, her şeye rağmen tekrar uykuya dalmıştık.

Ya da en azından ben yaptım. Umarım Hayden yapmıştır, yoksa tüm gün sürecektir mülakatı çok yorucu geçecek.

Battanileri yatağa geri atıyorum ve duş almak için banyoya gitmeden önce üzerimi değiştiriyorum.

Daha sonra saçlarımı güneş kremi sürdükten sonra bir fincan kahve yapıp ön tarafa götürüyorum. Bakım görevlisi gitmiş, garaj yolunda iki çöp varili fırtınadan düşmüş dallar ve enkazlarla dolu; bungalovun panjurlarından biri de bu kargaşanın bir noktasında kopup ikiye ayrılmış gibi görünüyor.

Aksi takdirde, fırtına olduğunu asla anlayamazsınız.

İçeri döndüğümde, artık tamamen olan telefonumu şarja takmayı unutmuyorum. Açılır açılmaz, dün gece kaçırdığım tüm aramalar ve mesajlarla dolup taşıyorum.

Beklediğimi bildiğim şeyler vardı - Margaret ve Hayden bana ulaşmaya çalışıyorlardı, Hayden giderek daha panik bir şekilde.

Alacağımı tahmin edebileceğim şeyler - arkadaşlarımla grup sohbeti, Priya, Bianca ve Cillian'ın çok farklı fikirlere sahip olduğu bir gerçek suç belgeseli hakkında bir tartışmaya dönüşüyor.

Bir de beni şaşırtan mesajlar var.

Theo, dün bir noktada, ziyaretimizin gerçekleşmemesine gerçekten üzüldüğümü söylemek için yazdı. Seninle takılmayı özledim. Ve ben buna cevap vermekte gecikmeyince, "Yakında ATL'ye dönüyor olabilirim" diye devam etti. Hâlâ o bölgede misin? Bu soruyu cevapsız bırakıyorum. Hayden'la ne olursa olsun, sonunda Theo' planlarını yapmayı bıraktım.

Ve sonra son ve en endişe verici sürpriz.

Annemden gelen dört sesli mesaj.

Üç mesaj.

Ara beni.

Neden telefonuna cevap vermiyorsun? Lütfen

ara beni, Alice.

Panik anında ortaya çıktı. Önce sıcaklık, sonra da soğukluk içime doluyor. Anında terliyorum, boğazımın inanılmaz derecede sıkı hissetmesine rağmen hasta olacağımdan korkuyorum.

İlk düşüncem, bundan önce pek çok kez olduğu gibi, derin ve umutsuz bir *Audrey!*

Annemi arıyorum ve telesekreterine kadar çalıyor. Telefonu kapatıp tekrar deniyorum, hızlanabilmeyi diliyorum ama elektrik prizinin yanında olduğum yerde bağlıyım, içimdeki tüm huzursuz enerji hapsolmuş durumda.

Üçüncü zil sesinin yarısında hat kesiliyor. "*Tanrıya* şükür," diyor. "Ne oldu?"

Gıcırdayan dişlerimin arasından çıkardım. "O iyi mi?" "Ne oldu? Kim?" Annem söyledi.

"Audrey," diye .

"Kız kardeşin neden iyi olmasın ki?" Annem bu fikirden neredeyse rahatsız olmuş gibi görünüyor.

Sadece bu bile vücudumda dolaşan endişeyi kesmeye yetiyor. koluna yığılıyorum, omuzlarım gevşiyor ve başım ağrımaya , sanki kortizolün aniden patlaması ve sonra aniden dağılması beni bir yoksunluk durumuna sokmuş gibi.

Kız kardeşin neden iyi olmasın ki? İyi olması bir yana, varlığından bile emin olmadığımız onca yıldan sonra sorulması ne tuhaf bir soru.

Gözlerimi sımsıkı kapadım ve burnumun kenarına masaj yaptım. "Neye ihtiyacın vardı?" diye soruyorum. "Neden telefonuna cevap vermiyordun?" Annem kendine özgü soruyor,

Sorumdan tamamen kaçıyorsun.

"Kazara ölmesine izin verdim," diyorum. "Sonra da elektrikler

kesildi." Diğer uçta bir sessizlik var.

"Alo?" Soruyorum.

"Yani hâlâ Georgia'da mısınız?" diye .

"Evet, şimdilik," diyorum, gönülsüzce. "Neye ihtiyacın vardı anne?"

"Hiçbir şey, hiçbir şey." İlgisiz olmasa da dikkati dağılmış gibi.

İçim içimi yiyor. "Bana birkaç mesaj attın ve birkaç mesaj bıraktın. Acil bir durum var sandım."

"İyi ki yoktu," diyor hafifçe. "Sana ulaşmamın hiçbir yolu yoktu."

Yüzümü buruşturuyorum, parmaklarımı kaşlarımın arasındaki noktaya götürüyorum ve orada küçük daireler çizerek gerginliği azaltmaya çalışıyorum. "Özür dilerim. Ama artık buradayım. Ne var ne yok?"

"Hiçbir şey," diyor. "Sadece büyük bir fırtınanın yaklaştığını gördüm ve senin nerede olduğunu bile bilmediğimi fark ettim."

Sesinde tırtıklı bir ton var, sanki bana kızmış gibi.

Ama yerimi ondan saklamıyordum ki. Ondan birkaç saat uzakta bir iş gezisinde olduğumu söyledim ve daha fazla bilgi istemedi.

"Küçük Hilal'deyim," diyorum şimdi ona.

"Siz orada oldukça kötü vuruluyor musunuz?" demeden önce uzun bir duraklama daha oldu.

"Çok kötü değil, hayır," diyorum. "Bazı dalları kaybettik ama elektrikler çoktan geldi ve Kaldığım ev çok fazla hasar almadı." "İyi, iyi," diyor, yine dikkati dağılmış bir halde.

"Peki ya sen?" Ben soruyorum. "Herhangi bir sorun var mı?"
"Hayır, önemli bir şey değil," diyor. "Nasıl olduğunu bilirsiniz. En kötüsünü kaçırmak için kıydan yeterince uzaktayız. Bazı sel baskınları olduğunu duydum ama biz iyiydik."
Kalbime küçük bir ok gibi saplanıyor.
Söz konusu *biz*, o ve babam mı yoksa o ve tavuklar mı emin değilim ve bu olasılıklardan hangisinin kalbimi daha az kıracağından da emin değilim.
Boğazımı temizliyorum. "Güzel."
"Peki ya arkadaşın? Hayden mı? O mi?"
"O iyi," diye onu temin ederim. "Onu bu sabah gördüm. O iyi."
Gerçek, sadece tüm gerçek değil.
"Güzel," diyor, sanki bir şeyi halletmiş gibi. "O zaman gitmene izin vereceğim."
"Tamam, aradığın için teşekkürler," diyorum, az önce tam olarak ne olduğundan emin değilim.
Bazen ikimizin arasında da böyle oluyor, sanki her birimiz farklı bir dil konuşuyormuşuz ve bu yüzden ikimizin de anadili olmayan *üçüncü* bir dilde kaba çeviriler yaparak elimizden gelenin en iyisini yapmak zorundaymışız gibi.
"Evet," diyor, sonra biraz daha yumuşak ama yine de neredeyse azarlayarak ekliyor, "Telefonunu şarj et, evlat."
"Yapacağım," söz veriyorum.
Veda etmeden telefonu kapatıyor.

- - -

AT OUR NEXT oturumunda, tekneye hazırlıklı biniyoruz. Birincisi, bol bir keten pantolon ve hafif bir düğme-up giyiyorum, böylece uzuvlarım örtülüyor. Bir diğeri, rıhtıma inmeden önce Margaret ellerimizi ve ayaklarımızı Jodi'nin yemin ettiği bir tür ev yapımı karışımla ıslattı.

"Hâlâ tatilde mi?" Tekneye tırmanırken soruyorum ve Margaret bakışlarını kaçırıp vantilatörün yanındaki koltuğa yerleşmeden önce bir an bana göz kırpmıyor.

"Evet," diyor. "Nasıl olduğunu bilirsiniz. Bazen sadece bir molaya ihtiyaç duyarsınız."

Ona güven verici bir gülümseme vermeye çalışıyorum ama bana bakmıyor, çoktan vantilatörü çalıştırmaya odaklanmış. Ona en yakın koltukta yerimi alıyorum ve iskeleden uzaklaşıp sazlıklara doğru ilerliyoruz, yoğun hava saçlarımın ve tenimin üzerinde binlerce minik parmak gibi dalgalanıyor.

Bana göstermeye hevesli olduğu "Spot "a gelene kadar gerçekten konuşamıyoruz - vantilatörün gürültüsünden değil- ve bu arada aklım Hayden'a geri dönüyor.

Dün Margaret'le işini bitirdikten sonra Rum Room'da akşam yemeğine gittik, en sevdiği kabinin karşı tarafına oturduk, sebzeli soslisli sandviç patates kızartması yerken işimize devam ettik, bacaklarımız masanın altında birbirine dolandı.

Ne zaman tuvalete gitmek için ayağa kalksam ve kabinin onun tarafından geçmek zorunda kalsam, sanki ekranını görmenin cazibesi benim için dayanılmazacak kadar fazlaymış gibi dizüstü bilgisayarımı kapattı.

Bunu bir oyun haline getirmeye başladım, birkaç dakikada bir kalkıp yanından geçiyordum. Sonunda, yirmi dakika içinde tuvalete dört kez gittikten sonra dizüstü bilgisayarımı açık bıraktı ve şaşkınlıktan gözlerim doğrudan ekrana gitti.

Bir Microsoft Word belgesinin boş bir sayfasına, gülünç derecede büyük bir yazı tipiyle, *Eğleniyor musunuz?*

Benim kahkahalarım bankta yan döndü ve beni kucağına çekti, bu beni şaşırtan ve sevindiren bir sevgi gösterisiydi.

Sanki beni sahipleniyormuş, açıkça *benimmiş* gibi hissettirdi.

O çok uzun çalışma yemeğinden sonra beni eve bıraktı, kapıya kadar yürüdü ve ikimiz de nefes nefese kalana kadar beni yavaşça, kabaca öptü.

Kalmadı ve nedenini anladım. O kadar yorgun görünüyordu ki, hafif bir esinti onu muhtemelen devirebilirdi ve bana göre çok geç de olsa, benden beş santim daha uzun olması, muhtemelen birlikte kanepede geçirdiğimiz geceyi onun için daha da acımasız hale . Bir de horlamam vardı.

Geceyi yatağında geçirmenin daha dinlendirici olacağından şüpheliydim.

İyi geceler diledik ve sonra otel odasından bana mesaj attı, seni düşünmeden duramıyorum ve yine de bir saat boyunca uyanık kaldım, şansım varken onu içeri sürüklediğim için pişmanlık duydum.

Teknenin fanı kesiliyor ve Margaret bana doğru spekülâtif bir bakış fırlatıyor. "Ne oldu *sana* gülümseyerek mi?"

"Beni bilirsin," diyorum. "Her zaman gülümserim."

"Öyle değil," diyor, teknenin dibinden bir ağ çıkarıp bana uzatarak. "Bu *gizli* bir gülümseme." Bir kolunu kıyıya doğru sallıyor. "Şuradaki küçük çıkıntıyı görüyor musun?"

Deredeki bir dönemeçte durduk ve kıyı boyunca uzanan yoğun meşe perdeleri kumlu bir boşluk, bir kamp ateşinin kömürleşmiş kalıntılarını ve birilerinin derme çatma sandalyeler olarak kullandığını tahmin ettiğim birkaç tahta sandığı ortaya çıkardı.

"Evet."

Margaret teknenin altından ağ daha çıkarıyor ve bunu suya doğru sallıyor. "gençlerin su içmeye geldiği yer."

"Ve?" Yüzümü buruşturuyor olmalıyım, çünkü beni azarlar gibi gözlerini .

"Ve çöp atıyorlar," diyor. "Hem de çok. Burada göremezsiniz ama ağaçların arasından geçen bir yol var ve Jodi polislerin buralarda devriye gezdiğini çünkü çocukların buraya gelip başlarını belaya sokmaktan hoşlandıklarını bildiklerini söylüyor." Ağını yavaş ve zarif bir yay çizerek suyun içinde gezdiriyor.

Onu yukarı çekiyor ve su ağdan aşağı fışkırıyor, arkasında iki yeşil cam şişe bırakıyor. "Ya bu çocuklar gezegenden nefret ediyor ya da farları gördüklerinde pisliklerini buraya atıyorlar. Belki de her ikisidir -ne bileyim?"

"Bummer," diyorum.

"İşte böyle," diye yanıtlıyor Margaret. "Kaşlar çatık. Bu ifadeye çok daha aşınayım. Hatta rahatlatıcı bile. Yine de senden bir alaycı yaratacağız."

"İyi şanslar," diyorum ve ağımı teknenin diğer tarafındaki suya bırakıyorum. Ben ağı savururken o da bir çöp poşeti açıyor ve yakaladıklarını içine atıyor. Yüzeyin altında ben de bir şeyler yakalıyorum. Küçük bir heyecan çığlığı atıyorum.

Margaret, "Yakala onu," diye emrediyor ve ağı yukarı doğru kaldırıyorum, içinden su akıyor ve ortaya neon yeşili bir lastik terlik çıkıyor. Bir Croc ya da aynı şeyin markasız bir versiyonu.

"Umarım kimse bunu kaçırmıyordur," diyorum.

"Öyle olmadıklarını garanti ederim," diye yanıtlıyor Margaret ve bir çöp torbası daha açıyor. "İşte." Bana doğru itiyor. "Kullanamadığımız tüm çöpler için."

Ayakkabıyı bırakıyorum. "Artık başlayalım mı?"

Sanki bu düşünce onu yoruyormuş gibi iç geçiriyor ve milyonuncu kez neden bunu kabul ettiğini, ilk teklifimi gerçekten hâlâ düşünüp düşünmediğini ya da çoktan vazgeçip geçmediğini merak ediyorum. "Nasıl hissediyorsun? Mülakat süreci hakkında?"

"Bugünden korkuyordum."

"Gerçekten mi? Neden?" diye

sordum.

"Çünkü" diyor omuz silkerek, "en büyük hatalarıma yaklaşıyoruz."

Kaşlarımı çatıyorum. O da böyle mi sınıflandırıldı? Destansı, çok iyi belgelenmiş aşk hikâyesi mi? "Sanırım buna başlayabiliriz," diyor. "Ama biz konuşurken çalışmaya devam et. Derede daha bir sürü bok var."

"Bu sözün nasıl söylendiğinden emin değilim,"

diyorum. "Öyle olmalı, değil mi?"

The Story

THEIR VERSION: 1958 yılında Gerald Ives ölüm döşeğindeyken torunları dışarıda içki içip güneş doğana kadar dans ediyorlardı.

- - -

HER VERSION: Mükemmel bir gece. Margaret'in Laura'yı yalnızlığından kurtarmak, onu Ives Evi olan yaldızlı mezardan çıkarıp yaşayanlar diyarına götürmek için vermesi gereken şey buydu.

Her şey baş bahçıvanla başladı. Daniel, Ives arazisinde yaşıyordu ama bir kamyoneti vardı ve Ives Evi'nin tünediği ısıltılı sahil ile Los Angeles şehir merkezi arasındaki fidanlıklardan teslimatlar ve alımlar yapması alışılmadık bir şey değildi.

Margaret'in her zamanki arabası ve şoförüyle ayrılması söz konusu değildi. O şey bir basın mknatısı haline gelmişti ve normalde kameraların ne olursa olsun onu bulacağını, bu yüzden kovalamacayı kesip poz verebileceğini düşünse de, bu tür bir ilginin Laura'yı hayattan saklanmaya her zamankinden daha kararlı bir şekilde eve sıçratacağını biliyordu.

Margaret'in şoförü Darrin dışarıdaydı. Bahçıvan Daniel içerideydi.

"Bizi kamyonetinin arkasına bindirip araziden çıkaracak," dedi kız kardeşine. "Kılık falan değiştireceğiz, sanki casusmuşuz gibi."

Laura tereddütlüydü, ama bugünlerde ne zaman tereddüt etmedi ki?

"Gerald'ın durumu iyi değil," dedi, çünkü kızlar büyükbabalarını daha sevecen bir lakap yerine ilk adıyla çağırmak üzere yetiştirilmişlerdi. "Onu yalnız bırakmak konusunda emin değilim."

"Yalnız olmayacak," dedi Margaret, ki bu doğrudu, çünkü *her zaman*

Evdaki insanlar öncelikle personel olsa bile. Laura, "Başka kimseyi sevmiyor, gerçekten," diye belirtti.

"Onlar da ondan hoşlanmıyor," dedi Margaret. "Cennette yapılmış bir eşleşme."

Bunun üzerine Laura isteksiz bir kahkaha attı. Bu Margaret'in kalbini umutla çarptırdı. "Annemden bir süre onunla oturmasını isteyeceğiz. Annemi seviyor." Biraz abartılı ama çok az.

Gerald oğlunun evliliğini onaylamamıştı ama boşanmasını çok daha fazla onaylamamıştı ve o zamandan bu yana geçen yıllarda Freddy'nin ortaklarından herhangi birinin adını öğrenmeyi kararlılıkla reddetmiş ve aile yemeklerinde Bernie'yi oğluna tercih ettiğini açıkça göstermişti.

"Bir gece," diye fısıldadı Margaret hevesle, Laura'nın ellerini kendi elleriyle kavrayarak.

Kız kardeşini kazandığı anı gördü. Bu tür şeylerde ustaydı - insanları okumakta. Zihninde, Laura daha "Acaba gerçekte nasıl biri?" diye soluk soluğa, coşkulu sözler söylemeden kutlamaya başlamıştı bile.

Bu kişi elbette konserine katılacakları Cosmo Sinclair'di.

Margaret gözlerini devirmek için güçlü bir dürtüyle savaştı. Yıllar boyunca pek çok centilmen arkadaşı olmuştu, hatta onlarla çok eğlenmişti ama Cosmo Sinclair'in tipini biliyordu.

Gösterişli, kendini beğenmiş ve kafatasının aşağı yukarı bir rüzgâr tüneli olduğu gerçeğini gizlemeye yetecek kadar ısıltılı. Ama bunun bir önemi yoktu. Cosmo bir amaç için bir araçtı ve bu araç görevini yerine getirmişti.

Perukları annesinin stüdyosundan almıştı ve giyecekleri kıyafetlere gelince, hizmetçiden her birine Bullock'un rafından birer elbise almasını istemişti. Laura için pembe bir şey, çünkü yanaklarındaki ışıltıyı ortaya çıkaracaktı, Margaret içinse sıkıcı bir şey, çünkü çok renkli ya da göz alıcı bir şey, *isimsiz bir konser müdaviminden ziyade Peggy Ives'i* çok net bir şekilde okuyabilirdi.

Konser gecesi, ikisi Daniel'in kamyonetinin kasasında, üzerlerine çekilmiş cızırtılı bir yün battaniyeyle yattılar ve uzun demir kapılarının önünde toplanmaya başlayan ve pek de sabırsızlıkla beklemeyen fotoğrafçıların yanından geçerek araziden ayrıldılar.

Sağduyusu için iyi para alan bir arkadaşı kızları yol kenarında karşıladı ve Pan Pacific'e doğru götürdü. *Doğru* değil. *Doğru*. Kendilerine *Roma Tatili*'ndeki Audrey Hepburn'ün Prenses Ann'i gibi davranmak Margaret'e abartılı gelmişti ama bu kurnazlık hem eğlenceli bir oyun hem de Laura'nın kendini daha rahat hissetmesini sağlayan bir yoldu. Belki de, diye düşündü, bu onların bir geleneği haline bile gelebilirdi.

Daniel'in arkadaşı onları bir hamburgerciye bıraktı ve Laura, Margaret'in omzuna yakın , tezgâhta yemek yiyen ve sosyalleşen gürültücü gençlerin fazlalığından rahatlamak yerine korktu.

"Çok kalabalık," diye sızlandı Laura. "Biri bizi tanıyacak."

"Neden yapınlar ki?" dedi Margaret. "Hayatımızda hiç böyle bir yerde bulunmadık."

Kösedeki bir masada hamburgerlerini yediler ve shake'lerini içtiler. Laura ilk başta sessiz ve dikkatliydi ama Margaret bileğini kız kardeşininkine çarpıp "Sence Cosmo şu anda ne yapıyordur?" dediğinde Laura yumuşak bir gülümseme verdi.

"Doğru ya," dedi Margaret. "Eminim gösteri zamanına kadar saçlarını pomatlıyordur."

Ve bu Laura'nın gerçek bir kahkaha atmasını sağladı. "Biliyorum, onun gülünç olduğunu düşünüyorsun." "Elbette öyle düşünüyorum," diye izin verdi Margaret. "Ama çoğu erkek öyledir. Babamıza baksana."

Laura ona hem eğlenen hem de sitemkâr bir bakış attı ama karşı çıkmadı. Bir saniye sonra, "Roy saçma değil," dedi.

Margaret üvey babaları için, "Hayır, hayır değil," diye onayladı. "Ama Roy sahneye mikrofonla çıkmasına izin verecekleri türden bir adam değil."

Laura titredi. "Hayal edebiliyor musun?"

"Yapabilirim ve bu bir trajedi, Laura." Annelerinin yumuşak ve yumuşak konuşan kocasının, Cosmo tarzı bir tutam saçı alnına düşerken gitarla ağladığını hayal etmek ikisini de kahkahalarla inletti. "Daha da ötesi, annemin onu seyirciler arasından izlediğini hayal edin."

Son derece pratik Doris Bernhardt'ın dehşet içinde bu manzarayı izlediğini hayal etmek çok kolaydı.

Laura'nın kahkahaları nihayet yatıştığında ve gözlerindeki yaşları sildiğinde düşünceli bir ifadeyle, "*Yine de...* Sanırım babam her zaman biraz şovmen olmuştur. Ve bir zamanlar onu sevmiştii, değil mi?"

Kız kardeşinin, Margaret için çok şey ifade eden ilk yıllara ait o değerli anılara sahip olmadığını fark etmek Margaret'in sızlattı. Çimlerin üzerinde ilk kez yürümeye başladığı ve Freddy, Bernie ve Margaret'in gruplarının en küçüğüne tezahürat yaptığı günü hatırlayamaması.

Kutlama için mutfaklardan birinde dondurma yemişlerdi, kızlar uzun meşe hazırlık masasının üzerine oturmuşlardı.

"Şimdi onu sevmediğinden değil," diye ekledi Laura. "Demek istediğim, *birbirlerine* aşıklandı, değil mi?"

"Sanırım öyle, evet," dedi Margaret. "Öyle olmasalar bile yine de mutluydular."

Gerçek şu ki, Margaret aşkın ne olduğunu tam olarak bildiğinden emin değildi. Bazen geceleri geç saatlere kadar uyanık kalır, alfabe çorbasının küçük parçaları gibi dağılana, harfler zıt yönlerde sürüklenene ve anlam boşluklarda bir yerlerde kaybolana kadar kelimeyi düşünürdü.

Kız kardeşine karşı neredeyse vahşi bir koruyuculuk hissettiğini biliyordu.

Annesine hayran olduğunu biliyordu, onun muhtemelen dünyanın en güzel kadını olduğunu düşünüyordu, ancak dünyanın genelinin bu değerlendirmeye katılmadığını bilecek kadar çok şey duymuş ve okumuştı.

Ve artık babasına *yakın* hissetmese de -onu derinden tanımasa ya da hakkında derinlemesine bilgi sahibi olmasa da- salonda karşısına oturup, ateşin ızgarada çıtırdayıp patladığı sırada satranç oynadığı her seferinde bir tür huzur hissettiğini biliyordu.

Bir erkekle içki içip dans ederek eğlenmenin ne demek olduğunu biliyordu ve bazen bir *başka şeyler* yapmaktan da epeyce zevk alınabilirdi ama aşk...

Ne olduğunu bilmiyordu ve insanların tarif ettiği şekilde *içinde* olmayı hayal bile edemiyordu.

Sadece gülünç derecede zengin değil, aynı zamanda son derece eksantrik iki ebeveyne sahip olmanın keyfi, ailesindeki hiç kimsenin aşık olup evlenip evlenmemesini pek umursamamasıydı. Francine Teyze'ye bakın; elli üç yaşındaydı ve hiç evlenmemişti, bir de yetmiş beş yaşında ilk kocasının ölümünden sonra yeniden evlenme zahmetine katlanmayan, bunun yerine Margaret'in gençliği boyunca hafta sonlarının çoğunu ya balede ya da evdeki odalarında çekici bir erkek balerini ya da bir başkasını ağırlayarak geçiren Büyük Teyze Gigi vardı.

Ve Bernie kesinlikle kızlarından hiçbirini evliliğe zorlamamıştı. Hatta Margaret zaman zaman annesinin, Bernie'nin yaptığı gibi Margaret'in de film yapımcılığına aşık umduğunu hissetmişti ama *bu* romantizm bile ondan kaçmıştı.

O ve Laura düşünceli bir sessizlik içinde hamburgerlerini ve shake'lerini bitirdikten sonra taksi çağırmak için caddeye doğru yürüdüler. Yaşadıkları sürece özel bir şoförleri olmuştu ve kaldırımdan inerken elini kaldırması Margaret'in göğsünde lezzetli bir heyecan uyandırdı.

Uzun zamandır ilk kez *yanlış yapma* ihtimalinin çok yüksek olduğunu hissetti. Sizin için eğilmeyen bir dünyada yeni bir şey denemek. Taksinin arka koltuğunda kız kardeşler birbirlerine sırtıyor ve birbirlerinin ellerini sıkıca kavıyorlardı ve Margaret Laura'nın da bunu hissettiğini biliyordu.

Bu ona kendini yeniden *genç* hissettirdi. O bir sosyete değildi. Magazin prensesi değildi. Kıkırdayan iki kız kardeşten biriydi ya da iyi ruhlu babalarına şaka yapıyordu; ayakkabılarını yumurtayla doldurdukları ve ayağını deriye soktuğu anı izlemek için köşeye saklandıkları zamanki gibi.

Pan Pacific'e sorunsuz bir şekilde ulaştılar ve yeşil-beyaz binanın yeni açılan kapılarına doğru akan insan kalabalığına katıldılar. Laura tekrar gerildi ama Margaret'in göğsündeki heyecan daha da arttı.

Daha önce *hiç* sıra beklemiş miydi? bu bir *sıra* değildi. Daha çok, kalabalık ileriye doğru itişirken her yönde çarpışan ve bölünen binlerce farklı sıra gibiydi.

Margaret Laura'nın gerginliğini hissedebiliyordu ama heyecanını da hissedebileceğini düşündü.

Ives kardeşler belki de binlerce odanın en zengin insanlarıydı ama en ünlüleri olmaktan çok uzaktılar; özel localar film yıldızları, profesyonel futbolcular ve diğer şarkıcılarla doluydu.

Kimse de görmeye geldiği kişiden görebilmek için boynunu bükmeyle ilgilenmiyordu.

Margaret bile kalabalığın enerjisine kapıldı. Gösterinin ilk yarısının tamamı bir dizi açılış gösterisine ayrılmıştı ve seyirciler *ilgilenmiyor* gibi görünse de, Margaret tüm kalabalığın gözlerini sahne ve kanatlar arasında nasıl zıplattığını fark etti.

Kendini de aynı şeyi yaparken yakaladı, Cosmo'yu izliyor, onun efsane ve mitlere nasıl uyabileceğini merak ediyordu.

Binlerce insan bu gece buradan hayal kırıklığına uğramadan nasıl ayrılabilirdi ki? Başka türlü biteceğini hayal bile edemiyordu.

Açılış konuşmacılarından biri "Bay Cosmo Sinclair'i görmek için kimler heyecanlı?" sorusunun bir varyasyonunu her sorduğunda, seyircilerin tepkisi bir jet motorunun kükremesine rakip oldu. Salon titredi.

Son grup da çalıp sahneyi terk ettiğinde, her gösteri arasında olduğu gibi ışıklar karardı ve ardından loşluk simsiyah bir karanlığa gömüldü.

Seyircilerin çığlıkları yeniden başladı. Bu kez sesler heyecandan çok çaresizliğe benziyordu, sanki ihtiyaç dayanılamayacak kadar büyümüştü. *Dehşete* varan bir .

Bütün vücudunda diken diken oldu.

Sonra şiddetli beyaz bir ışık parladı ve sahnenin tam ortasındaki mikrofonun başında siyahlar içinde sırtan bir adam .

Margaret o odadaki binlerce insanın çığlıklarına benzer bir şeyi daha önce hiç duymamıştı. Laura'nın da çığlık attığını fark etti, gözleri faltaşı açılmıştı, bir elini dudaklarının üzerine bastırmıştı ama sesi kesmek için hiçbir şey yapmıyordu. Margaret kendisinin de katılmasına izin verdi.

Gülüyor, çığlık atıyor ve biraz daha gülüyorlardı. Sanki hepsi aynı kapılmış gibi hissediyordu. Sanki duyguları ona ait değilmiş gibi, ama . Bu kadar çok şey hissetmek *eğlenceliydi*.

Cosmo'nun arkasında müzik grubu çalmaya başlamıştı ve Cosmo, canlı kırmızı saten giysiler içindeyken onları fark etmemiş hayret etti, oysa Cosmo siyah takım elbisesinin içinde bir gölgeden başka bir şey değildi.

O ve kız kardeşi birbirlerine tutunmuşlardı.

Ağzını açtı ve ilk nota çıktı. Bir anlığına, sanki seyirciler onun alçak ve berrak sesinin çınlamasına izin vermek için bir düğmeyi çevirerek kapatılmış gibiydi ve sonra çığlıklar geri geldi, şiddetlendi.

Margaret ne o şarkının ne de bir sonrakinin tek kelimesini duyabiliyordu. Bunun pek önemi yoktu. Şarkının merkezindeki adamın büyüüne, karizmasına kendini kaptırmıştı.

Büyülenmiş.

Açılış baladı şamatalı, eğlenceli bir sayıya dönüştü, dikkatli kısıtlaması yerini bir hareket çılgınlığına bıraktı. Bir noktada, şarkı söylemeye devam ederek sahne boyunca koştu, sonra durdu, mikrofonu havaya fırlattı, arkasından yakaladı ve hiçbir şey olmamış gibi şarkı söylemeye devam etmek için dudaklarına geri götürdü.

Margaret odadaki enerjinin azalmasını bekledi. Ama azalmadı.

Laura, gözleri parlayan, peruğu hafifçe yamulmuş ve yanakları kızarmış Margaret'e her baktığında, biri ya da her ikisi birden kahkahayı patlatıyordu. Büyük mağazalarda satılan elbiselerinin sentetik elyafları altında terden çiçek açarak çılgınca dans ettiler. Margaret çantasında bir matara getirmişti ve büyük bir şaşkınlık içinde olan Laura, matarayı uzattığı zaman birkaç yudum aldı.

Bir keresinde Cosmo kalçalarını özellikle müstehcen bir şekilde döndürdüğünde, Margaret eğilip Laura'nın kulağına doğru, "ROY," diye bağırdı ve bu tek başına onları tekrar harekete geçirmeye yetti. Tüm o gürültü arasında küçük kız kardeşinin kahkahasını duyamıyordu ama göğsünde *hissedebiliyordu*. Kış uykusundan uyanan bir hayvan gibi.

Laura'nın yüzünde böylesine pervasız bir neşe görmeyeli kadar olmuştu? Acaba Laura *Hiç* mi?

Laura eğildi, kollarını kardeşinin terli boynuna doladı ve yüzünün yan tarafını öptü. "TEŞEKKÜRLER," diye bağırdı ve birden Margaret ağlayabileceğini düşündü. Kahkahalarla gelen o küçük sızıntılar da değildi.

Ağlamaktan çatlayacağını düşündü, ama kendini tutamadı, bu yüzden sadece dans etti, küçük kız kardeşiyle el ele tutuştu, çığlık attı, güldü ve hayatının en güzel gecesi etrafında gelişirken şeyi aralarında dolaştırdı.

Sekiz şarkı sonra Cosmo nihayet herkesin beklediği şarkıyı çaldı. Şimdiye kadarki en büyük hitini. "A Girl Back Home."

Margaret, o dans ederken ve şarkıyı haykırırken odaya yayılan ateş gibi bir şeyi daha önce hiç görmemişti:

*Evde kız yok
Bu dünyada benim
diyebileceğim bir yer
yok
Ama sevgilim
bu gece için
belki
yalnız olmak zorunda.*

Dizlerinin üzerinde öne, sahnenin kenarına doğru kaydı ve ilk birkaç sıra patladı, volkanik bir patlama gibi ona doğru fışkırdı, kollarını ona doğru uzattı. Bir şekilde çığlıklar daha da yükseldi. Laura ve Margaret parmak uçlarına basarak neler olduğunu görmeye çalıştılar.

Cosmo şarkı söylerken bir kızın elini tutmuştu. Elini kaldırıp yanağına sürttü ve birden sahnenin her yerinde insanlar ona tırmanmaya çalıştı.

Bir anda odadaki enerji değişti. Arkalarındaki kalabalıkta, arkadan öne doğru hareket eden bir tayfun gibi bir kabarma oldu, vücutlar daha sıkı itildi, insanlar ona yaklaşmak için yaygara kopardı.

Laura'nın dengesi bozuldu ve çığlığı ses duvarının içinde kayboldu. Margaret kız kardeşini kolundan yakalamak için yana doğru hareket etmeye çalıştı ama aralarında çoktan sahneye yaklaşmaya çalışan insanlar vardı.

çalışırken endişe boğazını düğümledi. Bunun yerine izdihama yakalanmış, yarı yarıya kıvranan kalabalığın derinliklerine sürüklenmişti. Ceset akını onu bulunduğu yerden daha da uzağa iterken kız kardeşinin adını haykırdı. Serseri bir dirsek gözüne çarptı ve acı kafasında alevlendi, gözyaşlarının ardında görüşü bulanıklaştı, tüm denge duygusu karanlıkta kayboldu.

Kalabalık onu ileri geri iterken dik durmak için mücadele etmek zorunda kaldı ve ayaklarının altında ezilmenin ne kadar kolay olacağını fark ettiğinde gerçek bir paniğe kapıldı.

Sol gözündeki yaşları kırıştırtarak uzaklaştırdı. Sağ gözü çoktan şişmeye başlamıştı. Şakağına doğru uzandı ve eli kan içinde kaldı.

Laura için tekrar tekrar çığlık atarak, durdukları yere doğru geri dönmeye çalıştı, ama artık geri dönmüştü, çok uzağa gitmişti. Grup çalmayı bırakmıştı, polis odanın dış kenarlarından içeri giriyordu ama kaos azalmıyordu.

Sıkışmış bedenlerin arasında pembe bir kumaş parıltısı gördü ve hâlâ kız kardeşinin adını haykırarak ona doğru çabaladı. İtti. İtti. Bazı insanlar geri itti. Peruğu çekilip çıkarıldı.

Umurunda değildi. Hiçbirinin önemi yoktu.

Önemli olan tek şey, kötü bir şey olmadan önce o pembe parıltıya ulaşmaktı.

Bir şeyin çoktan henüz bilmiyordu.

Elleri kollarına kenetlendi ve kendisini odanın kenarına doğru çektiğini fark edene kadar sıkı tutuşa karşı faydasızca mücadele etti, adam kargaşanın içinden bir yol açacak kadar hantaldı.

Ve sonra, işte !

Laura duvara yaslanmış, burnunun kenarlarını tutuyordu, peruğu ve yakasından kan damlıyordu, yanakları gözyaşlarıyla boyanmıştı. Margaret'in kalbi midesine indi. Saldırgandan kurtuldu ve kız kardeşine doğru koştu. "İyi misin?" diye sordu kız kardeşinin yanaklarını tutarak.

", " diye mırıldandı ama bunun bir yalan olduğu açıktı.

"Bayan Ives," diye bağırdı arkasından biri ve onu buraya getiren adamla yüzleşmek için geri döndü. Bir güvenlik görevlisi. Yanında da Ives ailesinin şoförü Darrin vardı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"İkinizi de dışarı çıkarmamız gerekiyor Bayan Ives," dedi sert bir nezaketle ve koluna uzandı. Kadın onu elinin tersiyle itti ve kız kardeşi için endişelenmeye devam etti.

"Bir bakayım," dedi ve Laura'nın bileklerini çekerek ellerini yüzünden uzaklaştırdı, burnunun şişmiş kanlı kütesini ve daha da endişe verici bir şekilde gözlerinin yaşlarla dolu boşluğunu gördü. Beyin sarsıntısı mı geçirmişti? Neden böyle görünüyordu?

"Bayan Ives," dedi Darrin, bu kez daha güçlü bir sesle. "Artık gitmemiz gerekiyor."

Umutsuzca kız kardeşi ve onun arasına baktı. "Hayır, gitmiyoruz, burada, bu mükemmel gecede kalıyoruz" demeyi o kadar çok istiyordu ki. Ama mükemmel gece bir milisaniye içinde paramparça olmuş, etraflarında düpedüz bir kavgaya dönüşmüştü.

Darrin'e başını salladı ve Darrin, Laura'yı duvardan kendi tarafına doğru yönlendirirken, o ve güvenlik görevlisi onları gizlice yan kapıya doğru götürürken, Darrin sert bir bakış attı.

Ama öyle bir gecede, tedbirli olmak diye bir şey yoktu.

Geceye adım atar atmaz etraflarında kameraların flaşları patladı, sesler birbirini bastırdı, içeride neler olduğuna dair cevaplar almaya çalıştılar, insanlar neden kaçarken aynı anda polis içeri akıyordu.

Darrin kız kardeşleri arabasına götürürken, işbirliğinin karşılığını cömertçe aldığı kesin olan güvenlik görevlisi onları savuşturmaya çalıştı ama Laura o kadar sersemlemişti ki, tam flaş patlarken başını kaldırdı ve üzüntüyle gözlerini kırpıştırdı. Margaret öfkeyle adama doğru saldırdı, filmi istedi, adam reddedince de fotoğraf makinesine uzanacak kadar ileri gitti.

Sonra bir de baktı ki yüzünde bir düzine flaş daha patlıyor ve Darrin'in kolları onu arabaya sürükleyip kız kardeşiyle birlikte arabaya tikiyor. Çantası bir ara uçup gitmişti ama Darrin kapıyı çarparak kapatmadan önce onu da peşinden arabaya attı. Matara gitmişti - fotoğrafçıyla kavga ederken değil de içeride düşürmüş olması için dua etti.

Ancak arabayla uzaklaştıklarında her şey kafasına dank etti.

"Bizi nasıl buldun?" diye sordu Darrin'e. Darrin cevap vermedi, sadece gözlerini önlerindeki karanlık yola dikti. "Daniel sana söyledi mi?"

Yanında, utanç içinde başını öne eğmiş olan Laura başını kaldırdı, yüzünde hâlâ o şaşkınlık ifadesi vardı. "Laur? Ne oldu?"

Gözleri dikiz aynasından suçluluk duygusuyla Margaret'e kaydı. Yutkundu. "Gerald'a söyledim."

"Gerald'a söyledin...?" Hemen kafasına dank etmemişti. Anladığında da Laura'yı azarlamaya fırsat bulamadı.

Laura, "Önemli bir şey olmasa bizi öylece çağırmazdı," diye ısrar etti. "Göndermeyeceğini biliyorum." Destek almak istercesine tekrar aynaya doğru baktı.

Darrin bakışlarını dikkatle ileriye dikti. Laura'nın yüzüne yeni bir şey geldi. Yüzü gevşedi, ağzı açıldı. "Darrin?" dedi küçük, gergin bir sesle.

Onunla göz göze gelmedi. Dehşet Margaret'in midesinde toplanmıştı şimdi. "*Darrin*?" Laura daha sert bir sesle söyledi.

"Evet, Bayan Ives?" diye cevap verdi.

"Ne oldu?" Margaret sordu. Yanı başındaki Laura, daha sözcükler Darrin'in ağzından çıkmadan ağlamaya başlamıştı.

"Özür dilerim hanımefendi," dedi. "Büyükbabanızın fazla vakti yok."

Laura hırıltılı bir sesle, "Gitmemeliydim," dedi. "Gitmemem gerektiğini biliyordum." İçinden bir hıçkırık koptu ve Margaret onu kendine doğru çekti, Laura Margaret'in kucağında tamamen çökerken kanayan yüzünü çarpmamaya dikkat etti.

Dünya arabanın camlarının önünden öfkeyle geçiyordu ama yine de yolculuk sonsuza dek sürecekmiş gibi görünüyordu.

Doktor ekibi ayrılırken arabayı evin önüne çektiler.

Anlamsız bir nedenden ötürü Margaret bunu iyiye işaret olarak algıladı -sorun önlenmiş, acı Ives patriğinin demir pençesiyle boyun eğdirilmişti. Laura daha iyi biliyordu.

Merdivenlerden inen beyaz önlükleri görünce araba yoluna yığıldı. Margaret onun yanında çakılların üzerine çöktü ve titreyen kız kardeşine sarıldı.

Yirmi dakika. Zaten öleli o kadar olmuştu. Margaret'in ilk düşüncesi bencilceydi: *Beni asla affetmeyecek.*

Ama yanıliyordu. O gece, küçük kız kardeşi yatağında onun yanında uyumuştı - daha doğrusu uyumamış, ağlamış, hıçkırılmış ve biraz daha ağlamıştı - bu sırada Margaret onun saçlarını okşuyor ve düpedüz yalan olmayan yatıştırıcı sözler düşünmeye çalışıyordu.

Her şey yoluna girecek demek doğru gelmedi. *Şu anda daha iyi bir yerde olması* da öyle, çünkü kimi kandırıyordu? Bunun doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bunun yerine, Laura'nın nefes alışları nihayet gün doğumundan hemen önce uyku ritmine dönene kadar, bir dua gibi tekrar tekrar "Buradayım," diye mırıldandı.

Manşetler korkunçtu. Aramaya gitmemeliydi ve normalde

Ama konu Laura olduğu için, bunun görevi olduğunu düşündü.

Sosyetik Kız Kardeşler Cosmo'nun "Rock 'n' Brawl" ında Büyükbaba Ölürken Kavga Etti, diye ilan ediyordu bir gazete, arenanın dışında Laura'nın fotoğrafını çeken fotoğrafçıyla arasında geçen sahnenin resminin yanında.

Margaret'in adamın fotoğraf makinesini almaya çalışırken, diğerlerinin objektiflerini doğrulttuğu parlak bir nesne haline gelmesi, yüzünün öfkeden çirkinleşmesi, saçlarının peruğunun altına sığacak şekilde kafasına doğru kayması ve sağ gözünün neredeyse şişerek kapanması şansın bir parçasıydı.

Bir başka şans noktası: O ve Laura, onlarla dolu bir gecenin ardından sadece *bir* haberd. Margaret'in sabah çayını yudumlarken göz gezdirdiği haberlerin çoğu konserde yaşanan arbede ve Cosmo'nun performansının "ahlaksızlığı" ile ilgiliydi.

Alçak sesle, gırtlaktan söylenen şarkılar. Vahşi dans. Ve bir konser izleyicisinin elini yanağına dokundurduğu an, her gazetenin bunu farklı bir şekilde anlattığını görmüştü, kadının avucunu *yaladığına* dair kendinden emin bir iddia da buna dahildi.

Bir yandan, medyanın kendisinden ya da kız kardeşinden başka birini eleştirdiğini görmek onu rahatlatıyordu. Öte yandan, dün geceki trans halinden kurtulduğuna göre, Cosmo Sinclair'le ilgili olarak gözlerindeki terazi aniden düşmüştü.

Her şeyin bu hale gelmesinde payı olduğu için ona öfke duyuyordu. Endişeli bir din adamı bir makalesinde onu *fareli köyün kavalcısı* olarak nitelendirmiş, *genç kızları felakete sürüklediğini* söylemişti ve normalde bu ona gülünç gelse de, şimdi o tutucu püritenin bir şeylerin peşinde olabileceğini düşünüyordu.

Tam bu konuyu düşünürken, uşakları Briggs kahvaltı salonuna gelip bir ziyaretçisi olduğunu haber verdi.

"Takvimimde hiçbir şey yok," dedi ona. Briggs, "Biliyorum hanımefendi," diye cevap verdi.

"O zaman neden birinin kapıdan geçmesine izin verdiler?"

Briggs'in yüzü kıpkırmızı oldu. "Başka ne yapacağını bildiğinden emin değilim. Bay Sinclair çok kararlıydı."

"Bay Sin-" Sözüünü yarıda kesti, kendine şu soruyu sorarken geri döndü: *Sinclair'i kastetmiş olamaz, değil mi?*

Briggs'in çenesini hafifçe eğmesiyle, evet, evet, Bay Sinclair'i kastetmişti.

Ayakta durduğunu hatırlamıyordu ama yine de ayaktaıdı. "Ne istiyor?"

Briggs, "Emin değilim hanımefendi," dedi.

Bir an tereddüt etti, en iyi hareket tarzının ne olacağından emin değildi. Sonra Laura'nın yatağında uyuduğunu hatırladı ve aklına bir fikir geldi.

Briggs'e, "Ona kütüphaneyi göster," dedi. "aşağıda olacağız."

Sadece birkaç dakika sonra, yatağının kenarında otururken, dün gece bir doktor tarafından burnu sıfırlanan ve bugün bunun için çok daha kötü görünen Laura bacaklarını göğsüne çekti, kollarını onlara doladı ve "Oraya gitmiyorum" dedi.

"ama Laur," dedi Margaret. "*İyi* görünüyorsun. *Benden* çok daha iyi." Elini siyah gözüne doğru salladı ama Laura başını salladı ve tekrar uzandı.

"Mesele o değil," dedi. "Ben sadece Cosmo Sinclair'i görmek istemiyorum. Onu düşünmek istemiyorum. Artık onu dinlemek bile istemiyorum. Hayatımın geri kalanında o şarkı midemi bulandıracak. Artık bana hatırlatacağı tek şey en yakın arkadaşımı kaybettiğim gece olacak."

Oh, bu göğsünü nasıl da keskinleştirdi.

Margaret'in Laura'nın en iyi arkadaşı olduğu zamanlar olmuştu ama bu, küçük kız kardeşinin artık neredeyse tamamen yalnız olduğu gerçeği kadar acı vermiyordu.

"Ah, tatlım," diye mırıldandı, bir elini Laura'nın başının üzerinde

gezdirerek. "Sadece ondan kurtul, olur mu?" Laura sessizce söyledi.

"Tabii ki."

Ve Margaret bunu yapmak için aşağıya indi.

HAYDEN PARKS AT Perşembe akşamı işten sonra evime gidiyoruz ve omuzlarımızda dizüstü bilgisayar çantalarımızla ağaçların arasından Rum Room'a geri dönüyoruz.

"Bu seni hiç rahatsız ediyor mu?" diye sordum. "Üzerinde çalıştığın şey hakkında konuşamamak?"

Kaşlarının iç kısımlarında kırıksıklıklar oluşuyor. "Evet," diye itiraf ediyor. "Son zamanlarda daha çok." "Gerçekten mi? Neden?" Diyorum. "Sonunda iyi şeylere mi başladı?"

Bana bir bakış attı.

"Sadece şaka yapıyorum. Bu bir tuzak değil."

"Biliyorum." Elini benimkinin içinden geçiriyor, eklemlerimiz birbirine kilitleniyor. Bir dakika sonra, "Bana anlattığı neredeyse her şeyi sana anlattığını hayal ederken buluyorum kendimi" diyor.

"Çok rekabetçi," diye takılıyorum, ona yandan çarpıyorum.

"Sadece nasıl tepki vereceğini merak ediyorum," diye yanıtlıyor. "Ne söyledin. Nasıl yazdın?" Bir sonra ekliyor: "Bella Girardi profilini düşünüyorum ve muhtemelen benden tamamen farklı şeyler anladığını fark ediyorum. Farklı sorular soruyorsun."

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Gerçekten soru sormuyorum. Çoğunlukla konuşmasına izin veriyorum."

Bana garip bir bakış attı.

"Ne?" "Ne?" diye soruyorum.

Başını sallıyor, alnındaki oluklar düzeliyor. "Sadece farklı deneyimler yaşadığımızı düşünüyorum."

"Nasıl yani?" Ben soruyorum.

"Bir hafta içinde," diyor, "sana söyleyeceğim."

"Bir *hafta* mı?" Ağlıyorum. "İkimizden birini seçmesine iki gün var. Seni atlatacağımdan endişelenmiyor musun?"

"Peki," diyor, "bir hafta iki gün. Ona sunumlarımızı yaparız, sonra da sana yasal olarak her şeyi anlatırım." Yürümeyi bırakıyor, elini benimkinden çekip sadece tokalaşmayı teklif ediyor.

"Benim de aynı şeyi söylememi mi istiyorsun?"

diye soruyorum. "Bu sana kalmış," diyor.

"Gerçekten konuşabilirim," diye hatırlatıyorum ona. "Eğer her şeyi özetlemeye çalışırsam, daha yarısına gelmeden benden bıcarsın."

Elimi tutuyor, beni kendine çekiyor ve karanlık yolun ortasında beni öpüyor.

"Bu oldukça iyi bir strateji," diye fısıldıyorum mutlulukla. Alnında oluşan çıkıntıya bakarak, "Çok konuştuğum zamanlar için" diye belirtiyorum.

"Seni susturmaya çalışmıyorum Alice," diyor. "Sadece bir şekilde, söylediğin neredeyse her şey bende seni öpme isteği uyandırıyor."

Gülüyorum ama kalbim havalanmaya çalışan bir helikopter gibi vızıldıyor. Ellerimi ensesine koyuyorum ve hızla aşık olduğum bir aptal gibi ona sırtıyorum. Yüzündeki ifade ciddiyetini koruyor ve *biliyorum ki* gelecek haftayı, ondan sonraki haftayı, ondan sonraki haftayı, ülkenin iki ayrı ucunda geçireceğimiz belirsiz bir geleceği düşünüyor.

zamanda olmanın, ardından gelebileceklerden korkmak yerine sadece içinde bulunduğunuz ana odaklanmanın faydalarını erken yaşta öğrenmiş olmama rağmen, bu neredeyse mükemmel ana dair kavrayışım da biraz kayıyor.

"Yoldan geri dönmeye başladım. "Hadi yemeğe gidelim."

Rum Room tıka basa dolu, ancak veranda tamamen boş, bu yüzden standın içindeki ev sahibi bize istediğimiz piknik masasını almamızı söylüyor.

Arka tarafta, gözlerden uzakta bir yer seçiyoruz ve bilgisayarlarımızı karşılıklı olarak yerleştiriyoruz. Teklifim üzerinde çalışmam gerektiğini biliyorum ama konsantre olmakta zorlanıyorum.

Anda kal, Alice, kendimi azarlıyorum. *Yarın endişelen.*

Söylemesi yapmaktan daha kolay.

"Bu hafta sonu eğlenceli bir şeyler yapalım." Onu daha iyi için dizüstü bilgisayarımın ekranına vuruyorum.

Sol kaşı yukarı doğru kıvrılıyor. "?"

"Bilmiyorum," dedim. "Ama Pazar günü tatilimiz var. Bir şeyler yapalım."

Söylenmemiş bir kelime alt dudağında dengeleniyor.

"Ne?" Bastırıyorum.

"Ben sadece..." Dikkatlice düşünüyor. "Annemi tekrar görmeyi deneyip denemeyeceğini merak ediyordum."

Oh. Doğru. Tekrar düşündüm. "Gelecek hafta sonu." O zaman ya onunla paylaşacak iyi haberlerim olacak ya da nefesimi tutmayı bırakıp buradaki işimi bitirdiğimi ve Kaliforniya'ya döneceğimi söyleyebileceğim.

Başını sallıyor, gözlerini *tekrar* ekrana çeviriyor ama *yine* söylemediği bir şey var.

"Hayden."

"Bu beni," diye yanıtlıyor.

Kaşlarını çattım. "Öyle deme. Seni işimde istiyorum. Seni işime *davet* ediyorum."

Gülümsemesi yarım ve uzun ömürlü olmaktan uzak. Hâlâ parmak uçlarında

yürüyor. "Söz veriyorum," diye ekliyorum.

"Sanırım hala ona nasıl hissettiğini neden söylemek istemediğini anlamıyorum." Aceleyle ekledi, "Anlamak . Ama anlamıyorum."

Artık kendimi daha az savunmacı hissettiğim için, bu soru cümlesi bana daha az saldırı gibi geliyor. "Ben neysem oyum," diye açıklıyorum. "Sevdiğim şeyleri seviyorum. İyi olduğum şeylerde iyiyim. Annem de o. İşimle ilgilenmemesinin beni incittiğini söylemek onun gerçekte nasıl hissettiğini değiştirmeyecek. Sadece farklı davranacak. Ve buna ihtiyacım yok. Yaptığım şeyin değerli olduğunu düşünüyormuş gibi davranmasını *istemiyorum*. Bu bana çok daha kötü hissettirir."

Başını sallıyor, ağzı sıkı ama *anladığını söyleyebiliyorum, kabul ettiğini* değil. "Demek öyle," diyorum.

"Anladım." Masanın altında eli dizimin üzerinde geziniyor. Sanırım bunu sakinleştirmek, şefkat göstermek için yapıyor. Ama bu beni ateşliyor.

Ona sahip olmadan tam bir hafta daha geçirebileceğimden şüpheliyim. İçimden bir ses bunu dile getirmemi istiyor ve eli kalçamda geriliyor, gözleri kararıyor. Bankın en ucuna doğru kayıyorum, eli tenimde daha da ilerliyor, cırcır böceklerinin şarkısının ritmiyle içimde sıcaklık titreşiyor.

Köşeyi döndüğümüzde paravan kapı pat diye açılıyor ve Hayden'ın parmakları aniden geri çekiliyor, tam da yirmili yaşlarda, topuzlu ve Converse tenis ayakkabılı sevimli bir sunucunun dışarı fırladığı sırada.

"Selam millet!" diyor parlak bir sesle, siyah yarım önlüğünden not defterini çıkararak. "Benim adım Tru. Sizin için ne yapabilirim?"

Hayden boğazını temizliyor. "Buzlu su."

"Biraz daha sert şeye ihtiyacım olabilir," diyorum, gerçekten bir örtmece amaçlamıyorum, ama ani öksürüğünden, bunun nasıl algılandığını biliyorum.

Tru'ya kurnazca bir gülümseme gönderiyorum. "Aslında bir dakikaya ihtiyacımız olabilir," diyorum, çünkü belli ki ikimiz de henüz kamu tüketimine uygun değiliz.

"Elbette," diyor. "Beş dakika içinde dönerim."

Beş dakika, diyorum kendime, vücudumun zonklamasını durdurmak için yeterli olmalı.

- - -

AFTER DINNER, WE Öpüşmeden, ellerimizi birbirimizin gömleklerinin altından geçirmeden, birbirimizin tenine, dudaklarına ve saçlarına fısıldamadan önce kiraladığımız eve bile giremiyoruz. Kilidi el yordamıyla açacak kadar duraklıyoruz ve tökezleyerek içeri giriyoruz.

Dili köprücük kemiğimin üzerindeki çentikteyken bana "Seks yapmayacağız," diyor.

"Değil miyiz?" Telaşla tamamen inanmama arasında bir yerde, "değiliz" diyorum.

Başını sallıyor ve beni ön kapıya en yakın yüzeye, mutfak tezgahına doğru itiyor. "Bu gece olmaz." Gömleğimi üzerimden sıyrıyor ve beni tezgahın üzerine kaldırmadan önce bir kenara fırlatıyor.

"Fikrini değiştirirsen," diyorum, şimdi ona uzanarak, "bana haber ver." Gömleğini omzuna atıyorum ve sonra, kalçalarımın arasına girerken, bir elimi sıcak göğsünün ortasına onu uzak tutuyorum. "Önce seni bir göreyim."

Yüzü bullak oluyor ve vücudundan *utandığını* fark kalbim sıkışıyor. "Çok güzelsin," diyorum ona içtenlikle.

Bakışlarını kaldırıyor, yüzünün sert hatları keskin bir şekilde ortaya çıkıyor. Bu kez beline uzanıp onu kendime çekiyorum, beni tezgahın kenarına doğru iterken karnımız öpüşüyor. Elleri boynumun kenarlarında geziniyor, sonra tekrar göğsüme iniyor, dudaklarımız birbirine karışıp ayrılırken beni sütyenimin üzerinden kavırıyor, nefeslerimiz birbirine karışıyor.

Bir elimi bel kemerine sokuyorum ve parmaklarım onun etrafında kıvrılırken inliyor. Ses bir tırnak gibi omurgamdan aşağı iniyor ve ona doğru kıvrılıyorum. Ellerinden biri sırtımda dolaşıp sütyenimin kopçasına doğru ilerlerken, diğeri eteğimi kalçalarımın yukarı fırçalıyor ve avucunun topuğu içime doğru bastırarak altımdan yavaşça kayıyor.

Bağırıyorum, boşta elim ensesini kavırıyor, kendimi ona doğru hareket ettirirken sağlam ve sabit bir şey arıyorum.

Sütyenim kayboldu. Ağız tenimle birleşiyor. Bağlandığımız her yerde artan hisleri kovalarken nefeslerimiz kesiliyor, nabızlarımız hızlanıyor. Göğsüm daha fazla baskı ihtiyacıyla ağrıyor ve kendimi öne atıyorum, ağız beni daha derine çekiyor. Adımı haykırıyorum.

Beni geri itiyor, aynı benim yaptığım gibi, bir eli göğsümün ortasında, yayılmış parmakları neredeyse göğüs kafesimin genişliğini kaplıyor.

Bana açlıkla bakıyor, gözleri yeni ayın altındaki Atlantik kadar karanlık.

"Fikrini değiştirdin mi?" Nefesler arasında soruyorum.

Cevap olarak beni kalçalarımın tutup tezgahın üzerinden çekiyor, sırtım buzdolabının soğuk çeliğine degecek şekilde beni döndürüyor ve dizini kalçalarımın arasına sokuyor, ağız boğazıma iniyor ve avuç içleri vücudumu tırmıklıyor.

"Bu bir evet mi?" Fısıldıyorum. fayansın üzerine diz çökerken elleri kalçalarımın yapışıyor, bir eli eteğimi toplarken diğeri iç çamaşırımı aşağı çekiyor.

Eğiliyor, nefesi ılık ve ağzını bana bastırtepkimi izlemek için gözlerini yukarı kaldırıyor.

Soruyu tamamen unutuyorum. Bana musallat olan *her* soruyu unutuyorum. Adımı unutuyorum. Bedenimi nasıl kontrol edeceğimi ya da boğazımdan çıkan sözcükleri unutuyorum.

Hayden olmayan, bu an olmayan her şeyi unutuyorum.

- - -

WE DRINK DECAF. Geçen gün bakkaldan aldığım satrançlı turtayı yiyoruz. (Tamam, çoğunlukla ben yiyorum, ama o da birkaç ısırık alıyor.) Aynı koltuklarımızda ayrı kitap tekliflerimiz üzerinde çalışmaya çalışıyoruz ve bu başarısız olduğunda Scrabble oynamaya çalışıyoruz ve bu da başarısız olduğunda kanepede öpüşüyoruz. Ve zihinsel olarak gerçekten sevişmeyi bırakmaya çalışsam da, kendimi onun üzerine tırmanırken, koltuğunu çözerken buluyorum.

uçuyor, onu ağızıma çekiyor. Eli başımın arkasına nazikçe dokunuyor, ondan çıkan sesler ayak parmaklarımla kıvrılmasına ve kalalarımla yeniden sızlamasına neden oluyor.

"Tanrım, Alice," diye bağırdı. "Buna

bayılıyorrum." Geri ekiliyorum. "Ben de."

Gözleri bana kayıyor, şehvet sarhoşu, ağır göz kapakları. "Bunu söylemek zorunda değilsin." "Ciddiyim," diye ısrar ediyorum.

Yüzündeki bulanıklıktan bile bir şüphecilik pırıltısı yakalıyorum.

O zaman, olumlu, iyimser ve anlayışlı olma abamla kendimi bir tür güvenilmez anlatıcıya, olayları şekerle kaplamayacağına kolayca güvenilemeyecek birine dönüştürmüş olabileceğimi fark ettim.

Böyle bir anda bunu fark etmek tuhaf ama sanırım bilgelik insana kendini ne zaman kabul ettireceğini seçmek zorunda değil.

"Söz veriyorum," diye fısıldıyorum, ifadesi eskisinden daha çiğ, daha savunmasız bir şeye dönüşüyor, eli saçlarımda tüy gibi hafif. "Sana dokunmayı seviyorum. Seni öpmeyi seviyorum. Seninle takılmayı seviyorum. Bunu seviyorum."

Yüzüme uzanıyor, beni tatlı tatlı öpmek için vücudunun uzunluğuna çekiyor ve ben de buna karşılık veriyorum, ikimiz de kıvrana kadar, onu boşaltmadan daha dayanamayana kadar onu öpüyorum. Tekrar aşağı indiğimde kalçaları kalkıyor ve onu tekrar ağızıma çekmeye izin veriyor. Onu sınıra getiriyorum. beni açtığı gibi ben de onu açayım. ıkardığı ses, bu gecenin ilerleyen saatlerinde uyanık yatarken, onu daha fazla arzularken kendi kendime dinleyeceğimi bildiğim bir şey.

Tüm vücudu.

Tüm kalbiyle, diye ekliyor küçük bir ses. Onu bir kenara itiyorum.

Şimdiki zamanda kal.

İşimiz bittiğinde, kendi içine döndüğünde ve beni göğsüne yaslamak için çektiğinde, "Bana senin hakkında kimsenin bilmediği bir şey söyle," diye mırıldanıyorum ve o kadar uzun süre sessiz ve hareketsiz kalıyor ki, bir çizgiyi aşp aşmadığımı merak etmeye başlıyorum.

Sonra çenesini köprücük kemiğine kadar indirip gözlerimin içine bakıyor ve basitçe "Sana aşığım" diyor.

Dudaklarımla ayrıldığını hissediyorum. Sindirdikten sonra cevap vermek için acele ediyorum ama parmak uçlarını çok hafifçe ağızıma dayıyor. "Şimdi bir şey söylemeni istemiyorum," diye mırıldanıyor.

"bir şey?" Fısıldıyorum.

Ağızının kenarları seğiriyor. "Bununla ilgili bir şey yok. Sonrasına kadar olmaz."

Kelimeler nefes boruma tırmanıyormuş gibi hissetmeme rağmen onaylarcasına başımı sallıyorum. "Sonra."

Beni bir kez öptü. "Bir şeyler izleyelim mi?"

Yükselen gözyaşlarını geri kırıyorum ve kumandayı almak için sehpaye uzanıyorum. *Almost Famous* açık. Tek kelimesini bile . Zihnim sonsuz *bir "Ben de sana aşığım"* döngüsü içinde.

Bu gezegende otuz yılı aşkın süre geçirdikten sonra, kompozisyonumu tamamen yeniden düzenlemek için tek gereken birkaç hafta ve doğru kişi oldu.

ON FRIDAY, I dere boyunca uzanan bir doğa parkuruna gidiyorum. Bunu kafamı boşaltmak için bir koşu olarak düşünüyorum, ancak önceden Little Croissant'ta durduğum ve aynı zamanda inanılmaz derecede atletik olmadığım için, aslında daha çok bir gezinti ya da yürüyüş.

Yine de verimli bir tane.

Kitabı bir çağrı ve yanıt gibi yapılandırmaya karar verdim. Dönemin dedikodu gazetelerindeki söylentiler, ardından Margaret'in doğrulaması ya da yalanlaması.

Yürüyüşü bitirdiğimde, arabayla yerleşim bölgesine gidip renkli hediyelik eşya dükkânlarını dolaşıyor, Bianca, Cillian ve Priya için küçük hediyeler -el boyaması küçük ahşap kaplumbağalar- ve Audrey'e göndermek için bir kartpostal seçiyorum, çünkü bundan daha büyük bir şey onun saklamak ya da eve göndermek için bir yol bulması gereken bir şey olacak.

Daha sonra, buzlu bir kafeinsiz kahve almak için yolu geçiyorum ve Little Croissant'ın yükseltilmiş platformunun altındaki bahçe verandasında yerimi alıyorum. Yoga kıyafetleri giymiş bir çift ve İncil okuyan bir genç dışında burası bana ve tam şarjlı bir dizüstü bilgisayara ait.

Bütün hafta olduğumdan daha fazla odaklanmış durumdayım. Saatler uçup gidiyor ve neşeli bir "Selam yabancı!" beni çalışma modundan çıkardığında saat neredeyse dört oluyor.

Güneş ışığına karşı kırıştıyorum, ta ki şişkin bir burun ve bir kova şapkayla birlikte önümde aralık dişli bir gülümseme belirene kadar.

"Cecil! Merhaba!" Bu adama daha önce hiç sarılmamış olmama rağmen içgüdüsel olarak ona sarılmak için ayağa kalktım.

O da bunu anlayışla karşılıyor ve sanki dünyanın en eski arkadaşımı gibi bana sarılıyor. "Nasılsın? Yarı doğum günümde seni özledim."

"Bunun için üzgünüm." Koltuğuma çöküyorum ve bana katılması için el sallıyorum.

Öyle yapıyor. "Hayır, sorun değil. Dürüst olmak gerekirse, içkiyi biraz fazla kaçırdığımı ve barda Macarena yaptığımı duydum, bu yüzden muhtemelen orada olmamanız en iyisi."

"Şimdi *gerçekten* keşke kalsaydım dedirtiyorsun."

Kaşları havaya kalktı. "Demek uğradın?"

"Evet, bir süre oradaydık ama sonra bir şey çıktı." "Biz mi?"

Yanaklarını kızardı. "Arkadaşım Hayden. Sanırım onunla tanıştın?"

Parmaklarını şıklatıyor. "Diğer yazar!"

"Doğru," diyorum.

"Yani bar dansını da mı kaçırdı?" diye umutla soruyor.

Güldüm. "Yaptı. Gerçi bence bunu okuyan herkes *daha da*

Little Crescent için heyecanlıyım."

"Oh, hayır." Elini sallıyor. "Saat dörtteki akşam yemeği kalabalığı değil. Çoğu daha iyi bilir. Yeni kalçamı kırmadan geceyi atlattığım için şanslıyım. Şimdi söyle bana Alice: Küçük adamızı nasıl buluyorsun?"

"Harika," diyorum dürüstçe.

"Fırtınada iyi miydin?" diyor. "Geçen geceki yağmur mu?" Dedim.

Kıkır kıkır gülererek ayağa kalkarken masayı tokatlıyor. "Senden hoşlandığımı biliyordum. Hey, eğer arkadaşın Hayden'ı görürsen ona bahsettiğimiz resmi bulduğumu söyle."

"Resim mi?" Dedim.

"Eski bir fotoğraf," diyor Cecil. "Onunla konuşmaya başladık ve ona yetmişli yıllarda saçlarımın nasıl belime kadar indiğini anlattım. Kanıtını görmek istedi." Durur ve kendi kendine huysuzca güler. "Eminim sadece yaşlı bir adamla dalga geçiyordu ama..."

Daha fazla bilgi edinmeye çalışmakla bunun bir şekilde
Hayden ve ben kendimizi içinde bulduğumuz bu garip yarışmada *hile* yapıyoruz.

Çünkü onun hakkında bir şey biliyorsam, Cecil'le dalga *geçmiyordur*. Bunu yapmaz. Bu da demek oluyor ki bu resmi görmek istemesinin gerçek bir sebebi var. Ya da hiç istemedi ve Cecil gönüllü oldu, bu da başka bir olasılık, ancak Hayden'ın ne kadar açık sözlü olma eğiliminde olduğunu göz önünde bulundurursak, gerçekten de olan bitenin bu olduğuna ikna olmadım.

Merakımı bastırıyorum. "Ona söyleyeceğim," diye söz veriyorum ve Cecil dönüp uzaklaşmadan önce parmaklarını masaya .

- - -

HAYDEN LOWERS HIS Çatalını ağzından çıkarıyor, lokanta mücverinden bir ısırık hâlâ ağzında sallanıyor. "Bir resim?" diye soruyor.

"O da öyle dedi."

Ağzının bir tarafı yukarı kalktı. "Ve de bunun peşini , öyle mi?"

Kollarımı yapışkan masanın üzerinde kavuşturuyorum. "Aslında ben yaptım. Hile yapıyormuşum gibi hissettim."

Arkasına yaslanıp peçeteyle ağzını sildi. "Benim yüzümden işini farklı yapmanı istemiyorum."

"Sorun değil," diyorum. "Bu *senin* peşine düştüğün bir ipucu." "Bunun bir ipucu olduğunu hiç söylemedim," diye belirtiyor.

"Öyle mi?" Ona kaşlarını çatmaya çalışıyorum.

Sessiz bir kahkaha homurtusu duyulur. "Bu konuda kötüsün." "Her

şeyde mükemmel olamam sanırım," diyorum hüzünle.

Tekrar öne doğru oturuyor, elleri masanın altında diz kapaklarımın üzerine yerleşiyor. "Ona sorabilirdin."

"Onun yerine sana sorsam nasıl olur?" Ben .

Başını eğiyor ve ayrıık dudaklarının arasından bir nefes çekiyor. "Boş ver!" Diyorum.

"Resmi görmek isteyin," diyor dikkatle, sonra ekliyor, "Sizin için bir şey ifade . Hiçbir şey ifade etmeyebilir, nokta. Ama sana neden görmek istediğimi söyleyeceğim. Sonra."

Sen gördükten sonra değil, biliyorum, ama *biz bunun nasıl biteceğini öğrendikten sonra*.

Bir elimi masanın üzerine uzatıyorum, bir dizi el sıkışma anlaşması daha yapıyorum.

Elini masanın üzerinden çekip arkasına bir öpücük *konduruyorum; seni seviyorum* diye bağırmamak için kendimi tutabildiğim tek yol bu. Sert yüz hatlarında beliren şefkatli ifade, kelimeleri yine de duyduğunu düşünmemen için oluyor.

- - -

ON SATURDAY MORNING, Kapıdan çıkarken içeri koşuyorum ve Kaptan Cecil'in kartını bulana kadar ön kapıdaki ıvır zıvır yığınına karıştırıyorum.

Hızlıca bir mesaj atıp Margaret'in evine gidiyorum.

Hayden'in ve benim gelişimizden bu yana düzenli egzersiz yapmayı bir kenara bırakmış olacak ki, bugünkü röportajın büyük ölçüde yüzme havuzundan yapılması gerektiğine beni ikna etti.

Keşke yanıma mantıklı bir tek parça alsaydım ama ben ben olduğum için yanıma sadece acı soslu kırmızı bir bikini aldım. Tartışmasız en az profesyonel mayo ama idare edeceğiz. Güneşten sıırılsıklam olmuş havuzun kenarına oturuyorum, bacaklarım suyun içinde ve kayıt cihazlarımı yanıma kuruyorum.

Havuzun uzak ucunda, bornozunu silkiyor ve kanarya sarısı bir tankini ortaya çıkarmak için bir atıyor ve anında kendi kıyafet seçimlerim hakkında daha az bilinçli oluyorum.

Metal tırabzana tutunarak merdivenlerden inerken ona "Takım elbisene bayıldım," diye sesleniyorum.

"Aynen öyle!" diyor. "Renkleri seven insanlara güvenme eğilimindeyim. İyi bir muhakeme yeteneği gösterir, sence de öyle değil mi?"

Bu bana bir iltifat mı, Hayden'a bir iğneleme mi, ikisi birden mi, yoksa mi bilemiyorum. Yabancı, hangisi olmasını istediğimi söyleyemem.

Bana güvenmesi *iyi bir şey*. Bu işi *istiyorum*. Ama eğer Hayden'ın abartısız, tek renkli gardırobuyla güvenilir olmadığını ima ediyorsa, o zaman biraz kırılmamak için zor zamanlar geçiriyorum.

Kahretsin. Belki de başından beri haklıydı. Belki de her şey sandığımdan daha yapışkandır. Sadece bir hafta daha. Her iki durumda da, işler çok yakında yoluna girecek.

Margaret kollarını iki yana açarak ileri geri yürümeye başlarken ben de defterimi ve kalemimi alıp kalçalarımın üzerine koyuyorum. "Yani," diyorum boğazımı temizleyerek, "daha yeni-"

"Cosmo," diye araya girdi, hâlâ ileri geri sallanıyordu. "Sonunda Cosmo'ya ulaştık."

The Story

THEIR VERSION: Cosmo Sinclair ve Margaret Grace Ives için bu ilk görüşte aşktı.

- - -

HER VERSION: Ondan nefret ediyordu. Onu suçladı. Bunun adil olup olmaması umurunda değildi. Onun içini boşaltmak niyetiyle kütüphaneye gitti. Dramatik bir amaçla iki kapıyı da açtı ve ısı güdümlü bir füze gibi odaya daldı.

Gerald'ın okunmamış kitaplarının bulunduğu raflardan birine bakıyordu ve sese doğru döndüğünde yüzündeki sessiz gülümseme rahatsız ediciydi.

Yürüyüşüne devam etmeden önce sadece bir saniyeliliğine tökezledi. "Merhaba hanımefendi," dedi. "Ben Cosmo."

Sesindeki Güneyli tonu onu şaşırtmıştı. Aksanını sahnedeki konuşmalarında da duymuştu elbette ama çoğu binlerce çığlık sesinin altında *kalmıştı* ve duyduklarının da numara olduğunu düşünmüştü. Bir abartı.

Değildi.

"Kim olduğunu biliyorum," dedi. Sonra da: "Neden buradasın?"

"Özür dilemeye geldim," diye cevap verdi. O anda adamın elinde asılı duran küçük buketi fark etti: sicimle düğümlenmiş bir demet beyaz müge çiçeği.

"Özür dilemek mi?" diye tekrarladı şaşkınlıkla.

Kaygan ayakkabıları döşeme tahtalarında tıkırdayarak ona doğru geldi ve neredeyse mahcup bir tavırla buketi uzattı.

Onunla ilgili her şey biraz utangaçtı aslında. Uzaktan bakıldığında soğukkanlı bir soğukkanlılık olarak görülebilecek şey, şimdi utangaçlık olarak gözüne çarpıyordu.

"Bu sabah gazeteyi gördüm," dedi, buketi gezdirerek. "Sana, kız kardeşine ve diğer herkese olanlar için çok kötü hissettim. İşler kontrolden çıktı."

"Oh, anlıyorum." Omuzlarını kulaklarından uzaklaştırmaya zorladı. "Yüzüğü öpmek için buradasın."

Kaşları çatıldı. "Hanımefendi?"

"Rahat olabilirsiniz. Ailemizin gazeteleri sana karşı herhangi bir kan davası gütmeyecektir," ona güvence verdi, ancak kişisel olarak aynı şeyi söyleyemezdi. Kariyerine darbe vurmaya çalışacak kadar kızgın değildi, sadece kaba davranacak kadar kızgındı.

Ayaklarının arasında kaydı, buket tekrar yanına düştü. Sanki çok hızlı büyümüş, boyu posu ya da her ikisi birden uzamış ve dünyada nasıl hareket edeceğinden tam olarak emin değilmiş gibi bedeninde rahatsız görünüyordu. Sahnede olduğundan daha genç görünüyordu, o kadar gençti ki o rastgele görünen anda "Kaç yaşındasın?" diye sormadan edemedi.

Konsere katılacak kadar hayranı olmasına şaşırmış ya da kırılmışsa -Zaten bilmiyordu ama belli etmedi. Laura muhtemelen onun tam doğum tarihini, doğum taşını, ne tür bir araba kullandığını ve köpeğinin adını biliyordu. Laura'nın artık umurunda değildi.

"Yirmi üç, hanımefendi," dedi.

Ondan sadece üç yaş büyüktü. Bu durum bir gece önceki performansını daha da şok edici hale getirmişti. Binlerce kişinin önünde sahnede bu kadar rahat görünürken, kalçalarını savurup avazı çıktığı kadar bağırırken, bu odada sadece onunla birlikteyken nasıl bu kadar sessiz, yumuşak huylu bir çocuğa dönüşebiliyordu?

"Bir bayana asla yaşını sormayacak şekilde yetiştirildim," dedi, dolgun dudaklarındaki minik gülümseme onu şaşırtmıştı.

"Yirmi yaşındayım," diye gönüllü oldu, Tanrı bilir hangi nedenle.

Biraz daha yaklaştı. "Gösteriyi beğendin mi?" diye sordu o hipnotik mırıltıyla. "Tüm o şamataadan önce yani."

Koyu renk gözleri onu şaşırtan bir hevesle parlıyordu, sanki cevap çok önemliymiş gibi. Yalan söylemek istedi ama o bir yalancı değildi.

Bir karar kıldı. "Daha önce hiç bir şey görmemiştim."

Gülümsemesi dudaklarında seğirdi ama çabucak soldu. Adam kıza doğru uzandı ve kız bir an için irkildi, sonra adamın parmaklarını hafifçe kızın morarmış gözünün kenarına dokundurduğunu fark etti, kaşları çatılmıştı ve alnındaki oluklar derinleşmişti. Gözleri tekrar onunkilere kaydı. "Bu gece yine gelecek misin?" dedi sessizce.

Ani göz temasları onu gerçekliğe geri döndürdüğünde midesi anlamsızca altüst oldu. "Ne?"

"Son konsere kadar," dedi. "Bu sefer polis orada olacak. İyi bir gösteri olacağına söz veremem ama en azından daha güvenli bir gösteri olacak."

"Ah." Kadın gözlerini kaçırdı ve adamın nasırlı parmak uçları kadının yüzünden uzaklaştı.

"Emin değilim." "Kız kardeşin de tabii ki," diye gönüllü oldu. "Hepinizi sahne arkasına götürebiliriz.

kimse seni göremez. Kanatlardan izleyebilirsiniz."

Laura'nın ona yukarıda anlattıklarını hatırlayınca kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu - bu gerçekten sadece birkaç dakika önce miydi? Günler, haftalar gibi gelmişti. Margaret, anlayamadığı ve kesinlikle ifade edemeyeceği bir şekilde, hayatının hikayesinin ikiye katlandığını yeni fark ettiği bir kağıt parçasına yazılmış gibi hissetti.

Şimdi açıktı, bir sayfanın tam ikinci yarısı aniden belirdi, bu yeni bölümü öncekinden ayıran keskin bir kırışık vardı.

Laura'nın sözleri soğuk bir taş gibi içine düştü -*bana artık hatırlatacağı tek şey, en yakın arkadaşımı kaybettiğim ve midesinin çukuruna yerleşti.*

"Laura gelemeyecek," dedi.

"Ama sen?" Kaşlarının ortadan kalkıp umutla eğilmesi, midesindeki bir şeyin çözülüyormuş gibi hissetmesine neden oldu.

"Peki," dedi.

Yüzünde şafak gibi parlak bir gülümseme belirdi ve buketi tekrar kadına doğru kaldırdı. sefer o aldı.

O gece onu kazanmıştı. Doğrusu, tek gereken buydu. Adam sahneden inmiş, terden sırlıklam olmuş ve tüm bunların heyecanına kapılmıştı, adam ona doğru kararlı adımlarla yürüdüğünde, kadın sadece ona sarılmak, performansını övmek niyetiyle kendini onun kollarına atmıştı. Ama güçlü kolları onu sardığında, sıcaklığı ve kokusu ona çarptığında, sanki evrenler atlamış gibiydi. Planın her zaman onu öpmek olduğu, tıpkı onun da her zaman onu öpmek olduğu bir evrene paralel olarak taşınmıştı.

Grubu birkaç küçük yuhalama ve ılık sesi çıkardı, ama karanlık amfi tiyatrodaki hâlâ tezahürat yapan seyircilerin sesi alaylarını yok etti ve öyle bile, muhtemelen bunu fark etmeyecekti. Ondan başka her şeyi fark etmeyi bırakmıştı. Adam geri çekildiğinde, parmakları kızın çenesinden düştü, elini tuttu ve onu sahne arkasındaki dar koridordan soyunma odasına kadar çekti.

Birlikte kapıyı arkalarından iterek kapatırlarken, "Ben bunu yapmam," dedi. "Ben yaparım," dedi adam.

"Peki," dedi, "ben de istiyorum."

Bu yüzden güvende olduğunu düşünüyordu. Yahtılmış. Bu bir başka vahşi gece, büyük ölçüde dünya çapında bir yayın olarak yaşadığı bir hayatta sadece ona ait olacak özel bir hikaye olacaktı.

Laura'yı Cosmo'nun varlığına maruz bırakmayı reddetmesinin başka bir nedeni yoksa, bundan daha fazlası olamazdı.

Yani sadece bir geceydi.

Ve sabah, ona her biri farklı bir çiçek olan düzinelerce buket *gönderdiğinde*, üzerinde *Ne sevdiğini bilmiyordum* -C yazan bir notla birlikte, kendi kendine bunun sadece gecenin bir eki olduğunu söyledi.

Laura yas tutmaya devam etti. Gerald ona babasının eski günlüklerini bırakmıştı ve Laura çoğu gün babasının puro dumanı kokan en sevdiği koltuğuna oturup geçmişi okuyarak kendini gelecekte soyutluyordu.

Margaret, yaraları iyileştikten sonra şehirdeki yaşamına devam etti ve bazı zeki basın mensupları Peggy Ives'in gözlerindeki kıvılcımın kaybolmuş gibi göründüğünü belirtse de, bu değişiklik her zaman "Ives ailesinin sevgili " yakın zamanda kaybedilmesine bağlandı.

Margaret kız kardeşiyle olabildiğince çok vakit geçiriyordu ama Laura'nın okumak dışında yaptığı tek şey, aile doktorunun mecburen hapların yardımıyla uyumaktı.

Gerald'ın ölümüyle ilgili haberlerin etkisi geçtikten ve haber döngüsü ilk durgunluğuna girdikten sonra, Rock 'n' Brawl olarak adlandırılan olayla ilgili fotoğraflar gazetelerde yeniden yer almaya başladı. Margaret bunu biliyordu çünkü o geceden beri onları takip etmeyi takıntı haline getirmişti. Ama gazeteleri eve hiç getirmede. Bir kez olsun Laura'nın eve bağlı olmasına, insanların onun hakkında yazdığı kötü şeylerden korunmasına minnettar oldu.

Yine de bir gece Margaret, babasının gizli telefon görüşmelerinden birinin yanından geçerken onun şöyle fısıldadığını duymuştu: "Laura senin gibi değil Bernie. O sert biri değil. Bu tür bir incelemeyi kaldıramaz" dediğini duymuş ve utanç ayaklarından başına kadar dolmuştu.

Cosmo ile geçirdiği gecenin üzerinden üç ay geçmişti.

Ara sıra Margaret'e Nashville'deki evinden mektuplar gönderirdi. Mektuplar abartılı bir ifade olabiliyordu. Daha çok notlar gibiydiler, ona onu hatırlatan şeylerle ilgili kısa mesajlar ya da Los Angeles'a dönmekle belirsiz planlardan bahsediyor, ona ve kız kardeşine iyi dileklerde bulunuyordu. Her zaman Laura'yı da dahil ediyordu, bu da Margaret'in kalbini her seferinde biraz daha derinden kırıyordu.

Her mektubu sakladı.

Hiçbirine cevap vermedi.

Laura yavaş yavaş yasın o ilk aşamalarından çıktı. Dergileri okumayı bitirmiş ve yeni bir alana geçmişti. Fizik, biyoloji, felsefe, din hakkında kitaplar. Bazen dışarıda Margaret'in yanında bir battaniyenin üzerinde okumaya ikna edilebiliyor, aralarında bir çay partisi düzenleniyordu.

Margaret bir gecesini birlikte geçirdiği adamı özlemeyi bırakmayı bekledi. Ama mektuplar gelmeyi bıraktığında, kendini içi bir kavun gibi hissetti. Ağrıyordu. Yalnızdı... Ruth öldüğünden beri hiç olmadığı kadar yalnızdı ve ondan önce, anne babasının birbirlerine olan öfkesinin ve güvensizliğinin o kadar büyük olduğu o karanlık günlerde, onlarınki kadar büyük bir şatoda bile başka hiçbir şeye yer yoktu.

Üç ay daha sessizlik içinde geçti. Margaret, Cosmo'nun yirmi dört yaşına bastığını, Chateau Marmont'ta verilen yıldızlarla dolu, coşkulu partiyi okudu ve Cosmo'nun kendisine bu kadar yakın olduğunu öğrendiğinde ikiye bölünebileceğini düşündü.

Bu onu korkutuyordu. Bir insanın onun üzerinde bu kadar büyük bir etkisi olabilirdi. Bu kadar çok şey hissedebilmesi. Tanımadığı bir insanı özleyebilmesi. Kendisinde bir sorun olup olmadığını merak etti.

Laura, kitabını okuduğu genç ve tartışmalı bir psikoloğu takıntı haline getirmişti. Margaret'e onun saçma teorilerinden bazılarını heyecanla anlatırdı, bunlardan biri de insanların her zaman kendi acılarının kaynağı olduğuydu.

Margaret'in Cosmo Sinclair gibi tamamen yabancı biriyle bağlantısının kesilmesinden dolayı bu tür bir kayıp hissetmesi için mantıklı bir neden yoktu ve bu da ona ilk ve açıkçası tek kez Dr. David Ryan Atwood'un tamamen saçmalıklarla dolu olmayabileceğini düşündürdü.

Ama zaman ilerledikçe Cosmo'yu daha az düşünmeye başladı ve sonunda onu hiç düşünmez oldu.

1962 yılında, Margaret'in büyükbabasının ölümünden dört yıl sonra, Bernie'nin filmlerinden biri Akademi Ödülü'ne aday gösterildi. Margaret'in üvey babası Roy ödül törenlerine katılmaktan hiç hoşlanmazdı, bu nedenle bazen Freddy eski karısına eşlik etmek için devreye girerdi, ancak o yıl Bernie Margaret'i randevusu olarak aldı.

Margaret gümüş bir elbise giymiş, saçlarını göz alıcı bir şekilde tepesinde toplamıştı; Bernie ise *her* zamanki pantolonundan ziyade elbisenin daha uygun olduğu her durumda yaptığı gibi sade bir siyah giymişti.

Margaret o gece uzun zamandır olmadığı kadar kendisi gibi hissetti. Bu umut vericiydi. O ve Laura son dört yılı atlatacak ve her şey normale dönecekti. O sayfa kırıksıklıkları boyunca yeniden katlanacak ve o görkemli, abartılı, *eglençeli* hayatında gezinmeye devam edecekti.

Konuştı, flört etti, içti, güldü. O ve annesi sahnedeki anlamsız şakalara gözlerini deviriyor ve yılın en sevdikleri filmleri, oyuncularını ve yazarlarını için alkışlarını kükrüyorlardı. Ya da Bernie öyle yapıyordu ve Margaret de onu izliyor, güzel annesinin ısıltısının tadını çıkarmaktan mutluluk duyuyordu.

Gece erdiğinde tekrar dolduğunu hissetti. Hatta birkaç yıl önce başlayan Yönetim Kurulu Balosu'na bile uğramaya karar verdi. Şoförleri onu mekanın kapısına kadar götürdü ve eve gitmeye karar vermiş olan annesine iyi geceler öpücüğü verdikten sonra paparazzilerin ateş hattına doğru adım attı ve güzelce gülümsedi. Adını seslenen birkaç kişiye poz vermek için durakladı. Az ileride Paul Newman ve boncuklu bir elbise ve uzun beyaz eldivenler giymiş olan Joanne Woodward vardı. İçeri girmeden önce Margaret ile bir süre sohbet ettiler.

Onları takip etmek için hareket ettiğinde, eteği en son gelen arabadan inen kişi tarafından ayağının altına alındı.

Döndü, refleks olarak dilediği özür dudaklarına ulaşmadan boğazından geri döndü.

"Merhaba," dedi Cosmo, kara gözleri parlıyor, ağzı o komik, neredeyse ağlamaklı, yürek parçalayıcı derecede seksi gülümsemesiyle kıvrılıyordu.

Binlerce gencin gözyaşlarına neden gülümseme ve etraflarındaki deneyimli ünlü gazetecilerden oluşan kalabalıktan bile yükselen heyecan çığlıkları.

Etrafında flaşlar patlıyordu, uzaktaki yıldızların patlaması gibi, patlıyordu - elbette önemliydi, ama onun için değil, o zaman değil.

Cosmo'nun kolundaki aktrisin, o gece En İyi Yardımcı Kadın Oyuncu dalında aday gösterilmiş ve *West Side Story'nin* parlak oyuncusu Rita Moreno'ya karşı kaybetmiş bir saf kız olduğunun farkında bile değildi.

Cosmo da randevusunun pek farkında görünmüyordu, gözleri Margaret'e takılmıştı, gülümsemesi sadece onun içindi.

Sevgilisi ise nispeten rahatsız olmamış, yakut kırmızısı Dior'uyla kameralara el sallayıp poz vermişti.

Ertesi gün o fotoğraflar her yerde olacaktı.

Bir manşet Peggy ve Cosmo'nun iki kez buluşmasını soruyor.

Yıldızlar Governors Ball'da Çarpıştı, bir başka makalenin.

Düzinelerce daha vardı ama sadece bir tanesi ona doğru geliyordu. Bir tanesinin doğru olduğunu düşündü.

Cosmo Sinclair Margaret Ives'ı Görür ve Dünya Durur.

WHEN I GET Cumartesi gecesi duştan çıktığımda telefonum hala tezgahın üzerinde Cecil'den gelen yeni bir mesajla aydınlanıyordu.

Ona "hippi günlerindeki" fotoğrafını da görmek istediğimi söyledim ve o da eski film fotoğrafının grenli bir telefon resmini gönderdi.

Saçlarımı bir havluya, diğerini de vücuduma sarıyorum ve daha iyi görebilmek için mesajı açıp bebek pembesi küvetin kenarında dengede duruyorum.

Görüntüde özellikle dikkatimi çeken bir şey yok. Çam ağaçlarının önünde bir kayanın oturmuş, gülümsüyor ve el sallıyor. Çok daha zayıflamış ve daha az kırışmış ama o zamanki Cecil ile şimdiki Cecil arasındaki en büyük fark tam da beni hazırladığı şey.

Uzun sarı saçları omuzlarından sarkıyor, ışıktan parlıyor, kalın sarı bıyığı gülümsemesini hafifçe örtüyor.

Onda tanıdık gelen bir şeyler mi var, yoksa ben mi kendimi deja vu hissine kaptıracak kadar çok bakıyorum?

Resmi Hayden'a gönderdim ama soru sormadım.

Bu resmin neden önemli olduğunu kendim bulacağım ya da bu oyun bitene kadar bekleyeceğim, ama bana herhangi bir bilgi vermesine izin vermeyeceğim.

Yatak odasında pijamalarımı giydim.

Hayden ve ben bu gece kendi işlerimizi yapmaya karar verdik, çünkü ikimiz de işlerimizi yetiştirmek için zaman kullanabilirdik ve yarın Savannah'yı daha fazla keşfetmek için planlar yaptık.

Margaret'in hikâyesini olabildiğince ilerletmek, bir teklif ve yazı örneği oluşturmak için sadece bir haftam var ve her boş saniyeye ihtiyacım olacak.

Ama önce Cecil'in resmini tersine görsel aramasına sokuyorum. Kayda değer bir şey çıkmıyor ve kartındaki soyadını -Cecil Wainwright- eklediğimde yine kayda değer bir şey bulamıyorum.

Yine de ne aradığımı bildiğimden değil. Pencereyi kapatıyorum, saçlarımı güdük bir at kuyruğu yapıyorum ve Margaret'in daha önceki hikâyesini yazıya dökmeye devam ediyorum.

The Story

THEIR VERSION: Cosmo Sinclair ve Margaret Ives'in ilişkisi, Ives ailesinde hiçbir zaman tam olarak onarılamayacak bir çatlağa neden oldu.

- - -

HER VERSION: Akademi Ödülleri'nin ertesi sabahı onu görmeye geldi. Briggs ona söylediğinde Margaret'in başı döndü; dehşete kapıldı. Umutluydu; mutsuzdu.

Kıyafetlerini üç kez değiştirdi -sonuncusu Cosmo Sinclair kapısına gelmeden önce giydiği kıyafetti- ve onunla buluşmak için aşağı indi.

Ama kütüphane boştu. Koridora geri döndü ve kahvaltı gelen sesleri duydu. Ne bekleyeceğinden emin olmadan onlara doğru gitti ve kendini hızla kapının girişinde, kalbini şiddetle sıkıştıran bir sahneye bakarken buldu.

Laura elinde bir fincan çayla gülümseyerek, "İşte buradasın," dedi. "Ben de Cosmo'ya arkadaşlık ediyordum."

Cosmo ayağa fırlamıştı, alnı hafifçe aşağı eğikti ve ağzında, kadının içini dışına çıkaran o komik, küçük, utangaç gülümsemesi vardı.

Laura da ayağa kalktı. "Sizinle tanışmak çok güzeldi," dedi Cosmo'ya. "Şimdi, sakıncası yoksa, iyi bir kitabın ortasındayım."

"O zevk bana aitti, hanımefendi," dedi, dayanılmaz bir ses tonuyla. Laura odadan çıkarken Margaret'in dirseğini tuttu ve o da bir işaret olarak algıladı: *yok*. Biliyordu. Bir şekilde Laura biliyordu. Margaret'in nasıl olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama o anda sırrından dolayı suçluluk ya da utanç duymaya pek de yer yoktu. Cosmo ona doğru yavaş ve tereddütlü bir adım atmıştı, ellerini arka ceplerine sokmuştu, çenesi hâlâ onu içine çekmek için eğikti, boy farklarına uyum sağlamak.

Birden, onun yakınlığı çok fazlaymış gibi geldi. Onu bastırdı. Nefesini çaldı. "Yürüyüşe çıkmak ister misiniz Bay Sinclair?" dedi, her zamankinden daha resmi bir şekilde. amaçlanan.

Gülümsemesi . "Bu hoşuma gider. Ve bana Cosmo diyebilirsiniz."

"Cosmo," dedi, o kadar alçak sesle ki duyabildiğine şaşırdı. Ama duyduğunu biliyordu, çünkü gülümsemesi büyümüştü.

Portakal bahçesine doğru yürüdüler ve bu oldukça büyük olsa da yeterli değildi. Diğer meyve ağaçlarının arasında dolaştılar ve ardından tenis kortlarının etrafından dolandılar. Roma esintili açık havuzun yanından geçip göllerden birine gittiler. Gül bahçesinin, seraların, şapelin ve çeşitli köşklerin arasından geçtiler.

Bir noktada, kayalıkların üzerinden aşağıdaki suya bakabilecekleri, gün batımının altında parıldamasını izleyebilecekleri arazinin en ucuna vardılar - çünkü o sırada güneş *batıyordu*.

"Benimle yemeğe çıkmak ister misin?" diye sordu ve o da çıktı. Onunla akşam yemeğine, tatlıya, yatağa, kahvaltıya, öğle yemeğine ve tekrar akşam yemeğine gitmek istiyordu.

Ama önce Laura ile konuşmak istiyordu.

"Yarın mı?" diye sordu.

"Yarın," diye kabul etti.

O gittikten sonra Laura'yı yatak odasında buldu. İlk kez kitap okumak yerine masasında yazıyordu. Margaret yaklaşırken gülümsedi.

"Demek söylentiler doğruymuş." Laura yorgun görünüyordu ve Gerald'ın ölümünden bu yana çok kilo kaybetmişti ama gülümsemesi Margaret'i belki bir gün her şeyin yeniden yoluna gireceğine inandırıyordu.

Margaret gözlerini devirdi ve Laura'nın görkemli, el oyması yatağında dramatik bir şekilde geriye doğru yuvarlandı. "Peki bunlar hangi söylentiler?"

Laura ona, "Aşksın," diye seslendi, sonra da kıkırdayarak, "*Cosmo Sinclair'e*," dedi.

"Kim demiş?" Margaret yuvarlandı ve kollarının üzerinde doğruldu. "David," diye cevap verdi.

"David mi? David kim?" Margaret oturduğu yerden doğruldu.

"Arkadaşım David," dedi Laura. "Dr. David Ryan Atwood."

"*Dr. David?*" Margaret söyledi. "*O şarlatan mı?*" diye düşündü. "Ne zamandan beri onunla arkadaş mısınız?"

"Beş ay önce ona yazdığım ve o da bana cevap yazdığından beri." Kalemni bir kenara bıraktı. "Mektuplaşıyoruz. Bazen de telefonda konuşuyoruz." "Valiler Balosu'nda olanları *ondan* duymam gerekiyordu." diye ekledi.

"Valiler Balosu'nda hiçbir şey olmadı," dedi Margaret. "Daha önce David ile konuştum. Bana her şeyi anlattı." Margaret bir tutam suçluluk hissetti. "Onu bir daha görmeyeceğim."

"*Peggy*." Laura ayağa kalktı ve ona doğru geldi, yatağın kenarına çöktü ve ablasının ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Beni her gün her saniye izleyemezsin."

"Bunu yaptığımı kim söyledi?" Lafın gelişi söylemişti ama Laura'nın yüzünde beliren tuhaf ifadenin Margaret bunun gerçek bir cevabı olduğunu anladı. "Dr. David mi?" diye tahmin etti.

Laura onun ellerini sıktı. "Hayatını yaşamalısın. Dışarı çık ve aşık ol. Ya da seyahat et ya da burada benimle otururken yapmadığın başka ne varsa onu yap."

Margaret'in boğazı düğümlendi, sesi çatallaştı. "Sensiz nasıl olacağımı bilmiyorum."

"," diye söz verdi Laura. "Asla bensiz olmayacaksın. Sadece biraz daha... boşluk olacak. Bu iyi bir şey."

"Ne yapacaksın?" Margaret sordu.

"Her zaman yaptığım şeyi," dedi Laura. "Okuyacağım, yazacağım ve uzun, muhteşem yürüyüşlere çıkacağım."

Gülümsemesi Margaret'in gözlerini kamaştırdı. Göğsündeki kor alev almış gibi hissetmesine neden oldu. Bu onu daha cesur hissettirdi. Kız kardeşine sarıldı ve uzun süre .

Ertesi gece Cosmo onu akşam yemeği için aldı. Onları koyu mavi Ferrari Spyder yerine sıradan siyah bir arabayla kendisi götürdü ve yarım yamalak bir kılık değiştirme olarak şoför şapkası taktı. Margaret dışarıda, görülebilecekleri ve fotoğraflarının çekilebileceği bir yerde akşam yemeği için giyinmişti ama yerine onu kiraladığı eve götürdü ve bir piknik sepeti, bir battaniye ve bagajından aldığı altı paket birayla karanlık bir özel plaja doğru yürüdüler.

Yediler, içtiler, güldüler. Kıyafetlerini çıkarıp karanlık dalgalara koştular ve sonrasında battaniyenin üzerinde yavaş ve sabırlı bir şekilde seviştiler.

"Sende ne var?" diye sormuştu sessizce, saygıyla, daha sonra birlikte yatarlarken ıslak saçlarını yüzünden uzaklaştırarak.

"Bilmiyorum," mırıldandı. "Ailemin milyonları olabilir mi?"

"Seninle evlenirdim *Peggy Ives*, eğer sahip olduğun tek şey bir çuval ve bir teneke mısır olsaydı."

"Bana evlenme mi teklif ediyorsun *Cosmo*?" diye alay etti ama *Cosmo*'nun yüzü ciddiyetini korudu. "Elbette," dedi. "Neden olmasın?"

Kadın inanamayarak güldü ve adamın göğsüne vurdu. "Ciddi olamazsın." "Öyleyim," dedi adam. "Evlen benimle."

"Hayır," dedi.

"Neden olmasın?" diye sordu.

"Çünkü seni tanımıyorum," dedi.

"Ne bilmek istiyorsun?" diye karşılık verdi. "Sana her şeyi anlatacağım ve sonra evlenebiliriz."

"Bu böyle yürümüyor," dedi.

"Tatlım, daha önce hiç ben ya da sen olmamıştı," diye cevap verdi. "Biz nasıl dersek öyle olur."

"Bence iki insan birbirinin en azından göbek adını bilmeli," diye şaka yaptı. "Andrew," dedi adam. "Seninki ne?"

Ona karşı koyamıyordu. Ne yüzündeki o masum, istekli ifade, ne sesindeki tını, ne saran kokusu, ne beline dolanan kolunun sıcaklığı, ne de alnını ıslatan saç tutamı. "Grace."

"Bu çok güzel," dedi ona. "Belki bebeğimize bu ismi veririz. Grace."

Bunun üzerine kahkahalarla inledi ama şaka ona yapılmıştı. Los Angeles'ta geçirdiği iki buçuk hafta boyunca her günü birlikte geçirdiler ve sonunda ona tekrar evlenme teklif ettiğinde, bu aslında bir soru değildi. İkisi de cevabı zaten biliyordu.

Basın, Margaret ve Cosmo'yu ilk buluşmanın ertesi sabahından beri takip etmeye başlamıştı; Cosmo onu eve erken bırakmaya gitmiş, ancak kapıların dışında kameraların beklediğini fark etmişti. Ondan sonra ne zaman bir yere gitseler, bir gazeteci ve hayran kalabalığı onları buluyordu, bu yüzden adliyede evlenmeden önce dikkatlerini dağıtmak için üç gün ayrı kalmaya karar verdiler. Sahte bir ayrılık.

Sadece güvenlik görevlisine ve onu vazgeçirmeye çalışan menajerine söylemiş; Margaret ise sadece kız kardeşine.

Laura'yla birlikte minyatür bir bekârlığa veda partisi düzenlediler, geç saatlere kadar atıştırmalıklar ve şekerlemeler yiyip plak dinlediler (Cosmo's değil ama; Laura henüz orada değildi), sonra da kızken pek çok gece yaptıkları gibi oyun odalarındaki çadırda birlikte uyudular.

geri kalanından önce uyandılar ve garaj yolunda rölantide duran siyah arabayı karşılamak için dışarı çıktılar, Cosmo Sinclair direksiyonun arkasında yine şoför şapkasıyla oturuyordu, bu noktada kimseyi kandıramayacak bir kılık değiştirme.

Bir paparazzi sürüsü Ives Evi'nin girişinde bekliyordu. Bir araba sürüsü, bir evlilik geçit töreni gibi onları adliyeye kadar takip etti.

Margaret, Laura'yla birlikte arka koltukta oturduğu ve endişesi arttıkça kız kardeşinin elini sıkıca tutabildiği için memnundu. Tekrar tekrar Laura'ya bunu yapmaya istekli olduğu için minnettarlığını fısıldadı ve Laura'nın tek yapabildiği gergin bir gülümseme ve baş sallamak oldu.

Cosmo ona, "Sadece bir dakika sürecek," diye söz verdi, gözleri dikiz aynasına kaydı, gülümsemesi yumuşak ve güven vericiydi.

Sonuçta on dakika gibi bir şeydi. Adliye binası görünür görünmez Margaret kısa bir süreliğine de olsa kız kardeşi için endişelenmeyi unuttu.

Sadece sevinç, haklılık ve evrenin ona, hak etmek hiçbir şey yapmadığı halde bu kadar güzel ve değerli bir şey bahşetmesinden dolayı bir miktar şok hissetti.

Belki de aşk her zaman bir hediyeydi. Satın alınamayan, satılamayan ya da takas edilemeyen tek şey.

Cosmo kızlar için kapıyı açtı ve sakinleştirici bir gülümsemeyle kameramanlara geri çekilmelerini işaret ederek Laura'yı kaldırıma bıraktı. Onu merdivenlerden çıkardı ve en yakındaki güvenlik görevlisinin yanına bıraktı, sonra da Margaret için geri geldi.

Yürüyüşe çıktığında, sanki havada süzülüyor gibiydi.

İlgiyi umursamadı. Bundan sonra olacakları hiç kimsenin ya da herkesin izlemesini umursamadı. Dört bir yandan etrafını saran kalabalığın öne doğru atıldığını, bağırdığını, tuttuğunu fark etmedi bile.

Cosmo'nun sıcak eli onunkini tuttu ve fiziksel olarak fazla yaklaşımlarını engelleyerek onu kendi tarafına çekti. Hayatında hiç bu kadar güvende hissetmemişti.

Oraya hızla girip çıktılar. Bekleyen diğer gelinlerden biri Cosmo'nun varlığından öylesine etkilenmişti , ağzı açık bir şekilde elindeki buketi ona uzattı. Cosmo ona içtenlikle teşekkür etmiş, çiçekleri yeni karısına uzatmış ve sonra arka kapıdan çıkıp Cosmo'nun kiraladığı, bavulları hazır ve bagajda bekleyen arabaya binmişlerdi. Diğer araba için daha sonra birini gönderecekti. Şimdi karısıyla balayına çıkabilmek için Nashville'e dönüp bazı işleri bitirmek istiyordu.

Margaret, Laura'yı yolculuğun bir ya da iki bölümünde onlara katılmaya ikna etmeye çalıştı ama Laura eve, kitaplarına ve Dr. David'mektuplarına dönmek istiyordu. Bu yüzden şoför

Cosmo ve Margaret'i bekleyen uçaklarına götürdü ve her ikisi de pistte Laura'ya sıkıca sarılıp gözyaşları içinde vedalaştılar.

"Yakında görüşeceğiz," diye söz verdi Margaret. "En uzun bir ay sonra."

"Görüşürüz," dedi Laura, kız kardeşinin her iki yanağını öperken, motorlardan esen rüzgâr saçlarını yüzüne doğru savuruyordu.

Yeni evliler Los Angeles'a dönmeden tam bir ay önceydi.

Tennessee'de iki hafta geçirmişlerdi; bu süre zarfında Cosmo, Margaret'in kanatlardan izlediği, sonra da ilk seferki gibi soyunma odasında onunla seviştiği memleketindeki bir gösteri dışında tüm iş anlaşmalarını iptal etmiş, ertelemiş ya da kısa kesmişti. Ondan sonra, biraz mahremiyet bulmayı umdukları küçük bir kasabaya, İtalya'ya Sadece Cosmo'nun ekibinin onlara en yakın üyeleri tam ayrıntıları biliyordu ve yine de yere indikleri andan itibaren uluslararası basın tarafından kuşatılmışlardı.

Fakir Adamın Elvis'i, varis karısı hakkında bir şaka olarak Zengin Adamın Elvis'i olarak yeniden markalandı. O umursamadı. "Amerikalıların Kraliyete En Yakın Kişisi" olarak adlandırıldıklarında da umursamadı.

Acımasızca takip edilmiş ve acımasızca *gözlemlenmişlerdi*. Daha fazla kılık değiştirmeyi denediler. Birden fazla restoranda rezervasyon yaptırmayı ve başka yerlere gitmeyi denediler. Takma isimler denediler. Sızıntıların şüpheli kaynaklarını koymayı denediler ama her seferinde yeni bir kaynak ortaya çıktı. Paparazziler ne zaman Cosmo'nun avlanmış ya da öfkeli bir görüntüsünü yakalasa, manşetler "*Cennette sorun mu var?*" diye soruyordu.

Günlerce evde kaldıklarında, magazin gazeteleri *Peggy'nin kuralları* ve Margaret'in *ünlü eski Kazanova'yı* tuttuğu *kısa tasma* hakkında hikayeler yayınladı.

Kamuoyundaki algılarının iniş çıkışları Cosmo'yu rahatsız ediyordu. Roma'dayken menajeri ona, Margaret'i Cosmo' (gevşekçe) bağlandığı diğer kadınlarla aynı kefeye koyan, yüzünü, vücudunu, yeteneğini ve parasını diğerleriyle kıyaslayan bir makaleden bahsetmişti.

Onu ilk kez gerçekten kızgın görüyordu. Öfkesinden duvara bir kahve fincanı fırlatmış ve kafese kapatılmış, çaresiz bir hayvan gibi volta atmıştı.

"Her şey yolunda," diye söz verdi, yatağın kenarına sürünerek geldi ve dizlerinin üzerine kalkarak yüzünün her iki yanına dokundu. "Ben buna alışkınım."

"Bu onu doğru yapmaz," dedi.

"Hayır," diye kabul etti. "Ama aşkımızla tüm dünyayı değiştiremeyiz, Cosmo."

Elleriyle onun bileklerini daire içine aldı. "Seni koruyabilmeliyim. Kız kardeşini ve verdiğin diğer herkesi koruyabilmeliyim. Eğer bunu , tüm bunlar ne için?"

Cosmo parasız büyümüştü, bu yüzden bir doların değerini biliyordu. *Harcamayı* sevse de - *özellikle* de söz konusu olan kendisi ya da Tennessee, Dennisteki ailesi olduğunda-Cosmo'nun parayla ilgili kaygılarının paraya olan sevgisinden çok daha derin olduğunu da öğrenmişti.

Ona sahip olmamak daha büyük bir , buna şüphe yoktu, ama *rahat* değildi sahip olmakla da.

"Beni korumana ihtiyacım yok," diye fısıldadı onu yavaşça öperek. "Sadece beni sevmene ihtiyacım var."

Ve yaptı da. O ilk ayın her gününün her dakikasında.

Gittiklerinden beri Laura'dan iki mektup almıştı ama ikisi Cosmo'nun Nashville'deki malikanesinde bulundukları ilk iki hafta içinde gelmişti.

Kız kardeşini görmeye, bunun bir hata olmadığını, evrenin ona her ikisini de sevmeye ve her ikisi tarafından da derinden sevilme izni verdiğini kanıtlamaya can atıyordu.

Açgözlülük yapmadığını ve bunun için cezalandırılmayacağını.

Ama Briggs, Cosmo'yla birlikte Ives Evi'nin geniş mermer girişine ayak basar basmaz Margaret'e Laura'nın evde olmadığını haber verdi. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu Margaret. "Dışarıda bir yerde mi?"

Briggs boğazını temizledi, gözleri bunun hassas bir konu olduğunu belirtmek istercesine Cosmo ve onun arasında gidip geliyordu. Margaret'in kocası olabilirdi ama Cosmo bir Ives değildi ve asla da olmayacaktı.

"Briggs," dedi. "Bana kız kardeşimin nerede olduğunu söyle."

Kâhya tekrar boğazını temizledi, yüzü utançtan kıpkırmızı olmuştu. "Bayan Laura şu anda New Mexico'da tedavi görüyor."

"*Tedavi mi?*" Kalbi, göğüs kafesine doğru zikzaklar çizen gevşek bir langırt gibi göğsüne çarpıyordu. "Hasta mı?"

"Bir şey mi oldu?" Cosmo bastırdı, bir eli Margaret'in sırtının alt kısmına rahatça yerleşti.

"Anladığım kadarıyla," dedi Briggs diplomatik bir tavırla, "Dr. Atwood kız kardeşinize yardımcı oluyor-"

"Atwood mu?" diye araya girdi. "Psikolog mu?"

"Evet, Bayan Ives," dedi Briggs. "Bayan Laura önümüzdeki birkaç ay boyunca onun 'merkezinde' olacak."

Kütüphaneye, en yakın telefona doğru döndü. "Bir numara bıraktı mı?" diye bağırdı omzunun üzerinden bakmadan.

Briggs sonunda ona yettiğinde telefona kadar gelmişti. "Arazide telefon yok hanımefendi," dedi. "Ama eğer yazmak isterseniz bir adres bıraktı."

"Oraya gidebiliriz," dedi Cosmo ona. "İstersen hemen şimdi. Onu eve getir."

Briggs sesli bir nefes aldı ve kadın ona baktı, söyleyeceği şeyi bekliyordu. "Sanırım odanıza bir mektup bırakmış. Bana bunun her şeyi açıklayacağını söyledi."

Margaret ve Cosmo birlikte yola koyuldular, şatoya doğru hızla ilerliyorlardı. Fildişi zarf Margaret'in yatağının ortasında duruyordu. Zarfı yırtarak açtı ve içindeki kâğıdı silkeledi.

Sevgili Margaret,

Size daha önceden haber veremediğim için üzgünüm ama Dr. David ile çalışmak üzere New Mexico'ya gittim. Yazışmalarımız sayesinde daha şimdiden iyileştirme konusunda muazzam adımlar attım. Hiç değilse bile uzun zamandır ilk kez zihnim berrak. İtiraf etmeliyim ki bu alan, büyümemin önemli bir parçası oldu. Ailemizin isminin gölgesinde çok uzun süre kaldım ve bu durum gerçekte kim olduğumu görmezden gelmem neden oldu.

Kendimi geliştirmeye devam edebilmem için, isteklerime saygı göstermenizi ve sizden ve ailemizin geri kalanından talep ettiğim boşluğu bana tanımanızı rica ediyorum. Şu an için lütfen benimle iletişime geçmeyin. Dr. David'in programını tamamladığımda, kız kardeşinizin en iyi versiyonu olarak size geri döneceğim. O zamana kadar tüm düşüncelerimin ve sevgimin sizinle, annemle, babamla ve Roy'la olduğunu bilin.

*Her zaman
sevgiler, Laura*

Margaret, Briggs'in söylediklerinin aksine, bunun hiçbir şeyi açıklamadığını düşündü.

HAYDEN AND I Eski Bonaventure Mezarlığı'nın uzun, bakımlı yollarında, elimizde buzlu çay ve kahve, başımızın üstünü ısıtan güneşle dolaşıyoruz. bir kez daha gelmişim ve hatırladığım kadar güzeldi; İspanyol yosunlarıyla kaplı yüzlerce yaşlı ağacın oluşturduğu muhteşem ışık ve gölge oyunları.

"Mezarlıkları hep sevmişimdir," diye itiraf ediyor
Hayden. "Gerçekten mi?" "Gerçekten mi?"
diyorum. "Ne olmuş onlara?"

"Sanırım sadece kalıcılık," diyor. Bakışım üzerine ekliyor: "Cesetler değil. Onların kalıcı olmadığını biliyorum. Mezar taşları bile yıpranıyor. Ama sizden önce gelen insanları bulabileceğiniz tek bir yer olması fikri. Ve onlara geri döndüğünüz bir yer."

Bir tepeyi aşıp aktif bir cenaze törenini, bir mezarın etrafında toplanmış siyahlar içindeki bir grup insanın başlarını öne eğmiş hallerini gördüğümüzde bir adımını kaçırıyor.

İstirap yüzüne sıcıyor. "İyi misin?"
diye sordum.

Aşağı bakıyor, gözbebekleri beni görünce parlıyor ve elimi tutup parmaklarımızı birbirine doluyor. "Kusura bakma. Bunlardan birine en son Len için gitmişim."

Omzunu öpmek için eğildim. "Özür dileyecek bir şey yok."

Yürümeye başladığımızda beni yan gözle inceliyor. "Sonuncusu baban için miydi?"

Başımı sallıyorum, gözlerimi önüme dikiyorum. "Biraz tuhaftı. Gençken gazeteciydi ve birlikte çalıştığı ya da hakkında yazdığı bir sürü insan gelmişti."

"Bu çok hoş," diyor Hayden.

"Öyleydi," diye katılıyorum. "Ama sanırım biraz daha özel bir şey isterdim." "Bu mantıklı."

Cosmo ve Margaret'in mahkeme merdivenlerinden koşarak çıktıklarını, dünyanın yarısının onları izlediğini düşünüyorum ve yine de o resimler bana samimi geliyor. Yüzüncü kez babamla bu konuda konuşabilmeyi diliyorum. Geceyi yazıya dökmek ve gerçekleri kontrol etmek için harcadığım her şey hakkında. Nicollet hakkında konuştuğumuzdan beri başka bir yalana ya da yarı doğruya rastlamadım ama Margaret'in hâlâ büyük sırlar sakladığını düşünmeden edemiyorum ve Hayden'in da aynı deneyimi yaşayıp yaşamadığını merak ediyorum.

Onunla sadece üç seansımız kaldı ve Ives ailesinin başına gelebilecek en kötü şeylerden bazıları yaklaşıyor.

Dr. David'in durumu. Tutuklamalar. Mahkeme davası. Kaza.

Ben bunları kataloglamaya başlayalı sadece üç hafta olmuşken ve Hayden'le paylaşmak için yanıp tutuşurken, Margaret'in tüm bunları omuzlarında taşıyarak nasıl bu kadar izole bir şekilde hayatını sürdürmeyi başardığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi yürümeyi bırakıp beni kucaklıyor, güneşin ısıttığı bedenine yaslıyor, çenesini başımın üzerine koyuyor. Bu konu hakkında konuşmasak da, yükün bir kısmı onun omuzlarına binmiş gibi hissediyorum.

"Resmi gördün mü?" diyor.

Yüzüne bakmak için geri çekiliyorum. Ne demek istediğinin anlaşılması bir süre alıyor. ". Ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Gözleri kısıp ve ağzı gergin bir şekilde başını sallıyor.

"Neden?" diye soruyorum.

"Çünkü bu işi kabul etmeden önce bunu yapman gerekiyor" diyor.

"Yani şimdi işi alan ben miyim?" Ben diyorum.
"Beni kazandın," diye mırıldanıyor. "Margaret'i de kazandığını varsaymak zorundayım."
"Evet, ama Margaret'la *yatmıyorum*," diyorum.
"Sen de benimle yatmıyorsun," diyor. "*Henüz*,"
diyorum. "Peki bu kimin suçu?"
Gülüyor, beni bir kez öpüyor ve sonra tekrar yürümeye başlıyor, beni bağlı ellerimizden
çekiyor. "Mezarlık iyi bir fikirdi."
"Aydınlık ve kalabalık," diyorum. "Ya da azından yeterince kalabalık."
Evime döndükten sonra yemek yaptık. Yeşil domates turtası, kızarmış bamya, ayrınlı
bisküviler - bunların üçte ikisini hiç yemedi ve kesinlikle hiç yapmadı.
"Ailen sana hiç yemek yapmayı öğretmedi mi?" Domatesleri yan yana doğrarken soruyorum.
Başını sallıyor. "Bütün yemekleri annem yapardı ve o çalışırken diğer insanların mutfakta
olmasıyla ilgili garip bir şeyi vardı."
"Peki o *garip şey* 'anne suçluluğu' muydu?" diye sordum.
"Belki biraz," diye kabul ediyor. "Ama aynı zamanda bana mutfağın 'kendi kilisesi' olduğunu
söyledi, bu *da* kafa karıştırıcıydı çünkü o ve babam bizi her hafta First Presbyterian'a
sürüklüyorlardı."
Güldüm, gidip bisküvileri kontrol ettim. Birkaç dakikaya daha ihtiyaçları var.
"Sanırım" diyor, "kastettiği şey, mutfağın onun *gece vakti* olduğuydu."
"Gece vakti mi?" Geri dönüp yanında duruyorum, iri elleri hala yavaşça, Savannah'daki bir
çiftçi pazarından aldığımız dolgun domatesleri dikkatlice dilimliyor.
"Herkes uyuduktan sonra benim dolaştığım gibi," diyor. "Geriye dönüp baktığımda, sanırım
mahremiyeti ve kontrolü seviyordu." Bir an duraksıyor. "Annemle babamın birbirlerini
sevdiklerini biliyorum ama onun bir politikacının eşi olmaya uygun olduğunu sanmıyorum. Ne
kadar küçük olursa olsun."
"O zaman ne için olduğunu düşünüyorsun?" Merakla soruyorum.
Omuzları kalktı. "Bilmiyorum. Genç kızken şarkıcı olmak istiyordu. Ama sahne korkusu
vardı. Yine de sahneye çıktı."
Margaret'in arazisindeki labirenti düşünüyorum, atölyesi boyunca dolanan yolu. *Unicursal*.
Bir başlangıç, bir son. Ya da nasıl baktığınıza bağlı olarak, başlangıç ve son yok, sadece bir
yolculuk.
"Sence özgür irademiz var mı?" Ben soruyorum.
İçimi aydınlatan gerçek bir kahkaha atıyor. "Sen," diyor, "beni tanıdığım herkesten daha çok
şaşırtıyorsun."
"Yani bunu evet olarak mı kabul ediyorum?"
Diyorum. "Özgür iradeye mi?" Bıçağını bir kenara
bırakıyor. "Araştırmadan mı?"
"Ne kadar gazetecice bir yanıt." Gülümsemeye karşı koyuyorum. "İçgüdü, evet ya da hayır."
"Sanırım..." Gözlerini tavana kaldırıyor, sonra yüzüme diyor. "Sanırım kontrolümüz dışında
olan çok şey var. Hayatımızın nasıl gittiğiyle ilgili neredeyse her şey. Ama bence hepimizin
sadece bir yolda olduğumuza, kendi kararlarımız üzerinde hiçbir zaman söz sahibi olmadığımıza
karar vermek, çok fazla pişmanlık duyan birinin doğru olması gereken bir şey gibi geliyor. Belki
de benim doğru olmak için farklı bir şeye ihtiyacım var."
"Ne gibi?" Ben soruyorum.
"Sonunda pişmanlık duymak zorunda olmadığımızı" söylüyor. "Eğer bir şeyi gerçekten
önemsiyorsak, ona tutunmaya karar verebiliriz."
"Dünyanın bu versiyonunu tercih ederim," diyorum ona gülümseyerek. Kolları belime
doluyor, burnu benimkine sürtüyor.
"Öyle mi?"
Başımı sallıyorum, bu hareket dudaklarımızı kısa bir süreliğine
birbirine değdiriyor. "Bu senin," diye teklif ediyor.
Gülüyorum. "Öyle mi? Dünya benim olabilir mi?"
"Benim," diyor, "evet. Benimkini alabilirsin."

- - -

"**THAT FIRST YEAR** Evlilik hayatım hem en iyisi hem en kötüsüydü" diyor Margaret. Bahçesinde
yan yanayız, gökyüzü gri ve kapalı ama sıcak

her zamankinden daha kalın. Vücudum bir bataklık gibi, önümdeki çiçek tarhından bir demet daha yabani ot çıkarırken perçemlerim alnıma yapışmış, kayıt cihazlarım aramızdaki çimlerin üzerine yüzüstü yatmış.

"İlk başta Laura'nın isteğini yerine getirmeye çalıştım," diye devam ediyor, hala kazıyor, çabalamaktan nefes nefese kalmış. "Ona yazmak için tam bir ay bekledim ve ondan sonra tekrar yazmadan önce hiç gelmeyen bir cevap için tam bir ay bekledim. Tabii ki hiçbir cevap alamadım. Bazen öfkeliydim, bazen de yıkılmıştım. Çoğunlukla endişeliydim. Ailem de onunla iletişime geçmeye çalışmıştı. Annem bir cevap aldı, daha fazla yer istedi. Laura, sınırı her aştığımızda iyileşme yolculuğunun geriye gittiğini ve daha uzun süre uzak kalmak zorunda kaldığını söyledi."

"İyileşme yolculuğu' derken neyi kastettiğini biliyor muydun?" diye sordum.

"Hiç de değil!" diyor. "'Dr. David'in' kitaplarını okuyup bir şeyler anlamaya çalışıyordum ama açıkçası bana bir sürü anlamsız şey gibi geliyordu. Büyük kelimeler kullanıyordu, cümleler o kadar uzundu ki nereden başladıklarını unutuyordunuz ve her şey çok belirsizdi. Asıl mesele, dünyanın ölmekte olduğunu düşünmesiydi. İnsanlığın bir eşiği geçtiğini ve sert önlemler alınmadan geri dönüş olmadığını düşünüyordu. Kız kardeşim Ives balonuna geri döndüğünde bile endişeyle boğuşuyordu ve onun öğretilerindeki kıyamet eğilimi ona hitap ediyordu."

"Onu David Ryan Atwood'a çeken şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun? Varoluşsal korku mu?"

Topuklarının üzerinde geriye yaslanıp alnındaki ter damlacıklarını sildi. "Bu ve yalnızlık. Büyükbabamızı kaybetmişti ve ailemiz meşguldü, ben de olabileceğim kadar yanlarında değildim."

"Cosmo'yla çıkmanı o söyledi," diye hatırlatıyorum.

"Biliyorum, biliyorum," diyor. "Ve bundan *asla* pişmanlık duymam. İnanın bana. Ama mesele şu ki, bazı insanlar amaçsız olmak için yaratılmamıştır. Cosmo'yla tanışmadan önce sadece... sadece *yaşamakla*, her neye benziyorsa, bir sorunum yoktu. Ve ondan sonra, çoğunlukla sadece onu sevmekle, onun tarafından sevilmeyle iyiydim. Laura çok zekiydi. Bir yüksek lisans programında olmalıydı, ya da ameliyat yapmalıydı, belki, bilmiyorum. NASA için çalışıyordu! Ama her şeyin parmaklarının ucunda olması, her kapının ona açık olması, bence herhangi bir amaç bulmasını zorlaştırdı. Bence o adam tarafından kabul edildi çünkü adam onu *gördü*. Ve çok az insan *gördü*."

"Ona yazdığı ilk mektuplardan bazılarını okudum, biliyor musun? Çok sonraları. Ona çok zeki olduğunu söylemiş, ki bu doğrudu. Dünyayı iyileştirmeye yardım edebileceğini söylemiş, ki bu onun için önemliymiş. Ve ona ailemizin içinde, hayatının içinde boğulduğunu söyledi ve bu da yanlış değildi. Sorun şu ki, ona tüm bunları söylemesinin bir nedeni vardı."

"Onu manipüle etmek için mi?" Ben soruyorum.

Kederle başını sallıyor, uzun, sivri kökleri olan başka bir otu serbest bırakıyor.

"Zekiydi, şefkatliydi ve boğulmuştu," diyor Margaret. "Ama aynı zamanda en zengin ve en güçlü ailelerden birinden geliyordu. Onu 'merkezine' gelmeye ikna etmeden önce haftalarca ona para gönderdiğini daha sonraya kadar bilmiyorduk. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen her şeyi o finanse etti."

"Ona yazmaya devam ettin mi? Annen mektubu aldıktan sonra?" Dedim.

"Çok korkuyordum," diyor. "Sanki benden uzak kalması gereken belirli bir süre varmış gibi konuşuyordu ve ben her uzandığımda o süreyi uzatıyordum. Bu yüzden sadece sabırlı olmayı denedim. Yaklaşık beş ay sonra, ailem, Cosmo ve ben özel bir dedektif tutmaya karar verdik. Birkaç haftalığına New Mexico'ya gitti ve büyük siyah-beyaz fotoğraflarla geri döndü. Ve işte oradaydı. Kız kardeşim, Dr. David ve ondan birkaç yaş büyük görünen başka bir kadınla birlikte."

"Nasıl görünüyordu?" Ben sordum.

Yüzünde karanlık ve şimşek hızında, utanca benzer bir şey parlıyor. "Daha fazla kilo vermişti. Şimdi işlerin nasıl sonuçlandığını biliyorum, buna daha fazla dikkat etmem gerektiğini fark ediyorum. Ama o zamanlar... Mesele şu ki, gülümsüyordu." Bana ölümüne, soluk mavi gözleri şimdi, olaydan altmış yıl sonra bile yaşlarla doluyor.

Gözlerini kırıştırıyor ve kazmaya devam ediyor. "Gülüyor. Gülümsüyordu. Mutlu görünüyordu. Bazen onun elini tutuyordu. Bir tanesini hatırlıyorum, ellerinde ürün torbalarıyla caddede yürürken saçları arkasından savruluyordu. Her fotoğrafta mutlu görünüyordu. İçim rahatlamıştı. Ve kalbime bir hançer gibi saplanmıştı."

"Ondan sonra kendime bir daha ona yazmayacağıma dair söz verdim. Ya da sanırım hala yazıyordum ama mektupları postalamıyordum. Ne zaman ona söylemek istediğim bir şey olsa - ki bu her zaman oluyordu- yazıp bir çekmeceye koyuyordum. Çok geçmeden ailemin evinin, Cosmo'nun Nashville'deki evinin ve Beverly Hills'teki evimizin her yerinde düzinelerce, belki de yüzlerce mektubum vardı.

"Onu böyle mutlu görmek bile bana çok şey katıyordu. Bazen ben de mutlu oluyordum, haftalarca neredeyse dayanılmaz derecede mutlu oluyordum. Sonra bir şey oluyordu, kız kardeşimi düşünüyordum, artık ona sahip olmadığımı hatırlıyordum ve kendimi yataktan zor çıkarıyordum."

"Özür dilerim," dedim. "Bu korkunç bir şey."

"Cosmo'nun turneye geri dönmesi gerekiyordu ve ben de onunla başladım ama bundan nefret ettim. Gerçekten nefret ettim. Kocamla seyahat etmeyi seviyordum ama onu bu şekilde paylaşmak zordu. Yalnızlık hissettim. Zamanın yarısında tek düşünemediğim Laura'nın mektup yazıp yazmadığı oluyordu. Sonunda eve döndüm."

"Sonra ne olacak?" Ben de diyorum ki.

"Basın fark etti," diyor alaycı bir gülümsemeyle. "Her gün farklı bir şey oluyordu. Ayrıldığımızı öne süren makaleler. Onun ve biz ayrıken konuştuğu her güzel kadının fotoğrafları ve konuşmanın yaptığı en son şey olduğuna dair pek çok ima.

"En kötüsü de emin değildim. Sormadım çünkü evliliğimizi mahvedebilecek bir şey öğrenmek istemiyordum ve yalan söylemesini de kesinlikle istemiyordum. Beni sevdiğini biliyordum ve buna odaklandım. Beni her gün arardı, bazen iki kez arardı ve birkaç kez ona sürpriz yapmak için uçtum. Her zaman heyecanlıydı. Eğer soyunma odasında bekleyen başka kadınlar varsa, o ben oraya döndüğümüzde her zaman gitmiş oluyordular.

"Bazen çocuk sahibi olmaktan bahsediyorduk ama ilk kez hamilelik korkusu yaşadığımızda... Hiç böyle bir dehşet hissetmemiştim. Nedenini bile söyleyemezdim. Cosmo beni rahatlatmak konusunda harikaydı. Adet dönemim başlayana kadar altı saat boyunca hıçkırığa ağladım ve rahatladıktan sonra kavga ettik.

"Neredeyse hiç kavga etmezdik. İyi ya da kötü, bu ilişkimizin bir parçası değildi. Hiçbir zaman bir konuda anlaşmamız gerektiğini düşünmedim ve o da beni istemediğim hiçbir şeyi zorlamadı. Ama çocuk isteyip istemediğimden emin olmadığım için verdiğim tepki onu üzmüştü."

Bana anlamlı bir bakış fırlatıyor. "Muhtemelen evlenmeden önce sorulacak en önemli soru 'Göbek adın ne? "

"Sen olsan ne derdin?" Ben söylerdim. "Eğer bunu sorsaydı?"

Bir nefes verdi. "*Bilmiyorum derdim*. Çünkü bilmiyordum. Ve o kavgadan sonra, daha da az emin hissettim. Bir zayıflık anında kız kardeşime bir mektup daha yazdım ve bu sefer gönderdim. Ona kaçırdığı her şeyi anlattım. Ona var olmayan bebekten ve bu dünyaya yeni birini getirme konusunda ne kadar çelişkili hissettiğimden bahsettim. Hatta Dr. David'in bu konuda bir bildiği olup olmadığını sorarak ona yağ çekmeye çalıştım. Elbette cevap vermedi ama o mektuptan sonra durumla ilgili biraz huzur bulduğumu hissettim. Onsuz olmak hiçbir zaman kolaylaşmadı ama bu acıyı yanımda taşımanın nasıl bir his olduğuna alıştım. Onu bir rafa kaldırmayı ve hayatımı yaşamayı öğrendim.

"Partiler düzenledik ve gösterişli akşam yemeklerine ev sahipliği yaptık. Galalara, ödül törenlerine ve bağış toplama etkinliklerine gittik. Kavga ettik, barıştık, seviştik ve seviştik. Ve bana o kadar tatlı baladlar yazdı ki, ilk notası kalbinizi kırabilirdi."

Gözleri bahçe yatağında sabit kalsa da yüzünde acı tatlı bir gülümseme beliriyor. "Los Angeles'tayken pazar günleri annem, babam ve Roy'la evde aile yemekleri yedik ve babam ne zaman boşanma girse Cosmo ve ben haftalarca orada kalırdık. Büyükanнем etmişti ve büyük teyzem Gigi Paris'e taşınmıştı, bu yüzden arkadaşlığa ihtiyacı vardı.

"Birlikte geçirdiğimiz o kısa yıllara koca bir hayat sığdırmıştık. Beatles 1964 Şubat'ında Amerika'ya ayak bastığından beri Cosmo'nun programı yavaşlamıştı ama paparazziler onu skandal bir şey yaparken ya da beni korkunç bir şey yaparken yakalamak için her zamankinden daha istekli görünüyordular. Bunu engellemek için elimizden geleni yapıyorduk ama dünyasının bu kadar sert ve hızlı bir şekilde küçülmesinin onu nasıl rahatsız ettiğini görebiliyordum. Beş yıl önce ona yaltaklanan yazarlar şimdi onunla alay ediyorlardı. 'Rock'n Roll'un Harika Çocuğu' her geçen dakika daha da yaşlanıyordu.

"Zaman geçtikçe Laura hakkında daha az konuşur olduk. Bu çok acı vericiydi ve babam yaşlandıkça öfkesine daha fazla yaslandı. Muhtemelen böylesi daha kolaydı. Ulaşılamaz olduğu için yas tutmak yerine bize nasıl sırtını döndüğüne fkelenmek."

"Peki ya annen?" diye sordum.

"Sonunda bana o özel dedektifi tuttuğunu itiraf etti," diyor. "Babam artık bunu finanse etmeyecekti. Çok kırgın ve kızgındı. Bu yüzden istediği kadar çok kontrol alamıyordu ama her altı ayda bir kendisine yeni bir zarf dolusu resim gönderiliyordu. Ve bir Pazar akşamı, yemekten sonra, babam atal bıçak takımını yere bıraktı ve ayağa kalkarak, 'Bernie, Margaret, sizinle salonda konuşmam gerekiyor' dedi. Bir aile toplantısı."

"Roy ve Cosmo dahil değildi," diye not dşuyorum.

"Babam her zaman Cosmo'yu ve daha az ölçüde Roy'u aileye kabul etmişti," diyor. "Bu yüzden bunun hassas bir şey olması gerektiğini biliyordum. Roy ve Cosmo tatlı yerken biz de kütüphaneye gittik. Kaliforniya'da l bir yaz olmasına rağmen içeride yanan bir ateş olduğunu hatırlıyorum. Ama babam böyleydi. Rutinleri vardı.

"O zaman bizi oturttu ve herhangi bir giriş yapmadan ağzından kaçırdı. Sadece söyledi: 'Bizden zorla para alınıyor.

"Annem neredeyse sandalyesinden düşüyordu. 'Kim tarafından?' diye sorduğunu hatırlıyorum. 'Ne için? Ama babamın yzındaki ifadeden anladığım kadarıyla cevap açık ve netti. Biliyordum işte. Sonra ceketinin cebinden mektubu çıkardı ve bize uzattı. "İşin *komik* yanı değil ama tuhaf- o el yazısını gördüğümde babamın ne dediğini umursamadım bile. Benim için önemli olan tek şey

Laura'nın iyi olduğunu. Sonunda bize yazıyordu."

The Story

THEIR VERSION: Laura Ives, Metafiziksel Şifa için Halk Anı adlı yüksek kontrol grubunun sağ koluydu. Laura Ives, David Ryan Atwood'un bir başka kurbanıydı. Laura Ives bir enayiydi. Laura Ives bir beyindi. O bir ; o bir aptaldı.

- - -

HER VERSION: Laura küçükken zebraları çok severdi. Ailesinde bir süreliğine birkaç tane vardı. Onları almışlardı çünkü büyükbabasının metresi bir tane istediğinden bahsetmişti. Laura on bir yaşındayken onlardan kurtulmuşlardı ve kalbi artık onları esaret altında görmeye dayanamıyordu.

Freddy küçük kızının dileğini hemen yerine getirmişti. Zebralara bağlı değildi. Babasının sahildeki malikanesinde de pek bir şeye bağlı değildi. Bazı nedenlerden dolayı, her şeyi Gerald'ın her zaman yaptığı gibi yapmaya devam etti.

Freddy'nin öfkesi de babasınıninkine benziyordu, ne zaman hayatının kontrolü elinden kayıp gitse alevleniyordu. Freddy belki hiçbir zaman babasının yaptığı gibi ailesini terk etmemişti ama kıskançlığının ve utancının evliliğini mahvetmesine izin vermişti.

Bunun nasıl işlediğini anlamıyordu - neden dünyada en çok sevdiği insanları kovmaktan kendini alıkoyamadığını, nasıl her zaman buraya, bu büyük, boş kaleye geri döndüğünü.

Bunların hiçbirini yüksek sesle söylemedi. Kimseye söylemedi. Nasıl başlayacağını ya da ne zaman söyleyeceğini bilemezdi. Ama hiç gönderilmeyen mektupları yazan tek kişi Margaret değildi.

Yıllar sonra, öldükten sonra, onları okudu. Çoğu, yürek parçalayıcı bir şekilde, annesine yazılmıştı. Ama çoğu Laura ve onun içindi.

Bernie ve Margaret'e haraçtan, Laura'nın büyükbabasının sırlarını saklamak için talep ettiği dört milyondan bahsettiği gece garip bir şekilde sakindi. Sanki acıyı ve pişmanlığı örten tüm o öfke, patlayıcı olmaktan ziyade sabit bir şeye dönüşmüştü. Çelik. Bir bıçak.

Ne yapacakları konusunda bir süre tartıştılar. Bernie ağladı; bu nadir görülen bir şeydi ve Margaret'in babasının annesini kollarına alıp onu yatıştırması da bir o kadar şaşırtıcıydı. Birbirlerine böyle dokunduklarını görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. O anda gerçek bir aile olmuşlardı ve bu da Laura'nın yokluğunu daha da belirginleştirmişti.

Ne yapacaklarına karar vermekle ilgili sorun, hiçbirinin Gerald Ives'ın sırlarını ya da bunların ne kadar değerli olduğunu *bilmemesiydi*. Sadece Laura . Bernie, Laura'nın gerçekten ihtiyacı olabileceği ve aileyle ilgili tutumunu yumuşatabileceği düşüncesiyle parayı ona verme eğilimindeydi. Freddy ise reddetme eğilimindeydi. "Söylediği hiçbir şeyi kanıtlamayacak," diye düşündü, "ve onlara bir kez ödeme yaparsak, daha fazlasını istemeye devam edecekler."

"O zaman onlara daha fazlasını verimiz," dedi Margaret. "Kimin umurunda? Laura'yı geri getirecekse..." "Bu onu nasıl geri getirecek?" Freddy söyledi. Margaret retorik olarak düşündü, ama o

bir cevabı hazırды.

"Ona vereceğiz," dedi. "Ama sadece *ona*. Şahsen." Bernie bunun üzerine doğruldu.

Freddy, "Bunu kabul edeceğini düşünmek için hiçbir neden yok," diye gerekçelendirdi. "Bunlar onun şartları değildi."

"O zaman yenileri için pazarlık ," diye ısrar etti Margaret. "Denemek zorundayız."

Planların yapılması beş gün sürdü, hepsi Laura *olmayan* ve onlara isim vermeyen bir kadın tarafından halka açık telefonlardan yapılan hızlı telefon görüşmeleriyle organize edildi. Filmlerde gördüğünüz tüm olağan şartlar yerine getirilmişti: polis yok, yalnız gel, kimseye söyleme, komik işler yapma.

Telefonlar doğrudan Ives ailesinin evine geliyor, Freddy tarafından günün ve gecenin her saatinde aranılıyordu. Ancak buluşma ayarlandıktan sonra, üçü de Margaret'in gitmesi gerektiği konusunda anlaştı. Cosmo'ya kız kardeşini görmeye gideceğini söyledi ama Laura'nın buluşmayı kabul ettiğinden başka ayrıntı vermeye cesaret edemedi.

Bundan daha fazla bilgi verirlerse kendilerini ikinci gerçek kavgalarının içinde bulacaklardı. Hiçbir amacı olmayan bir kavga, çünkü Cosmo'nun söyleyebileceği hiçbir şey Margaret'in bu konudaki fikrini değiştiremezdi.

Darrin onu Palm Springs'teki lokantaya götürdü ve tam iki saat boyunca orada bırakması için kesin talimatlar verdi. Freddy'nin telefonda konuştuğu kişi, Ives ailesinden -ya da aileyi temsil eden- başka kimsenin orada bulunmaması konusunda kararlıydı, aksi takdirde anlaşma iptal olur ve Laura'nın sahip olduğu her türlü bilgi açıklanırdı. Bu Margaret için önemli değildi ama Dr. David'in ve buna *inanan* başka her kimse onun için önemliydi, yoksa kız kardeşini bir daha görebileceğinden şüpheliydi.

Lokanta pis ve çoğunlukla boştu. İçerideki hava sert ve sigara dumanıyla yoğundu. Margaret ön kapıyı net bir şekilde görebileceği köşeye sırtını vererek oturdu. Tam karşısındaki köşede gri giysili bir adam oturuyordu ve onu izleyip izlemediğini anlayamıyordu ama her ihtimale karşı izliyormuş gibi davranmanın akıllıca olacağına karar verdi.

Kapının üzerindeki ziller üç kez çaldı, iki müşteri geldi ve biri gitti, sonunda Laura içeri girdi ve ilk başta Margaret'in gözleri yabancılara olduğu gibi onun üzerinde de gezindi.

Laura göz teması kurduktan birkaç saniye sonra, sarkık kahverengi elbiseli bir deri bir kemik kalmış kadını kız kardeşi olarak tanıdı.

Saçları seyrek, yüzü solgun ve hastalıklı görünüyordu. En kötüsü, Margaret'i gördüğünde gözlerinde *korkuya* benzer bir şey parladı.

Korku.

Korkuyordu. Kız kardeşinden.

Margaret kusacağını düşündü. Kendini gülümsemeye zorladı. Laura ona doğru yürümeye başladı. Neredeyse süzülüyor gibiydi. Kendini kabine bıraktı ve zayıf, tıkrıklı bir sesle, "Babamın gelmesi gerekiyordu," dedi.

Margaret'in kalbi yarıldı. Bir planı vardı. Cevapları almak istemişti. Kız kardeşiyle mantıklı bir şekilde konuşacaktı ama onu gördüğünde tüm planları suya düşmüştü. Köşedeki adamı tekrar fark etti, kesinlikle onları izliyordu. Fazla zamanları olmayacaktı.

Bakışlarını oraya vardığından beri içtiği katran kıvamındaki kahveye dikti. "Çıkmak için neye ihtiyacın olduğunu söyle," diye mırıldanırken sesi kırıldı.

Başını kaldırıp baktığında, aynı korkunun kız kardeşinin sivri yüzünde birleştiğini gördü. "Gitmiyorum," diye fısıldadı.

"İstiyor musun?" Margaret sordu ama yanıt alamadı. Laura'nın gözleri kısılmıştı, elleri masanın kenarına dayanmış titriyordu. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle," dedi Margaret tekrar, daha yavaş bir sesle.

Gözleri yana kaydı, paranoyak bir tavır . Ama korkulacak bir şey *varsa* bu gerçekten paranoya mıydı? "Beni asla bırakmayacak," diye fısıldadı.

"Anlat bana," dedi Margaret bir kez daha, alçak sesle, sessiz.

"Bana izin vermiyor," diye yanıtladı Laura. "Ona ait olduğumu söylüyor."

Eşi benzeri görülmemiş bir öfke Margaret'i bıçakladı. "Ve onun seni benden daha çok sevdiğini mi düşünüyorsun?" diye tısladı. "Sana zarar vermek için benim seni korumak için yapacağımın daha fazlasını yapacağımı mı düşünüyorsun?" Öne doğru eğildi, istekliydi, yüzünü sakinleştirmeye çalışıyordu, köşedeki adamın onlara bir dakika daha vermesini istiyordu. "Böyle düşünemezsin," diye fısıldadı şiddetle. "Ben seni tanıyorum, sen de beni tanıyorsun. Ben kazanacağım. Eğer o bana karşı ise, kazanacağım. Seni almasına izin vermeyeceğim. Ben seninim, sen de benimsin ve o sana sahip olamaz."

Laura ona baktı, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Köşede oturan gri giysili adam öksürünce Laura gözlerini kırıştırdı ve yüzü karardı.

O kadar boştu ki, o an Margaret'in hayatının geri kalanında rüyalarına girecekti; kız kardeşinin elinden kayıp gittiğine gerçekten inandıği an.

Sonra Laura soğukkanlı bir şekilde, "3488 Gates Yolu. Eylül'ün ilk günü. Sabah 11'de." Hepsini bu kadardı. Köşedeki adam ayağa kalkmış ve masanın üzerine birkaç banknot atmıştı. Botlarının yaklaşma sesini duyunca Laura kaskatı kesildi.

Margaret bavulu masanın altından çıkardı ve koydu. Adam tam Laura'nın omzunda belirdi ve Laura'dan önce bavula uzandı.

Margaret onu tanıyamadı. Dr. David'den daha gençti ve kafası karışmıştı. Adamın ceketinin altında bir silah gördüğünü sandı ama hayal görmüş olabilir.

Bavulu masadan indirdi ve sakince, "Git on dakika banyoda bekle. Ondan önce çıkarsan haberimiz olur."

"Sonra ne olacak?" Margaret sordu.

Margaret'in içini ürperten bir gülümsemeyle ondan Laura'ya baktı. Margaret başını salladı ve ayağa kalkarak çok sıcak lokantanın arka tarafındaki küçük, döküntü tuvalete gitti. Saat takmamıştı ve tuvalette de saat yoktu. Bu yüzden saydı. Bir dakika için altmış saniye, on kez. Ve sonra, doğru saydığından emin olamadığı için, hepsini tekrarladı.

Masasına geri döndü, kahvesini bitirdi ve Darrin'in onun için geri dönmesini bekledi.

Laura'nın verdiği bilgilerle Freddy polise gitti. Polis onları FBI'a götürdü. Adres eski bir depoydu. Orada ne bulacakları ya da Laura'nın onları boşa kürek çektirip çekirmeyeceği konusunda hiçbir fikirleri yoktu ama Ives ailesinin ciddiye alınacak kadar gücü ve parası vardı.

Yanlış gidebilecek pek çok yol vardı. Laura yalan söyleyebilirdi. Laura doğruyu söyleyebilir, sonra da onu kontrol eden kişiye bunu itiraf edebilirdi. Laura yanlış anlamış olabilir. Doğru anlamış olabilir ve 3488 Gates Yolu'nda olması gereken şey ertelenmiş, öne alınmış ya da tamamen iptal edilmiş olabilir.

Suç işlediğine dair kanıt bulsalar bile, David'i yargılamak için ellerinde yeterli delil olacağının garantisi yoktu. Ama bunların hiçbirisi Laura'yı ondan uzaklaştırmak kadar önemli değildi.

Bu, bunu yapmak için bir araçtı.

FBI, 1 Eylül günü saat 11.00'de Bill Jones adında bir adama ait bir depoya baskın düzenledi. Yasadışı yollardan elde edilmiş büyük bir silah sevkiyatından birkaç dakika sonra geldiler.

Bunu takip eden çapraz ateşte bir ajanla birlikte Halkın Anı'nın üç üyesi öldürüldü. Bu insanların her birinin bir adı vardı. Her birinin kopardıkları sevdikleri, korkuları, öfkeleri ve dünyanın asla bilemeyeceği acıları vardı.

Aylarca makalelerde bahsedilecek, yıllarca kitaplarda yazılacaklardı. Ama Laura-Laura her şeyin merkezinde olacaktı.

Sevkiyatı almak için orada değildi. David ve onun eşleri olarak gördüğü diğer üç kadınla birlikte şehrin diğer ucundaki merkezdeydi.

Federal ajanlar onların da etrafını sardı. Ama David ve kadınlar kendilerini bir tuvalete kapatmışlar. Onları dışarı çıkarmak yedi saat sürdü.

O odada ya da merkezin arazisinde yasadışı hiçbir şey yoktu. Dr. David'in adı silah ve şemalarla dolu depoya ve birçok üst düzey hükümet yetkilisine suikast düzenlemek için hazırlanmış derinlemesine planlarla anılmıyordu.

Laura'nın ifadesiyle, fark etmezdi. Bütün noktaları birleştirebilirdi. Sorun şu ki, onu bulduklarında enkaz halindeydi. Zayıftı, , uyarıcı ve depresan karışımı ilaçların etkisindeydi.

David'in avukatları her şeyi Laura'nın üzerine yıkmaya çalıştıktan sonra bir doktor "Laura Ives ve diğer birkaç kadını oldukça telkin edilebilir bir durumda tuttu" diye ifade verecekti.

Margaret, Laura'nın lokantadaki durumunun kötü olduğunu düşündüyse de bu, Laura'nın baskın sonrasındaki haliyle kıyaslanamazdı.

Kolayca zıplıyor, zar zor uyuyor, yemek yemeye midesi bulanıyordu-David ona çoğunlukla sıvılardan ve meyvelerden, meyve sularından ve "ilaç" dediği şekerli gazlı içeceklerden oluşan bir diyet uyguluyordu. Bunların onu bir şeyden ya da başka bir şeyden arındırması gerekiyordu. Korkunç kâbuslar görüyordu ve doktorlara güvenmiyordu, gerçi David Ryan Atwood'un gerçek bir doktor olmadığını artık mantıken biliyordu.

Zihni kendisiyle savaş halindeydi. Neyin gerçek olup olmadığını bilmiyordu. Onun gerçekliğe bakışını o kadar çarpıtmıştı ki, içgüdülerine güvenemiyordu.

İlk birkaç hafta ailesinin evinde kalmış, Lawrence'ın eski günlüklerini tekrar okumuş, aşinalıkları ona merhem olmuştu. Çoğu gece Margaret ve Cosmo yan odada kalıyordu, ama onlar gelemediğinde Bernie ve Roy onların yerini alıyordu.

Margaret kız kardeşine sarılıp her şeyin yoluna gireceğine dair söz vermekten başka bir şey istemiyordu ama Laura son birkaç yılını ailesinin onu izlediğini, kontrol ettiğini söyleyerek geçirmişti ve Margaret ona uzandığında hâlâ irkiliyordu.

Margaret geceleri koridorlarda dolaşır, yatak odasının kapısından Laura'nın iniltilerini dinlerdi, ki Cosmo uyanıp karısının kaybolduğunu fark edip yanına gidene kadar. Bazen Cosmo'nun kucağında kendinden geçene kadar koridorda birlikte otururlardı.

Duruşmaya kadar ve duruşmadan sonra da basının ilgisi hiç bitmedi. Laura'nın zaten yıkılmış olan özgüveni daha da kötüleşti.

Kendini aptal ve değersiz hissediyordu. Öfkeli ve umutsuz hissetti. Kapana kısılmış hissetti.

Laura'yı onlarla birlikte Nashville'e, spot ışıklarının bu kadar sert olmayacağı bir yere götürmek Cosmo'nun fikriydi. Margaret onu hiç o anki kadar sevmemişti.

Bir gece geç saatlerde eski yatak odasında birlikte yatarlarken ona "Emin misin?" diye sordu.

Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve göğsünde yatan saçlarını öpebilmek için başını yukarı eğdi. "Senin kalbin onsuz kırık, Peggy," dedi, "ve seninki tam olmadan benimki de tam olamaz."

Üçü iki gün sonra ayrıldılar; Bernie, Roy ve Freddy onları havaalanında acı dolu kucaklaşmalar ve sağlam el sıkışmalarıyla uğurladılar.

Margaret, Laura'nın tekrar gitmesine izin verdikleri için anne ve babasının kalplerinin kırıldığını biliyordu ama onun için en iyisi olduğunu düşündükleri şeyi yaptılar ve o da *onları* hiç bu sevmemişti.

Nashville'deki eve vardıklarında Margaret çantasını kaptığı gibi Laura'nın odasına koştu ve her şeyi hazırladı. Laura ve Cosmo üst kata çıktıklarında çocukluklarının oyun odasındaki çadırın sadece yarısı ama çadırın yarısının Margaret'in başına örtüldüğünü gören Laura, Margaret'in kalbinde yıllardır donmuş olan bir şeyi çözen bir kahkaha attı.

"Böylece biraz... daha rahat bir yerde uyuyabilirsiniz," diye açıkladı, çünkü Laura o zamana kadar Ives Evi'nde kendini güvende hissettiği tek yer olan kendi dolabında uyuyordu.

"Teşekkür ." Laura uzanıp Margaret'in elini tuttu ve Margaret gülümsedi. Kısa ve güzel bir gülümseme idi.

Zaman aldı. Aylar. Ama sanki ormandan çıkıyorlarmış gibi hissetmeye başladılar. Sanki bitmek bilmeyen bir gecenin ardından güneş yavaş yavaş doğuyormuş gibi.

Laura, Cosmo'nun bir doktor arkadaşını düzenli olarak görmeye bile başladı. Çok ama çok yavaş yavaş ona güvenmeye başladı.

İyi değildi ama daha iyiydi ve Margaret bunu sorun etmeyebilirdi.

Cosmo, *daha yaşlı* kalabalıklar ve daha az para için turneye çıktı. Margaret kız kardeşiyle birlikte evde kaldı. Medya evliliklerindeki zayıf noktaları araştırmayı büyük ölçüde bırakmış, bunun yerine Cosmo'nun Ives ailesi denen şeytanla anlaşma imzaladığında tüm ısrırganlığını ve yeteneğini kaybedip kaybetmediğini ya da rock müzikten yaşlanıp yaşlanmadığını sorgulamaya kendini adanmıştı.

Yeni albümü için yapılan eleştiriler ısırmaktan da kötüydü, orta düzeydeydi. Artık onunla ilgili hiçbir şey Amerikan halkında skandal yaratmıyordu. Ondan bıkmışlardı.

Bir gece, " değişmediğim halde beni sevmekten nasıl nefret etmeye geçtiklerini anlamıyorum," dedi ve Margaret kendi engin deneyimlerinden yola çıkarak bunu açıklamaya çalışırken kalbi sıkıştı.

"Çünkü seni hiç sevmедiler," dedi. "Ve şimdi de senden nefret etmiyorlar. Seni tanımıyorlar Cosmo."

Bu ona hiç mantıklı gelmiyordu. Her zaman dünyanın öylesine bir parçası olmuştu ki, bu insanları -yazarları, fotoğrafçıları, sunucuları, eleştirmenleri- akranları, *tanındıkları* olarak görüyordu.

Onu sevdiklerine inanmak ona iyi gelmişti ve şimdi ondan nefret ettiklerini hissetmek onu çok . Diğer tarafa yer açmadan bir tarafı satın alamazdınız.

"Sadece bize odaklan," dedi Margaret. "Seni tanıyan insanlara. Seni sevenlere. Kalbini görenler."

Elinden geleni yapacağına söz verdi.

Laura'nın yeni doktoru birkaç haftada bir, genellikle Salı günleri geliyor, nasıl uyuduğunu ve yemek yediğini, anksiyetesinde bir iyileşme olup olmadığını kontrol ediyordu. Ancak bu Salı günlerinden birinde, bitkinlik ve mide bulantısıyla geçen bir haftanın ardından Margaret ondan kendisini de muayene etmesini istedi.

Kadın semptomlarını anlatırken, adam (kötü bir şekilde) gülümsemeye çalışarak onu izledi. Bitirdiğinde, hayatını sonsuza dek değiştirecek bir soru sordu: "Hamile olma ihtimalin var mı?"

Bu kez Laura koridorun sonundaki odasında, Cosmo da verandada menajeriyle buzlu çayını yudumlarken Margaret bu olasılıktan sadece sevinç duyuyordu.

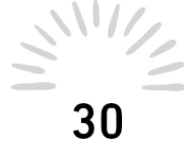
Çok fazla neşe.

Parlak bir alev öylesine yanıyordu ki, yıllar önce dünyasını kaplayan maviyi sanki başından beri dayanıksız bir gölgeden başka bir şey değilmiş gibi silip süpürüyordu.

o kadar çok şey vardı ki, bir insanın canını yakacak o kadar çok şey vardı ki, ama tam o anda, dünyada en çok sevdiği insanlar güvende ve yanındayken, tek görebildiği parlak ışıktı.

Umut etti.

Uzun zamandır ilk kez umut ediyordu. Ve bu her şeydi.

ON TUESDAY NIGHT, Bahçede Margaret'le yaptığım seanstan aldığım notları doldururken dışarıda yaptığım araştırmalardan da ayrıntılar ekliyorum.

Altmışlı yıllarda, tüm bunlar , kimse Laura'nın ne yaptığından emin değildi. kendi yasal korumasını kazanmak için yetkililere verdi. Çoğu kişi, grubun tutuklanmasının ardından, sadece ailesinin zenginliği ve gücü nedeniyle kendisine teklif edilen bir anlaşma olan savcılık için tanık olmayı kabul ettiğini düşündü.

Şantaj ya da gergin lokanta toplantısı hakkında hiçbir yerde bir şey okumamıştım. Şimdi bu konunun neden bu kadar sıkı kapatıldığını merak ediyorum. Bu hükümetin tercihi miydi yoksa Ives'ler Laura'nın baskındaki rolünü gizli tutmak için kendileri mi bastırmışlardı.

Margaret'in bana anlattıklarına bakılırsa, duruşma Laura için çok zor geçmiş. Hızlı ve gevşek mahkeme salonu taslaklarında bile dehşete düşmüş görünüyor. David Atwood'un onu ihbar etmekten *fazlasını* yaptığını öğrenmesine izin vermeyecek kadar intikamdan korkmuş beni şaşırtmaz. Ona tuzak kurmuştu.

New York Times'tan eski bir makaleye geri dönene kadar web tarayıcıları arasında geziniyorum. Ön sayfada. Makalenin sağ tarafındaki grenli fotoğrafta Laura, avukatlar ve korumalarla çevrili mahkeme salonundan başı eğik bir şekilde çıkıyor. Birkaç adım arkasında, daha önce fark etmediğim bir yüzün *yarısını* görüyorum. Üç parçalı takım elbise giymiş, büyük boy gözlüklü bir adam, kalabalığın içinde başka biriyle konuşmak için dönüyor. Sadece kısmen görülebiliyor ama omurgamdan aşağı bir *zonklama* göndermeye yetiyor.

Onu *tanıdım*.

Birden fazla yerden. Mahkeme salonu çizimlerini analiz ettiğim tarayıcıya geri tıklıyorum. Önsezilerimi kontrol etmek için aşağı kaydırıyorum.

İşte, tam düşündüğüm gibi.

Takım elbiseli adamın gevşekçe çizilmiş bir karikatür versiyonu. Yuvarlak yüzlü, dişlerinin arasında bir boşluk var. İlgili belgelerde *Dr. Cecil Willoughby* olarak tanımlanıyor ve *Laura Ives'in People's Moment Plot'a katılımı sırasındaki tıbbi durumu hakkında ifade veriyor*.

Uyku şortumun cebinden telefonumu çıkarıp Cecil Wainwright'ın bana mesaj attığı resme bakarken adrenalinden .

Uzun saçlarını kadrajdan çıkaracak kadar yakınlaşıyorum.

Yuvarlak bir yüz. Aralık dişli bir gülümseme. Aynı adam.

Bir başka déjà vu dalgası beni vurduğunda neredeyse başım dönüyor. Çünkü bunun Dr. Willoughby'yi haberlerde gördüğüm tek an olmadığından oldukça eminim.

Yeni bir pencerede, Cosmo Sinclair'in ölümünün duyurulduğu, hastane dışında çekilmiş olan meşhur basın toplantısı videosunu açıyorum.

İşte yine orada, beyaz bir ceket giymiş, saçları kısa ve düzgün bir şekilde aşağıya taranmış. Dr. Cecil Willoughby.

Yüzbaşı Cecil Wainwright.

Fish Bowl'un sahibi olan adam. Kendisine her yıl doğum günü olmayan partiler düzenleyen ve evden asla kova şapkasız çıkmayan kişi. Küçük Hilal Adası'nda bir değil *iki* yazarın varlığıyla *inanılmaz derecede ilgilenen* kişi.

Ellerim titreyerek Hayden'a mesaj atıyorum:

Vay anasını. Biliyorum, diyor. Ben de geliyorum.

- - -
I SCOOP COFFEE yeni bir filtreye. "Bu ne anlama geliyor?"

Hayden tezgâha yaslanarak, "Hâlâ bilmiyorum," diye cevap veriyor. Ellerini kalçalarının iki yanında tezgâha dayıyor ve gömleği yukarı kalktığında karnının küçük bir kısmı görünüyor.

Kendimi elimdeki işe geri çekiyorum. "Yani, bu çok büyük bir tesadüf, değil mi?" Lavabodaki tencereyi dolduruyorum. "Bu doktor ve Margaret'in aynı yerde bulunmaları, farklı isimler kullanmaları ve birbirlerinden haberdar olmamaları mümkün değil." Cevap vermek için ağzını açıyor ama önce ben cevap veriyorum: "Eğer bu konu hakkında konuşmak istemiyorsan-"

"Var," diyor. "Söylediğim her şeyi zaten yaparsın. Bunu birlikte yaparsak daha hızlı olur."

Başımı sallıyorum, bu düşünce göğsümü ısıtıyor ve suyu kahve makinesinin haznesine dolduruyorum, ardından cezveyi ısıtıcının üzerine bırakıp BREW tuşuna basıyorum. "Yani, teorik olarak, onun burada olduğunu bilmemesi *mümkün mü*? Ya da tam tersi?"

"Elbette," diyor Hayden. "Her şey mümkün. Ama yine de bize *oyun oynanıyor* gibi geliyor. ama *nasıl* ve *neden* olduğunu anlayamıyorum."

Kaşlarımı çattım. "Aynı." Margaret'e güvenmek istiyorum -yani ondan sürekli *bana* güvenmesini istiyorum, bu yüzden ona şüphe duymamalıyım- ama bu işte bir tuhaflık var. "Bana Cecil'den hiç bahsetmedi. Atwood davasında tanıklık eden doktordan bahsetti ama adını kullanmadı ve kesinlikle adada *arkadaşları* olduğunu söylemedi. Bildiğim kadarıyla, o evde sadece o ve Jodi var, her gün, bütün gün. Ve son zamanlarda Jodi orada bile değildi."

"Benim için de öyle," diyor.

Kahve sessizliğe gömülüyoruz. Sonra ikimize de birer fincan dolduruyorum. "Bunu ona sordun mu?" "Sordun mu?" diyorum. "Onun hakkında yani?"

Hayden başını sallar ve elindeki bardağı bırakır. "Eğer üzerinde çalıştığı bir açıklama varsa sıkıştırmak istemedim. Ama dediğim gibi, bu işte başından beri bir terslik var."

Başı eğiliyor, dudakları aralanıyor.

"Tekrar söylemek gerekirse," diye araya giriyorum, "bana bir şey söylemen için baskı yapmana gerek yok."

"Hayır, öyle değil," diyor. "Sadece... biri size yalan söylediğinde anlarsınız, değil mi? Ya da size doğruyu söylediklerini düşünama işin içinde başka şeyler olduğu zaman?"

"Bazen, evet." Ve sonra bir saniye düşündükten sonra: "Çoğu zaman."

"Bu sadece o his. Bütün gün, her gün. Bana *doğruluğu kesin* olan şeyler anlatırken bile. Ve tüm bu saçma senaryoyu uydurmak için bu kadar ileri giden biri için," diyor, "aslında kendisi hakkında konuşmak konusunda garip bir şekilde suskun."

"Seanslarınız sırasında *sessiz* mi?" Şaşırarak söylüyorum.

Homurdanıyor. "Hayır. Asla sessiz değilim. Sadece... kaçamak. Kitaplar, filmler, yemek tarifleri ve lanet olası hava durumu hakkında konuşmakta sorun ama geri kalanı konusunda çok temkinli. Bazen görünüşte hiçbir yere gitmese de son dakikada iptal ediyor."

İçimden bir fikir geçiyor, uzun zaman önce bir kez ziyaret ettiğimiz bir şey. "Belki de gerçekten hastadır. Belki Cecil burada çünkü o bir doktor, güvendiği biri. Ve onunla ilgileniyordur." Ona *neden şimdi diye sorduğumda*, bana verdiği tek cevap "*Şimdi değilse ne zaman?*" olmuştu.

"Bunu neden bizden saklıyorsun?" Hayden soruyor. "İnsanların hayatlarının sonuna doğru böyle şeyler yapmaya karar vermeleri alışılmadık bir durum değil. Len hakkında yazdığımдан beri yaptığım görüşmelerin dörtte üçü, sonunun geldiğini gören ve hikayesini anlatmak için bir şans isteyen, yaşlanmakta olan bir ünlüyle oluyor. Gizlilik sözleşmesi imzaladık. Eğer hastaysa, neden bize söylemiyor?"

"Çünkü insanlar her zaman mantıklı ya da pratik değildir," diyorum. Genç kızlığımı, Audrey ve benim nihayet devlet okuluna gittiğimizi, tüm ameliyatlarının güvenli bir şekilde geçmişte kaldığını düşünüyorum.

Kız kardeşimin neler yaşadığını bilselerdi bazı zorbaları susturabilirdik - *neden* evde eğitim aldığımızı ve o noktaya kadar izole edildikimizi. Ama Audrey kimsenin bilmemesi konusunda kararlıydı. "Ona açıkça sormamın bir sakıncası var mı?"

"Ya hastaysa?" Hayden diyor ki.

Başımı salladım. "Cecil hakkında."
Yüzünü buruşturuyor. "Bu sana bağlı,
ama..." "Ama?"
İç çekiyor, bir elini siyah saçlarında gezdiriyor. "Bilemiyorum. Bunu iyi karşılamaması mümkün. Bu işin sonuna çok yaklaştık. Eğer bu işi istiyorsan-"
"Bu işi istiyorum çünkü onun hikayesini anlatmak istiyorum" diyorum. "Ama bize karşı dürüst, iş de ."
"Tamam." Başını sallıyor. "Öyleyse ona soralım." "Ona sorarız," diye kabul ediyorum.
Sanki anlaşılmış gibi elimi sıkmak için uzatıyorum. Elimi sıkar sıkamaz onu kendime çekiyorum, kollarımı boynuna doluyorum ve onu öpüyorum. Elleri iki yanımdaki tezgâh boyunca geriye kayıyor, öpücüğü derinleştirirken göğsü benimkine bastırıyor.
"Tadın kahve gibi," diye fısıldıyorum.
"Senin de öyle," diyor.
"Evet, ama benim tadım *hep* kahve gibi," diye .
Şortumu aşağı kaydırıyor. "Belki de senin gibi tatmak istedim." diz çöküyor, iş unutuluyor, söylemediğimiz o şey dışında her şey unutuluyor. Birbirimizi sevdiğimizi. Bana doğru baktığında dünyanın durduğunu.

- - -

ON WEDNESDAY NIGHT, Hayden'la Grande Lucia'daki otel odasında buluştum.

Ben daha kapıyı çalmadan kapıyı açtı. İçerideki masanın üzerinde bir pizza kutusu ve Little Croissant'ın hemen arkasındaki yerden alınmış bir salata duruyor.

Havada bir ağırlık var ve ikimizin de bunu hissedebildiğini biliyorum: otelin duvarları üzerimize kapanıyor, kum akan kum, kitabın arka yarısı çevrilen her sayfada inceliyor. Balkon perdeleri bir tarafa çekilmiş, kapı açık ve ötesindeki okyanus batan güneş tarafından mor, pembe ve maviye boyanmış. Bu bile günlerimizin, bu balonun içinde birlikte geçirdiğimiz saatlerin sayılı olduğunu hatırlatıyor.

Hayden kumandayı kapıp televizyonun sesini kapatıyor ve bana dönüp ellerimizi birleştiriyor. Alnımdan bir kez öpüyor, sonra geri çekilip yatağın başucundaki lambanın yarı ışığında bana bakıyor. "Cecil hakkında ne dediğini bilmek ister misin?" diye soruyor.

İçim sıkılıyor. Bana söyleyeceğini biliyorum ve duymak için can atıyorum, ama ne kadar az kaldığı ve zaten kaç kuralı çiğnediğimiz düşünüldüğünde, bu geçmekten kaçınabileceğim bir çizgi gibi geliyor.

Yarın ona kendim soracağım.

"Bu gece, sadece ikimiz olalım istiyorum." İş, ülkenin iki farklı ucundaki hayatlarımızı ya da Cumartesi gecesi kalbimin ne kadar kırılabilceğini düşünmek yok.

"Sadece biz," diye usulca kabul ediyor ve parmak uçlarını öpmek için ellerimi kaldırıyor. Dudaklarımız bir kez daha buluştuğunda, kendimi tutma gücümün her zerresi kırılıyor. Gömleğinin düğmelerine uzanıyorum. O da benimkini başımın üzerinden geçirip beni kendine doğru çekiyor, kalçalarım çıplak beline dolanıyor, onun kalbi ve benimki senkronize bir şekilde çarpıyor. Beni yatağına taşıyor ve yatağa yuvarlanıyoruz, battaniyelere gömülürken dış katmanlarımızın geri kalanı çıkıyor, bademin yumuşak kokusu her yerde ve hala yeterli değil. Burnumu boynuna dayayıp içime çekiyorum, kısıp kahkahası içimde titreşiyor.

İç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı sıyrıyor, arkasında tüylerimi diken diken eden izler bırakıyor ve ben de onun külotunu aşağı itiyorum. Birbirimize dolanıyoruz, bir ısı ve elektrik düşümü. "Bu iyi mi?" Fısıldıyorum, ellerim çenesinde, onunki kalça kemiklerimde, ağırlığını üzerime yerleştirirken.

"Bu gece sadece biz varız," diye fısıldıyor.

Kalbim heyecanlanıyor ama yine de "Bu bir evet mi?" diye soruyorum.

Eli komodinin üzerindeki cüzdanına giderken beni daha derinden öpüyor. "Evet," diyor, bir prezervatif çıkarıyor ve topuklarının üzerine oturmadan önce beni bir kez daha öpüyor.

"Tanrıya şükür," diye nefes alıyorum, prezervatifi takmasını izliyorum. Onu açıklıkla kendime doğru çekiyorum, tüm vücudum onun bana doğru bastıracağı anı bekleyerek geriliyor.

Sonra sert bir iniltiyle içime doğru iterken ona yer açmak için gevşiyor.

"Tanrım," diye bağıyorum, biraz fazla yüksek sesle, ama soğukkanlı davranmakta hiçbir zaman iyi olmadım ve sonunda ona sahip olmak çok iyi hissettiriyor. Üzerimde titriyor, ben onu yaklaştıran kadar hareketsiz duruyor, yavaş yavaş daha fazlasını alıyor, hissin etkisiyle görüş alanımın köşelerinde küçük kıvılcımlar uçuşuyor. Kalçalarını bir kez sallıyor, bir test, ve ben tekrar haykırıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, bir eliyle çenemi

kavrayarak. "Harikayım," diye nefes alıyorum.

"Öylesin," diye cevap veriyor. Tekrar hareket ettiğinde gülüşüm kısa kesiliyor. Zevk diğer her şeyi . Altında doğruluyorum ve elleri kalçalarıma doğru iniyor, içime girerken sertçe kavıyor. "Seni üstümde istiyorum," diyor.

Ben boşalana kadar birlikte yuvarlanıyoruz. Dizlerimin üzerinde doğruluyorum, sonra yavaşça kendimi onun üzerine bırakıyorum, vücutlarımızın sıcak kayışıyla gözlerim kapanıyor. Beni üzerine yatırıyor, derin derin öpüyor, ben kendimi yavaşça kaldırıp tekrar aşağıya inerken dili içimde geziniyor.

"Tanrım, Alice." Belimi kavıyor, tırnakları muhtemelen iz bırakacak kadar sert ama yine de yeterince sert değil. Onun hiçbir parçası kalbimde ya da bedenimde beni tatmin edecek kadar derin olamaz.

Kendimi ona doğru çekiyorum; ellerimi onun koyu renkli, fazla uzamış saçlarında düğümlüyorum; kıcımlı tutup beni daha da sert bir şekilde kendine doğru çektiğinde ağlamamak için boynunun yan tarafını ısıtıyorum. Göğsümü ağzına alıyor ve içimdeki her şey kasılıyor. Arkama yaslanıyorum, çözülmeden önce nefes nefese kalıyorum.

"Otur," diyorum omzundan çekerek ve oturuyor, sırtı yatak başlığına dayalı. Daha da yaklaşıyorum, elleri bu yeni pozisyonda beni nazıkça ona doğru yönlendiriyor.

"Alice," diye tıslıyor boğazıma doğru, ben de onunla birlikte hareket ediyorum, artık yavaşça, neredeyse sayıklayarak.

Boğazımdan küçük bir ses yükseliyor, daha çok mırıltıya benzeyen bir şeye dönüşen bir *hm*?

"Sana doyamıyorum," diye fısıldıyor, dudakları boynumda hafif, alaycı bir şekilde hareket ediyor. "Daha önce aşık olduğumu sanıyordum ama bu farklı."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum, hala o durgun yükseliş ve düşüşle hareket ediyorum, içimdeki ihtiyaç her süzülüşte artıyor, sesim ince ve nefessiz. "Benimmişsin gibi hissediyorum. Sanki başka hiç kimsenin olmadığı bir şekilde benimsin."

"Benim olmanı istiyorum," diye mırıldanıyor, beni daha sıkı kavrayarak. Daha hızlı hareket ediyoruz.

Ona *öyle olduğumu* söylemeye, birbirimiz hakkında bilmediğimiz onca şeyin, birlikte geçirmediğimiz onca zamanın, iliklerime kadar hissettiğim bu duygudan, ona yakın olmanın verdiği mutluluktan daha ağır gelemeyeceğini anlatmaya çalışıyorum.

Ama yapamıyorum. İçimde kelimelerle ifade edilemeyecek kadar büyük bir his kabarıyor.

Tekrar takla atıyoruz, o benim üzerime uzanmış, bir eliyle bileğimi başımın üzerinde tutuyor.

Bana tekrar "Seni seviyorum," diyor ve ben de karşılık vermeye çalışıyorum ama ağzımdan çıkan tek şey onun adı oluyor, tekrar tekrar, sanki ona bir şey için yalvarıyormuşum gibi. *Onun* için yalvarıyorum.

Ve sonra onun altında eğildiğimde adı sözsüz bir çılgılığa dönüşüyor, his dalgaları beni dövüyor, ismimi tıslaması zevkin karanlık yıkamasında tek ipim.

O da kırılıyor ve ben kalçalarını onun etrafında sıkıyorum, tepeye çıkarken onu kendime çekiyorum. Bu hissin saniyeler mi yoksa saatler mi sürdüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Ama sonunda geri çekiliyor ve benden kurtulup yanımdaki yatağa düşüyor, beni terden sırlıslıkla olmuştur vücuduna doğru çekiyor.

Bir yığın halinde nefesimizi tutarak orada uzandık, battaniyeler tekmelendi ve onun kolu gevşek bir sarmal halinde bana dolandı, o kadar uzun ki kendimizden geçmeye başladık.

"Kalacak mısın?" diye mırıldanıyor uykulu bir şekilde.

"Daha yemek bile yemedik," diye takılıyorum. "Beni henüz kovamazsın."

"Bu gece yani," diyor.

"Eğer istersen," diyorum.

"Seni istiyorum," diyor. "Seni hep burada istiyorum."

"Burada mı?" Doğrulup tekrar üzerine oturuyorum.

"Yoksa burada mı?"

Gülümsüyor. "Bu benim için iyi." Beni tekrar kendine doğru çekti. Akşam yemeği beklemek zorunda.

EARLY IN THE Sabah, sıcak bir duş almak ve kıyafetlerimi değiştirmek için eve uğruyorum. Saçlarım hala ıslakken Little Croissant'a uğrayıp hem kendim hem de Margaret için kahve ve birkaç fıstıklı kruvasan alıyorum.

Margaret'a yağ mı çalışıyorum? Belki de. Ama kendimi de yağlıyorum. Bugünü atlatmak için çok fazla şeker ve kafeine ihtiyacım olacak.

Sadece yorgun değilim, *endişeliyim* de. Margaret'a Cecil'i ve sormanın işi alma şansımı nasıl etkileyeceğini sormak için.

Evinin önüne park ettiğimde esnemeyi daha bastırıyorum ve telefonum bardak tutucusunda titriyor.

Verandaya çıkın, gelin.

Kilitli olmayan ön kapıdan girip evin içinden geçerek sürgülü arka kapıya doğru ilerliyorum. Margaret açık bir şemsiyenin altındaki küçük bahçe masalarından birinde oturuyor, sandalyesinin kolunda yüzü aşağı bakacak şekilde dengede duran ağır kırıksık bir roman var.

"Sana bir şey getirdim." Kruvasanını ve kahvesini önüne koydum. "Sen bir meleksin," diyor.

"Pek sayılmaz." Onun karşısındaki sandalyeye oturdum. "Bu sadece sahaya çıkmadan önceki son gerçek seansımız, bu yüzden varken kutlasak iyi olur diye düşündüm." Kaşlarından biri havaya kalktı. "Yani, ya California'ya dönmek için uçağa bineceğim *ya da gerçekten* işe koyulacağız."

"Peki bu son birkaç hafta nasıl geçti?" diye soruyor, aniden benim hissettiğim kadar bitkin görünüyor. "Kolay mıydı?"

Kahvemden uzun bir yudum alıyorum. "Genel bir bakış. Daha sonra şu ana kadar yaptıklarımızı alıp kategorilere ayıracağım ve her seferinde bir kategori olmak üzere her şeyin derinine ineceğim."

"Tüm bunları bana daha sonra satacak vaktin olacak, biliyorsun," diye hatırlatıyor bana.

"Seni ikna çalışmıyorum," diyorum. "Eğer bir şey varsa, sanırım seni uyarıyorum. Eğer bu senin için şimdiden zor ..."

"O zaman daha da zorlaşacak," diye tahmin ediyor.

"Konuşmak istemeyeceğiniz şeyler olacak," diyorum. "Kitabın geri kalanı için önemli olabilecek şeyler. Gevşek bir ipliği çekip çıkarırsanız, bazen işler çözülür."

Kahvesini yudumlarken bana bakıyor. "Bırak da bu konuda ben

endişeleneyim." "Elbette," diyorum. "Sadece şeffaf olmaya çalışıyorum."

Omzunun üzerinden, mutfak penceresinden bir hareket görüyorum. "Burada biri mi var?"

"Jodi," diyor.

"Geri mi döndü?" Şaşırarak söyledim.

"Onu tekrar kızdırana kadar sanırım," diyor.

Cevaplanmamış tüm sorularım su yüzüne çıkıyor. "Biliyor musun, bana Jodi ile ilişkinin ne olduğunu hiç söylemedin."

Bana bakıyor, gözlerini kırpmadan, neredeyse bir meydan okuma gibi. Elimde değil: Gülüyorum. "Bu bir sır mı?"

"Bu da hikayenin bir parçası," diyor. "Bugünün nasıl geçtiğine bağlı olarak bu konuya girebilir ya da girmeyebiliriz."

"Bunu halledeceğiz," diye söz veriyorum, bir esinti saçlarımı ensemden kaldırırken koltuğumun kenarına kayıyorum, güneş kremimin kokusu burnuma doğru sürükleniyor. "Ama önce sana başka bir şey sormak."

Bu düşünce onu yoruyormuş gibi iç geçiriyor, ama elini sallayarak devam etmemi işaret ediyor.

"Adada tanıdığın başka biri var mı?" Başını eğiyor. "Ne demek istiyorsun?"

Başımı salladım. "Ben de öyle dedim. Burada Jodi dışında tanıdığın biri var mı?" "Şey, masajlarımı yapan kız var," diye cevap veriyor.

"Doğru," diyorum. "Jodi ve onun dışında."

Ağzını açıyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve ben bunun nereye varacağını *biliyorum*.

"Ve ben ve Hayden," diye ekliyorum.

Dudaklarımı bastırarak kapatıyor. "geliyor bu?"

"Soruya cevap vermeyecek misin?" Kaçamak cevapları ilgimi çekiyor. "Sen benimkine cevap verecek misin?" diye karşılık veriyor.

"Cecil," dedim. "Wainwright. Ya da Cecil Willoughby."

Yüzünde beliren şaşkınlık ifadesi hızla sertleşerek kızgınlık, hatta öfke gibi bir şeye dönüşüyor. "Biliyor musun, bu hafta bana ondan ilk kişi sen değilsin. Garip bir tesadüf."

Hemen cevap vermeyince, "Gizlilik Sözleşmesi imzaladığınızı hatırlatmama gerek var mı?" diye devam etti.

Bocalıyorum. Burada tam olarak neyi ima ediyor? Hayden ve benim bilgi paylaştığımızı mı yoksa bu konuda beni dava edebilecek kadar kızgın olduğunu mu?

"Hayden bir ipucu buldu," diyorum. "Onun ipucuna rastladım ve kendim takip ettim." Bana hiçbir şey söylemedi, gerçekten. Söylediyse bile bunun neden bu kadar önemli olduğundan emin değilim.

Bizi yüzden buraya getirdi, değil mi? Hikayesini anlatmak için. Cecil de bunun bir parçası.

Bir saniye sonra Margaret'in yüz ifadesi tekrar yorgunluğa dönüşüyor. "Sanırım onu bulacağını bilmeliydim."

Aslında, *Cecil beni* bulmuş gibi hissetmekten kendimi alamıyorum.

Beni buraya getiren e-postayı düşünüyorum. Adres-LindaTakesBackHer LifeAt53-özellikle Cecil'e benzemiyordu, ama belki de bu kasıtlıydı. Belki de beni buraya getiren kişidir.

Ama öyleyse, neden?

Bunun gizemi, vücudumun her yerinde elektrik ateşi varmış gibi hissettiriyor, genellikle uykuda olan sinapslar kaçırduğım bağlantıları arıyor. İşin bu kısmı bir hazine avcısı olmak gibi. Bağımlılık yapıyor, gerçekten.

"Eski aile doktorunun burada seninle ne işi var Margaret?" diye sordum.

Bana bakıyor, yüzü çelik gibi.

"Sen..." Sertçe yutkunuyorum. "Hasta mısın?"

Kaşları zar zor . "Hayır. Hayatını sigara ve martini içerek geçirmiş sıradan bir yaşlı kadından daha fazla değil."

"O zaman oluyor?" Ben soruyorum.

"Kayıt cihazını çıkar," dedi. "Sana hikayenin geri kalanını anlatacağım."

The Story

THEIR VERSION: Amerika'nın "Kraliyet Bebeği" yolda mı?

- - -

HER VERSION: Margaret hamile değildi.

Yaşadığı semptomlar, kilo alması, hepsi bir tesadüftü. Bunu öğrenir öğrenmez magazin basını onun fiziksel değişimini fark etti ve Magazin Prensesi'nin "kendini bırakmadığı" ya da Ives-Sinclair hanedanlığına bir varis bekleyip beklemediği konusunda spekülasyonlar yapmaya başladı. Eğer yakında *kraliçeliğe* terfi ederse.

Yıkıcıydı. Sadece Cosmo'dan bir bebek sahibi olmak kadar harika bir şey hayal edemediği için değil, aynı zamanda bunun hepsi için ne anlama geleceğini gözlerinin önüne serdiği için.

Sadece babalık *önerisi* bile Cosmo'yu kısa süreliğine yeniden bir kaideye, halkın hayranlığına yükseltti. Margaret, David Ryan Atwood'un etrafında gelişen iğrençlikle olan bağlantısı nedeniyle affedilmiş bile görünüyordu.

Ama bunların hiçbiri gerçek değildi. Ve artık Cosmo da bunu biliyordu. Yabancıların sevgisi değişken bir şeydi. Onu kazanmak için hiçbir şey yapmadığınız gibi, yok olmasını ya da nefrete dönüşmesini önlemek için de hiçbir şey yapamazdınız.

Bunu gelmek ve geleceklerine, her ikisinin de hayalini kurduğu bebeğe odaklanmak için ellerinden geleni yaptılar. Ancak evden her çıkışlarında etrafları sarılıyor, insanlar arabalarının önünü kesiyor, kameralar her pencereye dayanıyordu. Her hafta güvenlik ekibi, basılmaya değer bir şeyler bulmak için çöplerini karıştıran birini yakalıyordu. Perdelerini gün boyu sıkı sıkıya kapalı tutmaya, pencerelerini ve kapılarını sürgülemeye başladılar. Sanki kulakları duvarlara dayalıymış gibi mırıltılarla konuşuyorlardı.

Sanki Margaret ve Cosmo bir gece Nashville'deki evlerine bir dünyadan girmişler, sabah ise her şeyin ve herkesin tehdit oluşturduğu bambaşka bir dünyaya .

İçten içe, değişenin *kendisi* olduğunu biliyordu: Bu kalabalığın içinde bir bebek taşımanın, onu tanıyormuş gibi, onlara aitmiş gibi yabancılar tarafından hakkında yazılanları görmenin nasıl bir şey olacağını düşünüp duruyordu.

Artık Laura'nın paniğini dışarıdan bir gözlemcinin bakış açısıyla görmüyordu. Bunu *hissediyordu* ve kız kardeşinin doktoru Laura'ya, medyadaki telaşın yatışmasını beklerken anonim kalabileceği, *kendisi* olabileceği bir yerde biraz zaman geçirmesini önerdiğinde kabul etti.

Margaret'babası, küçük kızına İsviçre'de uzun zamandır unutulmuş bir aile dağ evini teklif eder; burası, büyükbabalarının bir zamanlar metresi Nina Gill'i kızlarını gizlice doğurmaya götürdüğü yerdir.

Margaret bunu söylediğinde Laura, "Hep İsviçre'yi görmek istemişimdir," dedi ve kız kardeşler arasında uzun, ağlamaklı bir kucaklaşmayla konu tatlıya bağlandı.

Margaret, Laura'nın kaygılarının, yaşadığı travmanın, bir doktorun ona Avrupa'da refakat etmesine ve yerleşmesine yardımcı olmasına izin vermesini engellemesini beklemişti ama ikisi çok yakınlaşmış, daha çok arkadaş gibi olmuşlardı ve Laura ona güveniyordu. Daha da önemlisi, Margaret ona güveniyordu.

Böylece ayrıldılar. Kız kardeşler birbirlerine her gün yazıyorlardı, sanki birbirlerine günlük gönderiyorlardı.

Margaret bir keresinde *bundan nefret ediyorum* diye yazmıştı. *senin için endişeleniyorum.* Aldığı yanıt şöyleydi: *Senden asla uzak kalmayacağım. Dünyanın öbür ucundan bile kalbim seninle ve seninkini de yanımda hissediyorum. Ama endişelerini bebeğin için saklamanın zamanı geldi.*

Margaret hâlâ hamile değildi ama Laura bunu söylediğinde, Margaret kalbinin bu var olmayan kişiye duyduğu sevgiyle patlayacağını hissetti.

Hamilelik için ne kadar uzun süre uğraşırlarsa, bir çocuk için o kadar çok acı çekiyordu.

İlk kez Cosmo ile düzenli olarak kavga ediyorlardı. Margaret her zamankinden daha endişeliydi, bu yüzden iyi uyuyamıyordu. Cosmo da huzursuzdu. Hiç bu kadar uzun süre bir yerde kalmamıştı. Margaret'i kendisiyle gelmeye ikna edemediğinde onsuz dışarı çıkıyor, ama sonra paparazzilerin alanını işgal etmesine sinirleniyor, bu da işleri daha da kızıştırıyordu.

Margaret'in gerçekten yapmak istediği tek şey evde kalmaktı ama o bunun "onların kazanmasına izin vermek" olduğunu düşünüyordu.

"Bu evin dışında var olmaya izniniz var Peggy," demişti bir keresinde ona.

"Mesele izin verilip verilmemesi değil," diyerek onu ikna etmeye çalıştı. "Sadece mutsuz olacaksak neden zahmet edelim ki?"

Mücadele gücü tükenmiş ve yüzünde sadece keder kalmıştı. "Bunu yapamayız," diye fısıldadı kısık sesle.

"Cosmo... Nesin sen-"

"Bir bebek," diye homurdandı. "Bu işin içine bir çocuk sokamayız. Bebeğimiz oyun parklarında, ağaçlara tırmanmayı, arkadaş edinmeyi ve çocukların yaptığı her şeyi yapmayı hak ediyor."

Kalbi kırıldı ve aynı zamanda rahatladı. Çünkü o da bunu biliyordu, söylemekten çok korkuyordu, ona çarpmasını bekliyordu.

Ve şimdi oldu.

Bir çocuğun hak ettiği şey ile dünyanın hak ettiği şey birbirinden çok farklıydı.

Önce o ağlamaya başladı. Duygusal bir adamdı ama onu hiç bu kadar savunmasız bir şekilde ağlarken görmemişti. Onu kollarına çekti ve ağlarken ona sarıldı, alnı eğildi ve boynunun yan tarafına bastırdı.

"Bunu atlatacağız," diye fısıldayarak söz verdi ona, ellerini solgun saçlarında gezdirerek. *Aşkımız yeterli olabilir,* diye düşündü ama sanki uğursuzluk getirebilirmiş gibi söylemedi.

Kaza Salı günü oldu. Margaret bunu asla unutmayacaktı.

Gün normal başlamıştı, ancak öğlen saatlerinde bir mide bulantısı dalgası Margaret'i tuvalete koşturdu. Bir saat sonra karnında ani bir ağrı hissetti. Bundan yirmi dakika sonra ateşi çıktı ve ağrısı ayakta duramayacak kadar kötüleşti. Yere yığıldı, karnını tuttu ve Cosmo diye bağırdı.

Koşarak geldi ve onu halının üzerinde kıvrılmış görünce yanına diz çökerek acısının kaynağını bulmaya çalıştı.

"Bir doktor çağır," diye tısladı ve o da çağırmaya çalıştı ama bir zamanlar Laura'ya Avrupa'ya kadar eşlik etmiş olan güvenilir doktorları evde değildi. Hastanede vardiyası vardı. Bu yüzden Cosmo Margaret'i kucağına aldı, şoförlerine bağırarak emirler yağdırmaya başlamıştı bile ve onu aşağıya taşıdı. Ön tarafta, onu arka koltuğa yerleştirdi ve arkasından kaydı, araba yolundan aşağı uçarlarken onu nazikçe tuttu.

Sürücü, yolundan çekilmeden önce tepenin dibinde bekleyen gazetecilerden birkaçını neredeyse biçiyordu. Hastaneye doğru yola savruldular ama yalnız degillerdi.

Birkaç araba onları kovalamak için banketten dışarı fırladı.

Margaret ağlıyordu. Cosmo ona her şeyin yoluna gireceğine dair söz veriyordu ama kimseyi kandıramıyordu. Dehşete kapılmıştı; öfkeliydi.

Arabalar iki yanlarında durmuş, kameralar camlardan sarkıyordu. Sarı ışığa yaklaşıyorlardı.

Sürücü bastı, diğer arabalar da ona ayak uydurdu.

Cosmo'nun arabası kavşaktan dümdüz geçerken, son saniyede sollarındaki araba frenleri patlattı ve savrulurken durdu.

Yolun üçte biri. Yarıyı.

Üçte ikisi.

Sonra kamyon onlara çarptı ve her Şey karanlığa gömüldü.

"I WOKE UP ambulanza," diyor Margaret. "Ama kısa bir yolculuktu. Olay olduğunda hastaneden sadece iki blok ötedeyledik."

Sesi neredeyse hiç titremiyor. Bu monoloğu kafasında kaç bin kez canlandırdığını, hatta belki de yüksek sesle söylemeye çalıştığını merak ediyorum. de yüzlerce hikâye okudum ama onun ağzından duymak çok farklı. Dayanılmaz. Tüm bunların nereye varacağını başından beri ama Margaret'e bugünden daha çok korkmaya başladım.

"Cosmo'yu sormaya çalışıp durdum," diye mırıldanıyor. "Kimse bana nerede olduğunu söylemedi. Beni acile götürdüler ama aşağı yukarı iyiydim. Sıyrık ve çürükler vardı ama Bu kadar. Laura'yı aramaları için yalvardığımı hatırlıyorum. Nedense onun her şeyi düzeltebileceğinden emindim. Nedenini bilmiyorum.

"Dr. Willoughby benimle orada tanıştı," diyor. "Cecil, People's Moment davasında tanıklık yaptığından beri yakın bir arkadaşımız olmuştu. O gün beni acı içinde bulduğunda Cosmo'nun beni götürmesi için güvendiği tek kişi oydu.

"Bana Cosmo'nun ameliyatta olduğunu söyledi. Akciğeri çökmüş ve beyinde şişlik varmış. Bende sadece apandisit vakası vardı. Ateş ve ağrıya sebep olan şey buydu. Ameliyat için beni ve uyandıgımda..." Sonunda sesinde bir çatlak . "Annem ve babam hastane odasındaydı, Cecil de oradaydı ama..."

Gözleri parlıyor. Uzak görünüyor. Hafızasının derinliklerindeymiş gibi değil de, onu incitemeyeceği bir camın arkasında tutuyormuş gibi.

"Kocam çoktan gitmişti." Sulu gözlerini bana dikti. "O benim hayatımın aşkıydı ve sadece dört yılımız vardı. Ailem bana söylemeye dayanamadı. O yüzden Cecil söyledi."

"Peki ya Laura?" Kelimeleri zar zor .

"Orada değildi." Sesi öfke ve kalp kırıklığının karışımıyla titriyor. "Kız kardeşim gelmedi."

Aramızdaki sessizlik birkaç saniye sürüyor, sonra sertçe yutkunuyor ve şöyle diyor: "Çok korkuyordu. Her şeyin ortasında kalmaktan. Bunun için onu affedemedim. Bu yüzden konuşmayı bıraktık."

"Ne süre için?"

Yutkunuyor ama cevap vermiyor.

Gözlerim yaşardı. soruyorum, "Pişman mısın?"

Sert bir şekilde gülüyor. "Tabii ki pişmanım. Hepsinden pişmanım. Hayatımda verdiğim neredeyse her karardan ve beni buraya nasıl getirdiklerinden pişmanım. Ve ona hala kızgınlım. Ama bir öfke yumağı olduğumda bile, umut etmeyi asla bırakmadım... ettim..." Gözlerini kapatıyor, bir damla yaş koyu kirpiklerinden süzülüp yanağından aşağı süzülüyor. "Mutlu olmasını umuyordum."

Daha önce pek çok kez yaptığı gibi bir an için kendini toparlıyor, omuzlarını dikleştiriyor ve çenesini kaldırıyor. "Babam yas tutmamız için tam bir mahremiyete sahip olmamız için para ödemişti. Dört gün boyunca insanlar hastanenin dışında toplanıp kocam için dua ettiler, ama onun çoktan öldüğünü bilmiyorlardı. Zamanı geldiğinde bir basın toplantısı düzenledik ve Cecil biz yan kapıdan çıkarken haberi verdi. Ailem beni Kaliforniya'ya dönmeye ikna etmeye çalıştı ama Cosmo'dan geriye kalan tek şey evimizdeydi. Onu geride bırakamazdım.

"Annem birkaç hafta boyunca Nashville'de benimle kaldı. Her ayrılışımızda, varlıklarının bana nasıl hissettirebileceğini düşünmeksizin basın geliyordu. İlk başlarda daha naziktiler, biblolar, buketler ve oyuncak ayılar getiriyorlardı, hediyeler ve hiçbir şey ifade etmeyen özürler. Onu tanımıyorlardı. Onu özleyemezlerdi. Ben özledim. Her günün her anında.

"Dürüst olmak gerekirse onları cezalandırmak istedim ama bunu yapmanın bir yolunu bulamadım. Bulabildiğim en iyi şey onlara daha fazla gösteri sunmak, drama olan bastırılmaz susuzluklarını beslemektir. Deli bir kadın istiyorlardı ve ben de öyleydim. Bahçelerimizi söktüm ve tüm çiçekleri kapıdaki çöp tenekelerine bıraktım. Evden yalınayak çıktım ve saçlarımı bir mutfak makasıyla kestim. Cenaze töreninde düşünümüzde giydiğim elbiseyi giydim ve dengesiz davranışlarımla ilgili her manşetten zevk aldım, çünkü en azından kim olduğumu söyledikleri kişi üzerinde *biraz* kontrol sahibi olduğumun kanıtı gibi görünüyordu. Birkaç hafta sonra, bu acımı dindirmeyi bıraktı ve tek istediğim yalnız kalmaktı. Acımı kesintiye uğramadan tamamen hissetmek. Annemi eve gönderdim, personele ödeme yaptım ve gitmelerine izin verdim. Sonra kendimi eve kapattım. İki yıl boyunca düzenli olarak gördüğüm tek kişi Cecil'di.

"İlk yıl her hafta kontrol etmeye gelirdi. Ondan sonra İsviçre'ye, Laura'nın yanına döndü. Bazen beni kontrol etmek için arardı. Kız kardeşimin isteği üzerine olup olmadığını merak ederdim ama hiç sormadım. Onunla olan son bağlantımdı ve sanırım içten içe buna tutunmak istiyordum.

"Kocamın ölümünden iki yıl sonra babam Ives Evi' geri dönmem için ısrar etti. Buna mecbur kaldım ama Laura'yla birlikte büyüdüğümüz ve Cosmo'yla birlikte pek çok gece geçirdiğimiz evin kanadında kalmaya dayanamadım, onun yerine Gerald'ın eski odalarına yerleştim.

"Ailem bana Cecil ve Laura'nın evlendiğini söylediğinde neredeyse dayanamayıp onu arayacaktım. Yıllar süren arkadaşlıklarının ardından yavaş yavaş aşık olmuşlardı. Onun nezaketi ve sabrı kız kardeşimin tam da ihtiyacı olan şeydi. Ama onun için hissettiğim mutluluk bir iki dakika sonra hep daha fazla acıya dönüşüyordu. Annem, babam ve Roy evlerindeki özel törene tanıklık etmek için deniz aşırı ülkelere gittiler. Ben geride, boş konağımda tek başıma kaldım.

"En kötüsü de kız kardeşimin bir kız bebek dünyaya getirdiğini öğrendiğim gündü. Ve ben bunu kaçırmıştım. Hamileliği, doğumu, her şeyi."

Şaşkınlık içinde bir düzine şişe roketi gibi vızıldıyor. "Bir kızı mı vardı?
Sen son Ives değil misin?"

"Öyleyim," diyor kararlılıkla. "Ben gittiğimde, isim de benimle birlikte gidecek. Laura gelen her şekilde bundan emin oldu. O ve Cecil soyadlarını değiştirdiler ve kızlarını Avrupa'da, bizden uzakta büyüttüler. Cosmo hayranlarından ve medya sirkinden uzakta. Ailemle iletişim halinde kaldılar ama uzaktan. Tek güvenli yol buydu. Bazen annem ve Roy akşam yemeğine geldiklerinde, annem kız kardeşimi ne zaman sorardı ama gerçek şu ki, beni uzak tutan şey affetme eksikliği değildi."

Anlamadığım için başımı sallıyorum. "Sonra *ne* oldu?"

Bir dakika düşünür. Sonra kendini sandalyesinden dışarı attı. "Benimle gel, Alice."

Onu içeride ve koridorda kapalı bir kapıya kadar takip ediyorum. Kapıyı açtığımda bir masa, bir bilgisayar, iki sandalye ve bir sakı bitkisinden oluşan seyrek bir ofisle karşılaşıyorum. Köşedeki dolabın kapağını açıyor, sonra geri çekilip üst raftaki kahverengi bir kutuyu işaret ediyor.

"Tabii." Bir adım öne çıktım ve aşağı çekip . Masanın üzerine koyuyor ve titreyen elleriyle kapağı kaldırıyor.

"Ne oldu?" Ben soruyorum.

Eliyle işaret ederek beni bakmaya davet ediyor. Gergin bir şekilde, ne bulacağıma dair tek bir tahmin bile yapmadan eğildim.

"et," diyor.

Bir yığın sararmış gazete kupürünü dikkatlice kutudan çıkardım ve göz gezdirmeye başladım. Hepsini onunla ilgili, bazıları Cosmo'nun ölümünden öncesine, bazıları da sonrasına ait ama hepsi de lanetleyici.

IVES LANETİ COSMO'YU İDDİA EDİYOR

"PEG'İ SUÇLUYORUM," DİYOR COSMO'NUN ÇOCUKLUK

ARKADAŞI IVES'İN YALANLARI: PEG COSMO'YU NASIL

TUZAĞA DÜŞÜRDÜ

Düzinelerce daha var. Ona Pushy Peggy ve Me-Me-Me Margaret diyorlar. Onu kibirli, sinsi, çıkarıcı, sinsi olarak etiketliyorlar. Onu kocasıyla spot ışıklarını paylaşmaktan nefret etmekle suçluyorlar. Hiç *ayrılırken* fotoğrafı *çekilmedi*, onun yerine *hışım*la *çıktı*. Hiçbir şey *giymiyor*, *bunun* yerine *gösteriş* yapıyor. Hollywood'daki diğer sevilen kadınlarla kavgaları hakkında yazıyorlar ve özellikle mide bulandırıcı bir magazin haberinde, isimsiz bir kaynak Cosmo'nun öldüğünde Margaret'i terk etmenin eşiğinde olduğunu söylüyor. Başlık şöyle: *Eğer ben ona sahip olamazsam, kimse .*

Midem bulanıyor. Onları kutuya geri koyuyorum. "Margaret," diyorum nazikçe. "Tüm bunların saçmalık olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Kim demiş?" diye eşit bir şekilde yanıtlıyor.

"*Sıkışmış? Manipülatif* mi? Hadi ama," diyorum. "Bunların hepsi kadınlar hakkındaki eski klişeler. Sana Jezebel de diyebilirler."

"*Bu sadece bir hikâye*," diyor açıkça, kendini sandalyelerden birine bırakarak. "Eskiden Cosmo'ya da böyle söyledim. Ve buna inanırdım. Ama onu ve Laura'yı kaybettikten sonra... Etrafınızda sizi seven, size kim olduğunuzu hatırlatan insanlar olmadığında, bu hikaye her şeyden daha büyük ve gerçek geliyor. İsminiz ve yüzünüzle karakterin içinde kendinizi kaybediyorsunuz."

Uzanıp eline dokunmak ya da ona sarılmak istiyorum ama bunu takdir edeceğinden emin değilim.

o.

Ben sana ait değilim, dediğini hayal ediyorum. Ve o haklı. Ben sadece başka bir insanım. Burada oturup onun benzerliğini toplayıp kitleler için sindirilebilir bir şeye dönüştürmeye çalışıyorum.

"Bu yüzden kız kardeşimle yüzleşemedim," diye açıklıyor. "Çünkü söyledikleri her şey doğru gelmeye başladı. Sanki lanetlenmişim. Dokunduğum her şey mahvolmuş gibiydi. Çok utanıyordum. Laura kazadan sonra beni görmeye gelmemiştii çünkü patlama bölgesinde olacağını biliyordu. Yıllardır ona ne kadar kızgın da, patlama bölgesini onun kapısına kadar götürme düşüncesine dayanamıyordum. Bu yüzden uzak durdum. Ailemin alacakaranlık yıllarını onlarla geçirdim. Önce babamı, sonra üvey babamı ve nihayet birkaç yıl sonra da annemi gömdüm.

"Ve sonra, 1985'te, ortadan kaybolmaya çalıştım."

"Bekle, sen... *ne?*" Bin dokuz yüz seksen beş, ortadan kaybolmasından *yirmi yıl* önceydi.

"Londra'ya tek gidişlik bir bilet ayırttım," diyor. "*Cosmo's Widow Abroad* haberinin gazete bayilerine ulaşması yaklaşık dört gün sürdü Oradan Miami'ye uçtum. Aynı şey oldu. Ondan sonra Providence, Rhode Island'da iki hafta geçirdim."

"*Jet-set* döneminiz mi?" İnanamayarak söylüyorum. Dove Franklin sadece yas tutmaktan sıkıldığını ve bu yüzden zaman geçirmek için parasını tükettiğini düşünmüştü. O günlerin iyileşmesinin bir işareti olduğunu düşünmüştüm.

"Kaçış planından sonra tedbirsiz kaçış planı," diye onaylıyor. "Görüyorsunuz, sosyetik olduğum zamanlar bir şeydi. Ama kocam bir efsaneydi. Beni takip etmek, insanların ondan bir parça koparmaya en çok yaklaşabilecekleri şeydi sanırım. Sonunda, bunun asla bitmeyeceğini kabul etmek zorunda kaldım. Böylece Kaliforniya'ya geri döndüm ve yirmi yılımı daha o evde, ailemin hayaletleri, mektupları ve günlükleriyle kilitli bir şekilde geçirdim.

"Sonra bir gün, 2003 baharında, bir kadın kapıma geldi. Ben cevap verene kadar tekrar tekrar çaldı. Yeğenim olduğunu ve benimle konuşması gerektiğini söyledi.

"Onu göndermeye çalıştım ama geri gelmeye devam etti. Çok garip... Laura'dan çok bana benziyor. İnatçı, inatçı. Ama Jodi merhametlidir, tıpkı kız kardeşim gibi."

"*Jodi*," diye nefes alıyorum, farkına vardığım şey içimde yankılanıyor.

Margaret beni duymuyor gibi. Devam ediyor: "Sonunda, onu dinledikten sonra beni sonsuza yalnız bırakması şartıyla içeri girmesine izin verdim. O da kabul etti. Ve sonra bana şunu söyledi..." Durakladı. "Kız kardeşimin hasta olduğunu."

Orada durdu ve kendimi öne eğilmiş, nefesimi tutmuş halde yakaladım. "Ne yaptın sen?"

"Onu gönderdim," diye hırıldıyor.

Kalbim burkuluyor, son kadar sıkılmış bir paçavra gibi.

"Onu gönderdim ve sonra tüm o günlükleri ve mektupları aldım -Lawrence'ın, babamın ve kendiminkileri- ve ızgaraya koyup yaktım. Sanki bu benim ailemle olan bağlarımı koparabilirmiş gibi. Sanki sonunda beni bir adaya dönüştürecekmiş gibi. Dokunulmaz. Güvenli. Kimseye zarar veremeyecektim."

Kalbime kramplar giriyor. Sadece kaybolan tüm o tarih, duman olup giden o detaylar için değil, şimdi Margaret'in etrafında bir pelerin gibi asılı duran dayanılmaz yalnızlık için de.

"Jodi arkasında bir kart bırakmıştı ama ben ona dokunmadım," diye devam ediyor. "Üzerinde bir telefon numarası ve adresi vardı. Georgia'da küçük bir adada. Ve kendimi onu yakmaya zorlayamadım. Geçmiş mi? Elbette. Ama sanırım bir parçam, ne kadar durdurmaya çalışsam da, bir gelecek olasılığına tutunmaya devam etti. Konsol masasının üzerindeki o karta sık sık bakıyordum, ta ki üzeri tozla kaplanıp okuyamayacak hale gelene kadar. Ama o zamana kadar hafızama kazınmıştı."

Defterime bakıyorum ve nemli bir şekilde soruyorum, "Yani bu yüzden mi ortadan kaybolmak istedin? Çünkü Margaret Ives var olmayı bırakırsa... kız kardeşini geri alabilirdin?"

"Sana zaten söyledim." Ayağa kalkarken dizleri gıcırıyor. "Bu hikayeye sahip olan tek kişi bu kitabı yazan kişidir."

Aynen böyle, bitirdik ve her zamankinden daha fazla sorum var.

- - -

I DON'T SEE Hayden Perşembe gecesi. O otel odasına kapanıp yarınki evlenme teklifini hazırlıyor, benim de Cumartesi günü için düşünmem gereken şeyler var.

Margaret'in eve dönerken, onun hikâyesi kafamda dönüp duruyor. Yalnız geçen onca yıl, engellenen kaçış planları. *Ve Jodi*.

Margaret ile tartışmaları şimdi daha anlamlı geliyor - belirgin bir *ailevi* tadı var - ama son zamanlarda yokluğu, bağlam göz önüne alındığında biraz garip görünüyor. Hikayenin geri kalanı için can atıyorum ve eğer onu duyma hakkını kazanacaksam, beslenmeye ihtiyacım var, çünkü önümde uzun bir araştırma ve yazma gecesi var.

Markete uğrayıp akşam yemeği için dondurulmuş bir pizza, bir sürahi yeşil çay, biraz Marcona bademi, hazır bir salata ve bir kalıp bitter çikolata alıyorum.

Atıştırmalıkları ve çayı Hayden'ın otel odasının önüne bırakıyorum, sonra aceleyle arabama dönüyorum ve giderken ona mesaj atıyorum: Kapıda bir şey var.

Arabama biniyorum ve kapısının açılmasını izliyorum, *dışarı* çıktığını görüyorum - gömleksiz olduğunu söylemeliyim - sağa sola bakıyor, sonra çantaları alıp içeri giriyor, başını telefonuna eğiyor.

Bu çok hoş, diyor, ama ben sen olmanı umuyordum.

Hiçbir şey yapamazdık, diye cevap veriyorum.

Zamanı iyi kullanırdık, diye karşı çıkıyor.

Yarın, dedim ona ve ormandaki bungalova geri döndüm.

Mutfak masasında kendime bir kadeh şarap koyuyorum ve yudumlarken diğer odadaki yazıcının sayfa sayfa notlarımı çıkarmasını dinliyorum. Önümde fiziksel bir şey olduğunda her zaman daha iyi çalışırım.

Yazıcı işini bitirdiğinde, sayfa yığını mutfağa taşıyorum ve elimde kalem, dirseğimden renkli fosforlu kalemlerle oturup çalışmaya başlıyorum. Sıfırdan başlıyorum değilim. Zaten teklifin kendisini nasıl ele almak istediğime dair oldukça iyi bir fikrim var.

Önemli olan örnek sayfalar. Başından beri bunlar üzerinde çalışıyor olmalıydım, ancak hikayenin en güçlü kısmını seçmek istedim ve bunu yapmak için mümkün olduğunca eksiksiz bir resme ihtiyacım olduğunu hissettim.

Ama elimdekiler delik deşik.

Çok fazla malzeme var ama çok azı tam olarak ete kemiğe . Şu anda sürecimi tekrar gözden geçiriyorum ama farklı bir şey yapmak için çok geç.

En sevdiğim anekdotlardan birkaçının notlarını çıkarıp bir kenara koyuyorum. Margaret'in kelime seçimlerinin altını çiziyor, ilgimi çeken şeylerin etrafına soru işaretleri koyuyorum.

Sonra sahtekâr sendromumu bir kenara itip yazmaya başlıyorum.

Pizzayı ısıtmak için kısa bir mola ve mesanem patlayacak kadar dolduğunda tuvalete yaptığım birkaç yolculuk dışında, sabah dörde kadar yazmak, okumak, yeniden yazmak ve düzenlemekten başka bir şey yapmıyorum.

kadar geç yatmak istemezdim ama elimde sabah tekrar gözden geçirebileceğim birden fazla kullanılabilir yazı örneği var. Üstünü çiz: öğleden sonra. Sabah oldu bile ve benim için uyku vakti.

Yüzümü ovalayıp dişlerimi fırçaladıktan sonra yatağa yığılıyorum ve Hayden'a iyi şanslar mesajı gönderiyorum.

Hemen yanıt verir, çünkü elbette bir şekilde zaten uyanıktır: İyi uykular.

Ve biliyorum.

Rüyamda koyu mavi bir 1958 Spyder'a biniyorum, üstü açık, Hayden koltukta, ellerimiz birbirine . Yol kayalıklar boyunca bir ileri bir geri kıvrılıyor ve güneş üzerimizde parlıyor. Ellerimizi kaldırıp arkamdan öpüyor, soluk kahverengi gözleri beni ısıtıyor.

Alice her zaman, diye mırıldanıyor ve sonra .

- - -

HAYDEN SHOWS UP Cuma gecesi elinde şampanya ile kapıma geldi.

"Bunu *sana* benim vermem gerekmiyor mu?" Dedim. "Bugün onun sunumunu yapan sendin."

Şişeyi ondan alırken yanağıma bir öpücük konduruyor. "Şampanyayı yarın getirebilirsin," diye söz veriyor ve beni içeri kadar takip ediyor.

İkimize de birer bardak dolduruyorum ve kadehleri tokuşturup içiyoruz. Hafif tatlılık boğazımdan aşağı köpürüyor, midem hemen ısınıyor.

"Nasıl geçti?" Ona sordum.

Bir omzunu kaldırıyor. "Gitti."

"Tüm alabileceğim bu mu?" Ben soruyorum.

Bardağını tezgâhın üzerine koyuyor ve belimi ellerinin arasına alarak beni tam önünde durmam için çekiyor. "Burada işler nasıl gidiyor?" diye soruyor.

"Tamam," diyorum, sonra cevabımı değiştiriyorum. "İyi, sanırım. Bu noktada elimden gelen her şeyi yaptığımı hissediyorum, yani ya yeterli ya da değil."

"Yeterli olacaktır," diyor belli belirsiz gülümseyerek.

Gözlerimi deviriyorum, ama gerçek şu ki, onun güven oyu kaburgalarımın arasından süzülüyor, daha sıcak, daha köpüklü ve şampanyadan daha lezzetli. Kollarımı boynunun arkasına kilitliyorum. "Kulağa ne hoş geliyor biliyor musun?"

"Tahmin edebiliyorum," diye alay ediyor, sesi alçak. Gülümsüyorum.

"Bir yürüyüş."

Boğuk bir kahkaha atıyor. "Yürüyüş," diyor, "kulağa mükemmel geliyor."

Bir süre patika boyunca dolaştıktan sonra Rum Room'un verandasında bir şeyler içmek için duruyoruz. Bir içki iki içkiye dönüşüyor ve sonra alkolü emmek için akşam yemeğine ihtiyacımız var. Menüdeki tüm mezeleri sipariş edip aramızda paylaşıyoruz.

Eve doğru yürüdüğümüz sırada ay yüksek ve gümüşü. Bu sefer, patikanın kiralık evimin arkasından geçtiği yere vardığımızda ve ilk seferinde yaptığı gibi beni öptüğünde, ikimiz de geri çekilmiyoruz. Birbirimize çarpıyoruz, eller çıplak tene ve saçlara aç, diller, dişler ve dudaklar istekli.

Kendime yarın ne olursa olsun aramızdaki bu şeyin değişmeyeceğini söylemeye çalışıyorum ama vücudumdaki panik titreşimini, saatin tik taklarına karşı yarıştığımız korkusunu .

Nefesimi tutarak geri çekiliyorum, karanlıkta alınlarımız birbirine değiyor. "Ya," diye fısıldıyorum, "bunu birlikte yapsaydık?"

"Ne yaptın?" diye mırıldanıyor, başparmağı gömleğimin altından sırtımın alt kısmında aşağı yukarı geziniyor.

"Kitap," diyorum. "Ya bunu birlikte yaparsak?"

Kollarımda geriliyor.

"Bu sadece bir fikirdi," diyorum, tepkisini kişisel algılamamak için kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Çalışma şekliyle ilgili bir tercihi olması *yanlış* değil. Bu onun beni nasıl gördüğü hakkında bir şey ifade etmiyor... değil mi?

"Hayır," diyor, bu kelime midemin çukurunda ağır bir taş gibi duruyor. "Tamam," diyorum.

"Hayır, yani ona zaten sordum," diyor. "Bir hafta önce, buna açık olup olmadığını sordum. Açık değil."

"Neden olmasın?" Kaşlarımı çatarak soruyorum.

"Bilmiyorum," diyor. "Ama sorun değil. Bu işi tek başına hak ediyorsun." "Bu kadar nazik olmayı bırak," diyorum. "Senin de bunu istemeye hakkın var."

"İstiyorum," diye itiraf ediyor. "Sadece başka şeyleri daha çok istiyorum."

Beni tekrar öpüyor, yavaş ve amaçlı. Bir söz gibi hissettiren bir öpücük. Sonra onu içeri alıyorum ve kendi sözlerimi vermek için bulabildiğim her yolu deniyorum.

Ve mevcut bir saklıyorum.

Ne zaman ona onu sevdiğimi söyleyecek olsam, kelimeleri kendime geri çekip sıkı sıkı tutuyorum. Bir gece daha. Bir gece daha ve sonra söyleyebileceğim, tüm harika gerçeği.

IN THE MORNING, Uyuyan Hayden'ın yanından sessizce geçip mutfağa gidiyorum. Kahvem demlenirken su içiyorum, sonra dizüstü bilgisayarımı ve notlarımı toplarken kahve içiyorum.

Eşyalarımı ön kapıya koyuyorum, dişlerimi fırçalıyorum, yüzümü yıkıyorum ve sonra sürünerek geri dönüyorum.

Giyinmek için yatak odasına.

Elimden geldiğince sessiz olmama rağmen, gömleğimi başımın üzerine çekerken Hayden uyanıyor. Tek gözünü açıp bana bakıyor ve eğitimsiz bir göz için yüz buruşturma gibi görünebilecek uykulu bir gülümseme veriyor. "Hey," diye mırıldanıyor.

Kalbim göğsümde kabarıyor. "Seni uyandırmamaya çalışıyordum."

"Yine de kalkmalıyım," diyor, kendini yukarı iterek, battaniyeler çıplak belinin etrafına müstehcen bir şekilde sarılmış. "Buraya gel."

Yanına oturuyorum ve beni göğsüne doğru çekip başımın üstünü öpüyor. "Senin yanında uyanmayı seviyorum," diye mırıldanıyor.

"Horlamam ne olacak?" Ben soruyorum.

"Bunu ben de seviyorum," diyor. "Sonuna kadar açılmış bir beyaz gürültü makinesi gibi."

Kıkırdıyorum ve biraz çaba sarf ederek kendimi ondan uzaklaştırıyorum. "İstedğin zaman kullanabilirsin."

Kalkıp şifonyerden bir saç bağı ve birkaç toka alıyorum, onları kısa saçlarımı ensemden tutturmak için kullanıyorum. Klima elinden geleni yapıyor ama sadece yatak odasının sıcaklığına bakarak bile bugünün sıcak olduğunu tahmin edebiliyorum.

"Bu da ne?" diye sorduğunu duyuyorum, sesindeki uykunun bir kısmı siliniyor.

Arkamı döndüğümde onu sahildeki galeriden aldığım küçük çerçeveli mozaiği tutarken buluyorum.

"Bu," diyorum, ona doğru ilerleyip mozaiği elinden alırken, "bu *Niccollet*."

"Hayır, biliyorum," diyor. "Demek istediğim, annemden kimsenin bu şekilde hecelediğini görmedim."

Ona boş boş bakıyorum, elim -ve onunla birlikte mozaik- yanıma düşüyor. "Annenin adı bu mu?"

Başını salladı. "Aynen böyle yazılıyor. İki l var ve sonunda e yok."

Küçük bir baş dönmesi dalgası üzerimden geçiyor, ardından başımın arkasındaki o uğultu, önemli bir şeye yaklaştığım hissi geliyor. "Bu bir aile adı mı? Birinin kızlık soyadı olabilir mi?"

"Bilmiyorum," diyor.

"Ona hiç sormadın mı?" Çok yakın olmasalar bile, bu bilgiyi almamış olmak onun yapacağı bir şey görünmüyor. Ya da dürüst olmak gerekirse, özgürce teklif edilmiş olsa bile.

"geldiğini bilmiyorum," diyor. "Evlat edinilmiş ama adı çoktan konmuş. Ajans, büyükannem ve büyükbabama saklamalarının onun için daha iyi olacağını söylemiş. Bu yüzden sağlıkla ilgili hep çok endişeliydi, anlıyor musunuz? Çünkü ailesinde sağlık geçmişi falan yok. Bunu sana söylediğimi sanıyordum."

"Sen yapmadın." Sorular zihnimde fokurdamaya başlarken zemin altımda sallanıyor. "Sağlık kaygısından bahsettin ama diğerlerinden bahsetmedin."

Daha dik oturuyor, kaşları çatılıyor. "Sen iyi misin?"

"Ben..."

Bu cümlemin nereye gittiğini bilmiyorum. Ben iyi miyim? Olmayan bağlantıları mı görüyorum? Gazetecilik bazen size bunu yapar; dünyayı çözülmesi gereken bir bulmaca gibi görmenize neden olur.

Annesi, Ives ailesinin sahip olduğu eski bir otelle aynı adı taşıyor. Ne olmuş yani?

Lawrence'ın kurtarmak için evi terk ettiği küçük kız kardeşiyle aynı isim ve gizli bir Ives bebeği olan Ruth Nicollet Allen'a verilen isim. Biraz daha tesadüfi ama sonuçta anlamsız.

Ama bir de Hayden'ın bana anlattıkları var, buraya nasıl geldiği hakkında.

Margaret'ı o bulmadı. Margaret *onun* izini .

Odanın dönmesini engellemek için gözlerimi kapatıyorum. "Annen kaç yılında doğdu?" diye soruyorum.

alını kırışıyor. "Ne?" "Sadece-ne zaman doğdu?" Telaşla söyledim.

Huzursuzca gülüyor. "Bin dokuz yüz altmış yedi. Şimdi bana tüm bunların ne hakkında olduğunu söyleyecek misin?" Ayağa kalkmaya başladı, yüzünde endişe okunuyordu. "Alice, iyi misin?"

"Bu bana bir şey hatırlattı ve-" Ondan geri çekiliyorum.

O sırada telefonumun alarmı çalıyor ve hemen çıkmam gerektiğini, aksi takdirde Margaret'le olan son randevuma geç kalma riskiyle karşı karşıya kalacağımı haykırıyor.

Zihnim hâlâ sersemlemiş olsa da trans halinden , bedenim alev alev yanmakla buz gibi olmak arasında gidip geliyor.

"Geç kalıyorum," diye kekeleyerek kapıya doğru koşuyorum.

"Alice?" diye bağırıyor arkamdan.

"İşim bitince seni ararım," diye söz veriyorum arkama bakmadan, yüzüm alev alev yanıyor. Kapının çantamı alıyorum, mozaik hâlâ elimde olduğunu fark ediyorum ve onu bilgisayarımın üstüne koyuyorum. Ve sonra koşuyorum.

- - -

I SIT IN Margaret'ın özel sokağındaki arabamda, notlarımı öfkeyle karıştırıyorum. Artık geç kalma konusunda endişelenmiyorum. Bana sabah 9:00'da anlaştığımızı hatırlatan bir mesaj gönderdiğinde ve saat şu anda 9:07 olduğunda, onu görmezden geliyorum.

Bana yeterince yalan söyledi. Hazır olana kadar içeri girmeyeceğim. Artık yalan söyleyemeyeceğinden emin olana kadar.

Bilerek benden saklamaya çalıştığı Nicollet ismi hakkında onunla yüzleştiğim güne ait notlarımı buldum. Bana bu ismin Lawrence'ın küçük kız kardeşine, batıya gitme sebebine ve vazgeçtiği şeye bir gönderme olduğunu söylemişti ve Ruth'un Gerald'ın biyolojik kızı olduğunu kabul etmişti ve tüm bunlar büyük bir ifşaat, ortaya çıkardığım bir sır gibi hissettirmişti. Ama ya saklamaya çalıştığı sır bu bile değilse? Ya dikkat dağıtmak içinse?

Konuşmamızın dökümüne göz attım ve işte orada. *Bana ne söylersen söyle, bu odadan öteye gitmesine gerek yok*, dedim ona. O zaman bile verdiği yanıt tuhaf gelmişti.

Buna çocuk da dahil... İki tane gizlilik sözleşmem var. Yani sana ne söylersem söyleyeyim, bunu ona götüremezsin. Bunu , değil mi?

Gizlilik anlaşması ne zaman gündeme gelse, en çok endişelendiği kişi Hayden olmuştur.

People dergisine bir bedel karşılığında gevezelik etmem değil. Ama yarışmadaki diğer yazarla bilgi kırıntılarını paylaşıyorum. Sanki başından beri farklı hikayeler alıyormuşuz gibi.

Bu da beni doğrudan Hayden'ın en başından beri bu işle ilgili kararsızlığına, onun yalan söylediğine dair şüphesine götürüyor. Söylediği her kelimedede. Ondan bir şey saklıyordu.

Onunla konuşmak istiyordu ama *kendisi* hakkında değil.

Başka bir şey hakkında. *Onun* hakkında.

Sanki onu *tanımak* istiyormuş gibi.

Zihnim dönüyor. Bu sadece yıllarca sürekli kahve içmekle karışık garip bir akşamdan kalma hali mi yoksa bir şeye mi rastladım bilemiyorum.

Bin dokuz yüz altmış yedi. Annesinin adı Nicollet ve 1967'de doğmuş. Cosmo'nun ölümünden bir yıldan az bir süre sonra.

Bin dokuz yüz altmış yedi. Margaret annesini Los Angeles'a geri gönderdiğinde, tüm çalışanlarının gitmesine izin verdi ve kendini Cosmo ile Nashville'deki evlerine kapattı. İki yıl boyunca. Güvendikleri aile doktorları Cecil Willoughby dışında kimseyle görüşmedi.

Beynimin arkasında başka bir şey pırıldıyor ve Nina Gill'in gizli hamileliğine geri dönmek için notlarımı tekrar öfkeyle karıştırıyorum.

Dokuz ay çok şüpheli olurdu. bırakmak zorunda kaldılar. Ve yapabildiklerinde halka duyuracaklardı.

Nina Alpler'de iki yıl geçirmişti.

Bir parçam hala buna inanmıyor. Kâğıtları yolcu koltuğuna ittim ve sıradaki mozaiği çıkardım.

Nicollet: Uğruna her şeyi yapacağın kişi. Her şeyden vazgeçmeni sağlayabilecek tek kişi.

Beşe beş, küçük sıcak tonlu cam parçaları. Yarı saydam kırmızılar, amberler, altınlar, minyatür bir galaksi gibi sıkı bir spiral içine yerleştirilmiş.

Ona ne kadar uzun süre bakarsam, içimdeki his o kadar büyüyor. Gerçek bu. Orada, kafesinden kaçmak için patladığını hissediyorum.

Mozaiği çantama koydum ve arabadan indim.

Margaret'in evine kapıyı çalmadan girdim.

"*Nihayet,*" diye seslendiğini duyuyorum evin derinliklerinden. Cevap vermiyorum, ayakkabılarımı çıkarmıyorum, sadece ayaklarımın beni bir ray üzerindeymişim gibi oturma odasına taşımasına izin veriyorum.

Belki de özgür iradem yoktur. Belki de doğduğum andan itibaren hep buraya düşecektim ve bunu durdurmanın hiçbir yolu yoktu.

İçeri daldığımı görünce rattan sandalyesinden kalkıyor, kaşları saç çizgisine doğru kayıyor. "Alice? İyi misin? İyi görünmüyorsun. Eğer hastaysan-"

Mozaiği ona doğru itiyorum. Gözleri mozaığe doğru kayıyor. Dudakları sımsıkı kenetlenmiş, yüzünde başka bir şey yok, ama gözlerinin ardında dönen çarkları görebiliyorum, neler bilebileceğimi, bunu ona bir suçlama gibi yöneltmemin tüm nedenlerini hesaplıyor.

Gerçekten sadece bir tane var.

Sonunda gözlerini benimkilere dikti. "Nedir bu?" diye nefes alıyor. "Sen söyle," diyorum.

Bana bakıyor, yüzü taş gibi ve ilk kez bunu görüyorum.

Benzerlik. Bütün dünya sallanıyor. "Hayden

senin torunun mu?" diye sordum.

Mükemmel bir sessizlik daha. "Bu konuyu başka kiminle konuştun?" diyor. "Çünkü sana hatırlatacağım-"

"Gizlilik sözleşmem var," diye kestim. "Farkındayım."

Dudakları kapalı. Başka bir şey söylemiyor. İnkâr da etmiyor. "Bir kızın var," diyorum.

"Hayır," diyor sessizce. Ve sonra, alçak bir mırıltıyla: "Bende bir tane *vardı*. Dokuz ay boyunca onu taşıdım. Ve yaşamasının hiçbir yolu olmadığını biliyordum. Ne kendisi olarak, ne de bizim istediğimiz şekilde." Sesi titriyor. "Kızımız doğdu ve onu beş dakikalığına kucağıma aldım. Beş dakika ve bu onu tutamayacağımdan emin olmam için gereken tek şeydi. Onu seviyordum. Bu yüzden onun odadan çıkarılışını izledim ve Nicollet Ives var olmayı bıraktı."

"Cecil sana yardım etti." Boğazımdaki düğümü aşmak için kelimeleri zorluyorum: "Kazadan sonra hamileliğini saklamana yardım etti. Onu doğurttu. Evlat edinme işini ayarladı."

"Bilen diğer tek kişi oydu," diyor zayıf bir sesle. "Beni test eden kişi. Sadece bir hafta önce öğrenmiştik ve..." Boğazı düğümleniyor. "Cosmo endişeli bir enkazdı. Lekelenmeye başlamıştım. Muhtemelen bir şey olmadığını biliyordum ama o emin olmak istedi."

"Apandisit yok muydu?" Ben sordum.

Başını sallıyor, gözleri doluyor. "Ona dinletmeliydim. Ama o kadar panik içindeydi ki. Ve sonra yolda... paparazziler... çok kızgın ve korkmuştu. *Ne düşünüyorduk ki?* Sürekli bunu söylüyordu. O an ikimiz de bunun onun için nasıl bir şey olacağını anladık. Asla kendine ait olamayacaktı. Asla. Ve sonra..." O bir boğuluyor

Hıçkırır hıçkırır. "Sonra o gitti ve ben anladım. Onu kurtarmak zorundaydım. Onu kurtaramadığım gibi. Cecil ve ben de öyle yaptık. Onu kurtardık."

Zihnim, acı, keder ve kafa karışıklığından oluşan sarhoş bir atlıkarınca gibi dönüyor. Ve tüm bunların ortasında, uzun, hareketsiz bir figür.

"O biliyor mu?" Törpülüyorum. "Hayden'a gerçekten neden burada olduğunu söyledin mi?" Aklıma gelen yeni bir düşünce her şeyin dengesini daha da bozuyor. "Eğer bu iş her zaman onunsa, beni neden buraya getirdin?"

"Bilmiyor," diye mırıldanıyor. "Ve bu onun işi *değildi*. İş... öyle bir şey yoktu."

Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Kitap-"

"Bir kitap olmayacaktı." Çene kasları sıcıyor, *öyle* bir ifade ki *Hayden* göğsümde bir çatlak varmış gibi hissettiriyor. "Sadece *zamana* ihtiyacım vardı."

"Zaman?" Güçsüzce talep ediyorum.

"Onu tanımak için," diyor. "Mutlu olup olmadığını görmek için. Eğer bir gün beni affetme ihtimali varsa..."

"Benimle dalga geçiyordun." Ciğerlerim ikiye katlanıyor, kalbim aralarında eziliyor gibi hissediyorum.

Bana bakıyor, hiçbir şey söylemiyor.

"*Neden?*" Sesim yükseldikçe titriyor. "Neden beni buraya getirdin? Neden *bütün* bunları yapıyorsun?" "Çünkü başka türlü gelmezdi!" diye haykırıyor. "Daha önce de onu adaya çekmeye çalıştım ama cevap vermedi. Ben de vazgeçtim. Benim için sorun değildi. Ama Jodi izin vermedi. Git. Sana o lanet e-postayı gönderdi-"

"*Jodi?*" Ben diyorum. "Neden?"

"Çünkü o bir işgüzar!" diyor. "Çünkü annesinin emirlerini yerine getirdiğini düşünüyor! Başka bir yazarla birlikte Hayden'ın bunu meşru, uğruna savaşmaya değer bir hikaye olarak görmesini sağlayabileceğini düşündü."

Kirpiklerimden yükselen öfkeli gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. "Beni kullanıyordun."

"İlk başta," diye yanıtlıyor. "Ama tüm bu olanlar... Alice, fikrimi değiştirdin. Bana hikayemi paylaşabileceğimi hissettirdin. Hayden'a gerçeği anlatırsam... eğer kabul ederse... o zaman belki kitabı yazabiliriz diye düşündüm. Onunla ya da annesiyle ilgili bir şey olmayacak tabii. Onların mahremiyetini koruyacaktık. Ama geri kalanı - Laura'nın başına gelen her şey, dünyanın ailem hakkında bilmesini istediğim her şey. *Kocam*-" Başını sallıyor, gözleri gergin. "Sonra dün buraya geldi ve bana işi istemediğini söyledi."

Kalbim . "*Ne?*"

Gözleri açık. Onu hiç görmediğim kadar perişan görünüyor, sanki yaşadığı onca şeyin arasında *bu*, kaldıramayacağı bir darbe olmuş gibi.

Olduğum yerde sallanıyorum, en yakın duvara yaslanıyorum. "Şimdiden mi çevirdi?"

"Ona Cecil'den bahsetmedim," diyor. "Sonra da bunun önemli olmadığını, çünkü bu iş için doğru kişi olmadığına çoktan karar verdiğini söyledi. Ama gerçek şu ki, benden hoşlanmıyordu. Başından beri. Bunu söyleyebilirim. Jodi bunu duymak istemiyor -bu küçük sohbetlerden birini her iptal edişimde hışımla çıkıp gidiyor- ama başından beri belliydi. O çocuk benimle hiçbir şey yapmak istemiyor, bir *denek* olarak bile. *Maaş çeki* olarak bile."

"O seni *tanımıyor!*" Yarı bağıriyorum. "Nasıl tanıyabilir ki? Bir ay boyunca her gün ona yalan söyledin."

"Ona hiç yalan söylemedim," diye karşı çıkıyor. "Sadece bazı şeylerden kaçındım."

"Ona gerçeği söylemek zorundasın." İhanetten, adaletsizlikten göğsüm zonkluyor. "Bunu ondan saklayamazsın."

Başını iki yana sallıyor. "Benden gerçeği istemiyor. Benden hiçbir şey istemiyor. Annesi de istemiyor."

"Bunu bilmiyorsun," diye karşılık veriyorum. "*Biliyorum*," diyor.

"*Nasıl?*"

"Çünkü onu gördüm!" diye bağırarak karşılık veriyor.

Bir an için ev ürkütücü bir sessizliğe büründü. Sonra bana doğru bir adım atıyor, sesi bir yakarışa dönüşüyor. "On sekiz yaşına gelene kadar bekledim ve sonra onu buldum. Bir dedektif aracılığıyla. Indiana'da güzel bir aileyle birlikte yaşıyordu."

Ne düşündüğümü biliyordum. Hayatta olmasının, mutlu görünmesinin yeterli olmasına çalıştım. Ama onu düşünmeden edemiyordum. Kanıtı ihtiyacım vardı."

"Neyin kanıtı?" Talep ediyorum.

"Doğru şeyi yaptığımı düşündüm," diyor. "Ondan vazgeçtiğimde, gerçekten başka bir seçenek yoktu. Bu yüzden ortadan kaybolmayı denemeye başladım. Yapıp yapamayacağımı görmek için. Belki de yapmak zorunda değildim..." Duyguları boğazında düğümlenince sesi boğuklaşıyor. "Belki de gitmesine izin vermem gerekmiyordu. Ve paparazziler beni her yakaladığında, sadece... sadece küçük bir teselli çekirdeği buldum. Çünkü bu doğru şeyi yaptığım anlamına geliyordu. Ve her yıl doğum günü geçtiğinde ve hala hakkında bir şey bulamadıklarında, bu her şeye değdi. Geceleri uyuyabilmemin tek sebebi buydu. Beni ayakta tutan tek şey. Sonunda yalnız olmak bana iyi geliyordu. Ta ki Jodi ortaya çıkana kadar."

Çene kasları seğiriyor. "Ama Jodi'yi gönderdikten sonra, kız kardeşimin düşüncesi beni bir daha asla bırakmadı. O zamana kadar yıllarca eve kapanmışım ama birdenbire daha fazla dayanamadım. Hayaletlerle dolu o evde olmak. Kaybettiğim herkes. Ailemin incittiği herkes. Ives Media'yı sattım ve paradan kurtuldum, neredeyse tamamını bağışladım ama yine de o ev, tüm o tarih beni boğuyormuş gibi hissediyordum. Bir gün dışarı çıktım. Saatlerce şehirde dolaştım ve kimse benimle konuşmadı. Kimse bana bakmadı bile. Tek bir ruh bile.

"Plaja gittim ve aynı şey oldu. Birinin beni tanımasını bekledim ama saçımı boyamayı ya da makyaj yapmayı bırakmışım ve daha da önemlisi altmış yedi . Bir noktada, saklanırken, kadınların görünmez olduğu o yaşı geçmişim. Saf kızlıktan femme fatale'liğe ve yaşlı ."

Bir parça gülümsüyor ama ben karşılık vermiyorum. Duygularım karmakarışık - öfke, hayal kırıklığı, incinmişlik, üzüntü - ve son bir ayın konuşmaları girdaplı, kaotik bir karmaşa. Hayden'ın bana annesi hakkında anlattığı her şey, depresyonu ve ona aktardığı endişeler ve acılar, Margaret'in hikayesiyle çarpışıyor ve nefes almak için sadece bir dakikaya ihtiyacım var. Tüm bunları anlamlandırmak ve bundan sonra ne yapacağıma karar vermek için.

Ama anda hikayesini anlatmaya devam ediyor. "O günün sonunda eve dönmek için arabama bindim ve bunu yapamadım. Bir daha olmaz. Onun yerine doğuya yöneldim. Gidebildiğim kadar uzağa gittim, sonra bir motelde durdum. Nakit ödedim, böylece adımları kullanmak zorunda kalmayacaktım. Sabah sürmeye devam ettim. Ve sonunda, Jodi'nin bıraktığı o küçük karttaki adrese ulaştım. Georgia'da küçük bir adada."

Sesi çatlıyor. "Altı ay birlikte olduk, kız kardeşim ve ben. Birbirimizi son gördüğümüzden beri ikimiz de çok farklı insanlardık ve her nasılsa, yine de, sanki hiç zaman geçmemiş gibiydi. Hâlâ birbirimize aittik. Birbirimize aittik. Altı güzel, korkunç ay ve sonra o gitti, ama Nicollet'e gerçeği söylemem için bana söz verdirene kadar değil.

"O noktada Laura'nın istediği her şeyi kabul ederdim," diyor kabaca. "Ama bu konuda yanıldığımı biliyordum. Şu anda Nicollet için en iyi şey o zamanki ile aynı. Elimden geldiğince erteledim ama Jodi unutmama asla izin vermedi. Sonunda bir dedektif tuttu ve zahmet etmesine gerek olmadığı ortaya çıktı." Zımpara kağıdı kadar sert ve kaba bir kahkaha atarak başını sallıyor. "Nicollet'i küçük bir Google aramasıyla bulabilirdim. Küçük bir kasaba politikacısıyla evlenmiş ve tekrar mikroskobun altına girmişti. Daha küçük bir mikroskop elbette ama en az diğerleri kadar acımasız. Bir Ives laneti için bu nasıl? Onunla geçirdiğim koca bir ömürden vazgeçtim ve bu onu güvende tutmaya yetmedi."

"Çok geç değil," diyorum sert bir sesle. "Şu anda seni ondan uzak tutan tek şey sensin. Hayden'a söylemek zorundasın. Gerçeği bilmeyi hak ediyor. Annesi ve kardeşi de öyle."

"Gerçek mi?" Alay ediyor. "Son dört haftadır dinlemiyor muydun? Gerçek, uzun zamandır dünyayı şekillendiren bir hikâye değil. ve ailesi için hiç kimse değilim ve bu en iyisi. Yani hayır, ona söylemeyeceğim. *Ve sen de söylemeyeceksin.*"

Son cümle içime işledi. İma. Tehdit. Anlaşmamızı bozarsam bu kadına milyonlarca dolar borçlu olacağım. Gözlerinde umutsuz, neredeyse acımasız bir parıltı var.

Birden tüm vücudum terliyor ve kalbim bir ağaçkakanın gagası gibi hantal ve güçlü bir şekilde göğsüme saplanıyor.

Margaret bana doğru yarım bir adım atıyor. "Hayden bu kitabı yapmak istemiyor," diyor, "ama yine de yapabiliriz Alice. Seni buraya sahte bahanelerle sürüklediğim için özür dilerim. Düşündüğün gibi bir kadın olmadığım ve her şey umduğun gibi gitmediği için üzgünüm. Ama bana nasıl yardım ettiysen, ben de şimdi sana yardım etmek için elimden geleni yapacağım. Gerçeğin tamamını anlatamayabiliriz ama hikayeye katkıda bulunabiliriz. Geçmişteki bazı yanlışları düzeltebiliriz. Peşinde olduğun şey , değil mi? Sonunda babanın hep bilmek istediği o hikayeyi anlatmak?"

İçime beyaz bir acı yayıldı. "Bunu yapmayacağım."

Sağ kaşı yukarı doğru kalkıyor. "Ne yani, tüm o ünlülerin anılarının tüm gerçeği anlattığını mı düşünüyorsun? Herkesin sırları vardır, Alice."

"Mesele o değil." Ondan bir adım geri çekiliyorum. "Bu senin hayatınla ilgili. Nicollet'in hayatı." Dikenli bir düğümü yutuyorum. "*Hayden*' ın hayatı. Tüm bu olanlarda bir seçeneği hak ediyor."

"Bir tane vardı," diyor, sesi sanki anlamam için yalvarıyormuş gibi yükseliyor. "Benimle tanıştı. Benden hoşlanmıyor. Kim olduğumu değiştiremem ve onu da değiştirmeyeceğim. Öyleyse onun tüm hayatını deşmenin kime ne faydası var? Bunun kime ne faydası var?"

Annemle konuşmam konusunda beni sıkıştırdığında Hayden'söylediklerime o kadar benziyor ki, şimdi dışarıdan ne kadar boş olduğunu duyuyorum.

Çünkü gözlerinin ne kadar parlak ve nemli olduğunu da görüyorum, omuzlarındaki gerginliği ve ellerinin iki yanında yumruk oluşunu, eklemlerinin beyazlığını da görüyorum.

Ve onu güneşli gülümsemeler, parlak kıyafetler ve ağzı açık kahkahalar olarak tanıdığım yıllardan sonra, nihayet onun gerçeğini görüyorum. Miras aldığı her şeyi.

Lawrence'ın sevdiği insanları hayal kırıklığına uğrattığı için duyduğu suçluluk, Gerald'ın her zaman ulaşamadığı sevgiye duyduğu öfke ve Freddy'nin en önem verdiği kişilere yetememe korkusu.

Birinin size veremeyeceği bir şeyi istediğinizde ne olacağının dehşeti.

Ve bu çok anlamsız görünüyor, çünkü zaten şu anda özlemini çektiği aşka sahip değil. O yalnız. Bu ev yalnızlıkla dolup taşıyor ve içinde saklanmaya o kadar alışmış ki, her şeyin farklı olduğunu hayal etmesine bile izin vermiyor.

"Ona söylemek işleri daha da kötüleştirir," diye inliyor. "Jodi zaten bana kızgın, ama en azından *senin* anlayacağını düşündüm."

"hikâyeyi anlıyorum," diye boğuluyorum, ateş sönüyor. "Ama gerçek şu ki, sen sadece korkuyorsun." Gitmek için döndüm.

"Alice," diyor Margaret. "Şimdi gidersen geri dönüşü yok, o yüzden bunu bir düşün."

Koridorun ağzında bir an duraksıyorum. O kadar küçük ve çelimsiz görünüyor ki kalbim parçalanıyor. "Gördün mü?" Ona söylüyorum. "Seçimlerimiz önemli." Ve sonra gidiyorum.

THE WHOLE DRIVE Bungalov'a döndüğümde gözyaşlarımla savaşıyor, bir tür plan yapmaya çalışıyor ve her seferinde aynı duvarlarla karşılaşıyorum.

Hayden'a gerçeği söyleyemem.

Ona yalan söyleyemem.

Telefonum arkadaşlarımdan gelen mesajlarla dolu, sahanın nasıl gittiğini kontrol ediyorlar, güncellemeleri soruyorlar. Susturuyorum ve sahile doğru sürüyorum. Arabamdan inmiyorum bile, ön tamponumu bir kum tepesine dayayıp oturuyorum ve hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum.

Neden bu kadar duygusal olduğumdan bile tam olarak emin değilim. İş kaybettiğim için üzgünüm, elbette.

Margaret için kalbim kırıldı. Verdiği karar ve bunun ardındaki sevgi için ve tüm bu sevginin onun etrafında sert bir kabuğa dönüşerek herkesi dışarıda tutması için.

Ve Hayden için yıkıldım. Benim için.

Tamamen ağladığımda eve gidiyorum. Dizüstü bilgisayar çantamı arabada bırakıp içeri giriyorum, hemen eşyalarımı toplamaya başlıyorum, rastgele başlayıp duran ağlama krizlerini görmezden geliyorum.

Uçuşları sonra hallederim. Sadece burada kalmayacağımı biliyorum.

Saat iki civarında kapı çalındı. Kapıyı açmaya gidiyorum ve Hayden'ı elinde bir şişe daha şampanyayla kapının önünde bulmanın verdiği acı fiziksel, kalbimin ortasında delik deşik bir kenar oluşturuyor. "Bu gece şampanyayı senin söylediğimizi biliyorum," diye başlıyor.

O daha fazla ileri gidemeden, "İşi kabul etmiyorum," diye boğuluyorum.

Ağzı açık kaldı. "Ne?"

Boğazımdaki düğümleri yutuyorum. "Bunu kabul etmiyorum."

"Anlamıyorum," diyor.

"Yapmalısın," diyorum. "Sen de pas geçtin."

Yavaşça yüzü gevşiyor. "Bekle, buna *kızdın* mı?"

"Benden 'hak ettiğimi bilmemi' isteyen sendin," diyorum, sanki hiç önemi yokmuş gibi onu taklit ederek. Sanki bunların bir önemi varmış gibi. Ona kızgın değilim ama *kızgınlım* ve bu her şeye sızıyor, şeyi zehirliyor. "Ve sonra son dakikada kendini geri çekiyorsun. Peki hangisi, bunu hak ettim mi, yoksa hiç şansım olmadığını mı düşündün?"

Bana bön bön baktı. "Siktir, Alice. Elbette bir şansın olduğunu düşündüm. Benden daha iyi bir iş çıkaracağını da düşündüm ve bu aptalca şeyin aramıza girmesini istemedim."

"Sana kızmayacağım konusunda bana güvenmedin," diye açıklıyorum.

Ağzı sıkıştı. "Seni bunu düşünmek zorunda kalacağın bir pozisyona sokmak istemedim. Ben de işi o kadar çok istemiyordum."

"Ve şimdi ben de istemiyorum," diyorum, gözyaşlarım burnumun arkasını yakarken. Şimdi olmaz, gerçek pahasına olmaz. Onun pahasına değil. "Bunu anlamak çok mu zor?"

"Evet," diyor sertçe. "Bu senin hayalindeki iş."

"Kesinlikle! Bu sadece bir rüyaydı," diye zorluyorum. "Gerçek düşündüğüm gibi değilmiş." "Bana *yalan*, Alice." Sesi incinmişlikle geriliyor. "Neler oluyor?"

Başımı sallıyorum, o yaklaştıkça ondan uzaklaşıyorum, kırılan kalbimi korumak için her şeyi yapabilecekmiş gibi aramızdaki mesafeyi koruyorum. "Yapamam," diye mırıldanıyorum.

"Alice, nedir bu?" diye yalvarır. "Söyle bana. Neler olduğunu söyle. Eğer seni incitecek bir şey yaptıysam, bunu nasıl düzelteceğimi söyle, ben de yapayım, tamam mı? Ne olursa."

Bana doğru uzandığında, hıçkırıklara boğulmamak için gösterdiğim çabadan dolayı titreyerek ondan uzaklaşıyorum. "*Yapamam*," diyorum daha sert bir şekilde. "Margaret'e sor."

"Margaret'e sormak istemiyorum," diye karşılık verir. "Margaret önemli değil. Sen önemlisin." "Özür dilerim," diyorum ve sonra tekrar, sanki atlayan bir plakmışım gibi, "*Özür dilerim*." Üzgünüm.

bundan daha fazlasını yapamam. Bunu senin için anlamlı hale getiremem."

Sadece gizlilik anlaşması yüzünden değil, Margaret yüzünden. Çünkü ona ne kadar kızgın olursam olayım, bu onun anlatması gereken bir hikaye. Gerçeği öğrenmeden önce ona söz verdiğim şey ve hala buna inanıyorum.

"Tek yapman gereken dürüst olmak," diyor çaresizce. "Sadece konuş benimle."

"Lütfen bir daha sorma," diye sızlanıyorum. "Söyleyecek hiçbir şeyim yok."

Bana bakıyor, inançsızlığı sinirli bir teslimiyete dönüşüyor. "Yani bu mı?" Ona kalmasını söylemek istiyorum. Ona yalvarmak istiyorum.

Ama işe yaramayacağını zaten biliyorum. Bu işin peşini bırakamayacağını. Bırakabilse bile, bir ya da iki gece için, bu sır aramızdaki bu şeyi yiyip bitirecek. Margaret saklanmaya geri dönecek ve sonra, bir gün, o *gitmiş* olacak ve eğer sonunda ona kendim söylersem, ona bu kadar uzun süre yalan söylediğim için beni nasıl affedebilir?

"Lütfen git," diye fısıldıyorum.

Uzun süre bana bakıyor, kara gözleri yaşlarla parlıyor. "Hoşça kal Alice," diye sonunda, sonra dönüp patikadan aşağıya, benden uzağa doğru yürüyor, ben ise kırılmamaya çalışıyorum. seslenmemeye çalış.

Ona şimdi, mümkün olan en kötü anda, tek yapabildiğim yaralarımı sarmakken, onu hiç kimseyi sevmemiş kadar sevdiğimi söylememeye çalışın.

O gittiğinde kapıyı kapatıp yere yığılıyorum ve yeni bir gözyaşı selinin beni ele geçirmesine izin veriyorum. Ne kadar sürdüğünden emin değilim - dakikalar ya da saatler - ama nefesimi tuttuğumda ve hıçkırıkları yatıştırdığında, telefonumu çıkarıp anneme mesaj atıyorum.

Bir süreliğine eve gelsem sorun olur mu? Şu an pek iyi değilim.

Noktalar cevap yazdığını gösteriyor. Her zaman söylediği şeyi söylüyor.

Elbette.

- - -

UNDER THE HIDEOUS çocukluk odamdaki neon yeşili yorganı, gönülsüzce başka işler için. Hikayelerini anlatmak isteyebilecek yaşlanan ünlüler, *The Scratch* için makale olabilecek flört trendleri ve Los Angeles'ta sunucuya ihtiyaç duyabilecek restoranlar. Çünkü dürüst olmak gerekirse, şu anda yapmak istediğim en son şey şu anki işim.

Arkadaşlarıma Margaret ile ilerlemeyeceğimi ve annemle birkaç gün geçireceğimi söyledim ama o zamandan beri mesajlarını görmezden geliyorum.

Hayden'ı aramayı düşünüyorum ama başka ne diyebilirim ki? Onunla birlikte olmak istediğimi söyleyebilir, bu sırrın peşini bırakması için yalvarabilirim ama eğer öğrenirse, bu kadar büyük bir şeyi bildiğim ve ondan sakladığım için beni affedebilir mi?

Özünde kendisine her gün Margaret gibi yalan söylediğini bildiği biriyle ilişki yaşamayı *kaldırabilir* miydi?

Kendimle zihinsel oyunlar oynuyorum: *Eğer beni şimdi ararsa, ona her şeyi anlatacağım.*

Margaret' affedip *affetmeyeceğini* tartışıyorum, sanki bu bir *beni seviyor, sevmiyor* oyunu gibi ve eğer doğru zamanda bir çiçek yaprağı koparırsam, tüm sorunlarım ortadan kalkabilir.

Üç gün surat astıktan sonra annem odama girdi, ışıkları yaktı ve homurdandı: "Burada kalacaksan çalışabilirsin."

Bunun için iyi bir argümanım yok.

Giyindim ve onunla bahçede buluştum. Toprakta onun yanına diz çöküyorum ve bana bakmadan babamın şapkasını başından çıkarıp bana uzatıyor, bir eli hala kürekle kazıyor.

Bu jest, bu aşinalık, bu sessiz ilgi karşısında kalbim pır pır ediyor. Takıyorum ve işe koyuluyorum.

Sonraki iki gün boyunca ekim yapacağız.

İrlanda patatesi ve kabağı, daha fazla salatalık ve fasulye. Toprağı yaklaşan serin mevsim ekimleri için hazırlıyor, boş yatakları temizliyor, toprağı gübre ile çeviriyoruz. Geçen ay içeride başlattığı brokoli alıp karalahana ve soğanla birlikte ekiyoruz.

Tavukları besliyorum ve yumurtalarını topluyorum. Ağaçlardan olgunlaşmış meyveleri topluyorum ve kompost tuvaletini yönetiyorum.

Kısa, kaynar sıcak duşlar alıyorum ve her yemeği pişirmeye yardım ediyorum. Uzuvarlarım ağrıyor ama zihnim sonunda sessizleşiyor.

Oradaki beşinci gecemde, neredeyse sessizlik içinde yemeğe oturdum, buraya geldiğimden beri her öğün aynı şekilde yemek yedik.

Karşımda, eski ahşap masanın en ucunda annem çatalını alıyor, sonra tekrar bırakıyor. "Bana neler olduğunu anlatacak mısın, evlat?"

"Yapmamı *ister* misin?" Şaşırarak sordum.

Benimkiyle uyumsuz olan, hepsi kaldırımlardaki çöp yığınlarından ya da ikinci el mağazalarından bulunmuş ve babamla kendisi tarafından sevgiyle onarılmış sandalyesine oturuyor. "Bu ne bir soru böyle?" diye soruyor.

"Özür dilerim," diyorum çabucak, geri dönmenin bir yolunu arıyorum.

"Yüce Tanrım, Alice," diyor. "Yakın zamanda Yılın Annesi ödülünü kazanamayacağımı biliyorum ama gerçekten *o kadar* kötü biri olduğumu mu düşünüyorsun? Çocuğumu acı içinde görüp umursamayacağımı mı?"

"Hiç de öyle değil," diyorum.

"Bir şey olduysa," diye yanıtlıyor, "bana söyleyebilirsin. Eğer işini kaybettiysen, sadece söyle."

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," diye mırıldandım, dolu tabağıma bakarak. "Ama hayır, işimi kaybetmedim."

"*Beni hayal kırıklığına uğrattığın için üzgün müsün?*" diyor, hayretle. "Kovulmanı istediğimi mi sanıyorsun?"

Bu durum gittikçe kötüleşiyor. Aceleyle bir yara bandı yapıştırmak, o küçük yorumu geri almak ya da açıklamak istiyorum.

Ama gerçek şu ki, artık zihnim düşünecek kadar açık olduğu için Margaret'in söyledikleri aklıma geliyor: *Bunun kime ne faydası var? Benden hoşlanmıyor... Kim olduğumu değiştiremem ve onu da değiştirmeyeceğim.*

Tabağımdan geriye doğru itiyorum ve titreyen bir nefesle kelimeleri boğazımdaki kalınlığı aşmaya zorluyorum. "İşime hiç saygı duymadın. Bunu yaptığım için bana saygı duymuyorsun. Bunun aptalca, sığ ve zaman kaybı olduğunu düşünüyorsun ve üzgünüm, Audrey gibi olmadığım için üzgünüm. Dünyayı kurtarmadığım, mükemmel karbon-nötr bir hayat yaşamadığım ve manikür, mum ve aşk romanları gibi gereksiz şeylere para harcadığım için üzgünüm. Ama ben buyum ve bunu anlamıyor olsanız bile, yılda birkaç gün bana saygı duyuyormuş *gibi davranamaz mısınız?* Benden *hoşlanıyormuşsun gibi?* Çünkü nasıl başka biri olabileceğimi çözemiyorum ve bu aileye ait olmayan kişi olmak çok yalnız, çok *yalnız*."

Bana bakıyor, şaşkın, boş yüzlü.

Nefesimi dengelemeye çalışırken göğsüm kabarıyor. Gözlerimin yaşlarla parladığını fark ediyorum ve çatalımı bir can simidi gibi tutuyorum.

Bir saniye geçiyor. Bir saniye daha. Acaba çatalımı alıp yemeğe geri dönecek ve bunlar hiç olmamış gibi mi davranacak?

Acaba çılgılık atacak mı? Ona yaptığım gibi yapmama izin verecek mi?

Sonunda çatladı: "*Oh, tatlım.*"

Sandalyesi masadan kalkıyor ve bana doğru geliyor, beni kollarının arasına almak için çömeliyor. Basit bir temas, sıradan bir sırt sıvazlama olmadan sıkı bir sarılma,

Uzaklaşmak için acele etmiyor, ciddi ciddi ağlamaya başlamama neden oluyor. "Sen buraya aitsin," diye mırıldanıyor, başımın tepesini öperek. "Bundan asla şüphe etme."

"Yok," diye çıkıyorum, sesim yukarı doğru titiyor.

Annem omuzlarımı elleriyle kavıyor, yanımda diz çöküyor. "Alice," diyor sakince. "Sana saygı duyuyorum. Seni seviyorum. Senden *hoşlanıyorum*. Ama seni anlamıyorum."

Gözyaşlarımı kırıştırıyorum ve elf yüz hatları yeniden belirginleşiyor. "Baban..." Başımı sallar ve tekrar dener. "Sen küçük bir kızken, her zaman yanımda olurdun. Bütün gün, her gün. Audrey daha bağımsızdı ama sen benim gölgemdin."

Burnumu çektim, gözlerimi sildim. "Öyle miydin?"

Başını sallıyor. "Ve sen büyüdükçe, kendine geldikçe... Bunu beni bir pislik gibi göstermeyecek şekilde nasıl bilmiyorum, yüzden sadece söyleyeceğim. Anne olduğum ilk birkaç yıl, sen ve kız kardeşin sanki kalbimin bedenimin dışında dolaşan parçalarıymışsınız gibi hissettim. Kendi insanlarındınız ama aynı zamanda *benim* de insanımdınız. Bu bir mucize gibi hissettiriyor, çünkü öyle. Sen babanın DNA'sını taşıyorsun, sen de benimkini ve bu bir şekilde hem ikimiz hem de hiçbirimiz olan yepyeni bir insan yarattı.

"Sonra sen büyümeye başladın ve sevecek yeni şeyler buldun. Hiç düşünmediğim şeyler. Tamamen sana ait olan parçalar. Ve artık bana ihtiyacın yoktu. İnanılmazdı, *gereken* buydu. Ama aynı zamanda korkutucuydu. Benden sonra büyümene izin vermek. Birdenbire eskiden ardına kadar açık olan koridorlarda kilitli kapılar belirdi."

"Anne, sana ihtiyacım yoktu çünkü kendime *izin vermedim*. Çünkü Audrey hastaydı ve herkesin benden istediği şeyin bu olduğunu düşündüm. Benim için sadece... iyi olmak. *Mutlu* olmamı. Ve *öyleydim*. Bunu anladım."

"Biliyorum," diyor. "Ve bu kalbimi kırıyor. Çünkü keşke daha fazla yanımda olabilseydim. Sadece Audrey hastayken değil, o zamandan beri de. Baban olsaydı..."

Yine boğazı düğümleniyor ama kendini zorluyor. "Baban *seni anlıyordu*." Sesi gıcırıyor ve omuzları hafifçe silkelenerek kalkıyor. "Sevdiğin şeyleri anlıyordu. Mizah anlayışını anlıyordu. Benim ulaşamadığım parçalarına erişebiliyordu ve ben çoğunlukla bunu sorun etmiyordum. Ama öldüğünde - Tanrım, Alice, senin ihtiyacın olan şey olmayı bir türlü beceremedim. Sana söylenecek doğru şeyi her zaman bilirdi. Seni nasıl neşelendireceğini ya da nasıl sakinleştireceğini hep bilirdi.

"Sana iyi bir ebeveyn olmak istiyorum ama o olamam." "Onun gibi olmaya ihtiyacım yok," diye gözyaşları içinde söz veriyorum.

"Ona sahip olmayı hak ediyorsun," diyor. "Onun yerine benim olmamı kaç kez dilediğimi bilemezsin."

"*Anne*." Kalbim çatlıyor, paramparça oluyor. Kollarımı tekrar ona doladım. "Öyle söyleme."

Sesi titiyor, cılız ve düzensiz: "Onu çok özlüyorum."

Gözlerimi kapatıyorum, yaşlar hâlâ kirpiklerimin arasından akmayı başarıyor. "de," diye cıyaklıyorum. "Ona daha fazlasını sormalıydım. Her şeyi yazmalıydım. Her aptal şakasını ve her tavsiyesini kaydetmeliydim. Sen yemek yaparken mutfakta şarkı söylerken videolarını çekmeliydim. Zamanım varken onu tanımaya çalışmalıydım. Çok geç olmadan."

Annemin sarılışı gevşiyor ve kendi gözyaşlarını silip topuklarının üzerine oturuyor. "Bebeğim," diyor. "Çok geç *değil*. Ne bilmek istiyorsun?"

- - -

WE PROP MY Telefonu masanın üzerinde bir yığın eski kitapla birlikte videoya ayarladım. Kayıt cihazımı yanına yerleştiriyorum, ikisi de annemin bir yığın eski fotoğraf albümüyle oturduğu yere doğru bakıyor. Her birinde **KAYIT** tuşuna masada annemin yanına gidiyorum.

"Nereden başlamalıyız?" diye soruyor

bana. "Başlangıçtan," diyorum.

kitabı bulana kadar albüm üstüne albüm açıyor. "Komün günlerimiz," diyor, güneşin altında, her ikisi de tulum giymiş, daha zayıf ve daha genç oldukları ilk Polaroid'e sevgiyle gülümseyerek. Adamın kolu kadının boynuna dolanmış. Adamın başında farklı olsa da farklı olmayan geniş kenarlı bir şapka var.

"Onun gülünç olduğunu mu söyledin?" Ona soruyorum ve gülümsemesi genişliyor. "En gülünç olanı" diyor.
"Bana her şeyi anlat," diyorum.
"Sadece sen de aynısını yaparsan," diyor. Elimi uzattım. El sıkıştık.
Sonra sırayla hikayelerimizi paylaşıyoruz.

- - -

THE NEXT MORNING, Audrey'nin odasındaki masaya oturdum ve bir mektup yazmaya başladım.

Annemle konuştuktan sonra ne söylemem gerektiğini biliyorum. Nasıl karşılanacağını kontrol edemem ama denemek zorundayım.

Tam bitirmiştım ki ön kapıya vurulduğunu duyuyorum, ardından annemin ayak sesleri geliyor, sonra da üst üste binen birkaç ses.

Ayağa kalkıp küçük evin içinde kahkahalara ve sohbete doğru ilerlerken ensem karıncalanıyor. Girişte, ayakkabılarını tekmeleyen onları görünce kısa bir süre duruyorum.

"Alice!" Priya ciyaklayarak bana doğru koşuyor ve beni kucaklıyor. "Burada ne işin var?" Priya beni bırakırken şaşkınlıkla "Burada ne arıyorsun?" diyorum.

"Bizi annen davet etti," diyor Cillian ve beni kucaklıyor.

Omzunun üzerinden anneme doğru bakıyorum. "Telefonumu mu karıştırdın?" Kızgınlıktan çok şaşkınlıkla söylüyorum.

"Tabii ki hayır," diye yanıtlıyor annem, bu suçlamadan *biraz* rahatsız olmuş gibi görünüyor.

"Buraya son geldiğimde numaralarımızı değiş tokuş etmiştik," diyor Bianca ve yanıma yaklaşıp bana sarılıyor. Uzun bir süre sarılıyorum, ben istemediğim halde yanımda olan bu insanlara minnettarım.

"Burada olmana sevindim," diye çıktım.

"Gerçekten mi?" Priya diyor ki. "O zaman *neden* bize mesaj atmıyorsun?" "Bu uzun bir hikâye," diyorum.

"Çay ya da kahve isteyen var mı?" Annem sorar.

"Cillian annemi koridorda takip ederek, önünden geçtiği her şeye aval aval bakarak ve omzunun üzerinden bana hızlıca bir bakış atarak, "*Sonunda* buraya davet edilmek çok güzel," diyor.

"Burayı son ziyaret edenin kendisi olduğu gerçeğinin peşini asla bırakmayacak, değil mi?" Ben de öyle dedim.

"Eğer önce sen ölürsen," diyor Bianca, bir kolunu benimkine dolayarak ve beni onu takip etmem için döndürerek, "methiyesinde bundan bahsedecek."

I CAN'T TELL Onlara her şeyi anlatıyorum, ama yeterince anlatıyorum. Margaret'la olan işin patladığını. Hayden'ın ve benim tomurcuklanan ilişkimizi aldı.

Kendimden ve işimden şüphe etmeme neden oldu.

"Bir süreliğine *The Scratch*'teki yükünü hafifletebiliriz," diye söz veriyor Bianca, "sen bir şeyleri çözene kadar."

"Kimseyi kötü bir duruma düşürmek istemem,"

diyorum. "Alice. Kötü bir durumdasın," diyor Cillian.

"değil," diyorum. "Her şey düşünüldüğünde bu o kadar da büyük bir mesele değil."

"O zaman bir dakikalığına 'her şeyi' düşünmeyi bırak," diyor Priya. "Bu kimsenin başına gelebilecek en büyük trajedi olmak zorunda değil. Hatta başınıza gelen en kötü şey bile olmak zorunda değil."

"Kesinlikle," diye onaylıyor Bianca. "Şu anda canın yanıyor, önemli olan da bu."

"Hepinizin burada olmasına çok sevindim," diyorum tekrar ve Cillian ağzını açıp iğneleyici bir şey söyleyecek gibi olduğunda, "özellikle de sen, Cillian," diye ekliyorum ve hepimiz kahkahalara boğuluyoruz.

Onlara araziyi gezdiriyorum, tavuklarımızın en dostu olan Marietta ile fotoğraf çekmelerine izin veriyorum.

Annem öğleden sonra bizi bir saat çalıştırıyor ve sonrasında evimizdeki tek duşu sırayla kullanıyoruz.

Cillian'ın canı pizza çekiyordu, bu yüzden hatırladığım kadarıyla ilk kez annem pizza sipariş etmeyi kabul etti. Pizzanın gelmesini beklerken annemle birlikte şeftalili börek yapıp soğumaya bıraktık ve bir yandan da yemeğimizi yedik. Annem yattıktan sonra, bir Monopoly oyununun dörtte üçünü oynuyoruz, sonra da Monopoly'den bir saniye daha oynayamayacak kadar nefret ettiğimiz konusunda anlaşıyoruz.

"Yatıya kalmalıyız," diyor Priya. Bianca, "Bu tam anlamıyla böyle bir şey, Pri," diyor.

"Hayır, yani hep birlikte oturma odasında uyumalıyız," diyor Priya. "Yerde uyumak için çok yaşlıyım," diyor Cillian esneyerek.

"Ama yalnız uyumaktan *nefret ediyorum*," diyor Priya.

Cillian kaşlarını sallayarak, "Seninle yatarım," diye teklif ediyor.

"Bir daha asla," der Priya, çünkü arkadaşlıkları aslında başlamıştır. "*Platonik olarak* demek istedim," diye ısrar eder Cillian.

"Ya öyle yapacaksınız ya da biriniz Audrey'nin odasını, diğeriniz de kanepeyi alacaksınız," diyorum.

Priya somurtuyor. "Neden seninle yatamıyorum?"

Bianca, "Çünkü buraya geldikten sonra on dakika içinde aradım bile," diyor. "Peki," der Priya. "Cillian, içeri giriyorsun."

Cillian, "Artık buna hazır olduğumdan emin değilim," diyor ve hepimiz ayağa kalkıp iyi geceler dilerken bir dakika boyunca ağız dalaşı yapıyorlar. Sonunda o ve Priya Audrey'nin odasını tutuyor, Bianca ve ben de benim yatağıma giriyoruz.

"Daha iyi görünüyorsun," diye mırıldanıyor uykulu bir şekilde, biz yerleşirken. "Moralimi düzelttiniz," diyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Hayır. Yani, gitmeden önceki halinden daha mutlu görünüyorsun. Daha huzurlu ya da öyle bir şey."

Garip ama o haklı. Hem kalbim kırılmış hem de omuzlarımdan bir yük gibi hissediyorum. Hayden'ı özlüyorum. Onu seviyorum. Ama o mektubu gönderdikten sonra elimden geleni yaptım. Daha fazla pişmanlık duymadan bir hayat yaşamak için yapmam gerekeni yaptım.

"Bir anı kitabı yazmayı düşünüyorum," diye fısıldıyorum karanlık tavana. Bianca dönüp bana bakıyor. "Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Ailem hakkında. Bana öğrettikleri her şey hakkında." "Bu çok güzel bir fikir," diyor Bianca.

"Bu bir Margaret Ives biyografisi değil," diyorum. "Kimsenin bunu isteyeceğinin garantisi yok."

"Henüz bunu düşünemezsin," diyor Bianca. "Şu anda sadece ne hakkında yazmak istediğini düşünmelisin."

Her zaman yazmak istediğim şey hakkında yazmak istediğimi fark ettim. "Aşk hakkında yazmak istiyorum," diyorum.

Bianca başını sallar. "O zaman yap. Aşk hakkında yaz."

- - -

AFTER ONE LAST grup kucaklaşması, arkadaşlarımı havaalanına giden bir taksiye bindiriyorum. Onlar uzaklaşırken annem ve ben el sallıyoruz, güneş arkalarından ısıltılı batıyor.

Gün doğumu ve gün batımında her zaman yaptığım gibi yatak odamdaki küçük mozaği düşünüyorum. *Niccollet*'in renklerini. *Umutun* renkleri.

İçeri döndüğümüzde kamerayı ve kayıt cihazını kurup işe koyuluyoruz.

Bir ay geçti. Gün boyunca bahçeyle uğraşıyoruz, konuşurken kayıt cihazı çalışıyor. Geceleri yemek yaparken müzik dinliyoruz, hepsi de babamın eski favorileri. Daha sonra fotoğraf albümlerine bakıyor ve eski ev filmlerini izliyoruz.

Bana söylediği her söze değer veriyorum. Sadece babamla ilgili olanlara değil, onunla ilgili olanlara da. Onu tanımak için çok geç olmadığını söylerken haklıydı, ama fark ettiğim bir şey var ki, onu tanımak için de çok geç değil.

Bazen, günün erken saatlerinde işimizi bitirdiğimiz çok nadir durumlarda, güneş ufukta eriyip her şeyi ihtişamıyla boyarken dışarıda çimlerin üzerinde oturur, bira içer ve çoraplarımızı yamarız.

Gün batımının annemin en sevdiği zaman olduğunu öğreniyorum. Sıcak bir duştan, bir kadeh şaraptan ya da başka herhangi bir şeyden daha fazla rahatlatıyor onu, her şeyin yerli yerinde olduğu bir günün daha sona ermesini izlemek.

Audrey ile mümkün olduğunda görüntülü konuşuyoruz ve o işinden bahsediyor ve bizimkini soruyor.

Annem farklı bir insan değil. Ben değilim. Ama yazdığım en sevdiğim öykülerden birkaçını ona göndermemi istiyor ve bazen geceleri karşımdaki koltukta onları okurken gülüyor bile. Tel çerçeveli gözlüklerini kafasının itiyor ve bana bakıp "Ona çok benziyorsun" gibi bir söylüyor, bu bana sadece görüldüğümü değil, *sevildiğimi*, *beğenildiğimi* de hissettiriyor.

Theo bana birkaç kez mesaj atıyor, ancak ben de onun kadar az şey paylaşınca, mesajlaşmalarımız çabucak bitiyor. Bu bir ayrılık değil, çünkü bir ilişki değildi ve ben bununla iyiyim.

Hayden hakkında çok fazla düşünmemeye çalışıyorum ama o her yerde. Bir ay içinde, gerçekliğimin her yönünü işgal etti. Cosmo Sinclair şarkısı gibi.

Hayden, Hayden, her zaman.

Hâlâ *The Scratch* için çalışıyorum ama çoğunlukla telefon röportajları ve e-posta yazışmalarından oluşan kısa yazılar yazıyorum. Bir keresinde, bir şefle röportaj yapmak için bir hafta sonu Atlanta'ya gittim, ancak çoğunlukla o ilk ayı annemin yanında geçirdim, bir kez daha onun gölgesi ama yine de kendi kişiliğim.

Arkadaşlarım gittikten beş hafta sonra, onu tekrar pizza sipariş etmeye ikna ettim.

"Oldukça iyiydi," diye kabul ediyor, sonra da pazarlığa girişiyor, "ayda bir defadan fazla değil ama."

El sıkıştık ve sonra siparişi.

Geldiğinde duştaydı ve ben de taze bir salatanın son rötuşlarını yapıyordum. "*Geliyorum!*" Kapının genel yönüne doğru bağıriyorum, sonra soğanlı salatamı duruluyorum.

Kapıya doğru koşarken parmaklarımı bacaklarıma vuruyorum.

Kapıyı açıyorum ve önümdeki mürekkep lekesi bir insana dönüşmeden önce gün batımı beni sadece bir saniyelikliğine kör ediyor.

Uzun boylu, *yıkık* yakışıklı, yürüyen, konuşan bir insan. "Hayden," diye soluk soluğa kalıyorum, belli belirsiz bir duvara doğru son sürat koşuyormuşum gibi hissediyorum.

Bana bakıyor, yüzü her zamanki gibi sert ve vurdumduymaz. "Bu nedir?" diye sertçe soruyor ve bir kâğıt parçası uzatıyor.

Süslü bir şey değil. Önü ve arkası mavi mürekkeple karalanmış defter kağıdı. Benim el yazım. Bir için, mektubu yanlış kişiye postaladığım korkusuyla buz kesiyorum. Margaret yerine ona. Sonra bu teorideki kusuru fark ettim. Hayden'ın adresi bile bende yok. "Tanıdık geliyor mu?" diye soruyor.

Konuşmaya çalışıyorum. Hiç ses .

Cevap vermeyeceğimi anlayınca gözleri mektubun ön yüzüne kayıyor. Boğazını temizledi ve kısık sesle okudu: " 'Sevgili Margaret, bir keresinde bana Hayden'a güvenip güvenemeyeceğini sormuştun. Size yapabileceğinizi söyledim, ama gerçeğin tamamı bu değildi. "

"Ne yazdığını biliyorum," diye zayıfça idare ediyorum ama o devam ediyor.

Evet, onun senin gibi bazı duvarları var. Ve tıpkı sizin gibi, onun da kendine göre nedenleri var. Kimi içeri aldığına dikkat eder, ama içeri aldığında onları tamamen sever. Açık sözlü ve dürüsttür, ama asla zalim ya da kaba değildir. zor olabilir ama oyun oynamaz.

" 'İyi uyuyamıyor. Little Crescent'a kırk dakika mesafedeki her yirmi dört saatlik lokantanın nerede olduğunu biliyor ve muhtemelen kendi mahallesinde de hepsinin nerede olduğunu biliyor. Sağlığı konusunda dikkatli - güvenebileceği tam bir aile tıbbi geçmişi yok, bu yüzden risk almamaya çalışıyor.

" 'komik, çok komik, ama bu konuda çok kuru olduğu için bunu fark etmeniz biraz zaman alabilir.

" 'Asla şort giymez. Yılanlardan korkar ama yeri geldiğinde sizi yılanlardan korumayacak kadar da korkmaz.

" 'O cömert ve düşünceli biri ve onu tanımadan geçirdiğiniz her saniye boşa harcanmış bir saniyedir. Onu tanımak için bir şans daha isterseniz kızınızın ne diyeceğini bilmiyorum. Hayden'ın da ne diyeceğinden emin olamam. Ama hayatı ciddiye aldığını biliyorum. Rahatsız edici konuşmaları şimdi erteleyip daha sonra yapmadığına pişman olacak türden bir insan olmadığını biliyorum.

" 'O, bence, tanıdığım en harika insan ve tam açıklama adına, ona gerçeği söyleyip kişisel bir çıkarım var, çünkü onu varlığımın her zerresiyle seviyorum ve bir zamanlar birinin bana söylediği gibi, birini sevdiğinizde, ona ihtiyacı olanı vermek için her şeyi yaparsınız. Dünyayı değiştirir ve yeni bir dünya inşa edersiniz.

"Ben onu çoktan kaybettim, ama belki sen kaybetmek zorunda değilsin. Her iki durumda da, evet ya da hayır deme şansını hak ediyor. Sorulmayı hak ediyor. Arkadaşınız (sanırım, umarım), Alice Scott.' "

Birkaç saniye boyunca sayfaya bakıyor ve ben de sinirden ve ham duygulardan titreyerek öylece duruyorum. Sonunda gözlerini benimkilere dikti, yüzü gerginlikle kazanmıştı.

"Bunu nasıl aldın?" Zorla .

"Bunu bana o gönderdi," diyor. "Kendi mektubuyla birlikte. Ne olduğunu açıklıyordu."

Gözlerim yanıyor. Yanaklarım yanıyor. İçim ürperirken bile *tenim* yanıyor.

"Doğru mu?" diyor sonunda.

"Ne?" Fısıldıyorum.

"Bu doğru mu?" diyor.

"Sana söyleyemediğim için özür dilerim," diye söze girdim. "Sana söylemek istedim-" "Doğru mu?" -bir adım daha yaklaştı, mektup yanına düştü- "Doğru mu?" "Margaret'in seninle olan bağlantısı hakkında mı?" diye sordum.

Çenesi bir santim sola kayıyor. "Beni sevdiğini mi?"

Gözyaşları dökülür. "Tabii ki doğru. Nasıl doğru ki? Seni neredeyse anında sevdim, seni gerçekten tanımadan önce. Anlamadan önce. Sana güvendim ve seni sevdim, hâlâ da seviyorum."

"Güzel," diyor, açık kapıya doğru küçük bir adım daha atarak. "Çünkü ben de seni seviyorum. Seni çok seviyorum ve bir daha asla sensiz olmak istemiyorum. Los Angeles'a taşınacağım, yeni bir iş bulacağım, her neyse."

"Hayden - "

"Beni bundan vazgeçirmeye çalışma Alice," diyor. "Ne zaman birbirimizi korumaya çalışsak, bu bize birlikte daha fazla zaman kaybettiriyor ve ben daha fazla kaybetmek istemiyorum. Seninle birlikte olmak istiyorum. Başka hiçbir şey benim için bundan daha önemli olamaz. Hayatımın sonunda değil Şimdi bile. Hiçbir şey zamanımı kiminle geçirdiğimden daha önemli olmayacak ve ben bunun sen olmanı istiyorum. Senin olmana ihtiyacım var."

Son iki ayda, önceki iki yıldan daha fazla ağladım ve bu gözyaşlarını tutmaya, bu konuşmanın sonuna kadar soğukkanlı, sakin ve istikrarlı olmaya kararlıyım.

"*Tamam mı?*" diyor, gözlerini tutmak için başını eğiyor.

"Bu plana bayıldım," diye fısıldadım. "Çok minnettarım ve onur duydum. Ama bir sorun var."

Kaşları çatılıyor, Eros'un oklarından biri gibi kalbime isabet eden bir ifade. "Ne?"

"Los Angeles'a geri dönmeyeceğim," diyorum. "Şimdilik Georgia'da kalıyorum. Belki de sonsuza kadar, bilemiyorum. Yeni bir şey üzerinde çalışıyorum ve bittiğinde bile, hala sağlıklıyken anneme yakın olmak isteyeceğimi düşünüyorum. Seni çok seviyorum ama onunla daha fazla zaman geçirmeyi kaçıraramam. Bunu babamla yaptım ve buna ihtiyacım var ve üzgünüm, çünkü başka bir şey olsaydı, *başka bir şeyden* vazgeçerdim, ama bundan vazgeçebileceğimi sanmıyorum ve beni beklemeni bekleyemeyeceğimi biliyorum, ama keşke."

Ben hala saçmalarken yüzümü ellerinin arasına alıyor. "*Alice.*"

"Şu anda sözümü kesersen çok sevinirim," diye fısıldıyorum, kalbim göğsümde ağırlaşarak. Gülümsüyor. "Atlanta'nın müzik gazetecisi olmak için harika bir yer olduğunu duydum."

böyle, ağlamama kararım bozuldu. Gözyaşlarım sert ve hızlı bir şekilde dökülüyor, burnumdan aşağı kayıyor, çeneme damlıyor. "Gerçekten mi?" Islak ıslak soruyorum.

"Gerçekten mi?" diyor.

"Emin misin, çünkü -"

Bu kez sözümü kesiyor, ağızlarımız çarpışıyor, ellerim saçlarında, sırtımda düz ve sert, beni kendine çekiyor, içine alıyor. Ona olabildiğince sıkı tutunuyorum, gün batımı kavurucu derecede parlak, tüm o umut tek bir yerde toplanmış.

Alnımızı birleştirecek kadar birbirimizden ayrılıyoruz, eli yumuşakça, sevgiyle sırtımda aşağı yukarı hareket ediyor.

"Rüya görmeme izin verdiğimde," diye mırıldanıyor kulağıma, "ya da her şey yerle bir olduğunda - aklımda Alice, Alice var. Her zaman Alice."

The Story

THEIR VERSION: Pulitzer ödüllü biyografi yazarı Hayden Anderson, ünlü gazeteci Alice Scott ile birlikte yeni müstehcen Margaret Ives biyografisi *From the Far Side of the World*'ü kaleme alıyor.

- - -

Bizim versiyonumuz: Bu bir aşk hikayesi. Yazdığım her şey gibi, bunun da özü bu. Herhangi bir röportaj konusu hakkında benim için her zaman en önemli şey budur: *Kimi seviyorsunuz? Kalbinizi çarptıran nedir? Dünyayı kimin için yıkardınız ve yeni bir dünyayı nasıl inşa ederdiniz?*

Çoğunlukla doğruyu söylüyoruz.

Nicollet, yine de bir kayıp. Tek yolu bu.

Hayden'in annesi bilinmek istemiyor, bu şekilde değil. Ama biyolojik annesini tanımaya açık. İstekli olmasa da açık.

İleriye giden bir yol var ve nerede biterse orada bitecek. Tek yapabilecekleri kendi hızlarında yürümek.

Margaret bugünlerde daha yavaş hareket ediyor, daha az hareket ediyor. Kendi bahçesiyle ilgilenemiyor ama annem ve ben sık sık bahçede çalışmaya gidiyoruz. Hayden bizimle buluşmak için şehirden geliyor. Bazen hava botunu alıp çöpleri topluyoruz, eve getiriyoruz ve Margaret'in tüm bu kırık parçaları güzel bir şeye dönüştürmesini izliyoruz.

Mozaiğimi ne kadar sevsem de, onu Margaret'e geri veriyorum ve şömine rafında onurlu bir yere oturuyor, ta ki bir gün, artık öyle olmayana kadar.

"Ne oldu ona?" Kitap raflarının tozunu alırken sordum. "Bir mektupla gönderdim," diyor.

Onu zorlamıyorum. İsteddiği zaman bana daha fazlasını anlatır, belki de anlatmaz.

Gerektiği yerde cesur davranıyor.

Kitap hit oldu. Mesaj panoları çılgına döndü. Bazıları bir şeylerin peşinde, ancak gerçeği anlamayacak kadar da uzakta.

Cosmo Sinclair hala hayatta, EDİYORUM, *M.I.'nin ondan bahsetme şeklinden bunu HİSSEDEBİLİRSİNİZ*, bir komplo teorisyeni yazıyor ve yüzlerce kişi yorumu onaylıyor.

Bir bakıma öyle. Onun anısı artık asla kaybolmayacak. Torununa aktarıldı. Kızımıza da geçecek.

Bunu beklemiyorduk ama Hayden neredeyse bir gecede hamile karnıma şarkı söyleyen, gün boyunca düzinelerce "bu isme ne dersin" mesajı gönderen, bazen yeni evimizde bir metre arayla ayrı ofislerimizde çalıştığımız bir adam haline geldi.

Hastaneye gidene kadar bir tanesinde karar kılamadık, kasılmalarım gittikçe yaklaşıyordu.

Hastanenin bekleme odasında annem ve Hayden sırayla volta atıyorlar. Her otuz saniyede bir, Jodi ya da Margaret ya da Cecil ya da Audrey ya da Priya ya da Bianca ya da Cillian ya da Hayden'in kardeşi Louis bize " *gelmedi mi?*" diye mesaj atıyor!

Ta ki, sonunda, o kadar.

Laura Grace Anderson-Scott saat 11:53te doğar. Bir Salı günü, tellerin hemen altından kayar.

Yarısı o. Yarısı benim. Tamamen kendisine ait.

Hayden gözlerinde yaşlarla onu göğsüne bastırıyor -bütün dünyamız bu küçük, imkânsız şeyin içine sığmış ve ben daha önce hiç böyle bir sevgi hissetmemiştim.

kalbime doğru.

Sanki güneşi yutmuşum gibi. Sanki tüm karanlığı parçalıyor.

Onu korumak için her şeyi yapacağımı, dünyayı onun için daha iyi hale getirmek için her şeyi yapacağımı biliyorum. O anda kendimi aileme, her ikisine de hayatımda hiç olmadığım kadar yakın hissediyorum.

Ve garip bir şekilde, kendimi Margaret'in atölyesinin etrafındaki kırık camlardan oluşan kıvrımlı yolu düşünürken buluyorum. Tekinsiz labirent hakkında.

Kendimi, hayattaki her kalp kırıklığının yeniden düzenlenebileceğini ve güzel bir şey için kullanılabileceğini düşünürken buluyorum. Durup yolun kendisini takdir ettiğim sürece, bu yolu benim seçmiş olmamın ya da bu yolda doğmuş olmamın gerçekten bir önemi yok.

Laura doğduktan dört ay sonra, nihayet daha iyi uyumaya başladığında, annemle birlikte yıllarca derlediğim notlar ve bilgisayarımda boş bir belge ile , dirseğimde Hayden'in benim için bıraktığı yerde taze demlenmiş bir fincan kahve duruyor.

Parmak eklemlerimi kırıyorum ve sonra yazmaya başlıyorum. Bir gün ona söylemek istediğim her şeyi.

Sadece manşetler değil, tüm gerçekler.

İyiler ve kötüler, büyüler ve lanetler, kırmızılar ve altınların yanında tüm maviler ve griler. Ona dünyayı onun için yeniden yaratacak kadar güçlü bir aşkın hikayesini anlatıyorum. Ona bu büyük, güzel hayata hoş geldin diyorum.

Acknowledgments

FIRST, I WANT Başından beri benimle birlikte olan ve bu kitabı bir hevesle alıp sonuna kadar okuyan okurlarıma teşekkür etmek istiyorum. Sizin için yazmak benim için büyük bir keyif, onur ve ayrıcalık oldu. Her gün minnettarım. Bugün özellikle minnettarım, çünkü bu kitap benim için pek çok açıdan korkutucu ve heyecan verici bir başlangıçtı ve kaçınızın beni bu yeni arazide nezaketle takip ettiğini bilmek alçakgönüllölük. Umarım Margaret, Alice ve Hayden'ın dünyasında sevecek bir şeyler bulmuşsunuzdur.

Gerçekten de hem dünyanın en iyi okurlarına hem en iyi yayın ekibine sahip olduğumu hissediyorum. Öncelikle, Root Literary'deki herkes, Taylor, Jasmine, Gab, Melanie ve Holly dahil ama bunlarla sınırlı olmamak üzere, insanüstü bir seviyede çalışırken aynı zamanda çok nazik, cömert ve destekleyici. Onlar olmasaydı tamamen kaybolurdum. Aynı şey Berkley ailem için de geçerli: Amanda Bergeron, Sareer Khader, Theresa Tran, Dache' Rogers, Danielle Keir, Jessica Mangicaro ve Elise Tecco. başka muhteşem kapak için Sanny Chiu'ya, benimle *Vanderpump Rules* hakkında konuştuğu (ve aynı zamanda işinde harika olduğu) için Craig Burke'e ve başta Christine Ball, Ivan Held, Jeanne-Marie Hudson, Cindy Hwang, Christine Legon, Lindsey Tulloch ve Claire Zion olmak üzere inanılmaz PRH ekibinin geri kalanına da çok teşekkürler.

Viking'deki İngiltere ekibime, editörüm Vikki Moynes'e ve ekibimin geri kalanına özel bir teşekkür daha: Ellie Hudson, Georgia Taylor, Harriet Bourton, Lydia Fried ve Rosie Safaty. Bir başka harika kapak için Holly Ovenden'a da kocaman bir alkış.

Birlikte çalışmaya başladığımız ilk günden bu yana bana sonsuz destek olan eşsiz film menajerim Mary Pender ve olağanüstü asistanı Celia Albers'e çok teşekkür ederim.

Kitaplarımı ve karakterlerimi seven ve destekleyen o kadar çok kitapçı, podcast yayıncısı, eleştirmen, yazar ve sanatçı var ki, keşke hepinize ayrı ayrı teşekkür edebilseydim ama şimdilik bu kadarla yetinmek zorundayım: Teşekkür , teşekkür ederim, nezaketiniz için milyonlarca kez teşekkür ederim.

Ve son olarak, her zaman olduğu gibi, aileme ve arkadaşlarıma, özellikle de her kelimedeyanımda olan Dottie'ye teşekkür ederim. En iyi ve en kötü beni sevdiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Bu hayatı harika, büyük ve güzel kılıyorsunuz. Sizi seviyorum.

About the Author

Emily Henry, *Great Big Beautiful Life*, *Funny Story*, *Happy Place*, *Book Lovers*, *People We Meet on Vacation* ve *Beach Read* kitaplarının 1 numaralı *New York Times* çoksatan yazarıdır. Hope College'da yaratıcı yazarlık eğitimi almıştır ve şu anda zamanının çoğunu Cincinnati, Ohio ve Kentucky'nin hemen altındaki bölgede geçirmektedir.

Penguen
Random House
PENGUEN PUBLISHING GROUP

Plot's ne:x:lon
Okuma listen mi?

[Bir sonraki harika
kitabınızı keşfedin!](#)

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel haberler alın.

[Şimdi kaydolun.](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

